

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

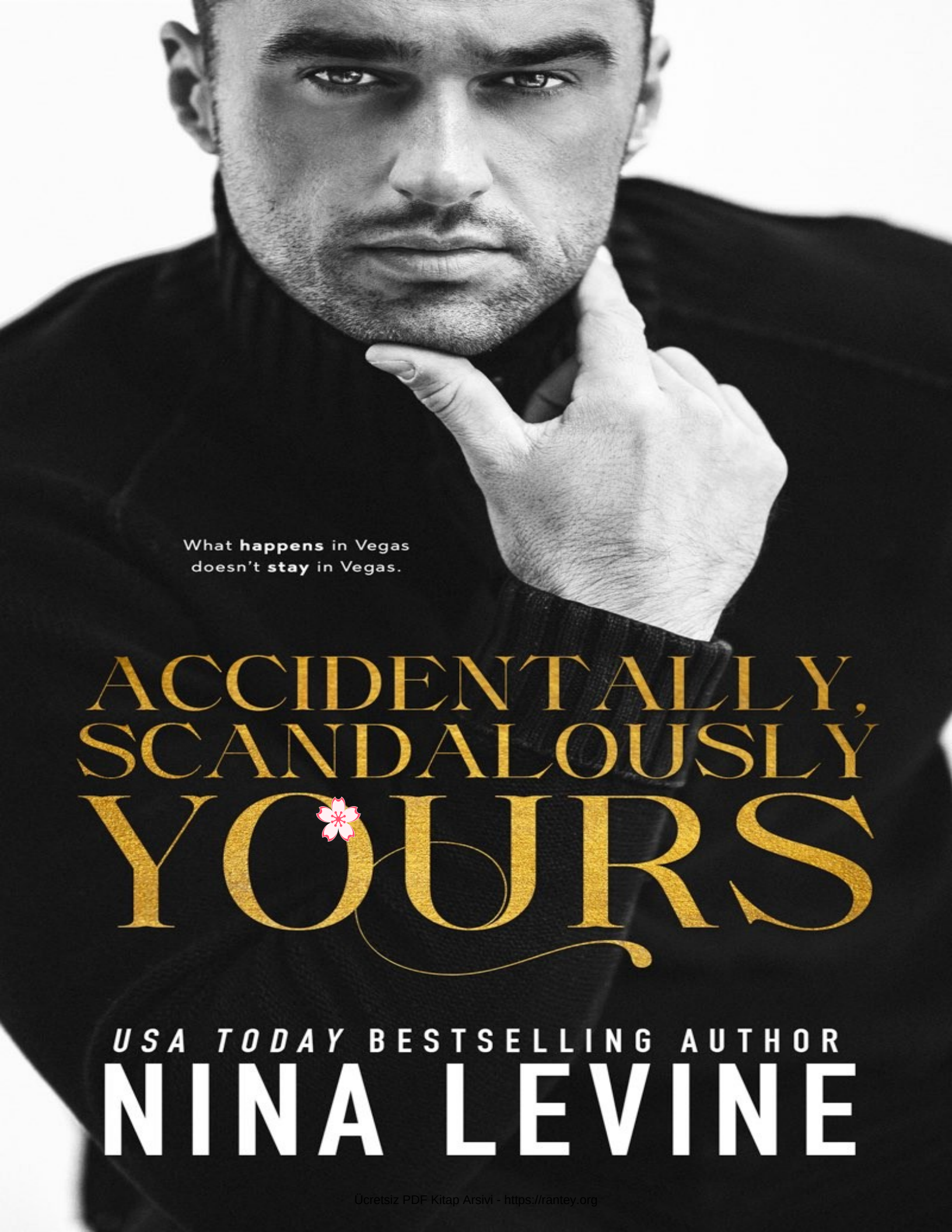
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

What **happens** in Vegas
doesn't **stay** in Vegas.

ACCIDENTALLY, SCANDALOUSLY YOURS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NINA LEVINE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

**YANLIŞLIKLA, SKANDAL BİR ŞEKİLDE
SENİN**

SADECE SENİN

NINA LEVINE

Nina Levine'in alfa karakteriyle kaçış.
Her zaman
koruyucu. Her
zaman sahiplenici.
Ve kadınları da aldıkları kadar verirler.

SÜREKLİ ROMANTİK KİTAPLARIM

MİLYARDERLE KAÇIŞ SERİSİ

Ashton Scott
Jack Kingsley
Beckett Pearce
Jameson Fox
Owen North

SADECE SENİN SERİSİ

(MİLYARDERLER)

Kazara, Skandal Bir Şekilde Senin

BAĞIMSIZ

Nefesimi Çal (bekar baba romantizmi) Be
The One (rock yıldızı romantizmi)

ROMANTİK GERİLİM KİTAPLARIM

Storm MC Orijinal Serisi
Sydney Storm MC Serisi
Storm MC Reloaded Serisi

Topluluğuma katılmak ister misin?

Bunu yapmanın birçok yolu var!

[Haftalık e-postalarım](#) kaydolun.
(Düzenli olarak bonus içerikler
gönderiyorum!)

[Facebook okuyucu grubuma](#) katılın.

Beni [Instagram](#)'da takip edin.

YANLIŞLIKLA, SKANDAL BİR ŞEKİLDE SENİN

**Beyaz Saray'a gitmek için yaratılmış ve gelecek ay evlenecek.
Ancak, bunun yerine benimle evlendi.
Vegas'ta sarhoşken.**

Bradford Black.

O çok güçlü ve zengin. Ve şimdi
benim kocam.

Nişanlısı benden nefret ediyor.

Siyasi danışmanları benim gitmemi istiyor.

Dünya, benimle ve yarattığımız skandalla doyamıyor. Kaçmak
istiyorum.

Saklanmak istiyorum.

Hiçbiri olmamış gibi davranmak istiyorum.

Ama, aman Tanrım.

Kocam skandalı umursamıyor çünkü tek umursadığı şey benim. Sahiplenici,
huysuz ve evliliğimizi sürdürmemiz konusunda kararlı.

Ben onun istediği her şeyim. Ve
beni bırakmayacak.

Vegas'ta olanlar Vegas'ta kalmaz.

Accidentally, Scandalously Yours, huysuz bir kahraman,
komik bir erken orta yaş krizi şüphesi yaşayan bir kahraman, karşılıklı
sahiplenme, en lezzetli ve eğlenceli skandal ve yıllarca süren karşılıklı özlem ve
kaçırılmış bağlantılar içeren, bu çiftin her zaman *doğru kişi, yanlış zaman* çifti
olduğu için.

İÇİNDEKİLER

Sözlük .

Bölüm I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

ii. 17 Ay Sonra

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)

[Epilog](#) —

[Nina Levine'in diğer](#)
[eserleri](#) [Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Teşekkürler](#) [Çalma](#)
[Listesi](#)

SÖZLÜK

dli kitapta kullanılan argo terimlerle ilgili yardıma ihtiyacınız varsa:

Vibe check: Birinin genel olarak veya belirli bir durum hakkında nasıl hissettiğini kontrol etmeden önce söylenen bir ifade.

Drip: Son derece moda veya şık bir kıyafeti tanımlamak için kullanılan sıfat. Genellikle sosyal medyada, insanlar tasarımcı ürünleriyle (mecazi olarak) "dripping" olduklarını hissettiklerinde kullanılır.

Yeet: Bir şeyi büyük bir kuvvetle fırlatmak anlamına gelir. Heyecan, şaşkınlık veya onay anlamında da kullanılır.

Yaaaasss: Ekstra vurgu ve coşkuyla evet demek.

Periodt: "t" sessizdir. Genellikle cümlelerin sonunda kullanılır veya konuşmanın bittiğini ifade etmek için kullanılabilir. Önemli bir şey söyledikten sonra mikrofonu bırakmak gibi bir şeydir.

Spill the tea: Çay, dedikodudur.

Shook: "Şok oldum" anlamına gelir.

Sliving: en iyi hayatı yaşamak. "Slay" ve "living" kelimelerinin birleşimidir.

Girlboss: erkek egemen iş dünyasında karşı akıntıya karşı yüzen ve başarısı bu dünyaya karşı koyarak tanımlanan kadın. Başarılı kadınlara övgü olarak yaygın olarak kullanılır.

Situationship: Bir ilişkiden daha az, ama sıradan bir seks partnerinden daha fazla. Tanımlanmamış bir romantik ilişki.

Era: Mevcut ilgi alanlarınızı veya önceliklerinizi tanımlamak için kullanılır.

Rizz: Karizmanın kısaltması. Rizz'i olan kişi çekici veya tatlı dillidir.

Thank you, Next: Bir şeyle/biriyle geçirdiğiniz zamanın tadını çıkardınız, ancak artık size bir faydası kalmadı ve yolunuza devam etme zamanı geldi.

#thenewfourhundred: The Four Hundred, Gilded Age döneminde New York toplumunun listesi. "Tek 400 kişi" modaya uygun New York sosyetesini için önemliydi".

Body count: Birinin kaç kişiyle yattığını ifade eder.

Zaddy: çekici, şık, çekici ve kendine güvenen bir erkek. Daddy'den farklı olarak, daddy çekici bir yaşlı erkekken, zaddy yaşı önemli olmayan, havalı bir erkektir.

Lowkey: Birinin gizlice bir şey yapmak istediğı ve bunu açıkça belli etmek istemediğı durum.

Stan: isim: çok hevesli bir hayran. Fiil: aşırı veya aşırı derecede hayranlık göstermek

Simp: Birinin hoşlandığı kişi için aşırıya kaçan şeyler yapması.

DTF: sevişmeye hazır

rn: şu anda

Andrea

Bana tüm parçalarımı sevmeyi öğrettiğin için teşekkür ederim.

BÖLÜM I

Kristen
Yirmi Yaşında

Cinderella beni kendi prensimi bulmam gerektiğine ikna ettiğinde sekiz yaşındaydım. Bir erkek tarafından kurtarılmak ve sevilme, hayatımdaki erkek olan babam tarafından sevildiğimi ve değer verildiğimi hissetmediğim için benim de dahil olmak istediğim bir masaldı. Güzel elbise ve ayakkabılar da istiyordum, ama en çok da prensin beni istemesi, araması ve *seçmesini* hayal ediyordum.

Annemin bana çocukken öğrettiği her şey, küçük kızların hayatlarını prensleri için hazırlanarak geçirmeleri gerektiği hikayesini sürdürdü. Nasıl bakılacağını, nasıl yürüleceğini, nasıl gülümseneceğini, nasıl düşünüleceğini öğrendim. Büyüdükçe doğru kıyafetleri, doğru makyajı, doğru sosyal çevresi öğrendim. Diğer kızların erkekleri nasıl cezbedtiğini izledim ve dinledim. Flört etme, erteleme, iltifat etme sanatını mükemmelleştirdim. Ve tüm bu süreç boyunca annem, söylediği ve yaptığı her şeyle bana doğru erkekle evlenmenin hayatımın amacı olduğunu hatırlattı.

Masalı sorgulamaya başladığımda on dokuz yaşındaydım. Tanıştığım prensler, çocukken hayal ettiğimden çok uzaktı. Deneyimlerim beceriksizdi. Erkek arkadaşlarım dikkatli değildi. Ve onlarla yatmazsam yanımda kalmıyorlardı.

Beni isteyen, beni arayan, beni seçen prensim neredeydi? Bir yıl sonra, şüphelerim daha da güçlendi.

"Böyle olmamalıydı." Kolyemi çıkarıp, aynada kendime bakarken, bulunduğum tuvaletin lavabosunun yanına attım. "Son bir ayı bu baloya hazırlanarak geçirdim. Kendimi parladım, bulabildiğim her spin dersine katıldım, neredeyse hiç yemek yemedim, elbise ve saçım için kendimi parladım, ve o *bana bunu mu yapıyor?*"

Arkadaşım dehşetle bana bakarken, saçımı çekip, saç tokaları çıkarıp, kuaförümün romantik ve şık olduğunu söylediği mükemmel örgülü düşük topuzdan kurtarıyorum. *O buna bayılacak, canım.* Ah, hayır, sevmek bir yana, farkına bile varmadı. Erkek arkadaşımın bu geceki görünüşümde sevdiği tek şey, giydiğim parlak gümüş elbise. Ve bunun nedeni güzelliği değil, vücudumu boğmak istercesine sarması. Jeremy'nin bütün gece kulağıma tatlı sözler fısıldadığını hayal etmişim. Oysa o

elbisemi çıkardıktan sonra bana yapmak istediği müstehcen şeyleri fısıldadı. Tabii bu, onu kızdırmadan önceydi. Bunu yaptığımdan beri son bir saattir kulağıma hiçbir şey fısıldamadı.

"Kristen, dur. Ne yapıyorsun?" Lesley, yılın en büyük balolarından birinin ortasında saçımı mahvettiğimi görünce panikle gözlerini kocaman açarak çılgılık attı.

Durmuyorum. Duramam. Bu gece beni boğan sadece elbisem değil, her şey. Saçım, takılarım, makyajım, ayakkabılarım. *Beklentilerim*.

Hepsini çıkarmak istiyorum, ama vücudumdan her bir parçayı çıkaramayacağım için, kolyemi çıkarıp saçımı serbest bırakmakla yetineceğim.

"Susie'ye nasıl sarkıntılık ettiğini gördün mü?" Saçımı tutan tokaları çekmeye devam ediyorum. "Altı aydır birlikteyiz. Altı ay! Ben mükemmel bir kız arkadaş oldum, istediği her şeyi yaptım, ama bir kez onun istediğini yapmadığımda, beni görmezden gelmeye ve başka kadınlara bakmaya başladı."

Lesley kaşlarını çatı. "Ne demek uymadın?"

Aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, saçımı neredeyse tamamen serbest bırakmış durumdayım. "Benden onun aletini yalamamı istedi." Kaşlarını çatmaya devam edince, "Burada! Bu baloda." diye ekliyorum. Son iğneyi de takıp saçımı düzeltiyorum ve ona dönerek, "Asla halka açık bir yerde diz çökmeyeceğim ve bunu ona da söyledim. Seks özel bir şeydir. Yatak odası dışında bunu isteyen erkekleri anlamıyorum."

"Hmm, bence hepsi yatak odası dışında yapmak istiyor. Ona başka yerlerde vermek zorunda kalabilirsin."

Gözlerim büyür ve ona inanamayan bir ifadeyle bakarım. "İstemediğim bir yerde *ona vermek* zorunda değilim." Şimdi kaşlarımı çatma sırası bende. "Gerçekten buna inanıyor musun?"

"Tanıdığım herkes buna inanıyor."

"Herkes değil. Ben inanmıyorum."

"Eh, belki de yanlış yaptığın nokta budur."

Gözlerim daha da büyüdü ve ne diyeceğimi bilemedim. İlişkimde *yanlış olan* ben değilim.

Bir mesaj alır ve hemen kontrol eder. "Martin'den geldi." Bana belirsiz bir bakış atar. "Onunla dans etsem sorun olur mu?"

Lesley son üç aydır bu adamın peşinde. Şu anda yanımda bir arkadaşla ihtiyacım olabilir, ama onunla dans etmesini asla engellemem.

"Sorun yok. Git. Dans et." Gülümserim. "Bütün gece seni izliyordu, Les. Senden hoşlanıyor."

Gözleri parladı. "Gerçekten mi?" "Gerçekten."

"Tamam, gidiyorum." Tuvalet çıkışına yarı yolda geldiğinde bana dönüp baktı. "Bana ihtiyacın olursa mesaj at."

Başımı sallarım.

"Mesaj atarım."

Atmayacağım.

Hayır, eve gitmeye karar verdim. Jeremy'nin saçmalıklarını dinlemeyeceğim ve ona burada kesinlikle oral seks yapmayacağım.

Tuvaletten çıkıp balo salonuna geri dönerek ona gittiğimi haber veriyorum.

"Nereye gittin?" diye soruyor, kolunu belime dolayarak elini kıçıma koyuyor.

"Sen Susie'yi tercih edip beni görmezden gelirken ben tuvalete gittim."

Yüzünde hoşnutsuzluk belirir ve beni bırakır. "Siktir, bunu gerçekten yapacak mısın?"

"Eğer demek istediğin, senin sikini emmeyi reddedip, bunu yaptığımdan beri bir pislik olduğunu kabul edeceğimse, evet, tam olarak bunu yapacağım. Somurturken beni görmezden gelip başka bir kadına açıkça bakmanı hiç hoş bulmuyorum."

"Somurtmuyordum."

"Somurtuyordun ve bu hoşuma gitmedi, o yüzden eve gidiyorum."

Yüzündeki hoşnutsuzluk daha da artar. "Evet, gitmelisin. Gecenin geri kalanını, benim başka bir kadına baktığım için duyduğun güvensizliği dinleyerek geçirmek istemiyorum."

Yarım yıldır çıktığım adama bakıyorum ve onun bu yönünü nasıl gözden kaçırdığımı merak ediyorum. Ama sonra, küçük bir ses duyuyorum. Her zaman haklı çıktığı için, umutsuzca onun yanlış olmasını istediğimde, duymamaya çalıştığım ses. *Onun bu yönünü gözden kaçırmadın. Görmemeyi seçtin.*

"Bu gece 'sözde' bir şey olmadı Jeremy, bunu sen de biliyorsun. Erkek ol ve yaptıklarının sorumluluğunu al. Evet, güvensizliğim olduğunu biliyorum, ama bununla hiçbir ilgisi yok."

Bunun üzerine, arkasını dönüp ondan uzaklaşıyorum. Ne pislik adam.

Artık bittiğini düşündüğüm bir pislik.

Annem bu ilişkiye olan beklentilerini değiştirmek zorunda kalacak. Jeremy ile çıkmaya başladığımda neredeyse altını ıslatacaktı. Onun için Jeremy'nin ailesi mükemmel bir aile. Jeremy eski bir aileden geliyor. Ailesi doğru bağlantılara sahip ve çok saygın. *Cennette yapılmış bir eşleşme*. Bunlar, yaklaşık bir ay önce bana göz atmam için gelin dergilerini bırakırken kullandığı kelimelerdi. Aslında, "göz atmam için" kelimesini silin. Annemin potansiyel bir koca ile ilgili yaptığı hiçbir şey tesadüfi değildir.

Annemin beklentilerini değiştirmesinin benim için ne anlama geleceğini düşünürken (yani, *bu galaya katıl, bu elbiseyi giy, şu kişiyle çıkmayı düşünmelisin* gibi), balo salonundan çıkıp bu binanın çatısında Moonlight Soirée düzenlendiğini belirten bir tabela gördüm.

Yıldızları severim ve bütün akşamı onları seyrederek, düşüncelerimde kaybolarak mutlu bir şekilde geçirebilirim. New York yıldızları seyretmek için uygun bir yer değil, ama bu gece gerçekten düşünmeye ihtiyacım olduğu için, spontane bir karar verip partiye katılmaya karar veriyorum.

Birkaç dakika sonra, asansörden çıkıp çatı katına çıktım ve kahkahalar, mumlar, güzel çiçek süslemeleri ve her yere asılmış parıldayan ışıklarla dolu büyülü bir partiye girdim. Müzik tam doğru ses seviyesinde çalışıyordu ve kalabalığın arasından geçerek sevdiğim eski bir şarkı olan Sixpence None The Richer'in "Kiss Me" şarkısını dinlerken gülümsedim.

Bir köşeye doğru yöneliyorum ve oraya vardığımda kollarımı korkuluğa dayayıp gece gökyüzüne bakıyorum. Gökyüzünün neyi var bilmiyorum ama beni her zaman durup düşünmeye sevk ediyor. Sık sık kendimi kapana kısılmış hissettiğim düşünce katmanlarını çözmeme yardımcı oluyor.

Bir an için gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Partinin, beynimin, hayatın gürültüsünü filtreleyip sadece *var olmaya* çalışıyorum.

Dakikalar geçiyor. Kaç dakika geçtiğini bilmiyorum, ama sadece var olmaya dalmak için yeterli. Vücudumdaki gerginliğin çok daha kabul edilebilir bir düzeye inmesi için yeterli.

Huzur dolu balonumun içindeyken, yanımdan yumuşak, derin bir ses geliyor. "Hamptons'da hiç yıldızları seyrederek bir gece geçirdin mi?"

Gözlerimi açtım ve şimdiye kadar duyduğum en seksi sesin sahibine baktım.

Bradford Black.

Hiç tanışmadık, ama onun hakkında her şeyi biliyorum. New York'taki herkes bilir. Black ailesi, güç ve tanıtıma gerek olmayan eski paranın eş anlamlısıdır.

"Evet, geçirdim. Harika bir deneyim." Gülümserim ve bakışlarımla yüzünün her santimini yavaşça tararım. Hiçbir yüzü bu kadar uzun süre incelememiştim.

Bradford nefes kesici derecede yakışıklı. Bronz teni, güçlü çenesi, dolgun dudakları ve parmakların dokunmak isteyeceği kalın siyah saçlarıyla dergi kapaklarını veya beyazperdeyi süslediğini hayal edebiliyorum. Ve o mavi gözleri. Derin, ifade dolu, anlaşılmaz. Saatlerce gözlerine bakıp da onun derinliklerine ulaşamayacağımı hissediyorum.

Vücudunu bana doğru çevirip kolunu korkuluğa dayadı. "Sen de baloyu terk mi ettin?"

Bu partiden çok baloya daha uygun olan elbiseme bakıyorum. Baloya geldiğimi ele veren şey bu elbise olmalı. Tıpkı smokininin onu ele verdiği gibi. "Evet, terk ettim. Mecburdum."

Biraz daha yaklaşır. "Zorunda mıydın?"

"Şey, neredeyse gece yarısı oldu. Arabam her an balkabağına dönüşebilir."

Ayaklarıma bakarken dudakları eğlenerek seğirir. "Cam ayakkabılarını kaybetmediğine sevindim."

"Ayakkabılarımı asla geride bırakmamaya özen gösteririm. Prensime arıyor olabilirim, ama bu, ayakkabılarımı geri getirmek gibi konularda ona güveneceğim anlamına gelmez."

"Akıllıca bir seçim."

Söylediklerine nefesim kesildi. Erkekler bana *güzel* ve *seksi* gibi kelimeler kullanır, *akıllı gibi kelimeler* kullanmazlar. Babam bile bana akıllı olduğumu söylemedi, ki bu hayal kırıcı çünkü notlarım böyle bir yorumu hak ediyor. Ama hayır, o bana *iyi kız* gibi şeyler söylüyor. Nefret etmeye başladığım iki kelime.

"Neden balodan ayrıldın?" diye soruyorum.

"Koçumun balkabağına dönüşmesinden de endişelendim."

Buna ve onun çok ciddi yüzüne gülümserim. "Yani ikimiz de ayrılmamızın gerçek nedeninden kaçınıyoruz. Kaçınan birini takdir edebilirim." Şimdi benim ona yaklaşma sırası. "Ama söyle bana, bir kız mıydı? Kalbini mi kırdı?"

"Belki biraz." Başını eğip gözlerini kısarak bana bakar. "O da senin kalbini kırdı mı?"

Saçımı işaret ettim. "Bu yetmez mi?"

"Saçın çok güzel görünüyor. Seninle ilgili ilk fark ettiğim şey buydu."

"Sana inanmıyorum."

"Hangi kısmına inanmıyorsun?"

"Hiçbir kısmına."

"İlk önce elbiseni fark ettiğimi sanıyorsun."

"Erkeklerin ilk fark ettiği şey kadınların vücudu değil mi?"

"Bazı erkekler için öyle olabilir, ama benim için her zaman öyle değil." Bir an durup yüzümü inceledi. "En çok dikkatimi çeken özelliğe çekilirim."

Oh, bu adam şimdi tüm dikkatimi çekti. "Saçım en çok dikkatimi çeken özellik miydi? Bunu açıklamak zorundasın."

"Saçın kontrolsüz ve vahşi. Beni çeken şey bu. Senin özgürlüğün, çünkü etrafıma baktığımda gördüğüm tek şey mükemmel saçları, mükemmel görünüşleri ve mükemmel hayatları olan kadınlar. Mükemmellikten yoruldum."

"Beni tarif etmişsin gibi hissediyorum. Ben o mükemmel kadını, senin gördüğünü sandığın özgür kadın değilim." Ağzımdan çıkan saf dürüstlük beni şaşırtıyor. Dürüst olmayan bir insan olduğumdan değil, ama genellikle kendimden emin olmadığım yanlarımı saklamaya çalışırım.

Söylediklerimi bir an düşünür ve gözlerinde bunu işlediğini ve düşündüğünü görürüm. "Öyle olsaydın, saçın bu haldeyken buraya gelmezdin."

"Gelmedim. Baloya romantik, mükemmel bir topuzla geldim."

"Sana gerçekten çok kötü davranmış."

"Hayal bile edemezsin."

"Yani saçını çekip onu terk ettin ve bir partiye davetsiz girdin. Bence sandığından daha özgürsün."

Herkesin beni gördüğü şekilde değil, farklı bir şekilde görülmenin bir yanı var. *Benim* kendimi gördüğüm şekilde değil. Bunu daha önce kimseyle yaşamadım ve hoşuma gidiyor. Özgürleştirici.

Bradford bir an partiyi gözden geçirdikten sonra bana dönerek, "Cam ayakkabılarla ayakların nasıl?" diye sordu.

"Yavaş yavaş beni öldürüyorlar."

"Oturmak istersen köşede bir kanepe var."

"Bu sohbeti çok seviyorum, kanepeye geçmek istemem." Bradford'un benimle oturmak istediğinden neredeyse eminim, ama sohbetimizin sona ermesini istemiyorum.

Seksi gülümsemesi, benim hiç dokunulmamış yerlerime ulaşıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum." Bunun üzerine, kontrolü ele alıyor, eli belime geliyor ve

belimin alt kısmına kaydırarak beni kanepeye yönlendiriyor.

Onun dokunuşuyla kalbim hiç bir erkeğin daha önce yapamadığı kadar hızlı atmaya başladı. Etrafımız insanlarla dolu olsa da, ben sadece onun farkındayım. İkimiz de bekar olmadığımız için bunun yanlış olduğunu biliyorum, ama bunu o kadar güçlü hissediyorum ki, kendimi buna kaptırmaktan başka çarem yok.

Bu, bu gecenin benim için en büyük sürprizlerinden biri olabilir.

Ben spontane bir insan değilim. Planlı biriyim ve planlarıma sadık kalırım. Erkek arkadaşımın sorun çıkarmam, balolardan erken ayrılmam, davet edilmediğim partilere gitmem, yeni tanıştığım biriyle bu kadar dürüst konuşmam. Ve *asla* sadece hislerimle hareket etmem. Bu gece, kendimi bırakmak istiyorum.

Bulduğumuz kanepelerimiz için zar zor yeterli büyüklükte. Rahat ve benim için uygun. Bradford'un da öyle olduğunu düşünüyorum.

Onun yanına yerleşirken, baloda bıraktığımız partnerlerimizi bir an için düşünüyorum. Ama bu düşünce çok kısa sürüyor, çünkü Bradford bana yaklaşıp "O elbiseyle nasıl nefes alabiliyorsun?" diye sorduğunda bu düşünce siliniyor.

Bir dakika önce onu fark ettiğimi sanıyorsam, aslında hiçbir şey bilmiyordum. Şimdi onu *çok iyi* fark ediyorum.

İpek gibi sesi.

İlahi derecede erkeksi kolonyası.

Yakınlığı.

Takım elbisesinin ceketini çıplak omzuma geçiriyor.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve aramızdaki bağ inkar edilemezdi.

Vücudumu saran heyecanı kontrol altına almaya çalışırken elbisesini düzeltiyorum. Ona cevap verirken sesim biraz nefes nefese çıkıyor. "Bu iyi bir soru. Kendime sık sık sorduğum bir soru."

Kaşları çatıldı. "Sen her zaman nefes alamayacağın kıyafetler giyi yors Keşke bilseydi. un? Normalde bir erkekle böyle bir konuşmaya asla girmezdim, "

ama Bradford'da beni savunmasız hissetmemi sağlayan bir şey var. Yirmi dört yaşında ama yaşından daha büyük görünüyor. Daha bilge. Tanıdığım yaşlılarından daha düşünceli.

"Giysiler, ayakkabılar, makyaj. Ne dersiniz deyin, hepsi beni boğuyor." "Bu senin hayatın, Kristen. Ne giymen gerektiğini söyleyenleri siktir et."

Adımı kullanması kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. "Adımı biliyor musun?" "Tabii ki biliyorum. New York'taki her erkek adını biliyor."

Gözlerimi kırpıyorum. *Ne?* Ona bu konuda meydan okumak istiyorum, ama çabucak konuyu değiştiriyorum çünkü asıl umurumda olan tek şey *onun* bunu bilmesi. "Tamam, bu partiye geldiğini ve etrafa bakındığını ve benim ev kıyafeti giydiğimi gördüğünü hayal et. Ve çok az makyajlı. Yanıma gelip benimle konuşmaya başlar mıydın?"

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor.

"Kesinlikle." "Saçmalık."

"Çünkü beni henüz tanıımıyorsun. Tanısaydın, kalabalığı takip etmeden kendi işini yaptığın için seni tanımak isteyeceğimi bilirdin. Ve bil diye söylüyorum, bir erkeğin dikkatini çekmek için bir gram makyaja ihtiyacın yok."

Yüzüm ve boynum ısınır. Bir erkeğin beni kızartması pek sık olan bir şey değildir. Görünüşümle ilgili iltifatlar genellikle beni bu kadar etkilemez. Ancak şu anda karşılıklı olarak yapılan şey iltifattan çok daha fazlasıdır. Bradford bana sadece sözler söylemiyor; bana sessizce birçok şekilde benden hoşlandığını söylüyor. Ve kızarmam, bana onun kadar bir erkeğe hiç bu kadar ilgi duymadığımı vurguluyor.

"Duyduğum Bradford Black'in cazibesi gerçekten de gerçekmiş."

Onun adını da bildiğimi söylediğimde gözleri parladı. "Umarım şöhretim benden önce gelmemiştir."

"Yalan söyleyip öyle olmadığını mı söylememi istersiniz?" Kadınları tüketmesiyle ünlüdür. Oyuncu tipi bir şekilde değil, daha çok *harika bir adam ama asla uzun süre kalmayan* bir adam olarak. Bildiğim kadarıyla, şu anki ilişkisi şimdiye kadarki en uzun ilişkisi.

"Ben her zaman gerçeği tercih ederim."

"Henüz tanışmadığın insanların kalbini kırdığını söyleyelim." Kaşları kalkıyor. "Bu pek olası görünmüyor."

"Çünkü sen bir kadın gibi düşünmüyorsun." "Beni aydınlatman gerekecek."

"New York'taki her kadın seninle çıkmak istiyor ve bu abartı değil. Hepimiz seni değiştirecek kişinin kendimiz olduğumuzdan eminiz. Ama geçmişin buna hiç de inanırlılık katmıyor, bu yüzden bu şehrin sokakları kırık kalplerle dolu."

"Hepimiz emin *miyiz?*"

Bu kelimeyi kullanmam bir dil sürçmesiydi, ama soruş şekli ve beni gerçekten bilmek istermiş gibi bakışları...

Cevap, tereddüt etmeden ağzımdan dökülür. "Evet, öyleyiz."

Cevabımı beğendi.

Hem de çok.

Bu, yüzünden okunuyor.

"Başka bir erkeğe aşık olman çok yazık." "Neden?"

"Çünkü beni değiştirmek için aklında ne olduğunu bilmek isterdim."
ne yapmayı düşündüğünü bilmek isterdim."

Ellerimi kendime saklamak için çok uğraşmam gerekiyor. Hiçbir zaman
Bradford'a dokunmak istediğim kadar bir erkeğe dokunmak istemedim.

Derinlerde, bu gecenin birlikte geçireceğimiz tek gece olacağını
düşünüyorum. Başka bir şey için zamanlama uygun değil. Bu beni üzse de, aynı
zamanda harekete geçmemi sağlıyor. Bu kıvılcımı hissetmek için bir gecemiz var
ve ben bunu en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye soruyorum.

"Paylaşmak istediğin kadar çok düşünceni bilmek isterim."

Bu söz, hiçbir flört veya ön sevişmeyle elde edemediğim türden seksi bir
şekilde beni rahatsız ediyor. Çıktığım hiçbir erkek düşüncelerimle bu kadar
ilgilenmemişti. "Bu gecenin geri kalanı için hiçbir planım yok ve bunu senin
değiştirmeni istiyorum. Bana bu şehrin en sevdiğin yerlerini göster, ben de sana
benimkini göstereyim. Ve cam ayakkabılarım ayağımı çok acıtmaya
başladığında, vedalaşıp hayatlarımıza dönmeden önce beni sırtında eve taşımanı
istiyorum."

Yüzünde anında yayılan gülümseme, bu fikri ne kadar beğendiğini
gösteriyor. "Bu gece ihtiyacımız olan şeyler listesine yemek de eklersek, hepsine
evet derim. Açlıktan ölüyorum."

Ayağa kalkıp onu da kaldırıyorum. "Anlaştık. Ama bil diye söylüyorum, bir
aydır neredeyse hiç yemek yemedim ve bu gece bunu telafi etmeye niyetliyim.
Beni eve taşıırken sırtını kırarım belki."

Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Bir *aydır* mı? Tanrım. Önce yemek
yiyelim."

Bunun üzerine elimi tutar, bir an bile bırakmayacakmış gibi sıkıca tutar ve
beni partiden çıkarır.

Parıldayan ışıklar gözümden kaybolurken son düşüncem, belki de prensler
gerçekten vardır.

Bradford

Kristen Blaise güzel bir çelişki. Onunla neredeyse dört saat geçirdim ve güzelliğine hayran kaldım, ama ondan daha çok zekasına kapıldım. Dışarıya karşı soğukkanlı bir özgüven sergiliyor, bazen kayıtsız görünüyor, ama bana farklı bir yönünü gösteriyor. Bir an, hafif bir tavırla benimle kolayca gülüyor; bir sonraki an, daha derinlere iniyor ve çeşitli konularda düşünceli görüşler sunuyor. Filmlerden kitaplara, politikadan iklim değişikliğine, varoluşsal ikilemlere kadar her şey.

Çatı partisini terk ettikten sonra Manhattan'ın büyük bir bölümünü dolaştık ve beni şehrin en sevdiği yerlere götürdü. Yemek kamyonundan aldığı tacolar, en sevdiği şeyler listesinin başında geliyordu. Tavuklu taco, domuzlu taco ve guacamole soslu cipsleri afiyetle yerken gözlerimi ondan ayırmakta zorlandım. Yemek yerken yüzünü kaplayan mutluluk, pek sık görmediğim türden bir mutluluktu.

Yemekten çok onu izlediğimi fark edince başını eğdi ve "Bana sanki hiç kadın yemek yerken görmemiş gibi bakıyorsun" dedi.

"Çünkü senin gibi yemeğini yutan bir kadın görmedim" diye cevap verdim.

Hiç duraksamadan yemeğinden bir lokma daha aldı, bana gülümsedi ve "Flört oyununu geliştirmelisin. Lüks restoranları taco yemek kamyonlarıyla değiştir" dedi.

"Erkek arkadaşın seni yemek kamyonlarına mı götürüyor?" diye sordum. Bu sorunun cevabını ne kadar çok bilmek istediğime şaşırdım.

Gözlerini devirdi. "Erkek arkadaşım beni asla buraya getirmez, ki bu gerçekten hayal kırıcı."

Erkek arkadaşından bahsettiğimde gözlerini devirmesini sevdim. Belki biraz fazla sevdim.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, elimi tutup beni de yanına aldı ve sevdiği topluluk bahçelerini, en iyi kahveyi yapan kafeleri, gizli kalmış giyim mağazalarını ve sık sık gittiği küçük

sık sık gittiği sanat galerilerini ve desteklediği hayır kurumlarının bulunduğu binaları göstermek için beni yanına almıştı.

Kitapçılar da onun listesinde üst sıralarda yer alıyor ve şu anda *en sevdiği* kitapçının önünde oturuyoruz, bu benim değil, onun sözleri.

"18 mil uzunluğunda bir kitapçı olmayabilir," diyor, benim favoriler listesinde olmamasına şaşırdığım kitapçıya atıfta bulunarak, "ama daha fazla insanın bilmesi gereken, az bilinen kitapların en iyi koleksiyonuna sahip."

"Mesela?"

Gözleri parlıyor. "Bu yılın başlarında burada Charlotte Franklin'in şiir kitabının ilk baskısını buldum. Satın almadığım için kendime çok kızıyorum."

Charlotte Franklin'in kim olduğunu bilmiyorum ama Kristen'in yüzünün aydınlanmasından, onun yazdıklarını sevdiğini tahmin ediyorum. "Neden almadın?"

Yine gözlerini devirecek gibi görünüyor, ama yapmıyor. Bunun yerine, sadece mutsuz görünüyor. "Jeremy, fırsatım olmadan beni buradan çıkardı. Sanırım onu bırakmış olmam beni en çok rahatsız ediyor."

"Senin şiir sevgini takdir etmiyor mu?"

Sanki ona zor bir soru sormuşum gibi içini çekti. "Şiirin zaman kaybı olduğunu düşünüyor."

"Peki ya sen? Şiirin nesini seviyorsun?"

Cevabını aceleye getirmeden, düşünmek için zaman ayırdıktan sonra bana yumuşak gözlerle bakarak şöyle dedi: "Şiir, insan kalbinin karmaşıklığını ortaya çıkarır ve mücadelede yalnız olmadığımı hatırlatır. Ruhlar arasında fısıldanan bir sohbettir ve bu ortak deneyimde teselli bulurum."

Onun sözleri, uzun zamandır unutmuş olduğum bir anımı canlandırıyor. "Annem ben küçükken şiir okurdu. Bir keresinde bana, şiirin bizi birbirimizi gerçekten görmeye davet ettiğini söylemişti."

"Evet! Ben de aynen öyle hissediyorum." Vücudunu tamamen bana doğru çevirip, biraz daha yaklaşıyor. Gözleri kocaman açılmış ve yıldızlar gibi parlıyor. Gözlerindeki coşku, yüzüne yayılan bulaşıcı gülümsemeyi yansıtıyor. "En sevdiği şairin kim olduğunu biliyor musun?"

Onu izleyip dinlerken düşüncelerimi düzgün bir şekilde sürdürmek zor. O kadar güzel ki, ama bu kadar canlı olduğunda, onun cazibesini tarif bile edemiyorum.

"Bilmiyorum. Annemle babam kadar yakın değilim. Bazen mesafeli davranabiliyor."

"Ailenle meşgul olduğu için mi? Yoksa duygusal olarak mesafeli olduğunu mu kastediyorsun?"

"Annem görevine sadık bir eş ve anne olarak yetiştirildi ve tam da öyle biri. Sanırım bu yüzden daha güçlü bağlar kurmak için çok az zamanı kalıyor."

"Özellikle de beş oğlu varken, değil mi? Bu çok büyük bir sorumluluk. Beş insandan sorumlu olmayı hayal bile edemiyorum." Bir an durup düşündükten sonra sordu: "Sence evlendiğinde beş çocuk istediğini düşünüyor muydun?"

Ona yaklaşıyorum, kısmen ona yakın olmaktan doyamıyorum, kısmen kokusu uyuşturucu gibi, kısmen de son dört saattir sürdürdüğümüz derin sohbetin büyümesine kapıldığım için. "Birini tanımak için senin yöntemini beğendim."

Gözlerini kırptırır. Sonra elbisesini düzeltir. Ardından, midemin derinliklerine yerleşen bir gülümsemeyle bana bakar. "Bu benim normal tarzım değil."

Daha önce Kristen'a New York'taki tüm erkeklerin onun adını bildiğini söylerken yalan söylemiyordum. Gerçekten biliyorlar. Bir odaya girdiğinde tüm gözler ona çevrilir. Sofistike güzelliği ve duruşuyla balo salonlarında sanki orada yaşamak için doğmuş gibi süzülür. Kadınlar onu olmak istercesine izler. Erkekler ise onun her hareketini takip etmekten kendilerini alamazlar. Ben bunu iyi bilirim. Onu en son bir galada gördüğümde, Kristen'ı bir dakika fazla izlediğim için kız arkadaşım bütün gece bana ters ters baktı.

Yakından baktığımda onu farklı görüyorum. Kristen'ın kusursuz cildi, dolgun dudakları, güzel mavi gözleri, uzun ipeksi kahverengi saçları ve çekici vücudundan çok daha fazlası var. Zeki, düşünceli ve nazik. Ama daha da önemlisi, samimi ve dürüst.

Göründüğü kadar kendine güvenen biri değil. Onun belirsizlik anlarını ve gerçek, ham ve çok sevimli içsel mücadelesini gördüm. Onun yaydığı güzellikten daha çok beni çeken şey *bu*.

"Yani tanıştığın her erkeğe annesini sormuyorsun mu?" diye alay ediyorum.

Ağzımın köşeleri şakamla hafifçe yukarı doğru kıvrılır. "Bana sorduğum her soruyu cevaplamak için saatlerce beni şehirde takip etmeye razı olacak bir erkekle tanışmadım."

Gözlerimi onunkinden ayırmadan, "Onların kaybı" diyorum.

Kristen bu sözlerime kızardı. Bu, onda ikinci kez böyle bir tepki uyandırmamdı ve bunun bana verdiği mesajdan ne kadar hoşlandığımı inkar edemem: o da benim kadar

benim ona olduğum kadar bana da ilgi duyuyor. Ancak, bu ilgiden dolayı hiçbir şey yapamam. Daha doğrusu, *yapmayacağım*. İkimiz de bir ilişki içindeyken yapamam.

Düşüncelerimi bundan uzaklaştırmak için, konuşmayı onun son sorusuna geri getiriyorum. "Peki, sana annemin sadece dört çocuk istediğini söylersen, bana hayatta istediğin bir şeyi söyler misin?"

"Sen de bana istediğin bir şeyi söylersen," diyor ve neredeyse eminim ki cevap vermeyi geciktirmeye çalışıyor. Bu gece, konuşmaktan rahatsız olduğu bir şey sorduğumda birkaç kez yaptığı gibi konuyu saptırıyor.

"Anlaştık."

Gözlerini benden ayırıyor ve benim de fark ettiğim gibi, gerginlikten yaptığı elbisesini düzeltme hareketini tekrarlıyor.

"Eğer paylaşmak istediğin tek şey buysa, yarın kahvaltıda ne yemek istediğini söyleyebilirsin," diyorum.

Bana bakar ve derin bir nefes alır, sonra şöyle der: "İnsanlara yardım etmek istiyorum. Henüz nasıl yapacağımı bilmiyorum, ama kadınların kendilerini daha iyi hissetmelerine yardımcı olmak istiyorum." Yanakları yine pembeye döner. Bu sefer bunun bana ilgi duyduğu için olmadığını biliyorum, çünkü kalbine yakın, samimi bir şeyi paylaştı ve bunu muhtemelen pek çok kişiye söylememiştir.

"Ruh sağlığı alanında mı?"

"Evet." Konuşmayı keser ve devam ederken gözlerinde tereddüt görürüm. "Birkaç yıl önce annemin çalıştığı bir hayır kurumunda gönüllü olarak çalışıyordum ve kocasını kanserden kaybeden, eskiden başarılı bir muhasebeci olan bir kadınla tanıştım. Hayatı altüst oldu ve o ve çocukları evsiz kaldı. Hayır kurumu ona yeniden ayağa kalkması için yardım etti. Kocasını öldüğünde patronu ona hiç destek olmadı. Çalışan erkeklere göz kulak oluyordu, ama kadına, yeterince akıllı olmadığı için bu duruma düştüğünü söyledi. Özellikle de ona yardım edecek kocası olmadan." Elleriyle elbisesini düzeltti. "Onun bu konudaki acısını anladım. Kadın olduğum için kendimi değersiz hissettirilmenin acısını." Sesi fısıltıya dönüştü ve ekledi: "Kadınların yükselmesine nasıl yardımcı olabileceğimi öğrenmek istiyorum."

Siktir.

Onun bu şekilde içini dökmesini beklemiyordum.

"Bu konuyu konuşmaktan rahatsızsın, değil mi?"

"Bu konuyu en son babamla konuştum. Beş dakika dinledikten sonra bu saçmalığı kesmemi söyledi. Bu konuyu düşündüğüm için kendimi aptal hissettirdi."

"Bu saçmalık mı? Eğitimle ne yapmanı bekliyor?" "Bir başka harika soru. Sanırım ailem, oradayken uygun bir evlilik adayı bulmamı umarak üniversite masraflarımı karşılıyor."

"Nasıl gidiyor?" "Şu anki adayım baloda bana oral seks yapmamı istedi, ben de hayır deyince bana kızdı. Üniversitede bulduğum erkeklerin kalitesinin yüksek olmadığını söyleyebilirim."

"Şu anki adayım baloda ona oral seks yapmamı istedi ve ben hayır deyince bana kızdı. Üniversitede bulduğum erkeklerin kalitesi pek yüksek değil diyebilirim."

"Ne kadar da klas bir adam."

Başını sallayarak onayladığını belirtir. Sonra, sorgulayan bir ifadeyle, "Sana erkeklere özgü bir soru sorabilir miyim?" der.

"Sor bakalım."

Bacaklarından birini koltuğa uzatarak rahatça oturur. Bacağını benim bacağıma hafifçe sürtünce, vücudumda bir arzu dalgası yayılır. Bu arzuyu kontrol etmek için kendimi zor tutarım. "Erkekler her yerde ve her zaman seks yapmak ister mi? Arkadaşım daha önce bana bunun yanlış olduğunu söyledi. Erkek arkadaşım istediğinde ona oral seks yapmalıydım ve her istediğinde ona vermek için hazırlıklı olmam gerektiğini söyledi."

Ona o arkadaşını terk etmesini söylemek istiyorum ama bu tavsiyeyi aceleyle vermek yerine düşüncelerimi yavaşça topluyorum. "Erkekler seks ister, nokta. *Doğru* erkek, seksin yanı sıra seni de ister ve asla istemediğin bir şeyi yapmanı beklemesin. Peki *ona bunu vermek*? Partnerine seks vermezsin Kristen. Onu birbirinizle paylaşırsınız. Ve bunu anlamayan bir erkekle birlikteysen, o seni hak etmiyor."

"Katılıyorum, ama kızlar benimle farklı düşündüklerinde her zaman şaşıyorum."

Yanlış mı düşünüyorum diye merak etmeye başlamıştım."

"Yanılmıyorsun. Bu konuda kendinden asla şüphe etme."

"Teşekkür ederim." Yanılmadığını duyunca rahatlamış görünüyor ve kaç kez yanlış olduğunu söylediğini merak ediyorum. "Tamam, şimdi sıra sende, hayatta istediğin bir şeyi söyle."

Sırtımı koltuğa yaslayıp uzun bir nefes veriyorum, gökyüzüne bakıp bunu düşünüyorum. "Çelişkili şeyler istiyorum."

"Ne gibi şeyler?"

Ona baktım. "Büyürken geleceğimin siyasetle ilgili olacağını biliyordum ve bunu istiyorum, ama bununla birlikte gelen saçmalıkları istemiyorum. İsteddiğimi elde etmek için gösteriş yapmaya ilgim yok, ama siyaset tamamen görünüşle ilgili, bu yüzden bu yolu seçersem kaderim bu olacak gibi görünüyor."

"İsteddiğimi elde etmek için gösteriş yapmayı çok iyi bilirim." "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

O gülümsüyor ve yemin ederim ki bu gülümseme en kasvetli günleri bile aydınlatabilir. "Biliyor musun, öğretmenlerimden biri dışında hiçbir erkeğin bana bir şey hakkında ne düşündüğümü sorduğunu hatırlamıyorum. Ailemdeki erkeklerin hiçbiri bile."

"Ne kaçırdıklarını bilmiyorlar."

O bunu sindirir, hala gülümser ve bir an sessizce beni izler, sonra benim ilk soruma cevap verir. "Bence hayatın büyük bir kısmı, bazen kendimize bile, bir gösteri sergilemekten ibarettir. Küçük yaşlardan itibaren belirli bir şekilde davranmamız öğretilir, ve bunu sadece ebeveynlerimiz öğretmez. Filmlerde, televizyon programlarında, sosyal medyada, reklamlarda, dergilerde görürüz. Her yerde. Bundan nefret ediyorum, ama nasıl çözüleceğine dair bir cevabım yok."

Konuşurken birkaç saç teli gözlerine düşüyor ve ben elimi uzatıp saçlarını yüzünden çekiyorum. Parmaklarım cildinde iz bırakarak sıcaklık izi bırakırken nefesini kesiyor. Aramızdaki boşluk beklentiyle doluyor.

Bakışlarım dudaklarına düşer ve istediğimi almamak için kendimi zor tutarım. Titrek bir nefesle dudakları açılır.

Eğilip onu öpmek *çok* kolay, *çok kolay* olurdu.

Sonunda, o anı kesen yüksek sesli bir siren beni geri çeker ve bu gece hiçbir şeyin olamayacağını hatırlatır. Yüzündeki saçları silkeledikten sonra, "Söylediğin her şeye katılıyorum," derim.

Şaşkınlıkla bana bakar, uzun süre tek kelime etmez. Sonunda, uzun bir konuşmaya başlar. "Kimse benimle aynı fikirde olmaz, düşüncelerimi bilmek istediğini söylemez ya da hayatta ne istediğimi sormaz. Ve sen, bir gecede tüm bunları yapıyorsun. Cidden," gözlerini bana diker, "sen gerçek misin?"

Gülümserim. "Kesinlikle gerçeğim. Ve düşüncelerini daha fazla dinlemeye hazırım.

İsteddiğin kadar anlat bana."

"Dilediğin şeye dikkat etmelisin. Birçok konuda birçok fikrim var. Sonunda, bunları hiç sormamış olmayı dileyeceksin."

"Deneyin bakalım, Kristen. Sonuçtan hoşlanacağınızı düşünüyorum."

Bana daha çok şaşkınlık gibi görünen bir hayretle bakıyor. Sonra ayağa kalkıyor, elimi tutuyor ve beni kaldırıyor. "Tamam, seni gözlemlerimle sıkmaya başlayacağım ve sen de ben bunu yaparken sıranı bekleyeceksin."

Beni kitapçıdan uzaklaştırıp, desteklediği bir kadın yardım kuruluşu için para toplamak amacıyla düzenleyeceği gala hakkında konuşmaya başladığında, "Ne için sıra bana gelecek?" diye soruyorum.

Bana düşüncelerini sıralamayı bırakıp yüzünü bana çevirir. "Bana şehrin en sevdiğin yerlerini göstermek için. Hızlan, Bradford. Arabam balkabağına dönüşmeden önce sadece birkaç saatimiz var ve senin en sevdiğin yerleri görmek istiyorum."

Hiçbir kadın bana emir vermedi ve bunu sevmediğimi söyleyemem.

Kristen Blaise'in bana binlerce şey emredeceğinden neredeyse eminim.

Bunu hiç yapamayacak olması çok yazık.

Bir Yıl Sonra

@thetea_gasp

@bradfordblack'in davranışlarını değiştirip hayatında bir kadına kalıcı olarak yer açabileceğini düşündüğümüz tam o sırada, **@shelbysmith** ile ilişkisini sonlandırdı. Bu ayrılık, on bir ay önce **@catherinebranson** ile yaşadığı ayrılığın ardından geldi. O da, hepimizin onunla daha uzun süreli bir ilişki kuracağını düşündüğümüz bir başka kadındı. Görünüşe göre Bradford tamamen durum odaklı bir adam. Bu konuda yeteneği var ve ben de bir sonraki olmak için elimi kaldırıyorum. Milyarderlik dönemime geçmeye hazırım, lütfen ve teşekkürler.

Bradford

Lanet olası bir galadan daha sıkıcı bir şey varsa, ne olduğunu bilmiyorum. Ve bu gece katılmak zorunda kaldığım gala, şimdiye kadar katıldığım en kötü gala olabilir.

Tüm o süslenip püslenmeler. Sahte gülümsemeler. Sığ konuşmalar. Bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyorum. Ama bu gece beni içkiye yöneltecek olan şey, herkesin az önce bitirdiğim ilişkimle ilgili sorduğu sorular.

"İkinizin beş aydan uzun süreceğini düşünmüştüm," diyor Jill, şampanyasını yudumlarken.

"Neden?" diye soruyor Owen, hiç de ikna olmuş gibi görünmüyor.

"Bilmiyorum. Onların ilişkisinde, onun daha önce çıktığı diğer kadınlarla olan ilişkilerinden daha fazlası olduğunu düşünmüştüm."

En iyi arkadaşım ve karısına bakıyorum. "Siz ikinizin bu konuyu tartışmaya devam etmesine izin verirsem, yine sizin tartışmalarınızdan birine mi dönüşecek?" Sadece birkaç aydır evli olan bir çift için, çok fazla tartışmaya başladılar.

"Sanki sürekli tartışıyormuşuz gibi konuşuyorsun," diyor Jill.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle değil mi?"

Dudaklarını büzüyor. "Tanrım, istediğinde tam bir pislik olabiliyorsun

."

Vücudumun her yerinde bir ürperti hissediyorum. Beni pislik yapıyorsa, öyle olsun."

Owen araya girer. Jill'in onunla kavga etmektense benimle kavga etmeyi tercih edeceğini bilir. Bana bakarak, "Shelby'ye ne oldu?" diye sorar.

Yine o lanet soru. Babamın bugün bana sorduğu sorunun aynısı. İlişkimizi bitirme kararımdan hiç de memnun değildi. Onun için Shelby mükemmel bir "malzeme" idi. *Seni başkanlığa kadar götürebilirdi*, demişti, bu görev için yeni birini bulmam gerektiğini açıkça belirtmeden önce.

"Beni sıkıyordu," diyorum.

"İkiniz birbirinizden ellerinizi çekemiyordunuz," diyor Jill.

"Bir ilişkide seksden çok daha fazlası vardır, Jill. Benim daha fazlasına ihtiyacım var. Başlangıç olarak biraz konuşmak falan." Shelby seks yapmayı benim kadar seviyordu, ama başka şekillerde kendimizi paylaşmaya gelince zorlanıyordu. Konuşmalarımız, katılmamızı istediği partiler, giymeyi planladığı elbiseler ve benim onları beğenip beğenmediğim, yeni saç modeli için fikirleri ve dedikodulardan ibaretti. Bunu bir ömür boyu sürdürebileceğimi sanmıyordum.

Jill sadece yarı dinliyor. Odanın diğer ucunda ilgisini çeken birini görmüş. Owen'a bakarak, "Ron Johansen az önce geldi," diyor.

Owen başını salladıktan sonra bana baktı. "Yarın golf oynamaya gidiyoruz, değil mi?" "Evet. Helikopter sabah altı buçukta kalkışa hazır olacak."

."

Jill, Owen'la birlikte North Management adlı hedge fonlarına müşteri kazanmaya çalıştıkları adama doğru yönelmeden önce bana son bir kez sert bir bakış attı. Jill, Owen'ın benimle golf oynamak için harcadığı zamana kızıyor ve bunu açıkça belli ediyor. Bana kalırsa, bunu aşması gerekiyor. Owen'ı beş yaşımdan beri tanıyorum; yaşlanana kadar golf oynamaya devam edeceğiz.

Bu geceyi atlatmak için daha fazla viskiye ihtiyacım olduğu için bara yöneliyorum. Son bir yıldır aklımdan çıkaramadığım kadının bakışlarıyla karşılaşınca adımlarım yavaşlıyor.

Kristen Blaise.

Onun o güzel mavi gözleri hafızama kazınmış durumda. Bir dizi göz arasından bile onu seçebilirdim.

Gülümsüyor ve dönüp balo salonundan çıkıyor. Onu takip etmek için bir saniye bile kaybetmiyorum. Onunla dört kez bunu yaptıktan sonra nereye gittiğini tam olarak biliyorum. Çatı katı. Kalabalıktan kaçmak için.

Asansöre bindiğimde, "Buradan çıkmak için sabırsızlanıyor gibisin," diyor. Burada sadece ikimiz varız, bunun için minnettarım. Kristen'ı paylaşmayı sevmiyorum.

"Neden anladın?"

Başını eğerek gözleri yaramazca parlıyor. "Hmm, bir bakalım..." Gülümsüyor. "Huysuzluk sana yakışıyor."

"Huysuz değilim."

Hâlâ sırtıtarak, "Hayır mı? O zaman ne dersin?" diyor.

"İnsanların saçmalıklarını çekmemek."

"Şimdi anlıyorum. *Başkan Black, kimsenin saçmalıklarını kabul etmeyen başkan.* Eminim bu çok iyi karşılanacaktır."

"Bence Amerika böyle bir başkana hazır."

"Böyle düşünüyorsan, halkla bağlantını kaybetmişsin demektir."

Asansör varış noktasına ulaştığında dışarı çıkıyorum ve gece gökyüzüne bakarak derin bir nefes alıyorum. "Bu işleri nasıl bu kadar iyi yapabiliyorsun?" Kristen'in uykusunda bile sosyalleşmede başarılı olabileceğine eminim. Bir yıl önce birlikte geçirdiğimiz o geceden bu yana, galalarda üç kez karşılaştık. Her seferinde, sanki insanları etkilemek için yaratılmış gibi, hiç çaba harcamadan hareket ettiğini gördüm.

"Sen de benim kadar iyisin."

Onunla birlikte korkuluğa doğru yürürken, gözlerimi vücuduna dikmemek için elimden geleni yapıyorum. Kristen'in yanındayken ellerimi ondan uzak tutmak her zaman en büyük başarımdır. "Dışarıdan bakıldığında, evet. Ama içten içe, bunların neredeyse her dakikasından nefret ediyorum."

Kristen'in gözleri anlayışla parladı. Söylemeden ne demek istediğimi anladı: Onunla geçirdiğim anlardan nefret etmiyorum.

Tanıştığımız ilk saniyeden itibaren aramızda bir şey vardı. Bütün gece onu şehirde takip etmekten başka çarem kalmayan hipnotik bir kimya. Güneş doğana kadar konuştuk ve onun isteği üzerine onu sırtımda eve taşıdım. Onu bırakmak istemiyordum ve o bana yaptığı büyü, onu her gördüğümde beni kendine çekiyordu.

Kristen, tanıdığım hiçbir kadına benzemiyor. Güçlü ve azimli; kararlı ve dirençli; nazik ve şefkatli; ve son derece hassas. Geçen yıl boyunca yaptığımız sohbetlerde, kendini açtı ve hayallerini, hayatındaki insanlarla yaptığı hataları, babası tarafından reddedilme korkusunu ve onun elinden gördüğü bazı acıları paylaştı. Ayrıca erkek arkadaşları hakkında da benimle konuştu ve erkeklerin nasıl düşündüğü hakkında her türlü soruyu sordu.

Yüzeyin altına bakmaktan korkmuyor. Beni en çok çeken özelliği bu.

"Shelby ile ayrıldığınızı duydum. İyi misin?"

Kristen ve ben hiç telefon numaralarımızı paylaşmadık, sosyal medyada arkadaş değiliz ve bu çaldığımız dakikalar dışında birbirimizi görmüyoruz. Bu, aramızda sözsüz bir anlaşma haline geldi; bu anları aramızda saklıyoruz ve hayatımıza geri taşımıyoruz.

Ama ben geri götürüyorum.

Bana prensini aradığını ama ayakkabılarını iade etmek gibi konularda ona güvenmeyeceğini söylediği andan itibaren ondan daha fazlasını istediğimi hissettim. Kadınların yükselmesine yardım etmek istediğini söylediğinde daha fazlasını istediğimi *anladım*.

Ancak bu duygularla hiçbir şey yapamadım çünkü altı aydır bir ilişki içindeydim ve bu ilişkinin bir yere varacağını düşünüyordum. Kristen de bir ilişki içindeydi. Ben bir kadını aldatacak ya da başka bir erkeğin ilişkisine girecek türden bir adam değilim, bu yüzden kendi hayatıma döndüm ve onun da kendi hayatına dönmesine izin verdim. Birkaç hafta sonra ilişkim bittiğinde, bazı şeyleri çözmek için bir süre flört etmeyi bıraktım. Birkaç ay sonra, Kristen'i sosyal medyada aradım ve başka biriyle çıktığını gördüm. Mutlu görünüyordu, ben de onu rahat bıraktım.

Tüm yıl boyunca zamanlamamız tutmadı. Her karşılaştığımızda, en az birimiz başka biriyle çıkıyordu. Uzun zamandır kaçırdığımız bir bağlantı haline geldik.

"Shelby ve ben asla uzun süreli bir ilişki yaşamayacaktık," diyorum.

"Baban bu haberi nasıl karşıladı?" Bana anlamlı bir bakış attı. Ona başkanlık hedeflerimden ve babamın beklentilerinden bahsetmişim, bu yüzden babamın benim siyasi hedeflerimize katkıda bulunabilecek bir kadınla evlenmemi beklediğini biliyordu.

"Senin düşündüğün gibi."

Elini koluma koyuyor. "Üzgünüm. Biriyle uzun süreli bir ilişki yaşamayacaksan bile, bu onun kalbinde iz bırakmayacağı anlamına gelmez."

Kristen'in dokunuşu her zamanki gibi damarlarımı ısıtıyor. Ve her seferinde olduğu gibi, onun esiri oluyorum.

Kristen'a, daha fazla zaman geçirdiğim kadınlardan daha yakın ve daha bağlı hissediyorum. Ellerini bana koyduğunda, sanki hiç dokunulmamış yerlerime dokunuyormuş gibi hissediyorum. Onun tekrar tekrar dokunmasını istediğim yerlere.

Elime bakıyorum. Parlak süslemelerle kaplı tırnaklarına. Onun karakterine uymuyorlar. Giyinmeyi sever ama hiç bu kadar abartmaz.

Ben kristalleri incelerken, "Kristallerimi beğendin mi?"

diye soruyor. Gözlerine bakıyorum. "Beğendin mi?"

Kristen'in ağız bir gülümsemeye dönüşüyor. "Hayır, ama bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

"O zaman neden takıyorsun?"

"Şey" —dönerek elbisesinin arkasını gösterir—"elbisedeki kristallerle uyumlu."

"*Siktir.*" Küfür dudaklarımdan sertçe dökülür ve Kristen'ı tamamen yavaşlatır. Hareketleri, bakışları, nefesleri.

Yere kadar uzanan elbisesinin önü, vücudunun kıvrımlarına yapışarak omuzlarını çıplak bırakmasıyla zaten dikkatimi çekmişti. İnce bir askıyla boynuna tutturulmuş ve kumaşın kesik olduğu yerlerden göğüs dekoltesi görünüyordu. Ama elbisenin arkası bambaşka bir hikaye. Cildini örten tek şey, elbiseyi tutmaya yardımcı olan birkaç parlak kayış ve elbisenin arkası, kıcının üst kısmını zar zor örtecek kadar dekolte. Açıkça çok uğraştığı bir kış ve ben bu kışa dokunmak için her şeyi yapardım.

"Demek kristallerimi sevmedin ama elbiseyi sevdin," diyor, sesi alçak ve nefes nefese.

Gözlerimi vücudundan ayırıyorum. "Elbiseyi beğenmedim, Kristen."

İkimiz de birbirimize olan çekiciliğimizi saklamadık, ama birbirimize bakışlarımız dışında bunu hiç açıkça kabul etmedik. Artık düşüncelerimi kendime saklayacak gücüm kalmadı.

Bir an için ne diyeceğini bilemedi, sonra da ne diyeceğini bulduğunda söylediklerini kabul etmedi. "Kız kardeşim tırnaklarıma bu süsleri takmam için beni ikna etti. O çok beğeniyor ama ben emin değilim."

Ona yaklaşmak istiyorum.

Ona dokunmak istiyorum.

Ona, kaçırılmış bağlantılarla işimin bittiğini söylemek istiyorum. Ama söylemiyorum.

Yapamıyorum.

Sosyal medyada onun arkadaşı olmayabilirim, ama bu onu ara sıra aramadığım anlamına gelmez. Ve son birkaç aydır gördüğüm kadarıyla, şu anki erkek arkadaşıyla mutlu görünüyor. Gözlerinde ona yakışan bir ışık var. Kendi bencil arzularım için bu mutluluğu bozmak istemiyorum. Çünkü kim bilir, belki de bu çekim sadece kimya ve ilgiden ibarettir ve bir ilişkide işe yaramaz. Onun bulduğu mutluluğu, benim düşündüğüm gibi sonuçlanmayabilecek bir olasılık için riske atmayacağım.

"Takı taksan da takmasan da çok güzelsin." Uzun zamandır yapmak zorunda kaldığım en zor şey olmasına rağmen, itirafımı görmezden gelmesine izin veriyorum.

Gülümsüyor ve tek düşünebildiğim, onun çok parlak olduğu. "Teşekkür ederim."

"Demek mezun oldun."

Gözleri heyecanla parlıyor. "Evet, ve babamın dergilerinden birinde benim için mükemmel olacağını düşündüğüm bir yaz stajı buldum! Haftaya mülakata gireceğim."

Kristen'ı daha önce de güzel buluyorsam, o güzellik şimdi gördüğümün yanında sönük kalır. Hayatta yapmak istediği şeye olan tutkusu, yüz hatlarını yepyeni bir şekilde canlandırıyor. Kalbim duruyor.

"Başvurduğunu biliyor mu?" Babası, televizyon, dergi ve dijital medya aracılığıyla içerik dağıtan bir yayıncılık imparatorluğu olan Blaise Media'nın sahibi. İşletmelerinde kimlerin iş başvurusunda bulunduğunu bilemez. Kristen'in babasıyla bu konuyu konuşup konuşmadığını merak ediyorum, çünkü babası onun hedeflerine hiçbir zaman destek veya teşvik göstermedi. Bana anlattıklarından anladığım kadariyle, babası sadece onu evlendirmek istiyor. Onun zekasını küçümsüyor ve sık sık ona denemek istediği şeyleri yapamayacağını söylüyor.

"Hayır. Bunu kendi başıma başarmak istiyorum. Eğer başarırım, bu harika bir fırsat olacak. Medyada çalışmak, sonunda yapmak istediğim şey için bir platform oluşturmak için harika bir basamak olacak."

"Katılıyorum."

"Peki ya sen? Uygulaman üzerinde daha fazla çalıştın mı?"

Son altı aydır yavaş yavaş geliştirdiğim zaman yönetimi uygulamasından bahsediyor. Bu uygulamayı sadece kendi zamanımı yönetmek için geliştirmeye başlamıştım, ama birkaç ay önce Kristen onu yayınlamayı düşünmemi önerdi ve ben de bu konuyu ciddi olarak düşündüm.

"Hayır. Fazla boş vaktim olmadı. Uygulamadan çok uykuya öncelik verdim."

"İş mi, eğlence mi?"

"Zevk için değil. Babam bazı birleşmeler için beni gece gündüz çalıştırıyor." Üniversiteden mezun olduğumdan beri babamın şirketinde, kurumsal risk sermayesi bölümünde çalışıyorum. Bu işi seviyorum, ama uzun çalışma saatleri nedeniyle hayatımda başka şeyler için pek zaman kalmıyor.

Kristen'in telefonuna yeni gelen bir mesaj geldiğini belirten bir uyarı geliyor. Mesajı kontrol ettikten sonra, "Gitmem gerek. Charlie beni arıyor." diyor.

Onun dudaklarından onun adının çıkmasından nefret ediyorum.

Telefonunu çantasına geri koyup balo salonuna geri dönmeye hazırlanırken, parmaklarımı bileğine doladım. Gözlerimi tekrar ona çevirip, "Mutlu musun?" diye sordum.

Bir an yüzümü inceler. Kristen bunu sık sık yapar ve ben her zaman ne düşündüğünü merak ederim. Onun düşüncelerine erişmeyi istediğim tek kadın odur. "Evet. Sen mutlu musun?"

Başımı sallıyorum. "Evet."

"Gitmem gerek. Acele et ve o uygulamayı bitir. Hayatımda ona ihtiyacım var." Gülümsüyor. "Ve babana boyun eğme. *Seni* mutlu edecek bir kadın bul, Bradford, onu değil."

Onun gidişini izliyorum. Gözlerim onun vücudunda ama gördüklerimi zor algılıyorum çünkü tek gördüğüm beni mutlu edebilecek kadın. Kendimle savaşmam gereken kadın.

İstediğimin peşinden gitmeyen bir adam değilim, ama Kristen bir yıldır birçok konuda benim için bir istisna oldu ve öyle olmaya da devam edecek gibi görünüyor.

Kristen
Üç Hafta Sonra

Telefonuma bakıyorum. Son bir saattir beni aramayı bırakmayan bilinmeyen numaraya. Tanımadığım kişilerden gelen aramaları asla cevaplamam, ama bu kişinin aramayı bırakmayacağını düşünmeye başlıyorum. Zil sesi bittiğinde, tekrar başlamak üzereyken, telefonu kaydırıp kulağıma götürüyorum.

"Ne?" Normalde aramalara böyle cevap vermem, ama bugünkü ruh halimle, tek cevaplayabileceğim şey bu.

"Kristen?"

Karşıdaki derin ses kalbimi kıpır kıpır ediyor. "Bradford?" "Tanrım, son bir saattir ne yapıyordun?"

Bradford istediği zaman huysuz olabilir. Ben bunu her söylediğimde reddetmeyi sever, ama bu doğru. Ayrıca bu özelliğini sevimli buluyorum. Nedenini Tanrı bilir, çünkü kardeşlerimde huysuzluğu sevimli bulmuyorum, ama Bradford'da bunu ne kadar sevdiğimi inkar edemem.

"Seni görmezden geliyordum." Gülümsüyorum. "Tanımadığım numaraları açmıyorum."

"Bana bir iyilik yap ve bir dahaki sefere seni aradığımda numaramı telefonuna kaydet."

İnkâr edemeyeceğim bir başka şey de, onun beni tekrar araması fikrini ne kadar sevdiğim. Numaramı nasıl bulduğunu bilmiyorum, ama bulduğuna sevindim.

"Beni tekrar arayacak mısın?"

"Dün geceki gibi görünürsen, evet. İyi misin?" Ve işte böylece, bana gülümsemeyi getiren o adam ortadan kayboldu.

Dün gece bir hayır galasında karşılaştık. Uzaktan. Ve her zamanki gibi çatı katında onunla buluşmak yerine, Charlie'nin yanında kaldım. Aslında, Bradford'la konuşursam onun bende uyandıracağı duygularla yüzleşemeyeceğim için erkek arkadaşıma sarıldım. Çünkü o böyle biridir; o, içimdeki en samimi duygularımı paylaşabileceğim tek erkek. Dün gece, bu duygularla hiçbir şey yapmak istemedim.

Ona iyi olduğumu söylemek istiyorum, ama telefonun diğer ucunda bile gerçeği anlayacağını biliyorum, bu yüzden yalan söylemeye zahmet etmiyorum. "Hayır." Sesim titriyor ve gözyaşlarım

yine yanaklarımı ıslatmak üzere. Son üç günün çoğunu ağlayarak geçirdim.

"Siktir, Kristen, ne oldu? Dün gece berbat görünüyordun."

"Teşekkürler. Her kızın duymak isteyeceği bir şey."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Anlıyorum. O her zaman doğrudan konuya girer ve dürüştür. Onun hakkında sevdiğim bir başka özelliği de budur. Sahte davranışları yoktur. Bu da benim de rol yapma ihtiyacı hissetmemem anlamına gelir.

Derin bir nefes alıyorum. "Babam staj yapmamı engelledi."

"Neden?"

"Bana bunun saçma bir fikir olduğunu söyledi. Görünüşe göre, çalışmak benim için anlamsız bir faaliyet. Derginin editörüne stajı başkasına vermesini emretti."

"Çalışmanı istemiyor mu?"

"Hayır. Bir kadının yeri erkeğinin arkasıdır dedi. Ama bunu zaten biliyordum. Onun fikrini değiştirebileceğimi düşünerek aptallık ettim."

"Sen aptal olmaktan çok uzaksın. Yanlış olan o, sen değilsin." "Öyle olabilir, ama o asla fikrini değiştirmeyecek." "Peki, şimdi plan ne?"

Plan mı? Henüz bir planım yok. Bradford, benim her zaman hedeflerime ulaşan, kendine güvenen, azimli biri olduğumu düşünüyor. Hayatımda birçok kez öyle bir insan oldum, ama bu hafta hiç öyle hissetmiyorum.

Üç gün önce babam beni mahvettiğinden beri yatak odamdan neredeyse hiç çıkmadım. Bana daha önce hiç söylemediği korkunç şeyler söyledi. Bir kadının dünyadaki yeri, yetenek eksikliğim ve bir koca bulup aile kurmamla ilgili beklentileri hakkında birçok şey söyledi. O günden beri benimle konuşmuyor. Ama o böyle biridir, başka bir şey beklememeliyim. Önümüzdeki iki hafta içinde benimle konuşursa şanslı sayılırım. Onu hayal kırıklığına uğratan insanları uzun süre dışlama eğilimindedir.

"Henüz yeni bir planım yok." Bunu ona itiraf etmekten nefret ediyorum. Kardeşlerim dışında, Bradford dünyada bana tamamen inanan tek kişi. Keşke onunla paylaşabileceğim yeni bir planım olsaydı.

"Bir şey yapmak için onun iznine ihtiyacın yok."

"Biliyorum, ama..." Korku beni sararken boğazım düğümlenir ve sözlerim kesilir. O korkuyu yutmaya çaresizce çalışırım ama başaramam.

Babamın onayını kaybetmek, benim karışık zihnimde onun sevgisini kaybetmekle eşdeğer. Yedi yaşındayken şirketinin yıllık yemeğinde onu utandırdığımda bana olan sevgisini ilk kez geri çektiğinden beri, onu memnun etmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Bu hafta olanlar yüzünden çok üzgünüm ve bunu sindiremiyorum. Tek bildiğim, bunu düzeltmenin bir yolunu bulmam gerektiği.

"Kristen," diyor Bradford, sesinde şefkat ve otorite karışımıyla, "bu senin hayatın. Onun değil. İstedığın geleceği senden çalmasına izin verme."

Haklı.

Biliyorum.

Ama göğsümdeki sıkışma hissi bunu kabul etmemi zorlaştırıyor. kabullenmemi zorlaştırıyor.

"Yapmayacağım. Sadece kafamı toplamak için biraz zamana ihtiyacım var."

Sözlerim

yalan gibi geliyor. Umarım o bunu fark etmez.

"Birkaç gün sonra seni kontrol edeceğim."

Bunu söylemesi hoşuma gidiyor, beni kontrol etmek istemesi. Bu, bizim için işlerin nasıl farklı olabileceğini düşünmemi sağlıyor. Charlie ile mutluyum, ama Bradford ile birlikte olmayı hiç hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Üç hafta önce bana mutlu olup olmadığımı sordu ve ben evet dedim. Mutluydum çünkü o stajı alacağımı umuyordum. Üniversiteden mezun olmuştum ve hayatımın önümde uzandığını hissediyordum. Evet, Charlie ile birlikte olmayı seviyorum. Birlikte gülüyor ve iyi vakit geçiriyoruz. Ama bu, Bradford ile geçirdiğim anlar gibi değil. O anlar çok değerli ve her saniyesini çok önemsiyorum. Başka hiçbir şey istemediğim gibi daha fazlasını istiyorum ve Bradford'a olan ilgimi keşfedebilmek için Charlie ile ilişkiyi bitirmeyi düşünürken buldum kendimi.

"Kristen," Bradford düşüncelerimi bölüyor. "Hala orada mısın?"

"Evet, özür dilerim. Beni kontrol etmeni düşünüyordum. Hoşuma giderdi."

Bir an sessiz kalır ve tekrar konuştuğunda sesi sertleşir.

"Bir dahaki sefere aradığımda beni bir saat bekletme."

Gülümsüyorum. Üzüntüden boğulurken bile beni gülümsetebilmesini seviyorum. "Bunu yaparsam yine huysuzlaşır mısın? Çünkü huysuz olduğunda seni seviyorum."

"Huysuz değilim."

Gülümsemem genişliyor. "Hoşça kal, Bradford."

Telefonu kapatıyoruz ve ikinci kez çatı katında buluştuğumuz anı düşünüyorum. O gece onu ilk gördüğümde, sonunda gözleri bana takıldığında, başımı sallayarak beni takip etmesini işaret ettim. Kız arkadaşıyla galaya geldiği için beni takip edip etmeyeceğinden emin değildim. Beni takip etmesi çok heyecan vericiydi.

Bradford kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Benim de bildiğim ama inanmakta zorlandığım zeki kadın olduğumu hissetmemi sağlıyor. Onunla birlikteyken kendimden şüphe etmiyorum. Ayrıca kendimi özel ve çekici hissetmemi sağlıyor. Tüm bunları ona olan ilgime eklediğimde, bir partnerin getirmesi gerekenin bu olduğunu düşünmeden edemiyorum.

İkinci gece neredeyse bir saat boyunca konuştuk. Golf sevdiğini ve en yakın arkadaşıyla her cumartesi sabahı birlikte golf oynamaya çalıştıklarını öğrendim. Babasının çocuklukları boyunca onu ve dört erkek kardeşini götürdüğü kamp ve balık tutma gezilerini ve ailesiyle geçirdiği bu zamanları ne kadar sevdiğini öğrendim. Babasının ondan siyasetle ilgilenmesini beklediğini, ancak bunun Bradford için de birçok nedenden dolayı önemli olduğunu öğrendim. Bunun bir nedeni, okul arkadaşının ailesinin, yetersiz düzenlemeler nedeniyle asbestozis hastalığına yakalanması ve arkadaşının amcasının ölümüne neden olmasıydı. O günden beri Bradford, insanların hayatlarında bir fark yaratmak istiyordu.

Onun kararlı, odaklanmış, şefkatli ve duygusal bir adam olduğunu gördüm. Onun her yönüne hayranım, ama en çok takdir ettiğim özelliği, benimle duygusal olarak bağ kurmaya istekli olması olabilir. Çünkü kendim hakkında bildiğim bir şey varsa, o da duygularıyla mücadele ettiğimdir ve Bradford'un bende gördüğü kadın, olmak istediğim kadın olmak istiyorsam, hayatımda bu yönüme zaman ayıracak ve özen gösterecek birine ihtiyacım var. O kişi sadece bir arkadaş olsa bile.

Oh, ve onun huysuzluğu mu? Onu olması gerekenden daha çok seviyorum. Eğer arkadaşlığımızı daha ileriye götürürsek, bundan çok daha fazlasını yaşamak istiyorum.

Kristen
Üç Gün Sonra

Cehennem gibi geçirdiğim bir haftanın ortasında, Bradford arar ve beraberinde güneşi getirir. Bugüne kadar, beş dakikalık bir telefon görüşmesinin bir insanı neşelendirebileceğini düşünmezdim, ama öyleymiş.

Telefonuna cevap verdiğimde, "Numaramı kaydetmişsin" diyor.

O bana son kez yardım ettiğinden beri ilk kez gülümsüyorum. "Bir dahaki sefere aradığında seni bir saat bekletmemem için kesin talimat aldım, bu yüzden numaranı kaydetmek zorunda kaldım."

"Keşke herkes senin kadar itaatkar olsaydı."

"Senin o meşhur huysuzluğunu hissediyorum. Cennetin bir yerinde bir sorun mu var?"

Uzun bir nefes verir. "Sonraki soru."

Oturduğum kanepeye yaslanıyorum. "Hayır, ben yapmazsam sen de yapamazsın. Kim seni kızdırıyor, söyle bana."

"Sinirimi bozan mı?" Huysuzluğu yerini eğlenceye bırakmış. Bunun sebebi ben olduğum için mutluyum.

"Evet, ofisinde tüylerin diken diken olmuş halde dolaştığını hayal ediyorum."

"Tanrım, sana daha iyi malzeme vermem lazım."

Bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

O malzemeyi gerçekten çok isterim.

Ama bu hafta tüm hayatım babam etrafında döndüğü için Charlie'den ayrılmak konusunda hala hiçbir şey yapmadığımdan, bu konuşmayı teşvik etmiyorum. Bunun yerine, onu açılmaya teşvik ediyorum. "Bugün seni huysuz yapan kim?"

"Kadınlara biraz saygı duymayı öğrenmesi gereken bir iş arkadaşım."

Bradford benimle birlikteyken nadiren küfür eder. Küfür etmesi bana çok şey anlatıyor. "Stresli görünüyorsun."

"Evet. Biraz ara vermem lazım. Ve insanların benim dediklerimi yapması lazım. Ama bu konuya girmeyelim. Bir sonraki toplantıma birkaç dakika kaldı ve seni kontrol etmek istedim. Nasılsın?"

"Üzgünüm. Ve incinmişim. Ve kızgınım. Ama iyiyim." "Bir plan yaptın mı?"

Ona bir planım olduğunu söylemek istiyorum, ama yok. "Hala üzerinde düşündüğümü söyleyebilir miyim?"

Sesi yumuşayarak şöyle diyor: "Evet. Her şeyi çözmüş olman gerekmez, Kristen. Planın olmaması sorun değil."

Kaşlarımı çattım. "Senin hayatta hiçbir şeyi plansız yaptığını hayal edemiyorum."

"Şaşırsın."

Bu üç kelime, ciğerlerimi tıkayan havayı temizlemeye yardımcı oluyor. Her zaman kendimi toparlamam, hayatımı planlamam, bir sonraki adımımın ne olacağını bilmem gerektiğini hissetmişimdir. Bu yorucu ve kaygı verici bir şey. Bradford gibi, her şeyi yolunda ve kendinden emin görünen bir adamın bile hayatı için her zaman bir planı olmadığını bilmek, benim de bir planım olmaması gerektiğini hissetmeme yardımcı oluyor.

Beni korkutan sözleri söylemeden önce derin bir nefes alıyorum. "Sanırım bir iş bulacağım."

"Aferin sana."

"Henüz ne tür bir iş olacağını bilmiyorum, ama bulacağım."

"Bulacaksın. İhtiyacın olan her şeyi bulacaksın."

Tanrım, bana olan inancı çok heyecan verici. Aklımı koyduğum her şeyi yapabileceğimi düşündürüyor.

"Kahretsin," diyor, "Gitmem gerek. Üzgünüm."

"Aradığın için teşekkürler," diyorum yumuşak bir sesle. Daha çok şey söylemek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Beni korkutan bazı şeyleri Bradford'la paylaşmak sorun olmayabilir, ama ona olan hislerim şimdiye kadar tanıdığım her şeyden daha büyük. Bunları biraz daha kendi başıma çözmem gerekiyor.

"Her zaman senin için buradayım,

Kristen." Ve sonra telefonu kapattı.

Ve Charlie ile ilişkiyi sonlandırmam gerektiğini her zamankinden daha kesin olarak biliyorum.

Kristen
Altı Ay Sonra

"Kris," der kardeşim Jenna, ben galaya gelenleri görmek için etrafa bakarken. "Saçımı düzeltmen lazım." Dört aydır görmediğim, görmeyi çok istediğim adamı deli gibi aradığım için hemen cevap vermediğimde, "Kristen. Beni dinliyor musun?" der.

Gözlerimi ona çevirdim. "Evet. Sadece birini arıyordum."

"Kimi?"

Elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum. "Sadece konuşmam gereken biri." Bradford ile olan arkadaşılığımın kimseye bahsetmedim. Onu sadece kendime saklamak istiyorum.

Saçını işaret ediyor. "Lütfen bu karışıklığı düzeltebileceğini söyle."

Haklı, ortalık karışık. Onu görür görmez fark ettim, ama bu geceki işimin yanı sıra, Bradford'u bulmak benim asıl odak noktamdı, bu yüzden saçını çabucak unuttum. Kolunu tutuyorum. "Benimle gel."

Gülümsedi. "Bu yeni, inisiyatif alan Kristen'ı seviyorum. Umarım sonsuza kadar böyle kalır."

Onu banyoya sürüklerken, bu gece yapmam gerekenleri zihnimde sıralıyorum. Jenna haklı; hayatımın kontrolünü ele aldım. Babam staj planlarımı mahvettikten sonra kendimi toparlayıp yeni planlar yapmak bir haftamı aldı. O zamandan beri annemle birlikte hayır işleri yapıyorum, galalar ve diğer sosyal etkinlikler aracılığıyla para toplamasına yardım ediyorum. Bu iş için para almıyorum, ama kadınlara yardım eden bir iş ve benim için önemli olan da bu.

Jenna ile neredeyse on dakika geçiriyorum. Tuvaletten çıktığımızda saçları mükemmel olmuş. Makyajını da düzeltiyorum. Çıkarken annemle karşılaşıyoruz. "Oh, böyle çok daha iyi Jenna" sözleri kız kardeşimin gözlerini devirmesine neden oluyor, ama ben bunu listemden başarıyla tamamladığım bir iş olarak görüyorum. Bu liste hiç bitmeyen bir liste, ama beni meşgul ve odaklanmış tutan bir liste. Ve bu günlerde sevdiğim bir şey varsa, o da bu iki şey.

"Oh, Charlie gelmiş." Jenna yüzünü buruşturur. "Geleceğini biliyor muydun?"

Charlie ile ayrılığım karmaşıktı. Ve uzundu. Beni bırakmak istemedi ve benim için savaştı. Hayatına devam etmesi dört uzun hafta sürdü. O dönemde Bradford'a ulaşmak doğru gelmiyordu ve ben hazır olduğumda, o başka biriyle çıkmaya başlamıştı ve anladığım kadarıyla kız onu mutlu ediyordu. Ondan kısa bir süre sonra karşılaştık ve o dalgındı. Aşık olduğunu söylemeye gerek yok. Onu o geceki gibi halka açık yerlerde sevgi gösterisinde bulunurken hiç görmemiştim. O anları, fırsatı kaçırdığım için nefret ettiğim kadar nefret ettim.

Bu yüzden kendimi meşgul etmeye çalıştım. Olabilecekleri düşünmek istemiyorum. Bradford hala onunla birlikte ve hala mutlu görünüyorlar. Ama iki hafta önce bu galaya katılacağını gördüğümünden beri, onu kafamdan çıkarmak için mücadele etmek zorunda kaldım. Boşuna bir çaba. O benim kafamda bedavaya yaşıyor. Kız arkadaşının bu gece katılmayacak olması, onu bu gece görecekime dair düşüncelerimi daha da güçlendirdi. Umarım bir ara çatı katında birbirimizi buluruz.

"Evet, burada olacağını biliyordum," diyorum Jenna'ya, eski sevgilimi gözden kaçırmadan. "Onun bir sorun olacağını sanmıyorum. Artık onu mutlu eden yeni biri var."

Charlie'nin mutlu bir şekilde meşgul olduğunu gördükten sonra hızla Bradford'u aramaya geri dönüyorum. Jenna, hayallerimde görünen adamı nihayet görmeden hemen önce masasını bulmak için beni bırakıyor.

Onun balo salonuna kendinden emin adımlarla girmesini izlerken dizlerim titriyor. Bradford, gittiği her yerde dikkat çeken, etkileyici bir varlığa sahip. Instagram hesabında paylaşım yapmıyor ama oradaki dedikodu hesapları sayesinde kendine ait bir hashtag'i var. İtiraf etmek istemediğim kadar çok zamanını onun hashtag'ini kaydırarak geçiriyorum. Onun fotoğrafları bolca var.

Bu gece, her zamankinden daha yakışıklı görünüyor.

Koyu renkli saçları, parmaklarını saçlarının arasından geçirip şekillendirmiş gibi görünüyor.

Üç günlük sakalı mükemmel. Peki ya smokini?

Sonsuza kadar onu giymeli.

Ancak onun varlığı, her şeyi bırakıp sadece onu izlememi gerektiriyor. Bradford, bulunduğu odanın sahibi gibidir. Her kadının ona bakmak için döndüğünü, her erkeğin onun dikkatini çekmeye çalıştığını izliyorum. O ise hiçbirini için durmuyor. Bradford'un kendi gündemi var ve bunu kimse için değiştirmiyor. Onun iş başarılarını takip ederek bunu biliyorum.

Ailesi ve tekstil üretim şirketi hakkında çok şey yazıldı. Black ailesi uzun bir servet yaratma geçmişine sahip ve okuduklarıma göre, büyükbabası oğullarına ve torunlarına yüz milyonlarca dolar miras bırakmış. Bradford'un babası yatırım konusunda yetenekli ve tüm bu milyonları milyarlarca dolara dönüştürmüş. Babası ayrıca Bradford'u aile işine dahil etmiş ve bildiği her şeyi ona öğretmiş. Bradford geçen yıl çok başarılı bazı birleşmeleri yönetmiş.

Şirketinin ödediği masaya yarı yolda geldiğinde gözleri benimkilerle buluştu.

Adımları yavaşlar ve tamamen durur, uzun bir süre gözlerime bakar. Sonra gözlerini vücudumda gezdirir, yüzüme baktığı kadar uzun süre vücuduma bakar.

Erkeklerin ilgisini severim, ama özellikle Bradford'un ilgisini severim. Bana baktığında vücudumun her santimetresi bu adamı hissediyor.

Çenesini yana doğru kaldırarak, dışarı çıkmamızı istediğini belirtir ve cildim beklentiyle alevlenir. İçim de öyle. Tanrım, bana nasıl da etki ediyor.

Paltomu alıyorum ve birkaç dakika sonra asansörlere varıyoruz. Yalnız değiliz, bu yüzden sessizce yanımda bekliyor ve asansör geldiğinde peşimden içeri giriyor.

Asansördeki kadınların katlarına ulaşmasını beklerken, Bradford yanımda dururken on katlık sessizliği katlanıyorum. Eli benimkine dokunuyor ve cildimi daha da ısıtıyor.

Kaçırdığımız tüm fırsatların adaletsizliğine haykırmak istiyorum. Neden bir kız arkadaşı olmak zorunda? Neden Charlie beni bırakmak için bu kadar uzun sürdü? Neden Bradford ve ben ikimiz de bekar olmadığımız halde tanıştık?

O burada, yanımda ve tek istediğim dönüp ona uzanmak. Onu öpmek. İlişkisini bitirip beni seçeceğine söz verdirmek.

Asansör kapıları açılır.

Kadınlar çıkıyor, bizi yalnız bırakıyorlar. Sonunda.

Düzensiz nefeslerimi yavaşlatıp uzun ve derin bir nefes alıyorum. Onu öpme, onu öpme, *onu öpme*.

"Nasılsın?"

Tanrım, onun sesi için ölüyorum.

Hayatımın geri kalanında her gün duymak istiyorum.

"İyiym." Ona bakıyorum, gözleri dikkatle bana bakıyor. "Sen nasılsın?"

Bu soruyu sorduktan sonra gözleri bana daha da sertçe bakıyor. Soruma cevap vermiyor. Bunun yerine, "Gerçekten nasılsın, Kristen?" diye soruyor.

Bunu bana sadece o sorardı. Tabii, ne zaman fırsat bulsa duygularımı kurcalamayı seven Jenna hariç. Ama benim ilk cevabımla yetinmeyecek tek erkek o. "İyiym. Gerçekten."

"İyiym ile iyi olmak arasında fark var. İyi değilsen iyi olduğunu söyleme." Ve işte onun meşhur huysuzluğu.

"Aralarında fark olduğunu biliyorum."

Kaşlarını kaldırarak benden daha fazla bilgi bekliyor, ama asansör çatı katına ulaşıyor ve beni onun meraklı bakışlarından kurtarıyor.

Çatı katına çıkıyorum ve çoğunlukla boş olan salondan geçip korkuluğa doğru yürürken paltomu sıkıca çekiyorum. Kışın soğuğu yüzüme bir tokat gibi vuruyor, ama Bradford'la baş başa kalmak için bu bedeli ödemeye hazırım.

Elini belime koyarak yanıma, korkuluğa gelir. Gözlerinde endişe vardır. "İçeri girmeliyiz. Burası sandığımdan daha soğuk."

Hızla elimi onun ön koluna koyup başımı sallıyorum. "Hayır. İstemiyorum."

Sırtımda olan eli yavaşça belimin yanına kayar ve orada bir süre kalır, sonra bırakır. Geri istemek için kendimi zor tutarım. "Seni özledim," der, sadece bana karşı kullandığı ses tonuyla.

Onu tanıdığım süre boyunca, sadece baş başa vakit geçirmedik; başka insanların da katıldığı sohbetlere birlikte katıldık. Bradford'un iş adamlarıyla, kardeşleriyle, arkadaşlarıyla ve kız arkadaşlarıyla konuşmasını duydum. Bu ses tonunu hiç kimseye, çıktığı kadınlara bile kullanmadığını duydum.

Sesi sevgiyle doludur. Derin, sıcak, düşünceli ve özenlidir. Hiç kimsenin sesini bu şekilde düşünmemiştim, ama Bradford'un sesi bana bunları *hissettiriyor*. Sanki beni düşünmüş, merak etmiş, endişelenmiş gibi hissettiriyor. Ve tüm bu katmanların altında, her konuşmamızı renklendiren saf bir arzu yatıyor.

Ona yaklaşıyorum, aramızda neredeyse hiç boşluk kalmıyor. Bu adımı atmamak imkansız. Hislerime göre hareket etmeye ve

Bradford'un peşinden gidebilmek için Charlie'den ayrılmaya karar verdiğimden beri, ona olan çekiciliğimi görmezden gelmek imkansız hale geldi. Beni harekete geçmekten alıkoyan tek şey, ilişkilerin kutsallığına olan saygım. Onunla böyle anlarda, arkadaşlığımız yüzünden suçluluk duygusu içimi kaplıyor. Aramızdaki bu şeyin, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir arkadaşlığa benzemediğini düşünmekten kendimi alıkoymam gerekiyor. Sanırım bu düşünceler ve suçluluk duygusu, onunla geçirdiğim zamanı sınırlamama neden oluyor. Bradford ve ben, sürekli görüşen arkadaşlar olamayız.

"Ben de seni özledim," diyorum yumuşak bir sesle, yüzündeki ince değişiklikleri fark ederken. Çenesi daha belirginleşmiş gibi geliyor bana. Ve yorgun görünüyor. Tanrım, keşke onunla ilgili bu tür şeyleri bilmek günlük hayatımın bir parçası olsaydı. *"Yorgunsun, yatmaya gel"* diyen kişi ben olsaydım.

"Peki, bana dürüst olup gerçekte nasıl olduğunu söyleyecek misin? Gözlerinde bir şeylerin ters gittiğini görebiliyorum."

"Benim için endişelenmene gerek yok, Bradford. İşle meşgulüm. Arkadaşlarımla eğleniyorum. Babam işimde bana destek oluyor. Her şey yolunda. Şimdi sen nasılsın, anlat bana. Ne yapıyorsun? Uzun zamandır konuşmadık."

Bir an daha bana baktıktan sonra, parmaklarını güzel saçlarının arasında gezdirip homurdandı: "Siktir. Neden bu kadar uzak hissediyorsun?"

"Değilim."

"Öylesin."

Çoğu zaman, Bradford'un beni okuyabilmesini seviyorum. Beni gerçeği söylemeye zorlamasını seviyorum. Şimdi ise, pek sevmiyorum. Kendimi uzak hissetmemin nedeni, ona olan duygularımı uzaklaştırmaya çalışmam. Ve onu, onunla konuşmak istemediğim hayatımın bazı kısımlarından uzak tutmaya çalışıyorum. Kendimle bile konuşmadığım kısımlar.

Beni anlamaya yönelik kararlılığından bir nefes almak için gökyüzüne bakıyorum.

Bradford, elini çeneme getirip yüzümü ona doğru çevirmeden önce bana sadece birkaç saniye süre veriyor. "İş bulamadın."

Doğrudan konuya
giriyor. Lanet olsun
ona.

"Çalışıyorum." Bu sözler benim kulağıma bile acınası geliyor. İkimizin de savunmaya değmeyeceğini bildiğimiz bir şeyi savunuyorum.

"Annenle birlikte, babanın onayını alan hayır işleri yapıyorsun Kristen. Bana yapmak istediğini söylediğin şey bu değildi." Bunu nazik bir şekilde söylüyor, ama bana bakışındaki kararlılığından, benim saçmalıklarımı sorgulamaya bir adım uzaklıkta olduğunu biliyorum. Çünkü haklı; yaptığım iş, yapmak istediğim iş değil.

Farkında olmadan elimi onun karın kaslarına koyuyorum. "Lütfen bu konuda beni zorlama. Bu gece olmaz."

Keskin bir nefes alması, dokunuşuma verdiği tek tepki. "Neden bu gece olmaz? Ne oluyor?"

"Bu gala için halletmem gereken milyonlarca iş var. Annem de stresli, onunla ilgilenmem gerekiyor."

Kalbim, midem ve vücudumun her yeri takla atarken, gömleğini sıkıca tutuyorum.

Gözlerimdeki mutsuzluğu gördü. İşlerimi takip ediyor.

Ona anlattığım şeyleri hatırlıyor.

Bradford'un her gün tüm detaylarımı fark etmesini istiyorum ve bunu yapamaması, onun hayatında o yeri benim almamış olmam beni paramparça ediyor.

Elini bileğimin etrafına doladıktan sonra parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Bu, fiziksel yakınlığa hiç bu kadar yaklaşmamıştık. Bu beni yepyeni bir şekilde etkiledi. Kalbimin bana zorla kendini kabul ettirmeye çalışıp, istediğim şeyi inkar etmeyi bırakmamı talep ettiği bir şekilde.

"Her gün halletmen gereken milyonlarca şey olduğunu tahmin ediyorum," diyor. "Bu konuşmayı sürekli ertelememi mi istiyorsun?" Ve işte o meydan okuma.

Elimi onunkinden çekmeye çalışıyorum ama o buna izin vermiyor. Elini daha da sıkı tutuyor ve şöyle diyor: "Konuş benimle. Neden bu yolu seçtiğini söyle bana. Ben sadece senin mutluluğunla ilgileniyorum ve bu iş seni mutlu ediyorsa, seni zorlamayı bırakacağım."

"Bu beni mutlu ediyor."

"Ama?"

Elbette, bir ama olduğunu biliyor.

Derin bir nefes alıyorum, uzun bir nefes, sonra ona küçük bir gülümsemeyle elini bırakıyorum. "Neden bu işte bu kadar iyi olmak zorundasın?"

"Senin nasıl olduğunu bilmek konusunda mu?"

"Hayır, söylediklerimi doğru kabul etmeyi reddetmede. Kimsenin görmediği benimle ilgili küçük ayrıntıları görebilmende."

"Onların aramaya zahmet etmedikleri şeyleri. Ben her zaman o şeyleri arayacağım, Kristen. Onlar benim için önemli."

Ve beni saran, cesur olmamı sağlayan o sesi var.

"Yaptığım işi seviyorum, ama evet, daha fazlasını yapmak istiyorum. Ancak, bunu yavaş yavaş yapmam gerektiğini düşünüyorum."

Kaşları çatıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu işi, umarım yapmak istediğim şeye daha uygun bir iş bulmama yardımcı olacak deneyim kazanmak için kullanacağım."

"Sence bu ne kadar sürer?" "Belki bir yıl."

"Bir iş bulana kadar bu işi ek iş olarak yapabilirsin. Deneyimini ikiye katla."

"Yapabilirim." Bunu tartışmanın bir anlamı yok. Benim öne sürdüğüm her argümanı çürütecektir.

"Ama yapmayacaksın."

İkimiz de ortada duran sorunu dile getirmiyoruz, ama ikimiz de bunun farkındayız. Düşüncelerimi toparlarken gökyüzüne bakıyorum. Bradford bana bunu yapmam için zaman tanıyor.

Sonunda ona bakıyorum. "Ona karşı gelme cesaretim yok. Henüz yok." İtirafım aramızda kesin bir şekilde duruyor. Kendim hakkında birçok belirsizlik ve şüphem olabilir, ama bu konuda kendime son derece güveniyorum.

Babamın onayı benim için istediğimden daha önemli. Kendimde değiştirebileceğim tek şey bu olurdu. Neredeyse her konuda ona karşı çıkan kız kardeşim gibi olmak isterdim. Ama ne kadar denersem deneyeyim, başaramıyorum. Her zaman, her zaman ona geri dönüp istediğini yapıyorum. İyi kız olmaktan ne kadar nefret etsem de, ben buyum.

Bradford, bana empatiyle bakarken sert tavırları yumuşar. "Tamam, bir yıl. Sözünü tutmanı bekliyorum."

"Anlaştık. Ama bana nazik davranacağına söz vermelisin. Şiddete dayanamıyorum."

"Şiddet kullanmayacağıma söz verebilirim, ama nazik olmak biraz zor olabilir."

Gülümsüyorum. "Doğru. Senin tavırların kesinlikle nazik değil." Bana sorgulayan bir bakış atıyor. "Tavırlarım mı?"

"Evet." Elim yine vücuduna uzanıyor ama sadece yakınında kalmasına izin veriyorum. "Seni günlük hayatımda görmek nasıl olurdu, sadece hayal edebiliyorum. Sanırım otoriter ve talepkar olurdun."

Üşüyorum ama Bradford'un gözlerinde alevlenen sıcaklık, sıcaklığı yükseltmeye yetiyor. "Sadece bu gece olduğu gibi bana bir şeyleri reddedersen öyle olurum."

Bradford'un benden bir şeyler istediği görüntüler zihnimde patlıyor. Ona vermek için can attığım şeyler.

Onu öpme, onu öpme, *onu öpme*.

"O kadar emin değilim. Kararlılığın ve odaklanman, farkında olmadan seni otoriter yapabilir."

"Otokratlık işleri halleder, Kristen."

Ve şimdi tehlikeli bir alana girmiş bulunuyoruz. O bunun farkında değil ama benim için tek düşünebildiğim, onun bana birçok konuda emir vermesidir. Bu, onunla birlikte olmamam gereken bir alan.

Elimi ondan çekiyorum. "Gala'ya geri dönmeliyim. Annem, ona yardım etmem için orada olmadığım için muhtemelen çıldırıyordur."

Gözlerindeki bakış, beni bırakmak istemediğini gösteriyor, ama beni durdurmuyor. Ancak, "Sana bir şeyim var" diyor.

Ne olabileceğini merak ederken, ceketinin içinden küçük bir kitap çıkarır ve bana uzatır. Ne olduğunu anladığımda kalbim yavaşlar. Charlotte Franklin'in şiir kitabının ilk baskısı.

Yeniden gözlerine baktığımda, beni yakından izlediğini fark ettim. Sanki yüzümün her santimini inceliyordu. Her kıvrımı, her gölgeyi, her çukuru. Hediyesine nasıl tepki vereceğimi ezberlemeye çalışıyor gibiydi.

Elimi kitabın ön yüzünde gezdiriyorum, bu anın önemi tüylerimi diken diken ediyor.

Bana Charlotte Franklin'in kitabını vermişti. En sevdiğim şairi hatırlamıştı.

Bu hediye aramış.

"Teşekkür ederim." Bu iki kelime dudaklarımdan o kadar nazikçe dökülüyor ki, onu duyup duymadığını merak ediyorum, ama onun düşünceli davranışı beni o kadar etkiledi ki, ona sunabileceğim tek şey bu.

Hiçbir erkek bana bu kadar anlamlı bir hediye vermemiş ya da benim neyi seveceğimi öğrenmek için zaman ve özen göstermedi.

"Onun bazı şiirlerini okudum. Neden sana hitap ettiğini anlıyorum."

Kalbimin ritmik çarpıntısı, duygularımın yoğunluğunu yansıtıyor. Konuşacak söz bulamadığımı belli olduğunda, Bradford kontrolü ele alıyor ve gitmemi, kendisinin burada birkaç dakika daha kalacağını söylüyor.

Ondan uzaklaşırken, hediymi dünyadaki en değerli şey gibi sıkıca tutarak, geri dönüp "Bana ne yaptığını söylemedin. Mutlu musun?" diyorum.

O başını sallar. "Evet."

Asansöre binmeden ve galadan başka hiçbir şeyi düşünmemek için kendimi zorlamadan önce aklıma gelen son düşünce, Bradford'un bu gece gülümsemediği. Dudaklarında gülümsemenin izi bile yoktu.

Asansör kapıları kapanırken son düşüncem, her gece yastığa başını koyduğunda gördüğü son kişinin ben olmayı dilediğimdir. O gün neden gülümsemediğini bilen, başını göğsüne koyup kollarıyla onu saran kişi.

Kristen
Bir Yıl Sonra

İki hafta önce, yirmi üçüncü doğum günüm pek heyecanlı geçmedi. Erkek arkadaşım bile bana özel bir şey yapmadı. Tıpkı bu gece yaptığı gibi. On bir aydır birlikteyiz ve onunla vakit geçirmeyi çok seviyorum, ama bazı uyarı işaretleri var. Henüz çok endişe verici değil, bu yüzden bunların belki de işindeki stresle bağlantılı olup olmadığını görmek için bekliyorum. Çoğunlukla, bana karşı çok sık sabırsız davrandığını ve bazen fikirlerimi önemsemediğini düşünüyorum. Çok büyük şeyler değil, ama yine de bazen kendimi iyi hissetmemi engelliyor.

Bradford ile işim hakkında konuştuktan birkaç hafta sonra onunla tanıştım. *Bana Charlotte Franklin'in kitabını verdikten birkaç hafta sonra.* Bir yıl önceydi. Lyle kararlılıkla peşimden geldi. İlk birkaç ay birlikteyken beni gerçekten mutlu etti. Bradford'u kız arkadaşıyla izlemekten dikkatimi başka yöne çekmeme yardımcı oldu. Halka açık yerlerde dramatik bir şekilde sahiplenici davranışlar sergileyen Bradford. Lyle ile çıkmaya başladıktan yaklaşık üç ay sonra Bradford, kız arkadaşından ayrıldı ve o zamandan beri birbiri ardına kadınlarla birlikte oldu. Lyle, dikkatimi o kadar dağıttı ki, o kadınların hiçbirini takip edemedim. Takip ettiğim tek şey, işindeki başarısıydı. Bunu duymak hoşuma gitti. Ama bu, geçen yıl birbirimizi çok fazla görmemize engel oldu. Bradford, katıldığım sadece iki sosyal etkinliğe katıldı ve Lyle ile birlikte olduğum için sohbetlerimiz kısa sürdü.

Belki de aramızda olabilecekler asla olmamalıydı.

Bu düşünce kalbimi acıtıyor, bu yüzden hemen kafamdan atıyorum ama Bradford ile arkadaşlık kurabilirsem, bu tek seçenek olsa bile kabul edeceğimi biliyorum. Kız arkadaşlarının ona dokunmasına katlanmak zorunda kalsam bile.

"İşte buradasın," diyor Lyle, ben garsondan bir kadeh şarap alırken balo salonuna gelerek. "Geç kaldın."

Şarabımdan bir yudum alıyorum. "Hiç de değil."

Kaşlarını çattı. "Seni belirlediğim saatte burada olmanı istiyordum Kristen, ve o saat on dakika önceydi. Dakik olamaman, kariyerim için çok şey yapabilecek biriyle bağlantı kurma şansımı mahvetmiş olabilir. O konuşma için yanımda olmanı istiyordum."

Lyle, durumları felaketleştirme şekliyle bazen çok saçma olabiliyor. "Bundan çok şüpheliyim. Konuşmamı istediğin kişiyi göster, sana yardım edeyim. Ve olayları abartmayalım. Nadiren geç kalırım."

Dudaklarını sıkıştırdı. "Bunu önemsizleştirme. O görüşmenin yarın bir çiftler golf günüyle sonuçlanacağını umuyordum, ama sen burada olmadığın için bu fırsatı kaçırdım. John seninle tanışmak istiyordu. Bu gerçekleşene kadar beni golfe davet etmeyecek."

Onun bu üslubunu hiç beğenmedim. "Bunu hafife almıyorum. Hadi John'u bulalım. İnsanları ikna etmede iyi olduğumu biliyorsun. Bunu başaracağız."

"O çoktan gitti." Beni görmezden geliyor. "Şimdi başka biriyle konuşmam gerekiyor. On beş dakika kadar sürer."

"Ben de seninle geliyorum."

"Hayır. Bu konuşmada sana gerek yok."

O benden uzaklaşırken arkasından bakıyorum. Lyle son birkaç gündür bana karşı soğuk davranıyordu, ama bu başka bir seviyeydi. Onunla bu konuyu daha sonra konuşacağız.

Gala'da tanıdığım veya tanışmak istediğim insanları aramak için arkama döndüğümde, Bradford'un bana doğru geldiğini görüyorum. Gözlerini üzerimde gezdirirken bakışları ve sıcak bakışlarıyla benim bakışlarımla buluşması, bu yıl çok fazla konuşmamış olsak da aramızdaki her şeyin hala aynı olduğunu gösteriyor. *Her şey.*

O bana ulaştığında, kalbim sanki bir yarışın ortasındaymışız gibi atıyor. O kadar hızlı atıyor ki, Bradford'un duyabileceğinden eminim.

"Merhaba," diye selamlıyorum onu. Yüzümdeki gülümseme, aylardır gördüğüm en samimi gülümseme.

"Çok güzelsin." Yüzümü yoğun bir şekilde incelemesi ve kadifemsi sesi, içimdeki kelebekleri harekete geçiriyor.

Tanrım, onu ne kadar özlemişim.

Ellerim karnıma gidip elbisenin üzerinden aşağı doğru kayıyor. Daha önce emin olamadığım elbise. Giydiklerimden daha dar, ki bu önemli bir şey çünkü giysilerimin çoğu oldukça dar. "Teşekkür ederim."

Gözlerini kısarak bana bakar. "Kendini güzel hissetmiyor musun?"

Bugün bu elbiseyi giymek için çok fazla yediğimi hissediyorum. "Pek sayılmaz, ama söylediğin için teşekkür ederim."

"Ama önemli olan senin ne düşündüğün, Kristen, benim ne düşündüğüm değil."

Haklı olduğunu biliyorum, ama yine de bununla başa çıkamıyorum. Hep böyle olmuştur. Bu konuya girmek istemediğim için, "Sen de iyi görünüyorsun," diyorum.

Gerçekten öyle, ama ne zaman öyle olmamış ki? Bazen gözleri kamaştıracak kadar yakışıklı olmasının yanı sıra, benim olsaydı ona her zaman giymesini rica edeceğim smokinlerinden birini giyiyor.

"Yorgun görünüyorum, ama bu yeni bir şey değil."

"Duyduğuma göre çok çalışıyormuşsun."

"Evet." Bir an durduktan sonra sordu, "Peki ya sen? İş arama nasıl gidiyor?"

İşte bu. Bana soracağına söz verdiği soru. Keşke hafızası çok kötü olsaydı. Bradford için çalışsaydım ve takvimimde bir toplantı talebi görünseydi, bundan iyi bir şey çıkmayacağından emin olduğum için *toplantıyı reddederdim*.

Ona yalan söylemeye zahmet etmiyorum. Bu adam beni çok iyi anlıyor. "Aramayı bıraktım."

"Neden?"

"Orijinal planımı uygulamaya karar verdim ve yaptığım hayır işlerini daha sonra iş bulmak için deneyim olarak kullanacağım."

"Bunu bana bir yıl önce söylemiştin. Sadece bir yıllık deneyime ihtiyacın olduğunu söylemiştin. O süre doldu."

Vay canına, şu anda ondan yayılan güçlü enerji çok fazla. Üzerime "*toplantı reddedildi*" damgası vurup kaçmak istiyorum.

Oysa onun söz hakkı olan bir kararı savunmak için omuzlarımı geriye doğru itiyorum. "Bu deneyimi kazanmak için ne kadar zaman gerekeceğini tam olarak bilmiyordum, Bradford."

Hâlâ "*haklıyım*" havasını yayarak şöyle diyor: "İhtiyacın olan tüm deneyimi kazandığından emin olabilirsin."

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum."

"Nasıl?"

"Ne okuduğunu biliyorum. Sınıfının birincisi olduğunu biliyorum. Sahip olduğun deneyimi biliyorum. Ve bir şirketin insan kaynakları gereksinimlerini iyi bildiğim için, hazır olduğunu biliyorum."

"Sen tüm bunları biliyor olabilirsin, ama *ben* kendimi tanıyorum ve hazır değilim." "Ben de seni tanıyorum Kristen. Tanımadığımı sanma."

"Aman Tanrım, bu gece çok otoriter davranıyorsun. Bundan hoşlanmıyorum." "Hoşlanmıyorsun çünkü senin saçmalıklarını yüzüne vuruyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Hayır, bunu yapman sorun değil. Sorun, bunu yaparkenki kibirli tavrın."

Bununla ilgili benimle tartışmaya bile tenezzül etmiyor. Sadece, kaybolmasını dilediğim o yoğun bakışla bana bakmaya devam ediyor. "Korkunun altında eziliyorsun. Şu anda ihtiyacın olan arkadaşın olmaya çalışıyorum ve gördüklerimi sana söylüyorum."

"İhtiyacım olan arkadaş gibi davranmıyorsun."

"Çünkü sen her şeyin düzenli ve sorunsuz olmasını tercih ediyorsun. Bütün bunların altında, yüzleşmediğin bir sürü gerçek var. Babana karşı kendini küçük düşürmeni izlemekten hoşlanmıyorum. Ya da Lyle'a karşı, bu konuda."

Az önce söylediği şeylerin çoğunu sevmedim, ama son cümle dikkatimi çekti. "Lyle'ın bununla ne ilgisi var?"

"Az önce sana nasıl konuştuğumu gördüm. Sana iyi davranmıyor."

Bu konuşma yüzünden kendime güvenim çok sarsıldı ve güvensizliğim üstün geldiğinde, o anda doğru kararlar veremiyorum. Buna onun neden olduğu öfke de eklenince, felakete davetiye çıkarmış oluyoruz. "Demek sen, işimde ne yapmam gerektiğini, ne kadar deneyimli olduğumu ve ilişkilerimi nasıl yürütmem gerektiğini en iyi bilen kişisin, öyle mi? Lütfen beni aydınlatmaya devam et. Tüm önerilerini dikkate alıp uygulayacağım."

Hayal kırıklığı yayarken çenesini hareket ettiriyor. "Tüm önerilerimi dikkate alıp uygulamanı isterdim, ama bu olmayacağına göre, sakinleştikten sonra bunu düşüneceğine söz ver."

Bir erkek bana sakinleşmemi söylediğinde, tam tersini yapacağımdan emin olabilirsiniz. Bir erkeğin ağzından çıkan bu iki kelime, sık sık duyduğum diğer iki kelime kadar nefret listemde üst sıralarda yer alıyor: iyi kız.

"Bana asla sakinleşmemi söyleme, Bradford. Söylediklerini düşüneceğim çünkü sana o kadar saygı duyuyorum ki bunu yapacağım, ama şunu da belirtmemi isterim ki, seninle bu tür bir konuşmayı bir daha tekrarlamak istemiyorum. Ve bununla, senin kibirinin de dahil olduğu bir konuşmayı kastediyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Ayrıca, kayıtlara geçsin ki, ben hiç de sakin değilim, çünkü bir erkek bir kadına böyle dediğinde, bu lanet olası bir küçümseme ve sakinleştirici değil. Sadece düşünmen için bir şey."

Onu bırakıp, içimdeki tüm o *sakin olmayan* öfkeyle balo salonundan çıkıyorum. Beni üzeceği bir gün geleceğini hiç düşünmemiştim, ama işte geldi. Onunla tekrar konuşmak isteyeceğim günün gelmesi biraz zaman alabilir.

Kristen
Altı Ay Sonra

Haziran sonlarında öğle yemeğinde annem, "Hayatım, Hardwick Yardım Balosu'nun yaklaştığını unutma. Bahsettiğin hafta sonu ve sana üç elbise seçeneği buldum bile," diyor.

Annem bunu söylerken yanımda oturan erkek arkadaşımın rahatsız edici tavırlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. O, annemin bahsettiği hafta sonu arkadaşlarımızla birlikte bir geziye çıkmamızı istiyor. Onun bu konuyu açması, annemin bana baloyu hatırlatmasına neden oldu. Lyle'a bakmadan bile, şu anda yüzündeki ifadeyi ve kafasındaki düşünceleri biliyorum. Babamın söylediği her kelimeyi dikkatle dinliyor, ama annemi önemsemiyor. *Annemin kafasında, kimi etkileyebileceği dışında başka bir şey yok mu, Kristen?* Onunla birlikte hayır işleri için harcadığım zaman ve bunun beni ondan ne kadar uzaklaştırdığı konusunda birden fazla kez tartıştık.

Annem ve babamla, annemin yeni favori Hamptons restoranında öğle yemeği yiyoruz. Restoran bir ay önce açıldı ve o zamandan beri üç kez buraya geldi. Sanırım yemekleri için ama görünürlük için de olabilir. Önemli herkes bu restorana sık sık geliyor. Bu nedenle, şu anda Lyle ile tartışmak için kesinlikle uygun bir zaman değil.

Aramızdaki ilişki ciddileşiyor. Geçen hafta sonu bana onunla birlikte yaşamamı teklif etti. Ben de evet dedim. Birlikte yeni bir ev bulmayı tercih ederdim ama onun dairesinde de mutlu olacağıma eminim.

Peki ya bizim için planladığı hafta sonu gezisi? Tabii ki onunla gideceğim. Sadece anneme bu haberi vermek için doğru zamanı bulmam gerekiyor.

Şarap kadehime uzanıp bir yudum alıyorum. "Hatırlıyorum," diyorum ona. "Yarın geldiğimde bana o elbiseleri göstermelisin." Şu anda planlama aşamasında olduğumuz gala için çalışmayı planlıyoruz. Bu gala, New York topluluklarının uzun vadeli ekonomik güvenliğini güçlendirmek için projelere yatırım yapan bir kadın vakfı için para toplayacak. Bu gala benim için özel bir yere sahip çünkü toplanan paranın neler yapabileceğini gördüm.

Lyle bana bakar. "Yarın planlarımız var."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, yok."

Sabırsızca nefes verir. "Var Kristen. Takvimini daha iyi kullanmaya başlamalısın."

Onun ses tonuna sinirleniyorum. "Ne planımız var ki?" Yarın Pazartesi. Lyle'in işi var, bu yüzden neden başka bir planımız olduğunu düşündüğünü anlayamıyorum.

"Andrew ve Elise'i havaalanından alacağız." Kardeşi ve yengesi.

"Ah, evet, doğru. Ama benim de seninle gelmemi istediğini bilmiyordum. Sen bunu yapıp sonra onlarla kendi başına vakit geçireceğini sanıyordum." Aslında söylemek istediğim şey, bu konuyu konuştuğumuzda, benim de gelmemi beklemediğini çok açık bir şekilde belirtmişti. Söylediği şeyler beni incitmişti. Yanılmış olmam mümkün değildi.

"Hayır. Senin benimle olmanı istiyorum." Ve işte böyle, kararlı ve taviz vermeyen bir ses tonuyla, benden beklediği şeyin bu olduğunu bana bildiriyor.

Lyle'a sık sık karşı çıkmam, ama bu konuyu geçiştiremem. Bu konuyla ilgili son konuşmamızdan sonra çok üzüldüğüm için bunu yapamam. "Bunu konuştuğumuzda böyle dememiştin."

"Öyle demiştin."

Vücudumu ona doğru çeviriyorum. "Hayır, Lyle, öyle demedin. İlişkimizin henüz o aşamada olmadığını, bu yüzden Andrew'u almaya giderken benim de seninle gelmemi isteyeceğini varsaymamın haklı olmadığını söyledin." Bunu söylediğinde şaşkına döndüm. Onunla birlikte yaşayabilirim ama onunla birlikte havaalanına gidip kardeşini alamam mı?

O cevap vermeden babam, "Sanırım yanlış anladın Kristen, ama belki bunu tartışmak istersen eve gidene kadar bekleyebilirsin." dedi. Babamın sesinden hoşnutsuzluğu belliydi. Normalde bu beni durdurmaya yeterdi, ama bugün değil. Lyle'in bu sabah beni kapıdan aceleyle çıkarması ve hazırlanmamın çok zamanını aldığını söylemesi yüzünden zaten keyfim kaçmıştı. Planlarımız olduğu günlerde bir saat erken kalkmamı önerme cüretini bile gösterdi.

Sandalyeyi geri çekiyorum ve Lyle'in kaşlarını çatmasına bakarak, "Bunu özel bir yerde konuşalım. Bu konuşmayı bitirmek için eve kadar beklemeyeceğim," diyorum.

Onun onayını beklemeden masadan kalkıp terasa doğru yürüdüm. İki adım attığımda, köşedeki masada oturmuş beni izleyen Bradford'un gözlerine baktım.

köşedeki masada oturmuş beni izliyordu. Beni o kadar dikkatle izliyordu ki, bir süredir beni izlediğine hiç şüphem yoktu.

Bu adama karşı hala hissettiğim kelebekler canlanıyor ve onları sakinleştirmek için elimi vücuduma götürüyorum. Ancak sakinleşmek mümkün değil. Bradford söz konusu olduğunda değil. Altı ay önce yaptığımız o berbat konuşma bile bu kelebekleri uzaklaştırmadı.

O zamandan beri onu sadece bir kez gördüm ve ona olan ilgim her zamanki gibi güçlüydü. Bir partideydi. Lyle de benimle birlikteydi. Bradford'un randevusu, yıllar boyunca birkaç kez birlikte gördüğüm bir kadındı. Dördümüz, beş dakika boyunca özel bir konu olmadan sohbet ettik. Kıskançlığım deli gibi artmıştı. Onun Bradford'a dokunmasını izlemekten nefret ediyordum. Lyle, Bradford ile aramızdaki gerginliği fark etti ve o geceyi şimdiye kadarki en büyük kavgamızla sonlandırdık. Ama o gece en çok nefret ettiğim şey bu değildi. Hayır, Bradford ile çatıya çıkamamış olmamızdı.

"Acele et de bu işi bitirelim," diyor Lyle, arkamdan yaklaşarak

Benim yürümeye devam etmemi beklemiyor. Bunun yerine, beni itip ve terasa doğru yürüdü.

Bradford hiçbir şeyi kaçırmaz.

Gözlerinin hafifçe kısıldığını, Lyle'in adımlarını takip ederken dudaklarının birbirine bastırıldığını izliyorum.

Gözlerini tekrar bana çevirdiğini görüyorum. Gözlerindeki hoşnutsuzluğu kaçırmıyorum.

Sandalyesinden kalkıp bana doğru gelmeye hazır görünüyor. Ona hızlıca başımı sallıyorum ve terasa çıkıyorum, umarım beni her zamanki gibi iyi anlar. En son ihtiyacım olan şey, onun Lyle ve bana katılması.

"Neden bugün bu kadar düşmanca davranıyorsun?" Lyle'in sorusu, ben durmadan önce çıkıyor.

Ona bakıyorum. "Ciddi misin?"

"Kesinlikle. Buraya gelmek için arabaya bindiğimizden beri benimle kavgaya ediyorsun.

Önemsiz şeyler yüzünden."

"Önemsiz şeyler mi?"

"Bu konuşma, bana saçma sorular sormanla mı geçecek, Kristen? Öyleyse, şimdi bitirebiliriz çünkü bugün bunun için sabrım yok."

Gözlerim o kadar büyüdü ki, kırıksıklıklar oluşmasından endişelenmem gerek. "Öncelikle, bunu söylediğin için siktir git." Nadiren kullandığım küfürlü kelimeye gösterdiği şaşkınlık beni daha da gaza getiriyor. Lyle'in biraz şok olması iyi olur. Onu şok ederek daha iyi bir adam olmasını istiyorum. "Bu aptalca bir soru değildi. Bugün seninle tartıştığım konuların gerçekten önemsiz olduğunu düşünüyor musun diye sana samimi bir şekilde sordum, çünkü eğer öyle düşünüyorsan, bir sorunumuz var demektir. Seninle gerektiği kadar tartışmıyorum, bu yüzden tartışmayı seçtiğim konuların benim için çok önemli olduğuna inanabilirsin."

"Devam et." Bana soğuk bir ses tonuyla konuşuyor, onu kızdırdığımda kullandığı ses tonuyla.

"Yarın benimle birlikte olmak istemediğini söylediğinde seni yanlış anlamadım. Sakın beni kandırmaya kalkışma."

"Sanki bunu sık sık yapıyormuşum gibi konuşuyorsun."

"Bunu, sık yaptığım bir şeymiş gibi söylüyorsun ve artık bundan bıktığımı bilmeni istiyorum. Birlikte yaşamaya başlayıp bu ilişkiyi bir sonraki aşamaya taşıyacaksak, senin arkanda durup bana senden daha az değer vermeni kabul eden bir kadın olmayacağımı bilmen gerekiyor."

"Tanrım, ben öyle bir şey yapmıyorum. Hiç yapmadım." "Yaptın, Lyle."

Burun delikleri genişledi. "Yapmadım lan." Soğuk sesi kaybolmuştu. Şimdi öfkeli, yükselen sesiyle dikkat çekiyor.

Bradford endişeli bir bakışla bize katıldığında, bunu tekrar tartışmak üzereyim. "Burada her şey yolunda mı?"

Lyle ona karanlık ve öfkeli bir bakış atıyor. "Burada her şey yolunda."

Bradford gözlerini benden ayırmıyor. "Kristen?"

Ben cevap veremeden, Lyle sertçe, "Sana zaten her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Artık siktirip gidebilirsin." der.

Bradford sonunda Lyle'a bakar ve ona da en az onun kadar karanlık ve öfkeli bir bakış atar. "Sana sormadım." Bana yaklaşıp. "Bana ihtiyacın var mı, Kristen?"

"Hayır," diye başlıyorum, ama Lyle sözümü kesiyor.

Bradford ile benim aramıza girerek omuzlarını geriye atar ve Bradford'a bakar. "Onun ihtiyacı olan son kişi sensin ve seni bir saniye daha görmek zorunda kalırsam, gitmediğine pişman olursun."

"O zaman bir sorunun var, Lyle," diyor Bradford. "Hiçbir yere gitmiyorum. Kristen'ın iyi olduğunu öğrenene kadar."

Lyle'in yanına geçip onun yanında duruyorum. Ona sert bir bakış atarak, "Kendi adıma konuşabilirim," diyorum. Sonra Bradford'a bakıyorum, yüzümdeki ifade yumuşuyor. "Sana söz veriyorum, iyiyim. Sadece bir konuda anlaşıyoruz."

Bradford'la vakit geçirmek için can atıyorum ama bu durumun daha da kötüye gitmesini de istemiyorum. Erkek arkadaşımın yüzündeki ifadeye bakılırsa, tam da bu olacak. Özellikle de Bradford henüz gitmeye hazır görünmüyor.

Bradford gitmek yerine yüzümü incelemeye devam edince, Lyle çileden çıkar.

"Biliyor musun" —Bradford ile benim arasına bakıyor, bakışları benimkine takıldığında yüzünde neredeyse şiddetli bir ifade beliriyor—"sen kal ve onunla konuş. Belli ki yapmak istediğin bu. Burada ihtiyacın olanı aldığında gel ve beni ara. Hâlâ buralarda olabilirim."

Onun uzaklaşmasını izlerken kalbim hızla atıyor.

Onu takip etmeliyim. Birlikte yaşamaya başlayacağım adam o. Gelecek için planlar yapmaya başladığım adam.

Ama yıllar önce kalbimi çalan adam, şu anda sanki dünyada tek kişi benmişim gibi bana bakıyor. Sanki benim varlığım onun için tek önemli şeymiş gibi bana bakıyor.

"O sana iyi davranmıyor, Kristen."

"Sen onu sadece kötü anlarında yakalıyorsun. Herkesin kötü anları olur.

Eminim sen de de öyle."

Bana keskin bir bakış attı. "Evet, benim de kötü anlarım oluyor, ama asla sana onun gibi davranmam."

"Onun bana ne kadar iyi davrandığını bilmiyorsun, Bradford." Bu doğru. Lyle iyi olduğunda, harikadır.

"Buraya ilişkinizi tartışmaya gelmedim. Buraya iyi olup olmadığınızı kontrol etmeye geldim ve onu her gördüğümde, iyi olmadığını düşünüyorum."

"Beni onunla iki kez gördün. Bu, tam bir resim çizmek için yeterli değil."

"Seni onunla altı kez gördüm ve bir kez bile sana iyi davrandığını görmedim. Oluşturduğum tablonun doğru olduğunu söyleyebilirim."

Gözlerimi kırıyorum.

Aklım karışır.

Altı kez mi?

"Sadece iki kez oldu," diye patladım. "Altı kez değil."

Gözleri benimkilerden ayrılmak istemiyor. "Altı kez oldu. İnan bana. Keşke olmasaydı."

Tüm düşüncelerim birbirine yetişir. "Neden orada olduğunu bilmiyordum?"

"Çünkü Lyle'in saçmalıklarına katlanmakla meşguldün. Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun. Ne zaman bunun farkına varacaksın?"

Bu konuşma, altı ay önce yaptığımız konuşmaya çok benziyor. O konuşmada, benim istediğim gibi nazik davranmamıştı. Nazik davranacağına dair söz vermemişti, ama ben onun söyleyeceklerini duymaya hazır değildim, özellikle de sözlerini aramıza benim istediğimden daha fazla kararlılıkla koyduğunda.

O konuşma bizi hiçbir yere götürmedi. Hiçbir iyi yere. Onun benden hayal kırıklığıyla ayrıldığını biliyorum. Ben ise kendimi berbat hissederek ayrıldım.

Bradford, korkumun esiri olduğum konusunda haklıydı, ama ben bundan kurtulmanın bir yolunu göremiyordum. O gece onu biraz uzaklaştırdım. Sanırım bu yüzden son görüşmemizde çatı katında buluşmadık.

Muhtemelen şimdi de onu biraz daha uzaklaştırmak üzereyim. Bunu istemiyorum. Tanrım, bunu hiç istemiyorum. Ama Lyle'dan uzaklaşmaya hazır olduğumdan emin değilim.

"Ne hak ettiğimi gayet iyi biliyorum, Bradford. Birçok insanın düşündüğü gibi aptal bir kadın değilim. Lütfen bana öyle davranma."

"Siktir." Elini yüzüne sürter. "Sana asla öyle davranmam. Tanıdığım en zeki kadınlardan birisin. Ama Lyle konusunda akıllıca bir seçim yapmıyorsun. Ya da işin konusunda. Ve bunu sana nasıl anlatacağımı bir türlü bulamıyorum."

Bu konuşmadan nefret ediyorum. Çok nefret ediyorum.

"Bu senin işin değil. *Ben* senin işin değilim. Bana yardım etmek için zamanını harcamak zorunda değilsin. Kendi hayatına dönüp beni kendi hayatıma bırakabilirsin." Sözler ağzımdan çıkmadan önce onları kontrol edemedim. Anında hepsini geri alabilmeyi diledim.

Gözlerinden, yanlış bir şey söylediğimi anlıyorum. Onu incittiğimi. Ama artık bir şey yapmak için çok geç. Sözlerim aramızda parçalanmış ve yırtılmış durumda. Aramızdaki bağlar kadar yıpranmış hissediyorum. Üç yıl boyunca birbirimizin etrafında dönüp, birbirimizin en derin yanlarını öğrendik, ama şimdi buradayız, birbirimizi incitiyor, o bağları yavaşça koparıyoruz.

"Hayatlarımız ayrı olabilir," diyor, sesi duyguyla boğuklaşmış, "ama ben senden ayrı hissetmiyorum. Ve seni kesinlikle bir iş olarak görmüyorum. Aramızdaki bu şeyi inkar edebilirsin, ama orada bir şey var, inkar edemeyeceğim bir şey. Senin için en iyisini istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum. Ve bunları kendin seçmeni istiyorum." Bir süre durdu. "Sözlerim yanlış gelmişse özür dilerim, ama doğruyu söylediğim için asla özür dilemeyeceğim."

Tanrım.

"Bradford..."

Babam, bizim tercih ettiğimiz mahremiyeti hiçe sayarak konuşmamızın ortasına dalarak sözümü kesti. Yüzü öfkeyle kaplıydı. "Kristen, Lyle'a ne söylediğini bilmiyorum, ama onun beklediği arabaya gidip bu konuyu onunla halletmen gerekiyor. Ve bir dahaki sefere halka açık bir yerde kavga etmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğünde, bunu biraz daha iyi düşünmelisin.

Dedikoduların dolaşmasından hoşlanmıyorum."

Bana cevap verme fırsatı vermez. Geldiği gibi hızla ayrılır, gururumu, nefesimi ve tüm akıllı düşüncelerimi de beraberinde götürür.

Bu günden çok nefret ediyorum.

Bradford babamın arkasından bakıyor, sonra bana dönüyor. "Tanrım."

Elimi kaldırarak onun daha fazla konuşmasını engelliyorum. Ne söyleyeceğini biliyorum ve hiçbirini dinleyemem. Yarattığım bu sorunu çözmem gerekiyor.

"Üzgünüm, gidip bu sorunu halletmem gerekiyor."

Onu geçmeye çalışırken kolumu tuttu. "Tanıştığımızda bana söylediklerini hatırlıyor musun? Hayatında ne yapmak istediğini?"

"Evet." Onunla bunu yapmak istemiyorum. Beni bırakması gerekiyor.

Yine de, onun kollarından kurtulmak için hiçbir hareket yapmıyorum. "Onları düşüneneğini söyle."

Şu anda azarlanmış küçük bir kız gibi hissediyorum. Bradford, seçimlerim hakkında ne düşündüğünü söyledi, babam da öyle. Hiçbiri hoşuma gitmiyor ve kimseye bir şey söz vermek istemiyorum. Ama rol yapmak benim yeteneklerimden biri, bu yüzden başımı sallıyorum. "Düşüneceğim."

Sonunda beni bıraktığında, arkama bakmıyorum. Lyle'in beni beklediği yere koşuyorum ve bizi yeniden bir araya getirmeye başlıyorum.

Bunu yapmak zorundayım.

Babam bu adamla evlenmemi istiyor.

Bir Yıl Sonra

@thetea_gasp

@KRISTENBLAISE ve **@lyleator** ayrıldılar. Ama arkadaşlar, bekleyin, birlikte çayımızı yudumlayalım çünkü Kristen, **@johnathonswindle** ile görülmüş **#gasp** Annesi ne diyecek acaba? Lyle'in yatakları hala sıcak. Ama bu ilişkinin uzun zaman önce bittiği söyleniyor ve üç hafta önce Lyle'ı kızıl saçlı biriyle biraz samimi görmüştük, bu yüzden Kristen'in **#vahşi** hamlesini destekliyoruz **#teşekkürlerbirsonraki** Arkadaşlar, bizi izlemeye devam edin. Bu **#durum** hakkında daha fazla bilgi edindiğimizde size haber vereceğiz. Kristen, New York sosyete hayatında en sevdiğimiz isimlerden biri ve onun bir erkek arkadaş bulması için ona destek oluyoruz **#goqueen**

Kristen
Altı Ay Sonra

"Babam bu gece keyifsiz," diyor Jenna, önündeki masadaki kokteyli alırken. "Bu baloya gelmeyi kabul etmeden önce bunu bilseydim keşke. Noel arifesini geçirmek için en kötü yol bu."

"Baban her zaman huysuzdur," diyor erkek arkadaşım Johnathon.

Jenna ona gözlerini devirdi. "Yine de onu seviyorsun. Ah, tabii ya, çünkü sana hiç huysuzluğunu göstermiyor. Onun gözünde hiçbir şey yapamayacağın adam sensin."

Haklı. Babam Johnathon'ı Lyle'dan daha çok seviyor ve bu çok şey ifade ediyor çünkü Lyle ilk günden beri onun gözdesi idi. Lyle'a Blaise Media'da bir iş verdi ve onu hızla terfi ettirdi. Lyle'ın hala şirkette çalışıyor olması, bana bu kadar kötü davrandıktan sonra babamın onu kovmanın bir yolunu bulamaması, hala canımı acıtan bir şey. Babam bunu açıkça söylemedi, ama söylediklerinden, ilişkimizin bozulmasından benim sorumlu olduğumu düşündüğü anlaşıyordu.

Johnathon'a gülümsüyorum. "Ona zaman tanı. Babamın gözünde herkes bir noktada hata yapar."

Johnathon gülümsememe karşılık verdi, sonra eğilip "Dean az önce geldi. Yarım saat kadar sürer" dedi.

"Tamam."

Onun balo salonunu geçip müşterilerinden birine doğru yürüdüğünü izliyorum. Johnathon, çıktığım diğer erkeklerden çok daha fazla çalışıyor ve sosyal etkinliklere katıldığımızda sık sık ortadan kayboluyor. Benim için sorun değil; birlikteyken bana çok özen gösteriyor ve geleceğini inşa etmekle meşgul olduğunu biliyorum.

"Yarın akşam yemeğini gerçekten kaçırarak mısınız?" diye sordu Jenna.

Başımı salladım. "Evet. Yarın sabah Paris'e gidiyoruz."

"Vay canına. Çok etkilendim. Annem nasıl karşıladı?"

"İşte, yirmi beş yılda öğrendiğim şey şu: Anne ve babam, senin birlikte olduğun adamı sevdikleri sürece neredeyse her şeye razı olurlar. İstersen, ebeveynlerimizi mutlu etmek için bir kılavuz yazabilirim." Bu teklifim alaycı bir tonda olsa da, doğru; ona bir kılavuz yazabilirim.

"Evet, çünkü o zaman okurdum."

Gülüyorum. "Declan nerede? Buraya gelirse, onlardan bir puan kazanırsın."

"Bu gece gelemiyor. Ailesiyle bir işi var." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ve sen davet edilmedin mi?"

"Kris, bu ilişkiye başlayalı iki ay oldu. Bu geceki partisine davet edilmemiş olmaktan memnunum." Odanın diğer ucundaki bir şeye gözlerini kısıyor. "Aman Tanrım. Declan'ın en iyi arkadaşı burada. Onunla konuşmak zorunda kalırsam, bıçak işin içine girebilir. Beni kurtarman lazım. O adamı bana yaklaştırma."

"Kim, Beckett mi?" Odanın diğer ucunda, onun bahsettiği uzun boylu, yakışıklı adama bakıyorum.

"Evet. O çok kibirli. Ağzını her açtığında onu bıçaklamak istiyorum."

Beckett'le hiç tanışmadım ama onu tanıyorum. Onu birkaç galada gördüm ve bana Bradford'u hatırlatıyor. Onlar, kendilerine güvenen, sadece varlıklarıyla odayı domine eden türden erkekler.

Bradford'u düşünmek beni üzüyor. O gün Lyle ile aramızdaki kavgayı ayırdığından beri, arkadaşlığımız eskisi gibi değil. Ona karşı daha kapalı davranıyorum; o da benim hayat seçimlerime karışmaya daha az eğilimli. Yavaş yavaş birbirimizden uzaklaştık. Artık aramızda konuşulmamış pek çok şey var.

Birkaç ayda bir partilerde veya galalarda görüşüyoruz, ama asla baş başa kalamıyoruz. Onu özlüyorum, ama ona kendimi açıklamak zorunda kalmamak bir yandan da içimi rahatlatıyor.

Telefonumdan bir mesaj uyarısı geliyor.

Johnathon: Dean'le daha fazla vakit geçirmem lazım. Üzgünüm, ama sonra telafi ederim.

Ben: Sözünü tutmanı bekliyorum.

Johnathon: Tutacağım, bebeğim.

"Johnathon'dan mesaj aldığında yüzüne yansıyan o rüya gibi ifadeyi çok seviyorum," diyor Jenna.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Ona aşığım."

O da gülümsüyor. "Biliyorum. Senin için çok mutluyum. Ama şunu bil ki, eğer sana zarar verirse, *ben de* ona zarar veririm. Lyle'ın sana yaptıklarından sonra, çıktığın tüm erkekleri yakından takip ediyorum."

Lyle'in bana verdiği acının boyutunu bilen tek kişi Jenna. Onun gibi yakın arkadaşlarım yok ve sahip olduğum arkadaşlarımla da duygularımı paylaşmıyorum. Ve zor konularda kesinlikle annemle konuşmuyorum. O çok derin konulara ilgi duymuyor, ki açıkçası bu benim için iyi bir şey. Jenna'dan çok anneme benziyorum, çünkü Jenna gerekirse tüm duygularını bir yabancıya dökmekten çekinmezdi.

"Johnathon'ı yakından takip etmene gerek yok. O Lyle gibi değil."

"Yine de izleyeceğim."

Telefonu çalmaya başlar ve arayanın Declan olduğunu görünce, "Dışarı çıkıp konuşayım, böylece onu duyabilirim," der.

"Gittiğin sürece kimseyi bıçaklamak gibi bir şey yapma," derim, o kalkıp giderken.

Gülümser. "Son zamanlarda sahip olduğun bu mizah anlayışını seviyorum. Daha fazlasını görmek istiyorum."

Mizah anlayışım olduğunu düşünmesi hoşuma gidiyor. Kendimi hep katı ve gergin hissediyorum ama hep eğlenceli olmak istemişimdir. Johnathon'la birlikte olmak, şimdiye kadar sahip olduğum tüm erkek arkadaşlarımdan daha kolay. Katıldığı her partinin neşe kaynağıdır. Çekici ve sevecendir. Asla aşağılayıcı değildir. Kendimi güvende ve sevildiğimi hissettirir ve biraz gevşememe yardımcı olur.

Annem yanıma oturunca düşüncelerimi bölüyor. "Baban geç kalıyor, canım." Yüzümü incelerken kaşlarını çatıyor. "Tuvalete gidip makyajını düzeltmek isteyebilirsin."

Elim anında yüzüme gider, yüzümde bir sorun olduğunu fark edince dehşete kapılıyorum. *Jenna neden bir şey söylemedi?* "Ne sorunu var?"

"Sadece biraz düzeltilmesi gerekiyor."

Hemen ayağa kalkıp tuvalete doğru koşuyorum, umarım kimse yolumu kesmez.

Neyse ki kimse durdurmuyor ve tuvalete vardığımda boş olduğunu görüyorum. Hızla aynaya gidip annemin ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum. Şimdi sıra bana geldi. Makyajımda bir sorun yok. Gördüğüm kadarıyla mükemmel. Yüzümü yaptırmak için iyi para ödedim ve annemin abarttığını bilmeliydim.

Gözlerimi devirerek çantamdan rujumu çıkarırım. Dudaklarımın gerçekten düzeltilmeye ihtiyacı yok ama yine de yaparım.

Masaya dönmek için yarı yolda Bradford'a rastladım. Kelimenin tam anlamıyla ona çarptım. O da benim geldiğim yöne dönüyordu ve bana çarptı.

Elleri doğrudan kollarımı tuttu ve beni sabitlemek için sıkıca kavradı. Gözleri benimkilerle buluştu ve aynı sıkılıkla bakarak "Kristen" dedi. Ve bir anda, kelebeklerim serbest kaldı.

Neden bu kelebeklerin sahibi olan adam o olmak zorunda? Johnathon bile onları böyle serbest bırakamaz.

Bradford'la birlikte çılgın ve özgürler. Sanki çok uzun süre kafeste kalmışlar da özgürlüğün tadını çıkarıyorlarmış gibi.

"Merhaba." Bu kelime şaşkınlıkla ağızından çıkıyor, çünkü birdenbire yalnız olmadığımızın farkına varıyorum. Bradford'un kız arkadaşı hemen arkasında duruyor.

Carla Byrd.

On yedi aydır birlikte olduğu kadın. Saydığımın değil tabii. Onun şimdiye kadarki en uzun ilişkisi. Takip ettiğimden değil tabii.

Onun yanına yaklaşırken gülüyor. Çınlayan bir kahkaha. Nefret ediyorum. "Hayatım" —ona bakıyor—"yürümeye dikkat etmelisin. Bu vücudun ciddi hasara yol açabilir."

Onun vücudunun neler yapabileceğini bilmesinden nefret ediyorum. Onun vücuduna bu kadar yakın olmasından nefret ediyorum.

Bradford, onun konuştuğunu bile fark etmemiş gibi görünüyor. Beni dikkatle izliyor, gözleri benimkileri arıyor.

Aramızdaki bağ yıpranmış olabilir ama kopmamış.

İkimiz de ona cevap vermediğimizde, "Anne ve baba az önce geldiler, Bradford. Lana'dan önce onlarla konuşmam lazım. Onlara biz söylemeliyiz" diyor.

Onlara söyleyenler.

Sonunda kollarımı bırakıyor. Ona başını sallayarak, "Bir dakika sürer" diyor.

Nefesim yavaşlar.

"Tamam," diyor ve bana gülümsüyor. "Kalıp sohbet edemediğim için üzgünüm.

Bir dahaki sefere."

Onlara söyleyecek olanlar.

Bizden uzaklaşır. Onu istediğimden biraz daha uzun süre izlerim. Carla, olmak istediğim her şeydir. Zeki, bağımsız, kendine güvenen. Uluslararası ceza hukuku alanındaki çalışmalarıyla dünya çapında büyük ilgi gören bir avukattır.

Bacaklarımı zar zor hissedebiliyorum.

Bradford'a bakıp, şimdiye kadar sorduğum hiçbir soru kadar zorlanarak, yumuşak bir sesle soruyorum: "Onun ailesine ne söyleyeceksin?" Soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz, cevabı biliyorum. Cevap, ruhumun derinliklerinde kıvrılıp dönerek keskin bir acı yaratıyor.

"Nişanlandık."

Bu iki kelime beni hiç tahmin edemeyeceğim kadar derinden yaraladı.

İşte o anda, bir şekilde birlikte olacağımızı düşündüğümü nihayet kabul ediyorum. Bir gün zamanlamamızın doğru olacağını düşünmüştüm.

Bradford'u kendime sakladım ve onu günlük hayatıma davet etmedim, ama ruhumda onunla yaşadım. Onu tanıdığım süre içinde erkekler gelip geçti, ama dürüst olmak gerekirse, kalbimin tahtında oturan oydu.

Yutkunuyorum.

Derinlerden güç topluyorum.

Ve yüzüme bir gülümseme yapııştırıyorum, çünkü hayatımda bir şey için eğitim aldıysam, o da bu an içindir. *Her zaman kamu önünde mükemmel bir soğukkanlılık sergilemek*, varlığımın mantrasıdır. "Tebrikler."

Balo salonu dönmeye başlar.

Nefes alamıyorum.

Bana kaşlarını çatmış gibi görünen, ama daha çok işkence çekiyormuş gibi görünen bir ifadeyle bakıyor. Bu anın ortasında takılıp kalmışken, biri ona sesleniyor.

Sesin geldiği yöne bakarak, bir dakika beklemesi gerektiğini belirten bir işaret parmağını kaldırır. Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde, "Yarın doğum günün kutlu olsun, Kristen. Umarım senin için harika bir gün olur." der.

Nefes alamıyorum.

O benden uzaklaşırken kalbim binlerce parçaya ayrılıyor. Bir insanın kalbini nasıl yeniden bir araya getirebileceğini kısa bir süre merak ediyorum. Yaşadığım tüm ayrılıklarda bunu hiç düşünmediğimi fark ediyorum.

Kalbimi yeniden bir araya getirmenin mümkün olup olmadığından emin değilim. Bunu istediğimden de emin değilim.

Beni ezip geçen bu acı, ondan geriye kalan tek şey ve şu anda bildiğim tek şey, onu asla bırakmak istemediğim. Bu acı, onunla olan tek bağlantım olabilir.

Kristen
Üç Ay Sonra

"Seni hiç bu kadar çok dondurma yerken ya da bu kadar çok hüzünlü şarkı dinlerken görmemiştim," diyor Jenna, gözleri fal taşı gibi açılmadan önce. "Oh, kahretsin, Johnathon'la aranızda bir şey mi oldu?" Kanepemin yanına oturuyor. "Eğer bir şey yaptıysa, ona zarar vereceğime yemin ederim."

İstemiyorum ama müziğin sesini kısıyorum. Christina Perri'nin "A Thousand Years" şarkısını haftalardır tekrar tekrar dinliyorum ve hala doyamıyorum. Üzüntümü silebilmek için bu şarkıyı bin yıl daha dinlemem gerektiğini hissediyorum.

Bradford bana söyledikten birkaç gün sonra nişanlandığını duyurdu ve sosyal medyada bu konuyla ilgili hiçbir şey okumamaya çalışsam da, ilişkisi her yerde. Bir yıl önce zaman yönetimi uygulamasını piyasaya sürüp onu bir numaralı verimlilik uygulaması haline getirdikten sonra, dünya ona eskisinden daha fazla ilgi göstermeye başladı. Carla ise şu anda New York'un gözde kızı. Kariyerinde çok başarılı olmasının yanı sıra, Bradford'un babasının hayran olacağı türden bir aileden geliyor. Moda anlayışı kusursuz. Ve çevresinde doğru arkadaşlar var. Ne o ne de Bradford hayatlarını sosyal medyada paylaşmıyorlar, ama sanki herkes paylaşıyor gibi görünüyor.

Aslında bu hafta Instagram'ı kaydırmayı bıraktım. Asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şey.

Onlar hakkında başka bir şey daha göremeyeceğim.

Yapamıyorum. Tek istediğim bu şarkıyı dinlemek ve dondurma yemek.

Bana bakan ve beynimde neler olup bittiğini açıklamamı sabırsızlıkla bekleyen kız kardeşime bakıyorum. "Hiçbir şey olmadı. Johnathon ve ben iyiyiz."

Öyleyiz. Çünkü o, hayatımda olanların yarısından habersiz. Onu seviyorum, ama Bradford kadar benim ayrıntılarıma dikkat etmesini isterdim.

Tanrım.

Öyleydi.

Bradford'un olduğu gibi. Artık değil.

Boğazımın derinliklerinde yükselen hıçkırığı durduruyorum.

Bunu kabullenmek için üç ayım vardı ama hala kabullenmeye yakın bile değilim.

Jenna kaşlarını çatır. "Ne oldu? Bana bir şey yok deme, Kris. Bir şey olduğunu biliyorum."

Bradford hala benim sırrım ve Jenna'ya ondan bahsetmeye niyetim yok. Ama ona bir şey söylemeden bu konuşmayı bitirmeyeceğini biliyorum. "Babam." Bu yalan değil. O her zaman incitici şeyler yapıyor.

"Ne yaptı?"

"Lyle'i terfi ettirdi."

Gözleri öncekinden daha da büyüdü. "Sen dalga geçiyorsun

."

Ona şaka yapmadığımı belirten bir bakış atarken, ağzıma daha fazla dondurma koydum

"Hayatlarımızı değiştirebilir miyiz?"

O gülüyor. "Tamam, şimdi durumun gerçekten kötü olduğunu anladım. Benim hayatımdan nefret ederdin."

İç çekerim. Muhtemelen nefret ederdim. Jenna kaygısızdır ve başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamaz. O hayatı denemek isterdim, ama kişiliğimin buna uygun olduğunu sanmıyorum.

"Bu gece benimle dışarı çıkmalısın," diyor, bu düşünceyle heyecanlanarak. "Shona ve ben yeni açılan bir kulübü deneyeceğiz." Jenna ve en iyi arkadaşı, benim var olmadığını varsaymayı tercih ettiğim kulüplerde gece boyu dans etmeyi seviyorlar.

Tüylerim diken diken oluyor. "Sanırım pas geçeceğim." Üzerime ellerini sürmek isteyen erkeklerle dolu bir kulüpte içki içip dans etmekten daha kötü bir şey düşünemiyorum. Hayır, teşekkürler.

Ayağıyla beni dürtüyor. "Hadi ama Kris. Eğlenebilirsin."

"Belki de eğlenmem. Ayrıca, Johnathon ve ben evde sakın bir gece geçirmeyi planlıyoruz. Bu hafta her gece geç saatlere kadar çalıştı ve bu gece yalnız kalmak istiyor."

"O adam hiç çalışmıyor mu?"

Ses tonundaki eleştiriyi kaçırmadım ve birdenbire birlikte yaşamaya başladığım adamı savunmaya başladım. "Her zaman çalışmıyor."

"Öyle hissediyorum."

Onu savunmaya devam etmek üzereyken, bir mesaj onun dikkatini dağıtır. Mesajı kontrol ettikten sonra, inler. "Gitmem gerek. Declan ve ben bu akşam sekizde buluşacaktık, ama bana yanlış bilgi vermiş ve on dakika içinde orada olmam gerek. Açıkçası, ayrıntıları doğru anlamak ne kadar zor olabilir ki?"

O gittikten sonra uzun süre bunu düşündüm. Detayları doğru vermek zor değil, tıpkı sevdiklerinize dikkat etmek zor olmadığı gibi.

Jenna ile duygularımı paylaşmakta pek iyi olmayabilirim, ama onun neler yaşadığını her zaman bilirim. Bunu öğrenmeyi bir görev bilirim. Annem, babam ve kardeşlerimle yaptığım gibi.

Jenna şu anda erkek arkadaşı ve iş arkadaşı olan bir kadın yüzünden hayal kırıklığı yaşıyor.

Kardeşlerim şu anda ikisi de iyi durumda. Grayson, yeni kız arkadaşının her zamanki gibi dairesini dağınık bırakmamasını istiyor. Oliver maraton için antrenman yapıyor ve ilişki istemediği için yattığı kadınların onu aramamasını istiyor.

Annem, babamla birlikte yaptıkları tadilat yüzünden çılgına dönmüş durumda. Babam ise şirketini büyütmek için yeni planlar yapmakla meşgul.

Bu şeyler, bu ay onlar hakkında kaydettiğim ayrıntılara yaklaşıyor bile. Ailemizde herkesi düzenli olarak kontrol edecek kadar önemseyen tek kişi benim. Ve aramızdan birinin yardıma ihtiyacı olduğunda aileyi bir araya getiren de benim.

Kimsenin bana bu kadar ilgi göstermesini beklemiyorum, ama bir erkeğin bunu yapacak kadar önemsediyiğini gördükten sonra, Johnathon'un biraz daha çaba göstermesini diliyorum.

"A Thousand Years" baştan başlıyor ve ben sesi tekrar açıyorum. Yeterince yüksek sesle dinlersem, belki kalbimin acısını bastırabilirim.

O ses hiç durmuyor.

Sanki *ona hislerini söylemeliymişsin* gibi geliyor. Sanki *o mutlu mu* gibi geliyor?

Her gece yastığıma başımı koyduğumda kendime sorduğum soru gibi geliyor. *Bugün onu güldürdü mü?*

Bir Yıl Sonra

@thetea_gasp

Toplanın arkadaşlar! Bugün size mutlu bir haberimiz var. @kristenblaise evleniyor! #yaas Parmağındaki o mücevheri çok kiskandık. @johnathonswindle, kızımızın bekarlık günlerine veda etmeye karar verdiği şanslı adam ve biz de onlar için çok mutluyuz. New York'un popüler çiftlerinden biri haline gelen ikili, New York elitlerine özel tüm etkinliklere katılıyor #thenewfourhundred. Düğün tarihinin açıklanmasını ve gelinlik haberlerini yakından takip ediyoruz, çünkü Kristen'ın gelinliği herkesin ağzının suyunu akıtacak türden olacak. Kızımız modadan anlıyor ve geçen yıl çok popülerdi, katıldığı her etkinlikte herkesi hayran bıraktı #allthegoals

Kristen
On Ay Sonra

Johnathon: Bebeğim, bu akşam balona gelemeyeceğim. İşlerim başımı ağrıtıyor. Yarın telafi ederim.

Nişanlımın mesajına bakıp çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu gecenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Ama beni hayal kırıklığına uğratmak, onun için artık sıradan bir hareket haline geldi.

Annem, bu akşamki yapılacaklar listemizin yazılı olduğu klipsli kağıdından başını kaldırıp bana bakıyor. "Ne oldu canım?"

"Johnathon bu gece gelemeyecek." Öfkemi ve hayal kırıklığımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Bu benim için zor bir şey değil, çünkü artık bu *benim* güvenilir hareketim.

O bu haberi önemsemiyor. "İşiyle meşgul. Anlaşılabilir bir durum."

Onunla aynı fikirde değilim.

Hayatımdaki önemli bir kişinin, hayatımın önemli bir anını es geçmesini anlaşılabilir bulmuyorum.

Ancak, duygularıma takılıp kalmak verimli değil ve bu günlerde bundan kaçınmaya çalışıyorum. Yapacak işlerim var ve duygularıma takılıp kalarak bunları halledemem.

"Tamam," diyorum ona, "Gönüllüleri kontrol edip ihtiyaçları olan her şeyin olup olmadığını kontrol edeceğim. Mutfağın zamanında çalışıp çalışmadığını kontrol edebilir misin?"

Annem ve ben, yaklaşık on milyon dolarlık bir gelir elde etmeyi hedefleyen bu hayır balosunu planlamak için bir yıldan fazla zaman harcadık. Bu baloyu ilk kez düzenliyoruz ve aldığımız destek beni çok şaşırttı.

Ağımdaki herkesi aradım, moda tasarımcılarının ve ünlülerin kapısını çaldım ve onlara katılmalarını rica ettim, balonun başarılı olması için pek çok kişiden milyonlarca iyilik istedim. En çılgın hayallerimde bile bu kadar başarılı olacağını hayal etmemiştim. Sadece bu işe harcadığım emekten gurur duyuyorum, aynı zamanda toplanan parayla yapabileceklerimizden de gurur duyuyorum. Yardım edebileceğimiz kadınların sayısını düşündüğümde gözlerim doluyor.

Bu, hayatımın işi.

"Evet," diyor annem, "Ben de dışarıda her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağım." Ünlülerin baloya girmek için yürüdükleri kırmızı halıyı kastediyor.

"Harika," diyorum ve annemin ayrıldığını neredeyse fark etmeden, hızla bir sonraki düşünceme, bir sonraki görevime geçiyorum.

Bu işi sevdiğimi fark ettim. Ücretsiz olabilir ve bir işin vereceği türden bir takdir getirmeyebilir, ama yaptığım şey önemli geliyor. Ayrıca, bu seferki gibi bir projenin sorumluluğunu üstlenmeyi gerçekten sevdiğimi fark ettim. Genellikle planlama komitesinin bir parçasıyım, ama bu balo benim fikrim, benim bebeğim ve komitenin başındayım. Hiç hayal etmediğim bir şekilde tatmin edici.

Gönüllülerin yanına doğru ilerliyorum. Ekibimiz tarafından birkaç kez durdurulup sorular soruluyor ve yol tarifi veriyorum, bu yüzden varış noktama ulaşmam normalden daha uzun sürüyor. Neredeyse varmışım ki, her yerde tanıyabileceğim derin bir ses duyuyorum. Beni her zaman yavaşlatan bir ses.

Bradford'un gözleri benimkilere denk geliyor. En iyi arkadaşıyla konuşuyor ve konuşmaya devam ederken gözlerini benden ayırmıyor. Owen bana bakıp ona bir şey söylediğinde, başını sallıyor ve bana doğru yürüyor.

Altı ay önce son konuştuğumuzdan beri hiç hissetmediğim bir gerginlik hissediyorum. O konuşmaya katılmamış olmayı dilerdim, çünkü Johnathon ve benim dışımda üç çiftin daha bulunduğu bir ortamda nişanlısı da vardı. Carla, zekâsı sayesinde herkesin dikkatini üzerine çekmeyi başarır ve ben de onun kadar zeki olmak isterdim. O konuşma sırasında Bradford'un beni izlediğini fark ettim ama hemen başka yere baktım. O, kolunu onun omzuna dolamışken ona bakamazdım.

O günden beri onu her fırsatta görmezden gelmeye karar verdim. Sahip olamayacağım şeyleri hatırlatmasına gerek yok.

"Selam," dedi bana ulaştığında.

Tanrım, bu adam smokin giymeyi gerçekten iyi biliyor. Onun hayatındaki kadın olmak, papyonunu bağlamasına yardım etmek istiyorum. O tıraş olurken banyo tezgahında oturup onunla konuşan kadın. Gecenin sonunda ellerini göğüs kaslarına kaydırıp ceketini çıkaran kadın.

Gülümseyecek havamda olmasam da gülümsüyorum. "Selam."

Gözlerinde bir şey parlar. Bana neyin yanlış olduğunu sormak üzereyken eskiden aldığı bakış budur. Bu gece, o soruyu sormaz. "Baloda şimdiye kadar ne kadar para topladığını duydum. Harika bir iş çıkardın Kristen."

Ellerim karnıma gider. Kelebekleri kontrol altına almaya çalışıyorlar. Ama her zamanki gibi, ellerim Bradford'un bende uyandırdığı duyguları yatıştırmaya çalışırken başarısız olurlar. Onun yanında asla sakinleşmek mümkün değildir.

"Teşekkür ederim." Övgüsü hoşuma gidiyor. Samimi. Bu sefer gülümsemem içten.

Sessizleşir ve aramızdaki boşluğu doldurmak için çaresizce, "Yeni uygulamanızın başarısından dolayı tebrikler" derim. Bradford birkaç ay önce başka bir uygulama daha piyasaya sürdü, bir iş yönetimi uygulaması ve o da kendi kategorisinde bir numara oldu.

"Teşekkür ederim."

Tanrım, aramızda çok fazla şeyin çözülmeden kaldığı, yapmacık bir sohbetin çorak topraklarında kalakaldık. Ve ben, garip durumlarla pek iyi başa çıkamayan bir kadın olduğum için, bunu düzeltme ihtiyacı hissediyorum. İstediğim şekilde düzeltilebileceği anlamına gelmez, ama en azından, karşılaştığımızda şu anda olduğumuz yerde takılıp kalmayalım diye bir şeyler yapabilirim.

Gülümserim. "Sen ve Carla çok heyecanlı olmalısınız. Düğüne çok az kaldı. Balayınızı nerede geçireceksiniz?" Aslında bu sorunun cevabını bilmek istemiyorum. Onun düğününe katılmak bile istemiyorum. Onun mutlu olmasını istemediğimden değil, başka bir kadına *evet dediğini* görmeye dayanamayacağımı düşündüğümünden. Ama o beni davet etti ve ben tüm gücümü toplayarak evet dedim.

Bradford'u başka bir kadınla görmek istemiyor olabilirim, ama onun mutlu olmasını istiyorum.

"Hemen balayına çıkmayacağız. Şu anda ikimizin de işleri çok yoğun."

Bu gerçeği bildiğim için içten içe mutluyum. Bu düşünceyi hemen kafamdan atıyorum. Sonuçta Johnathon ile nişanlıyım. Johnathon'ı seviyorum. Sekiz ay sonra Johnathon'ın karısı olacağım. Bradford geçmişimde kaldı ve onu unutmam gerekiyor.

Balo salonuna bakıyorum, bana ihtiyacı olan birini, *herhangi* birini bulmaya çalışıyorum. Kimse beni bu ızdıraptan kurtarmayınca, Bradford'un bakışlarıyla tekrar karşılaşıyorum, karnımın üzerindeki elbiseyi düzeltirken ona parlak bir gülümsemeyle bakıyorum. "Peki,

eminim ikiniz yakında zaman bulursunuz." Onun arkasından, özellikle bir şeye bakmadan, ama umutsuzca bir şeye bakıyormuş gibi görünmeye çalışarak bakıyorum. "İşe dönsem iyi olacak. Hala yapacak çok iş var."

Onun yanından geçmeye çalışıyorum ve neredeyse başaracağım, ama parmakları bileğimi kavrayıp beni durduruyor. "Nasılsın Kristen?"

Oh,

Tanrım.

Hayır.

Bu gece onunla bunu yapmak istemiyorum.

Onun gözlerine bakıyorum, çok şey gören gözlerine. Gözlerinde fazladan bir şey var. Sorgulayan bir bakış. Sanki nasıl olduğumu zaten biliyormuş gibi, ama bunu benden duyması gerekiyormuş gibi. Ama bu mümkün değil. Kimse benim gerçekte nasıl olduğumu bilmiyor. Jenna bilmiyor, Bradford da kesinlikle bilmiyor. Ona bunu gösterecek türden bir konuşma yapmayalı çok uzun zaman oldu.

"Meşgulüm. Ve iyiyim."

Gözlerinde pişmanlık belirir, bu beni şaşırtır. "Uzun zamandır konuşmadığınızı biliyorum. Gerçekten konuşmadığınızı. Ama beni istediğin zaman arayabilirsin. Bunu bilmeni istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bradford, iyiyim. Söz veriyorum." Bu günlerde kendi yalanlarıma bile inanıyorum. En azından çoğu zaman.

Yüzümün her çizgisini, her açısını inceler gibi bana bakıyor. "Söylediklerimi unutma." Bununla birlikte, parmaklarını bileğimden çekiyor ve geçmem için kenara çekiliyor.

Onu, hala kafam karışık bir şekilde bırakıyorum, neyi söylemediğini merak ediyorum çünkü kesinlikle aklında konuşmak istediği bir şey vardı. Ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyorum.

Gece boyunca, konuşmamıza defalarca geri dönüyorum. Neden bana ihtiyacı olduğumda arayabileceğimi bu kadar ısrarla söylediğini hala anlayamıyorum. Bu beni tedirgin ediyor, sanki kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum ve gecenin başarısına rağmen, bu kötü his beni terk etmiyor.

Kristen

Balodan sonra kötü uyudum, bütün gece dönüp durdum. Johnathon sabah üçten sonra yatağa girdi. Uyanıktım ama ona belli etmedim. Baloya kısa bir süreliğine bile gelmemesi ve bunun benim için ne anlama geldiğini anlamaması nedeniyle ona duyduğum hayal kırıklığı ve öfke, gece boyunca daha da arttı. Sabaha kadar bu hislerim azalmazsa, onunla kavga edeceğiz galiba, çünkü her zamanki gibi dilimi tutamayacağım, çünkü o her zaman işini öncelikli görüyor. Çalışması gerektiğini anlıyorum, ama benim için bu kadar önemli bir şeyi kaçırırken değil.

Yatağın yanındaki saatte son gördüğüm saat beş. Ondan sonra derin bir uykuya dalmış olmalıyım, çünkü uyandığımda saat neredeyse on ve Johnathon çoktan işe gitmiş.

Sabahım her zamankinden daha yavaş geçiyor. Öğle yemeği vaktine kadar duş almamış ve güne hazır değilim, o sırada kız kardeşim bana mesaj atıyor.

Jenna: Mesajlarıma neden cevap vermedin? Hala uyuyor musun yoksa Johnathon sonunda cumartesi günü izin aldı ve bütün gün onunla seks yapmanı mı istedi?

Yukarı kaydırıyorum ve balo için beni tebrik eden ve bugün dinlenmeye zaman ayırmamı umduğunu söyleyen iki mesaj daha buluyorum.

Ben: Cumartesi günleri artık yeni Cuma günleri.

Bilmiyor muydun? Jenna: Vay canına, Kris. Ne kadar alaycı. Etkilendim.

Jenna başlangıçta Johnathon'ın hayranı olabilir, ama artık pek değil. Hiç böyle bir şey söylemedi, ama kız kardeşimi tanıyorum. Ondan sıkılmış. Johnathon, Jenna'nın istediği gibi onunla düşündürücü sohbetler yapmıyor. Jenna, Johnathon'ın çalışmak için sık sık planlarını iptal etmesinden hoşlanmıyor.

Ben: Uyanığım, giyindim, kafein aldım. Bu öğleden sonra Pilates dersine yazılmayı düşünüyorum. Bugün vücudum ağrıyor ve sertleşmiş.

Jenna: Harika fikir. Belki banyo da yapabilirsin. Ve uzun bir şekerleme. Çok çalıştın ve kendine zaman ayırmayı hak ediyorsun.

Kendime zaman ayırmak mı? Hiçbir kadının buna zamanı yok. Kız kardeşim, zamanı olduğunu düşünüyorsa hayal dünyasında yaşıyor demektir.

Mesajına cevap yazmak üzereyken, telefonum babamdan gelen bir arama ile aydınlandı. Garip. Gün ortasında beni asla aramaz.

"Merhaba baba," diye

cevap veriyorum.

"Kristen."

"Ne haber?"

"Bu akşam seni ve Johnathon'ı akşam yemeğine davet etmek istiyorum. Balonun başarısını kutlamak için. Annen ve ben dün gece başardığın şeyden çok gurur duyuyoruz ve annen Sarah'dan en sevdiğin yemeği pişirmesini istedi."

Vücudumun her hücresi sıcaklık ve mutlulukla doluyor. Ve daha önce hiç hissetmediğim bir gurur.

Annen ve ben seninle gurur duyuyoruz.

Babamdan bu sözleri duymak için bir ömür bekledim. "Çok isterim." Sesim titriyor. *Ağlayacağım.*

"Peki Johnathon? O da bu akşam gelebilir mi?"

"Evet, planlarımız vardı ama değiştirebiliriz." Bunun tartışmaya açık olmadığını ona açıkça söyleyeceğim. Ama Johnathon babamı hiç hayal kırıklığına uğratmaz, bu gece de uğratacağını sanmıyorum.

"Güzel. Ayrıca annenle senin için, evlendikten sonra senin ve Johnathon'un yaşayacağı daireyi de konuşmak istiyorum. Nerede yaşamak istediğini bir düşün. Bu akşam bunu konuşuruz. Kristen, dergide senin için konuştuğumuz iş, düşündüğümünden daha erken açılabilir gibi görünüyor. Onu da biraz daha konuşuruz."

Telefonu kapattıktan sonra uzun süre telefonuma baktım. Sonra telefonu bıraktım ve birkaç kez derin nefes aldım.

Babam beni çok şaşırttı. Başarımdan dolayı beni tebrik etmesi bir şey. Büyük, çok büyük bir şey. Ama az önce belirttiği gibi beni bir karara dahil etmesi de büyük bir şey.

Bize bir daire almayı planladığını bilmiyordum ve bildiğim kadarıyla Johnathon'la da bu konuyu konuşmamış. Bu beni şaşırttı çünkü genelde işlerini böyle yürütmez. Bana söylemeden önce Johnathon'la konuşacağını düşünürdüm. Bunu sevdiğimden değil, ama o her zaman işlerini böyle yürütmüştür.

Ve dergisinde iş, onun teşvik ettiği iş, uzun zamandır istediğim her şey.

Mutluluktan patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Telefonum bir mesaj geldiğinde, Jenna'dan geldiğini varsayıyorum ve hızlıca yukarı kaydırıp cevap veriyorum.

Bradford: Şu anda evde misin?

Gözlerimi kırıyorum.

O. Bradford bana hiç mesaj atmamıştı. Onu tanıdığım yedi yıl boyunca bir kez bile.

Ben: Evet. Neden?

Bradford: Oraya geliyorum.

Ben: Neden?

Bradford: Yirmi dakika sonra orada olurum. O zaman söylerim.

O geldiğinde, şu anda olanlar hakkında

Neden mi?

Önce babamın telefonu. Sonra Bradford'un mesajları ve ziyareti. Yetişemiyorum.

"Merhaba," diye selamlıyorum onu asansörden çıkıp daireme girerken. "Bu hoş bir sürpriz." Yalan söylüyorum. Hiçbir sürprizi hoş bulmuyorum. Planları önceden bilmek isterim.

Dün gece gözlerinde gördüğüm pişmanlık hala orada. Sadece, daha da güçlenmiş, sanki *gerçekten* bir şeyden pişmanlık duyuyormuş gibi.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne oluyor,

Bradford?" "Oturalım."

Dün gece hissettiğim tedirginlik yeniden canlanıyor.

Bradford asla mesaj atmaz.

Hiç evime gelmez. Bunların hiçbiri

bizim için normal değil.

Ellerim karnıma gidiyor. Ama kelekleri sakinleştirmek için değil. İçimi kaplayan kötü hisleri yatıştırmak için.

"Oturmak istemiyorum. Buraya koşarak gelmene neden olan şeyi bana anlatmanı istiyorum."

Otuz saniyeden az bir süre sessiz kalıyor ama bana otuz saat gibi geliyor. Sonunda konuşmaya başladığında, sesi her kelimeyi söylemek ona zor geliyormuş gibi sert. "Johnathon'la ilgili. Seni aldatıyor, Kristen."

Bütün vücudum donar. Nefes almayı bile durdururum. Hiçbir kadın partnerinin kendisini aldattığını duymak istemez, ama bunu hala kalbinin anahtarını elinde tutan adamdan duymak acımasızdır. Kalp kırıcı, yıkıcı, lanet olasıca acımasız.

Acıyı yutmaya çalışıyorum ama çok acı. Çok keskin. Çok yoğun.

"Hayır." Bu bir inkar. Aynı zamanda bir suçlama. *Neden bana*

Bu

mu? Bradford'un yüz hatları burkuldu. "Bir süredir dedikoduları duyuyordum, ama

iki hafta önce kendi gözlerimle gördüm. Sana daha önce söyleyecektim ama balo ile meşgulken kafanı karıştırmak istemedim."

"Gördüklerini yanlış anlamış olmalısın. Johnathon beni asla aldatmaz. Ayrıca, o kadar çok çalışıyor ki buna vakti bile olmaz."

"Çalıştığından emin misin?" Bana karşı hiç bu kadar nazik bir ses tonu kullanmamıştı. Ama ben onun sorusuna dikkat etmedim çünkü benim için bu soru hiç de nazik değildi. Sert ve *inciticiydi*.

"Tabii ki çalışıyor." "Kristen..."

Onu durdurmak için elimi

kaldırdım. Durmasını

istiyorum.

Sadece dur, dur, *dur*.

"Hayır, Bradford. Nişanlımın iş ahlakını sana savunmayacağım. Johnathon, geleceğimiz için çalışmakla meşgul. O iyi bir adam. Bana iyi davranıyor ve beni hiç kimsenin sevmediği kadar seviyor. Lütfen bana böyle şeyler söylemeyi bırak."

Bradford bana uzun bir süre baktı. Bir şeyi tartıyor gibi görünüyordu. Bence her şeyi tartmayı bırakıp gitmesi gerekiyordu. Ama gitmedi. Bunun yerine, "Sana karşı her zaman dürüst oldum Kristen ve şimdi de durmayacağım, sana bunu söylemek en son istediğim şey olsa bile. Sana dedikodu yapmam, ama onu gördüm. Seni aldatıyor. Seninle birlikteyken sana iyi davranıyor olabilir, ama partnerinin ona verdiği güvene saygı duymayan bir adam, sana iyi davranan bir adam değildir."

Johnathon ile birlikte planladığım bir gelecek var. Beni çok mutlu edecek bir gelecek. Bunu dinlemeyeceğim. Bunu dinleyemem.

Ondan bir adım uzaklaşarak başımı sallıyorum. "Hayır. Yanılıyorsun. Johnathon'a bunu sorduğumda, bu karışıklığı açıklığa kavuşturacağından hiç şüphem yok. Birlikte çok mutluyuz." Sonuçta oturmam gerekebileceğini düşünerek ellerimi karnımın üzerine koyuyorum.

Bradford bana uzanır, ama ben kolumu çekiyorum. Bana dokunmasını istemiyorum. Bir daha asla.

"Kristen," diyor, gözleri de benim ilgilenmek istemediğim bir özürle dolu. "Bunun acı verici olduğunu biliyorum, ama gerçek bu. Sana asla yalan söylemem."

"Hayır!" diye bağıyorum, duygularımı sıkı sıkıya kilitli tutma yeteneğimi tamamen kaybederek. Duygularım her yere yayılıyor. Aramıza. Üzerimize. Etrafımıza. "Uzun zamandır işim, babam ve partner seçimlerim hakkındaki düşüncelerini dinlemek zorunda kaldım ve artık bıktım. Bıktım! Mutlu hayatına ve mükemmel nişanına geri dön ve benimle ve hayatımla ilgilenmeyi bırak. Biz sadece arkadaşlık Bradford, hem de iyi arkadaşlar değildik. Bence birbirimizin hayatına anlamlı bir şekilde girmediğimiz bir nedeni var. Öyle olmamalıydık. Artık bunu bildiğimize göre, bu her neyse sonunda bitirebiliriz."

Söylediğim her şey ona bir darbe vuruyor. Yüzündeki çizgilerin bozulması ve gözlerini dolduran acı dolu bakışlar bunu bana gösteriyor. Konuştuğunda, sesindeki çatlak bana hiç şüphe bırakmıyor. "İyi bir arkadaşın tanımı, her gün gördüğün veya duyduğun kişi değildir. Benim görüşüme göre değil. İyi bir arkadaş, her zaman dürüst, her zaman düşünceli, her zaman nazik, her zaman güvenilir olan kişidir. Bunları iyi niyetle yapan kişidir. Ve bazen bu, acı gerçeği söylemeyi de içerir. Biz her zaman iyi arkadaş olduk ve bana kalırsa, sen hayatımda çok anlamlı bir yerin var."

"Bu tamamen saçmalık, Bradford. Eğer hayatında o kadar önemli olsaydım, hayatında *olurdum*. Her hafta ne yaptığını bilirdim. Seni neyin mutlu ettiğini, neyin sinirlendirdiğini, neyi dört gözle beklediğini bilirdim. Aslında olduğumuzdan daha fazlasıymışız gibi davranmayalım."

Yüzünde hayal kırıklığı belirir. "Eğer bunun için kavga etmek istiyorsan, hayatının gerçeğini görmeyi için buna ihtiyacın varsa, yapabilirim."

Gözlerim büyüdü. "Hayatımın gerçeği mi? Daha fazla küçümseyici olabilir misin?"

"Siktir, küçümseyici olmaya çalışmıyorum. Ben..."

"Bana inan, tam da öyle davranıyorsun. Ve bundan hoşlanmıyorum."

"Hoşlanmadığın çok şey var Kristen, ama yine de hoşlanmadığın erkeklerle hoşlanmaman gereken şeyler yapan erkeklerle kalmaya devam ediyorsun ve aslında yapmak istemediğin işleri yapmaya devam ediyorsun. Kaç yıl daha böyle devam edeceksin? Yoksa tüm hayatını bu şeylerle doldurmayı mı planlıyorsun?"

Öfke kalbimi, bedenimi, ruhumu boğuyor. Yıllardır sahip olduğu taht alevler içinde kalıyor ve ben onun anahtarını şiddetle fırlatıyorum.

bana tutundu. "Çık dışarı." Nefesim hızla alıp veriyorum ve göğsüm sanki derisi gerçekten parçalanacakmış gibi hissediyorum. "Çık dışarı!"

Burun delikleri genişledi. "Henüz bitirmedim."

"Oh, bitirdin. Gerçekten bitirdin. Söyleyeceğin başka bir kelimeyi dinlemeyi reddediyorum."

"Kristen..."

"Hayır!" diye bağırdım. Onu buraya getiren asansöre doğru yürüdüm ve ona bakmadan çağrı düğmesine bastım. "Gitmeni ve bir daha asla geri dönmemeni istiyorum. Bir daha seninle konuşmak istemiyorum. Beni dışarıda görürsen, yanıma yaklaşma. Bu iş bitti. *Biz* bittik."

Bradford, benimle kavga etmeyi bırakacak kadar akıllıdır. Hiçbir şeyden ya da gitmekten mutlu görünmüyor, ama gidiyor. Asansör kapıları kapanırken yüzünde gördüğüm son şey, gözlerindeki pişmanlık. O bakışından nefret ediyorum. O kadar nefret ediyorum ki, fiziksel olarak acı veriyor.

O gittikten sonra oturuyorum.

Uzun süre derin nefesler alıp öfkemi vücudumdan atıyorum. Sonra düşünüyorum.

Bugün yapmam gerekenleri düşünüyorum. Pilates, alışveriş, ev işleri ve Johnathon'a bu akşam ailemle akşam yemeği yiyeceğimizi haber vermek.

Babamın bana verdiği işi düşünüyorum.

Muhtemelen seçeceğim gelinlik hakkında düşünüyorum.

Yunanistan'da yapmayı planladığımız balayı hakkında düşünüyorum.

Johnathon ve benim evlendikten sonra nerede yaşamak isteyebileceğimizi düşünüyorum.

Ve Bradford'a karşı hissettiğim tüm istenmeyen duyguları, ait oldukları kutuya geri sokuyorum. Lanet şeyi kapatır kapatmaz atmayı planladığım kutuya.

Johnathon beni aldatmıyor.

Kesinlikle aldatmıyor.

Bradford gözlerini kontrol ettirmeli.

Ve benimle ilgili ayrıntılara dikkat etmeyi bırakması gerekiyor.

Bir saat sonra bana mesaj attığında, numarasını engellemeyi düşünüyorum.

Bradford: Henüz bitmedi. Bitmesine daha çok var. İyi arkadaşlar işler zorlaştığında çekip gitmezler, Kristen.

Kristen

Pazartesi, benim istediğimden daha hızlı geldi, özellikle de Johnathon ve ben dün bütün günü yatakta birbirimize sarılmış olarak geçirdik. Bütün gün ara ara benimle sevişti. Arada, düşüncümüz hakkında konuştuk, bazı planları kesinleştirdik. Her zamankinden daha da özenliydi. Mutluluk doluydu ve günün bitmesini hiç istemedim.

Bradford'un bana söylediklerini gündeme getirmedim. Johnathon'a tamamen güvendiğim için bunun bir anlamı yoktu. Onun davranışları beni sevmeyen bir erkeğin davranışları değil. Ve o, başka bir yerde seks arayan bir erkek değil. Ne zaman isterse seks yapıyoruz. Harika bir seks hayatımız var. Bazen dışarıdayken ona oral seks bile yapıyorum. Bunu sevdiğini biliyorum, bu yüzden onun için bunu yapmaya özen gösteriyorum.

Bu sabah işe gitmeden önce yine benimle sevişti ve gün içinde birkaç kez mesaj atarak beni düşündüğünü söyledi.

Saat üç civarında bana mesaj attı.

Johnathon: Hafta sonu için son dakika bir iş toplantısı çıktı, bebeğim. Londra'da. Cuma'dan Pazar'a kadar. Cumartesi günü Lesley'nin partisine seninle birlikte katılamayacağım için üzgünüm.

Kalbim sıkışıyor. Lesley'nin nişan partisine tek başıma gitmek istemiyorum. Tanrım, bunu yapmak istemiyorum. Son zamanlarda, Johnathon'un partileri veya sosyal etkinlikleri ne kadar sık kaçırdığını belirtmeye başladı. *Her şeye tek başına katılmaktan nefret ediyorsundur, Kristen.* Her şeye tek başıma katılmadığımı ona belirtmek için büyük çaba sarf ettim. Okuldan beri arkadaşız, ama son zamanlarda onunla vakit geçirmek istemiyorum.

Ben: Seninle gelebilirim. Lesley'nin partisine katılmam gerekmiyor.

Johnathon: Hayır, bebeğim. Hafta sonu boyunca çalışmakla meşgul olacağım. Gelmenin bir anlamı yok. Sen de partiye gidebilirsin.

Ben: Açıkçası gitmek istemiyorum. Sen tüm hafta sonu çalışacaksan sorun değil. Kendimi oyalarım. Ne de olsa burası Londra!

Johnathon: Hayır. Bunun olacağını sanmıyorum. Ayın sonunda sen ve ben bir yere gidelim mi? Bunun için hafta sonu izin alırım.

Bunun olacağını düşünmüyor mu? Ne demek istediğini anlamadım, ama onu bu konuda sorguya çekmeyecek kadar iyi tanıyorum.

Ben: Harika bir fikir. Nereye gidebileceğimizi düşünmeye başlayayım. gidebileceğimizi düşünmeye başlayacağım.

Eğer olmak istediğim bir şey varsa, o da kocasına dırdır etmeyen bir eş . Bu düşünce beni ürpertir. Hayır, annem bana örnek olarak, zor anlarda takılmamak ve üzerinde durmamak uzun bir evliliğin anahtarlarından biri olduğunu öğretti. Küçük yaşlardan itibaren, babam çalışırken annemin evde evi çekip çevirdiğini izledim. Dört çocuğu şikayet etmeden yetiştirdiğini izledim. Uzlaşmanın önemli olduğunu öğrendim.

Johnathon ile ömür boyu sürecek bir evliliğin tadını çıkarmayı planlıyorum ve bunun karşılıklı fedakarlık gerektireceğini biliyorum.

Öğleden sonramın geri kalanını annemle balonun finansal durumunu gözden geçirerek geçiriyorum. Bu parayla kadınlara nasıl yardım edebileceğimizi düşünmek beni çok heyecanlandırdığı için harika bir öğleden sonra geçiriyorum.

Saat beşten hemen sonra Bradford beni arıyor.

Telefonuma bakıyorum, kalbim deli gibi atıyor.

Kalbimin derinliklerinde saklı kalması gereken, bir daha asla hissetmemem gereken tüm duygular bir anda ortaya çıkıyor.

Beni ele geçiriyorlar.

Onlar bir saldırı, fiziksel bir saldırı gibidir.

Şiddetli bir istila.

Bradford'a lanet olsun, bana bir nefes alma fırsatı vermedi. Her zaman duygularımı bana zorla kabul ettirdi.

Onun aramasına cevap vermiyorum.

Onun numarasını engellemeyi tekrar düşünüyorum.

Bunu yapmamam, zihnimde bir başka karmaşık karışıklık yaratıyor ve ben bunu

kenara ittiğim karmaşık bir karışıklık.

Mesaj attığında, okumadan silmeyi düşünüyorum ama yapmıyorum.

Tanrım, ne kadar zavallıyım.

Bradford: Aramaya devam edeceğim, Kristen.

İstediği kadar aramaya devam edebilir. Ben de onu görmezden gelmeye devam edebilirim.

İki Hafta Sonra

@thetea_gasp

ŞOK EDİCİ HABER, kız arkadaşım #gasp @bradfordblack, @carlabyrd ile nişanını bozdu. Aylardır Bradford ve sevgilisinin ilişkilerinin pek de iyi gitmediğine dair söylentiler dolaşıyordu, ancak düğünlerinin önümüzdeki hafta sonu gerçekleşmesi planlandığı için bu söylentilerin sadece dedikodu olduğunu düşünmüştük. Görünüşe göre Bradford gerçekten de bağlanmaktan kaçınan bir CEO. Açıkçası, bu bizim için çok uygun bir ruh hali. Baba, eğer arıyorsan biz DTF'yiz. Sadece söylüyoruz #hedefler

Kristen

Telefonumun ekranında yanıp sönen isme bakıyorum.

Bradford.

Geçen ay beni kaç kez aradığını sayamadım.

Neredeyse her gün benimle konuşmaya
çalışıyor. Tek bir aramasına veya mesajına
bile cevap vermedim. Yine de denemeye
devam ediyor.

Bugün de bir istisna yapmıyorum.

Aramayı görmezden gelip telefonumu çantama koyuyorum ve tüm
dikkatimi kız kardeşime veriyorum.

Ama tüm dikkatimi ona vermiyorum çünkü bir hafta önce Instagram'da
nişanının bozulduğunu okuduğum günden beri, dikkatimin küçük bir kısmı
Bradford'a odaklanmış durumda.

Düğünü iptal etti.

Bunu ne kadar çok düşünürsem de, bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum.

Bu yüzden hiçbir şey yapmıyorum.

Sonuçta yedi ay sonra evleneceğim.

Ve benim için Bradford ve benim ilişkimiz bitti.

Kristen
İki Ay Sonra

New York'ta nisan ayı her zamankinden daha soğuk geçiyor. Hava, ruh halime uygun. Annemin bugün öğle yemeği için seçtiği restoranda etrafa bakınıp tanıdığım herkese gülümserken, ki çoğu tanıdığım insan, neden insanların soğuk aylarda hayvanlar gibi kış uykusuna yatmadıklarını merak ediyorum. Bu ay hava o kadar da soğuk değil ama yine de kış uykusu bu günlerde iyi bir plan gibi geliyor. Bir süreliğine kendimi hayattan uzaklaştırmak istiyorum.

"Demek baban Cumartesi günü geç saatlere kadar gelmeyecek," diyor annem, beni tekrar sohbete dahil ederek.

"Oh," diyorum, "Johnathon gelemeyecek, o zaman sadece ben geleceğim."

Jenna içkisini alırken kaşlarını çatıyor. "Neden gelemiyor? Bu hafta sonu altı aydır planlanıyordu, Kris."

Dürüst olmak gerekirse, insanlar Johnathon'un neden bu kadar çok çalıştığına dair ayrıntıları öğrenmek için beni sıkıştırmaya devam ederse, onlara zarar verebilirim. *Bilmiyorum*, onlara bağışlamak istiyorum. Nişanlığım programından ben sorumlu değilim. Sorumlu olsaydım durum çok farklı olurdu, ama değilim ve asla da olmayacağım. Bu yüzden, Tanrı aşkına, herkes bu konuda bana soru sormayı bırakmalı.

"Biliyorum Jenna, ama iş yükümlülüklerini kontrol edemez." "Evet, ama..." diye başlıyor.

"Ama yok. Lütfen işiyle ilgili beni rahatsız etmeyi bırak. Bıktım artık."

"Seni rahatsız etmiyorum. Gerçekten, bu kadar önemli bir aile hafta sonu etkinliğine neden katılmadığını merak ediyorum. Hiçbir zaman böyle hep birlikte vakit geçirmedik. O da katılmak isteyeceğini düşünürdüm. Ve babamın bunu iptal etmesini istemeyeceğini biliyorum."

Annem başını sallar. "Hayır, baban bunu sorun etmez." Elimi güven verici bir şekilde okşar. "Bunun için endişelenme. İşin öncelikli olduğunu anlar."

"Benim işim söz konusu olduğunda da bunu anlasa iyi olurdu," diye mırıldanır Jenna.

Annem Jenna'ya dudaklarını büzüyor. "Öğle yemeğini mahvetme, Jenna. Babanın senin işinle ilgili düşünceleri karmaşık ve birlikte vakit geçirmeye çalışırken bu konuya girmemek en iyisi."

"Doğru," diyor Jenna. "Sonuçta kaçınma Blaise'in uzmanlık alanıdır."

"Jenna," diyor annem, hem kardeşim hem de benim bu konunun kapanmış olduğunu anladığımız keskin bir ses tonuyla.

Hepimizin yaklaşan sosyal etkinliklerini konuşmaya geçiyoruz. Annem ve ben düzenli olarak öğle yemeğinde buluşuyoruz, ama Jenna sadece ara sıra bize katılıyor. Kişisel stil danışmanlığı işi onu çok meşgul ediyor. Bugün burada olmasını çok seviyorum, ama düşüncelerim çok dağınık olduğu için onun varlığından tam olarak keyif alamıyorum.

Son birkaç haftadır Johnathon ile aramız pek iyi değil ve bu sabah onda bir tuhaflık vardı. Tam olarak ne olduğunu anlayamadım.

Dün gece her zamankinden geç geldi. Gerçekten çok geç. Sabah üç civarı. Ve bu sabah işe gitmeden önce onunla seks yapmaya çalıştığımda, çünkü iki haftadır yapmamıştık, ilgilenmedi. *Yorgunum bebeğim*, dedi ve beni itip düş almak için yataktan kalktı. Eve geldiğinde düş aldığı için üç saat içinde ikinci duşunu alıyordu.

Johnathon seks için asla çok yorgun olmaz.

Son zamanlarda beynimi dolduran karanlık düşünceler, o duş alırken çılgınca dolaşmaya başladı.

Seni aldatıyor, Kristen. Sana asla yalan söylemem.

Bradford'un sözleri bir haftadır kafamda yankılanıyor, Johnathon ile aramızdaki ilişkiler ise giderek kötüleşiyor. Onları kafamdan atmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Beynimin hoşuna giden bir döngüye takılıp kalmışlar.

O beni aldatmıyor.

Aldatmıyor.

Beni seviyor.

Tanrım.

Midem bulanıyor ve neredeyse kusacağımdan eminim.

Sandalyeyi geri çekip tuvalete koşuyorum, yüzüm kızarıyor ve ağzım birden sulanıyor.

Tam zamanında yetişiyorum, şiddetli bir şekilde kusuyorum ve aynı şekilde şiddetli bir şekilde terliyorum.

Bu beni baygın hissettiriyor ve bir daha kusmayacağımdan emin olduktan sonra, tuvaleti sifonu çekip klozet kapağına oturuyorum.

Nefesimi toplayıp kendimi toparlamaya çalışırken dakikalar geçiyor. Jenna'nın sesini duymadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

"Kris, iyi misin?"

İyi olmaktan çok uzağım, ama ona bunu söylemem mümkün değil. Johnathon ile aramızda olanlar aramızda kalmalı. Bunu düzeltereğim ve kimse bir sorun olduğunu bilmeyecek.

"Sanırım mideme dokunan bir şey yedim."

"Biraz ekmek yedin. Ekmeği yiyip gıda zehirlenmesi geçiren kimseyi tanımıyorum. Gerçekte ne oluyor? Geldiğimizden beri keyifsizsin."

"Ekmekten gıda zehirlenmesi geçiren insanlar tanıyorum." Ayağa kalkıp tuvaletten çıkıyorum ve onun değerlendirici bakışlarıyla yüz yüze geliyorum. Kız kardeşim her zaman sorunlarımı onunla paylaşmam için uğraşıyor. Bu çok yorucu. "Şimdi iyiyim."

"Doğru, ama bugün neden izinlisin?"

Aman Tanrım.

Yeter!

Boğazımda sürekli sıkışıp kalan çığlık, onu serbest bırakmam için yalvarıyor.

"İzinli değilim," diye bağıryorum, çığlığı bastırmaya çalışarak. "Yorgunum. Yorgun ve sessiz olmaya hakkım var, değil mi?"

Gözleri bana dik dik bakmaya devam ediyor. "Evet, ama..."

"Ama'ları kes, Jenna! Yeter artık. Kafam çok dolu. Sen de buna bir de kendi sorunlarını ekleme."

Bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış atıyor ama sonunda soru sormaya devam ediyor.

sor

u Masamıza geri dönerken, Carla Byrd'ün restorana girdiğini görüyorum.

sor "Siktir, bu gün *daha da* kötüye gidebilir mi?" Onu görmek,

ma

yı

bıra

kıy

or.

benim tüm kusurlarımı görmek gibi, çünkü o benim olmadığım her şey.

Jenna bana kaşlarını çatıyor. "Ne oldu?"

Ona cevap verme zahmetine girmiyorum. Bunun yerine, "Gitmem gerek" diyorum. Çantama uzanıp anneme bakıyorum. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Eve gidip uzanacağım. Johnathon'u arayıp eve gelip bana bakmasını isteyeceğim." Johnathon hakkındaki son cümle yalan, ama annemin benim gitmemi kolaylaştıracağını biliyorum.

Bana anlayışla bakar. "Tabii ki, canım. Git eve. Kendini iyi hisset. Eminim Johnathon sana çok iyi bakacaktır."

Jenna benimle gelmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum. Birkaç dakika boyunca bu konuda tartışıyoruz. Bu restoranda olmaktansa başka herhangi bir yerde olmayı tercih ettiğim dakikalar

Çünkü Carla'nın oturduğu masaya bakıyorum ve o kadar muhteşem ki yine kusmak istiyorum.

Restorandan çıkarken, annemin bana neyim olduğunu sormadığını düşünüyorum. O ayrıntıyı sormaya tenezzül etmedi.

Sonra bunu düşündüğüm için kendimi azarlıyorum.

Kimsenin benim ayrıntılarımı fark etmesine, ayrıntılarımı sormasına veya ayrıntılarımla ilgilenmesine ihtiyacım yok.

Ve bana tüm bunları fark ettiren adamı lanetliyorum.

Kristen
İki Ay Sonra

Stilistimin bu hafta sonu vereceğim parti için seçmeme yardım ettiği elbiseye bakıyorum. Her yaz Hamptons'daki evimde verdiğim yıllık parti. Sezonun en önemli partilerinden biri ve neredeyse herkes bu partiye katılıyor. Bu elbise her açıdan yanlış. Bundan eminim.

Jenna'dan stil danışmanlığı yapmasını istemeliydim. O her zaman teklif ediyor, ama işiyle ne kadar meşgul olduğunu bildiğim için onun zamanını fazla almak istemiyorum. Ama şu anda, ona sormadığım için kendimi kötü hissediyorum. O bana asla bu korkunç elbiseyi giydirmezdi.

Johnathon yatak odamıza girip yanımdan geçerek banyoya gidiyor. Saat dokuz ve işten yeni geldi, ama son birkaç gecedir yaptığı gibi, benim varlığımı neredeyse hiç fark etmiyor.

"Merhaba Kristen," diyorum, acı tonumu engelleyemeden. "Günün nasıl geçti canım? İyi mi? Benimki de öyle."

Durup bana döner, yüzünde sinirli bir ifade vardır. "Bu gece böyle mi geçecek?"

"Öyle olmasın isterdim, ama nişanlın işten eve geldiğinde sana merhaba bile dememesi oldukça kötü bir durum."

"Biraz daha çalışmadan önce duş alıp akşam yemeği yemem lazım. Senin gibi lanet olası bir sohbet için zamanım yok, Kristen."

Gözlerim fal taşı gibi açılır.

Özgüvenim sanki tokatlanmış gibi hissediyorum.

"Benim geçirdiğim zamanla aynı mı? Ne demek istiyorsun?"

"Siktir." Parmaklarını saçlarına geçirdi. "Bu konuyu bu gece konuşmasak olmaz mı? Bu projede günler geride kaldım ve bu gece gerçekten çok işim var."

"Haftalardır her gece geç saatlere kadar çalışıyorsun Johnathon. Neden günlerce geride kaldın?"

"Sen anlamazsın."

Hayır, anlamaz. "Ne, maaşlı bir işim olmadığı için mi?"

Kafasını salladı. "Hayır, bu gece bunu yapmayacağım." Bunun üzerine banyoya girdi ve kapıyı arkasında çarptı.

Şu anda aklımdaki en son şey elbise.

Şu anda ona hiç olmadığı kadar kızgınım. Neredeyse üç aydır bu durumdayım ve sanırım sabrımın sınırına geldim. Sonunda, sorunun *ben olduğumu* hissettirilmesinden bıktım. Her şeyi bu şekilde çarpıtmakta usta erkekleri bulmakta çok başarılıyım galiba.

Onun düşunu bitirmesini beklerken sert bir içkiye ihtiyacım olduğuna karar verip, bir tane aramaya çıkıyorum. Yola çıkmışken, onun telefonuna arka arkaya gelen mesajların sesini duyuyorum. Karışık zihnim ve öfkemin bir yerinde, hiçbir erkeğe yapmadığım bir şey yapıyorum. Onun telefonunu bulup kilit ekranında duran mesajları okuyorum.

Julie: Bugün iş yerinde toplantı çok yoğundu. Ama sen her şeyi daha iyi hale getirdin.

Julie: Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum. Julie:

Bunu giymeyi düşünüyorum.

Telefonunun kilidini açmak için şifresini tahmin ederken ellerim titriyor. Julie kim lan? Ve neden nişanlıma mesaj atıyor?

Üçüncü denememde şifresini tahmin ediyorum ve birdenbire tüm dünyam gözlerimin önüne seriliyor. Mesajlar düğmesine dokunursam, onun şimdiye kadar yaptığı tüm konuşmalara erişebileceğim. Buna hazır olduğumdan emin değilim.

Partnerinin kendisine verdiği güvene saygı duymayan bir erkek, sana iyi davranan bir erkek değildir. Sana asla yalan söylemem.

Bradford'u kafamdan çıkarmayı başarabilirsem, hayatımın en güzel günü olacak. Ve bu mesajları okuyup onun haklı olduğunu anlarsam, hayatımın en büyük kararını vermem gerekecek. Kalmak mı, gitmek mi? Hiçbir zaman bir seçim *yapması gereken* bir kadın olacağımı hayal etmemiştim, ama işte buradayım.

Sinirlerim bozulmasına ve önümdeki belirsizliğe rağmen, düğmeye basıp Johnathon'ın mesajlarını açıyorum.

Sonra Julie'nin mesajlarına dokunuyorum.

Son gönderdiği mesaj, seksi bir elbise giymiş fotoğrafıydı. İş için hiç de uygun olmayan bir elbise.

Uzun süre onların konuşmalarını kaydırıyorum. Uzun süredir konuşuyorlar. İşle ilgili birçok mesaj var, ama bunların arasında Julie'nin çok müstehcen mesajları da var. Birkaç kez, onunla birlikte olmak istediğini ona bildirmiş. Ona çok açık sözlü şeyler vaat etmiş.

Adam hiç cinsel içerikli bir cevap vermemiş, ama ilgilenmediğini de söylememiş.

Ona nişanlı olduğunu hatırlatmamış. "Kristen."

Başımı kaldırıp Johnathon'ın gözlerine bakıyorum. Beni onun telefonuyla görmekten pek memnun görünmüyor. Umurumda değil.

Telefonu elimde tutuyorum. Elimdeki ağırlığı gerçekte olduğundan çok daha fazla hissediyorum, ama şu anda mutluluğumla aramda duran tek şey bu. "Julie de kim lan?"

O kaşlarını çatıyor. "Bu tür kelimeler kullanma. Sana yakışmıyor."

Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Bana neyin yakıştığı umurumda değil, Johnathon. Julie'nin sana masanın altında diz çöküp sikini emmek istediğini söylediği ve senin de benim dışımda başka birinin sikini emmesine izin verebileceğini düşünerek onu düzeltmeye tenezzül etmediğin umurumda." Öfke damarlarıma hücum ederken telefonu ona fırlatıyorum. "Bana kim olduğunu söyle!"

Telefonun yüzüne çarpmasını önlemek için eğilir. "Tanrı aşkına, Kristen. Neyin var senin?"

Sadece kırmızı görüyorum ve parmağımı ona doğrultuyorum. "Sen! Aylardır bana bok gibi davranman kafama takıldı! Ve şimdi de Julie! Bana bunu açıklamalısın, çünkü açıklamazsan sana çok kötü bir şey yapabilirim."

"Julie iş arkadaşım. Daha fazlası değil. Neden bana öyle mesajlar attığını bilmiyorum. Asla cevap vermedim. Sen de görmüşsündür." Nefret ettiğim o ses tonuyla konuşuyor. "*Bunu anlayacak kadar zeki değilsin*" diyen ses tonuyla.

"Bana aptalmışım gibi davranma, Johnathon. Artık buna tahammülüm yok."

"Şu anda biraz histerik davranıyorsun. Sakinleşip bunu yetişkinler gibi konuşmaya ne dersin?"

Hayatım boyunca boğazımda sıkışıp kalan çığlık, onu kontrol etmekten bıktığımı, aptal gibi davranılmaktan bıktığımı bana gösteriyor.

Histerik mi?

Ona histerik ne demek olduğunu göstereceğim.

Çılgınca bulabildiğim ilk şeye uzanıyorum. Bir vazo buluyorum ve ona fırlatıyorum. O, vazanın kendisine çarpmasını önlemek için eğilirken, ellerim kendi kendilerine hareket etmeye başlıyor. Çılgınca ona uzanıp eşyaları fırlatıyorlar. Tüm vücudum kendi kendine hareket etmeye başlıyor. Sanki uzuvlarım zihnimden kopmuş, uzun süredir üzerinde olduğu kontrolünden kaçmak için çaresizce çabalıyor.

Vücudum özgürlük istiyor.

Ellerim bir şeye vurmak istiyor.

Ayaklarım bir şeye tekme atmak istiyor.

Midem, onu sürekli sıkı bir şekilde tutan endişenin bir an önce sona ermesini istiyor.

Boynum, hiç dinmeyen gerginlikten kurtulmak için çılgınca çabalıyor.

Johnathon'a birbiri ardına eşyaları fırlatıyorum. Bunu yaparken ona bakıyorum, ama kendimi koparmış durumdayım, bu yüzden olan biteni algılayamıyorum. Sadece kollarının her yere savrulduğunu, yüzünün kızardığını ve ağzının açılıp kapandığını fark ediyorum. Bana bağılıyor, ama söylediği tek kelimeyi bile duymuyorum.

Evimizdeki her şeyi kırmak istiyorum.

Hepsini çöpe atmak istiyorum.

Her şeyi incitmek istiyorum.

Her şeyi benim gibi paramparça etmek istiyorum.

Johnathon ve evimize karşı savaşımı uzun bir süre devam ettiriyorum. Onu takip etmeye devam ediyorum, onu buraya, oraya, her yere zorluyorum. O küçük bir adam değil, ama vücudumu kaplayan öfke bana bu savaşı sürdürme gücü veriyor.

Kahve masasına takılıp düşene kadar beni durduramıyor.

"Lanet olsun." Kollarını sıkıca bana dolayarak, "Dur!" diye bağılıyor.

Çılgılığımı serbest bırakıyorum.

Ağzımı açtım ve her şeyi dışarı çıkardım.

Johnathon kollarını bana daha da sıkı sarar ve

Ağzımı kapatmaya çalışıyor. Bu sırada bana bağılıyor. Anlamak istemediğim kelimeler. Tek umursadığım şey, tüm duygularımı serbest bırakmak. Asla bitmeyeceğini düşündüğüm çılgılığı dışarı çıkarmak.

Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum.

Sonunda çılgılığımın sonuna geldiğimde, nefesim kesilmişti. Ciğerlerim hava için çılgık atıyordu ve kalbimdeki acıyı hissettiğim kadar onların acısını da aynı derecede hissediyordum.

"Bu da neydi lan?" diye soruyor Johnathon, beni bırakırken.

"Beni hala seviyor musun?" Yıllardır sevdiğim adama bakarken yıllardır sevdiğim adama bakıyor olmam, ama sanki tanımadığım birine bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Çenesini sıkıyor. "Soruma cevap vermedin. Ne oluyor
Nele
r "Şu anda benim sorum daha önemli. Beni hala seviyor musun?
oluy
or?"
beni?"

"Neden?"

"Aman Tanrım, Johnathon!" diye bağıyorum. "Sadece soruma cevap ver."

Sanki benden dünyayı istemişim gibi bana bakıyor, oysa bu onun bana vermek isteyeceği en son şey. "Seni hala seviyorum," diyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar dikkatli bir şekilde.

"Ama?"

Uzun ve sert bir nefes verir. "Siktir. Ama işler değişti." "Ne işler?"

"Evlilik konusunda emin değilim. Buna hazır olduğumdan emin değilim."

Düğüne üç ay kala hiçbir gelin adayı duymak istemeyeceği sözler.

Başım dönüyor.

Gözlerim noktalardan oluşuyor.

"Evlenmek istemiyor musun? Yoksa benimle evlenmek istemiyor musun?"

"Bir süreliğine taşınmalı ve kafamı toplamalıyım." Neden erkekler lanet
olası bir soruya cevap veremiyorlar?

"Benimle evlenir misin? Evet ya da hayır."

"Bilmiyorum."

Benden bu kadar.

Yemin ederim, bittim.

Hayır, bitirmedin Kristen.

Bir dakika düşün.

Bıraktığın her şeyi düşün. Bırakmak istemiyoruz.

Derin bir nefes alıyorum. "Düğünden bir hafta önce konuklara düğünün iptal olduğunu söylemek zorunda kalan gelin olmayacağım." Parmağımı ona doğrultuyorum ve o da benimle bir savaş daha yaşamaktan korkacak kadar akıllı davranıyor. "Sen taşın. Biraz ara ver. Ve bu sorunu çabucak çöz."

O başını sallar. "Seni seviyorum, Kristen."

"Ama benimle evlenmek istediğinden emin olacak kadar sevmiyorsun."

O çantasını toplarken, Julie'yi ve onun hakkında konuşmayı hiç bitiremediğimizi düşünüyorum. Bunu istediğimden emin olmadığımı düşünüyorum. Bu

Bu, yapmam gerektiğini çaresizce bildiğim, ama aynı zamanda çaresizce kaçmak istediğim türden bir konuşma. Çünkü içgüdülerim doğruysa, bu Bradford'un başından beri haklı olduğu anlamına gelir. Bu, nişanlının beni aldattığı, bana yalan söylediği ve güvenimi boşa çıkardığı anlamına gelir.

Bu, tüm hayatımın yıkılacağı anlamına geliyor.

Bu, hayatım boyunca kaçındığım türden bir seçim yapmak zorunda kalacağım anlamına geliyor

Kendime olan saygım mı, yoksa babamın onayı mı?

@thetea_gasp

Ah, zavallı kalbim, kızlar. Artık resmi: kızımız @kristenblaise yeniden bekar. Geçen hafta ayrılık söylentileri dolaşıyordu, ama bugün onun dairesinde nakliyeciler görüldü. Bu, hafta sonu parlak insanlar için düzenlediği yıllık Hamptons partisinde yaşanan karmaşadan sonra oldu. Kristen'in sarhoş olup, daha önce hiç görmediğimiz şekilde saçlarını saldıgı karmaşa. Anonim olarak bizimle paylaşılan fotoğraflarda, üç farklı erkeğin üzerinde dans ettiği görölüyor #hellyeah #getitqueen Onun içtiği şeyi biz de istiyoruz. Ama @johnathonswindle'in aldattığı kadın sayısı duyduğumuz en yüksek sayıydı, bu yüzden onun içtiği şeyin gerekli olduğuna şüphemiz yok #facts Bazen, bir ilişkinin başında terk edilmek tercih edilebilir bir seçenektir. İşte tavsiyemiz, tatlım: çöpten kurtul, ellerini temizle ve kendine yeni bir #zaddy bul. Tanrı bilir, senin sevgini kazanmak için sıra çok uzun. Kimi seçeceğini görmek için takipte kalacağız #zaddywatch

@thetea_gasp

Cehennem, reddedilen bir kadının öfkesi kadar şiddetli değildir. Özellikle de adı @kristenblaise ise. Açıkçası onu suçlayamayız, ama vay canına, arkadaşlar, onun son Insta gönderisini gördünüz mü? #savageAF Sana saygı duyuyoruz Kristen. Hiç bu kadar cesur hareketler görmemiştik. Ve hepsini destekliyoruz. Eğer gönderisini kaçırdıysan, kızım, @johnathonswindle'ın eşyalarını yaktığını yazmış. Ayrıca onun parasının büyük bir kısmını kıyafet, ayakkabı, mücevher ve Avrupa tatili için harcamış. Kristen, hayatımıza devam etmemizi sağlayan yeni CEO'muz. Bir sonraki hamlesini görmek için sabırsızlanıyoruz. Johnathon'ın şu anda ne yaptığını merak edenler için... Burada kimse umursamıyor tatlım, umursuyorsan da senin bir sorunun var demektir. Bilmiyor muydun? Artık dünyayı kızlar yönetiyor.

Bradford

Boğazıma biraz viski döküyorum ve hafta ortasında saat birde bu kulüpte ne işim olduğunu merak ediyorum. Gece kulüpleri benim tarzım değil ama kardeşlerim son zamanlarda çok çalıştığımı söyleyerek beni bu gece dışarı çıkardılar.

Tercihimden daha yüksek sesli müzik, birbirine yapışmış bedenler, yerde yapışkan alkol, havada asılı kalan ter. Bunların hiçbirisi bana çekici gelmiyor ve Callan veya Gage'in gündeminde böyle bir kulüp varsa bir daha evet dememeye karar veriyorum.

Callan kırk dakika önce birlikte çıkacak iki kadın buldu ve Gage'in asistanı yarım saat önce onu arayarak yardımına ihtiyacı olan acil bir sorun olduğunu söyledi. Eve gitmeden önce son bir içkiyle geceyi bitirmeye karar verdim. İçkiyi içmesem daha iyi olurdu.

Viskiyi bitirip oturduğum koltuktan kalkıyorum. İki erkekle dans eden bir kadını izliyorum. Çok seksi ama dikkatimi çeken güzelliği değil. Hareketleri. Vahşi ve özgür.

Kulüpten çıkarken onu izlemeye devam ettim. Henüz yüzünü görmemiştim ve ben yaklaşırken, o erkeklerden birinin kollarında döndü. Başı geriye atılmıştı ve gözlerim, ince boynunun yarısını kaplayan geniş elmas kolyeye kilitlenmişti. Onun enerjisi kadar parıldayan, cesur bir aksesuardı.

Başını öne eğiyor ve ellerini dans partnerinin boynuna doluyor. Bakışlarımı boynundan ağzına, gözlerine kaydırıyorum ve lanet olsun, bacaklarım çalışmıyor.

Bu Kristen.

Saçını kesmiş. Arkası ve yanları kısa, üst kısmı ise biraz daha uzun. Audrey Hepburn tarzı bir kesim ama daha uzun ve daha keskin. Kahverengi saç rengini korumuş ama içine güneşin izlerini eklemiş. Muhteşem görünüyor ve gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Uyluk ortasına kadar uzanan, parlak, dar bir siyah elbise giyiyor. Elbisenin altındaki fırır çok dikkatimi çekti. Sırtını çaprazlayan üç küçük askı da neredeyse aynı derecede dikkatimi çekti. Şimdi, elbisenin

. Kristen'in bu kıyafet kadar cildi ortaya çıkaran bir şey giydiğini hiç görmemiştim. Göğüslerini hiç görmemiştim ama şimdi onlara bakıyorum çünkü bu elbise onları çok iyi gösteriyor.

Onu iki adamla birkaç dakika izliyorum, gördüklerimi hem seviyor hem de nefret ediyorum. Kristen'in özgürlüğü çok uzun zamandır bekliyordu ve ben de onun için bunu istiyordum, ama onun bu pisliklerle özgürlüğünü tatmasını görmek hoşuma gitmiyor.

Ellerini, kimsenin dokunmaması gereken yerlere koyuyorlar. Ve ağzını her yerine koyuyorlar. Dudaklarını yüzlerinden koparmak istiyorum.

Oraya gidip ikisini de ondan uzaklaştırmak üzereyim ki, o beni görüyor. Dans etmeyi bırakmıyor ama beni gördükten sonra gözlerini benden ayırmıyor.

Birkaç dakika birbirimizi izliyoruz. O dakikaların her biri bana fiziksel olarak acı veriyor, tıpkı yıllar boyunca onu çeşitli erkeklerle izlemek zorunda kaldığım her dakika gibi. Kızım erkeklerden birini öptüğünde, vücudum hiç bilmediğim bir enerjiyle doluyor. Yoğun, şiddetli, *vahşi* bir enerji. Diğer erkek de katıldığında, kendi hareketlerimi kontrol edemiyorum.

Bacaklarım beni hiç kimseye veya hiçbir şeye taşımadıkları kadar hızlı bir şekilde ona götürüyor ve beynim ne olduğunu anlayamadan iki erkeği de ondan uzaklaştırıyorum. Bu, sekiz uzun yıldır beklediğim bir şeydi. Artık düşünmüyorum, sadece hissediyorum.

"Ne oluyor lan?" Adamlardan biri, Kristen'dan uzaklaştırırken bana öfkeyle bakıyor.

Diğer adam da aynı derecede sinirli ve beni itiyor.

"O benimle birlikte." Bu cümleyi sertçe söylerken, kendimi savunmaya hazırlarım.

"Öyle görünmüyor." İlk pislik bana meydan okur.

Bana hem sikmek hem de öldürmek istermiş gibi bakan Kristen'a bakıyorum. Onun için zaten sertleşmiş durumdayım; bu bakış beni daha da sertleştiriyor. İki adama bakarak, kesin bir dille, "İnan bana, benimle birlikte."

Kristen, müzik çok yüksek ve o çok uzakta olduğu için duyamadığım bir şey mırıldanıyor. Benden sadece bir adım uzakta olabilir, ama o bile çok uzak.

Çocuklar Kristen ile benim aramda bakışıyorlar. Aramızdaki gerginliği fark etmiş gibiler ve birbirlerine bir bakış atıp uzaklaşıyorlar.

Onu tanıştığımız gecedan beri istediğim kadınla aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. O da duyamadığım başka bir şey mırıldanıyor ve bedenlerimiz birleştğinde bana sırtını dönüyor.

Kollarım beline dolanıyor, sanki bunun için yaratılmışlar gibi. Lanet olsun, vücudum onun vücuduna yapışmış, kollarım onu sarıyor ve sikim onun kıcına değıyor, bu şimdiye kadar yaşadığım en harika şey.

Kristen kollarını başının üzerine kaldırır ve kalçalarını ritme göre sallamaya başlar. Bana sırtını dönmüş olabilir, yedi uzun ay boyunca benden kaçmış olabilir, ama ellerimi ondan çekmem için hiçbir hareket yapmıyor.

Bir ay önce Johnathon ile nişanını bozduktan sonra onun bazı hareketlerini takip ettim. Derinden incinmiş bir kadının davranışlarını gördüm, ama aynı zamanda hayatı boyunca babasının beklentilerinin ağırlığı altında ezilmiş bir kadının davranışlarını da gördüm. Son bir aydaki isyanını izlemek çok heyecan vericiydi. Kristen yıllar önce bana kadınların yükselmesine yardım etmek istediğini söylemişti. Sonunda *kendisi de* yükselmeye başladı. Beni büyüleyen güzel bir anka kuşu.

Onunla dans ederken ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Bugün seni aradım."

Başını hafifçe geriye eğdi. "Cevap vermedim."

"Biliyorum."

"Beni aramayı bırakmalısın. Biz bittik."

"Bitmiş olsaydık, numaramı engellerdin."

"İnan bana, bunu düşündüm." Kalçasını benim ereksiyonuma doğru bastırıyor, kalçalarını döndürüyor, beni daha da hipnotize ediyor.

Bitmiş olmaktan çok uzağız. Nişanımı bitirmemin iyi bir nedeni vardı ve bu nedenin Kristen ile ilgisi vardı.

Ellerimi kalçalarına götürüp sıkıca tutarken, sikimi ona sürüyorum. Dudaklarımı çıplak omzuna indirip oraya bir öpücük bırakıyorum, sonra ağzımı kulağına geri getiriyorum. "Neden benden kaçıyorsun?"

"Senden kaçmıyorum Bradford. Bunu çoktan yaptım. Ama bir erkeğin benim yaptığım her şeyin onunla ilgili olduğunu düşünmesi hiç de şaşırtıcı değil. Bu çok tahmin edilebilir bir şey."

Siktir, onun bu ateşli yanını seviyorum. Yıllar boyunca bunu ara sıra görmüştüm, ama şimdi alev alev yanıyor ve ona çok yakışıyor.

Owen bana neden Kristen'a gidip onu istediğimi söylemediğimi sordu. Neden bunca yıldır berbat zamanlamamızın buna engel olmasına izin verdiğimi sordu. Sayamayacağım kadar çok kez ona gitmek istemiş olsam da, Kristen'ın babasıyla ilgili çok fazla yükü var, bu yüzden bunu yapamıyorum. Onun hayatındaki itici güç, babasının onayıyken, aramızda bir ilişki asla yürümezdi. Bu konuda ona meydan okumamdan hoşlanmadı; bunu daha sık yapsam, benden çok mutsuz olurdu. Ve onu kendime ait kılmaktan daha çok istediğim tek şey onun mutluluğu olduğu için, onu takip etmemeyi seçtim.

"Senin beni çağırman hoşuma gidiyor," diyorum.

"İyi, çünkü beni taciz etmeye devam edersen, daha fazlasını yapacağım."

Bir elimi beline doladım ve yavaşça vücudunda yukarı kaydırarak göğsünün altına yerleştirdim. "Seni taciz etmemi ister misin, Kristen? Çünkü seni temin ederim ki henüz taciz seviyesine bile yaklaşmadım. Ve eğer tercih edersen, oyunumu daha da yükseltmekten mutluluk duyarım."

Yine kışını bana doğru itiyor. "Senin benim ne istediğimi düşündüğünü söylemek yerine, ben sana ne istediğimi söylesem nasıl olur?"

"Ne istediğini duymayı çok isterim."

Kollarımın içinde dönerek, vücudunu bana sıkıca bastırıp ellerini boynuma dolayarak beni öldürüyor. Yüzümü kendininkine yaklaştırdığında, ciğerlerim neredeyse çalışmayı durduruyor. Gözleri bir anlığına benimkilerle kilitleniyor ve sonra ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Beni orgazm etmeni istiyorum. Bunu yapmak için sıraya koyduğum erkekleri kaçırdın, şimdi orgazmım senin sorumluluğunda."

Şimdi bana dönmüşken, içki içtiğini anlıyorum. Sarhoş olduğunu sanmıyorum, ama içki onu gevşetmiş ve bu haldeyken onu sikmek istemiyorum.

"Hayır."

Benimle tartışmasını bekliyorum ama tartışmıyor. Kalçalarını sallamaya devam ediyor ve "Bu çok yazık. Bir kadına orgazm yaşatmakta iyi olduğunu tahmin ediyorum. Senden orgazm yaşamayı isterdim." diyor.

Ellerini boynumdan çekip geri adım attı.

O benden uzaklaşmak için dönerken ben elini tutuyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Senin yapmadığın şeyi yapacak birini bulacağım."

Siktir.

Bu onun acısının bir yansıması. Onun isyanını destekleyebilirim, ama bu Kristen değil. Bu, güvenli olmayan bir ortamda sınırlarını zorlaması.

"Hayır, yapmayacaksın."

Bana, daha zayıf bir erkeği yılandıracak kadar sert bir bakış attı. "Neden erkekler kadınlara ne yapıp ne yapamayacaklarını söylemenin normal olduğunu düşünüyor?"

"Benim amacım bu değil. Kendi seçimlerini yapmanı istiyorum, ama bunların güvenli olmasını istiyorum."

"Bu yine de bana ne yapmam gerektiğini söylemek."

"Sen içki içtin. Kendini benim yerime koy."

"İstemiyorum. Kendimi başkalarının yerine koymaktan bıktım."

Burada iki seçeneğim var. Ona istediğini vermek ya da gitmesine izin verip başka biriyle bulmasını sağlamak. Başka bir erkeğin ona dokunduğunu düşünmek bile cehennem azabı gibi. Ama bunun yanı sıra, bu gece kimsenin onu kullanmasına izin vermek de benim yapabileceğim bir şey değil.

Sinirli bir nefes veriyorum. "Seni eve bırakayım, Kristen." "Benimle yatacak mısın?"

Tanrım, bu o *değil*.

"Oraya vardığımızda hala istediğin buysa, evet. Gerçi, ilk seferimizin bundan çok daha farklı olmasını tercih ederdim."

"Oh, kendini kandırma, Bradford. Bu bir daha asla olmayacak. Bizim için ikinci bir sefer olmayacak." Gömleğini tuttu. "Ve az önce fikrimi değiştirdim. Beni burada becermeni istiyorum."

"Siktir, olmaz." Kristen, gençken bana erkekler ve seks hakkında birçok soru sorardı. Onun seks hayatını, halka açık yerlerde seks yapmaktan hoşlanmadığını anlayacak kadar tartışmıştık. Hayatındaki her şeye karşı direniyor olsa da, bunun değiştiğini sanmıyorum.

Bana, "*Evet, yapacaksın*"dan başka bir anlama gelmeyecek bir bakış atıyor. Elimi tutup beni dans pistinden uzaklaştırıyor ve köşedeki kanepelerden birine götürüyor. Kulüp karanlık ve kanepeler bu tür şeyler için hazırlanmış gibi görünüyor. Maksimum mahremiyet için. Bu alanda müziğin sesini bile biraz kısımışlar.

Kanepede oturup Kristen'ın bana katılmasını bekliyorum. Ama gelmiyor. Bunun yerine, önümde dans ediyor, kalçalarını sallarken bir elini boynundan bacağına kadar vücudunda gezdiriyor. Diğer kolunu da başının üzerine kaldırıp vücuduna indiriyor. Eli göğsüne ulaştığında yavaşlıyor ve alt dudaklarını ısırırken meme ucunu çimdikliyor.

parmaklarını meme ucunda gezdirmeye devam ederken, diğer elini elbisesinin altına sokup amına uzanıyor.

Elim anında sikime gider ve onun kendini okşamasını izlerken kendimi okşarım.

Kristen'in kalçaları müziğin ritmine göre hareket ediyor ve ben onları tutup kucağıma çekmemek için kendimi zor tutuyorum, böylece o da ritme göre kalçalarını benim üzerimde hareket ettirebilsin.

Birkaç dakika benim için dans ettikten sonra üzerime oturur. Yavaşça aşağı iner, kalçalarını bacaklarım boyunca yuvarlar, amcığı benim sikime, göğüsleri de göğsüme değene kadar.

Az önce amına soktuğu parmaklarından birini dudaklarımın üzerinde gezdirerek, "Senin sikini itiraf etmekten daha sık düşündüm" diyor.

Kahretsin.

Kokusu beni dolduruyor. Ona doyamıyorum ve en son ne zaman bu kadar sert olduğumu hatırlayamıyorum.

Bir elimi çıplak uyluğuna koyarken, diğer elimi istediğim yere koymak için kendimle mücadele ediyorum. Bu, benim istediğim şekilde gerçekleşiyor olsaydı, ellerim ve ağzım *her yerde* olurdu. Hiç tereddüt etmezdim. "Ağzın çok pis."

Dudaklarımı daha fazla açıyor ve onu tatmama izin veriyor. "Şikâyet mi ediyorsun?"

"Kendini kucakladığında asla şikâyet etmeyeceğim."

"Şikâyet gibi geldi."

"O zaman, ifade şeklim yanlış olmuş. Bir takdir ifadesi gibi gelmeliydi."

Bana sürtünüyor. "Dokun bana, Bradford."

Onun ne kadar iyi hissettirdiğine inliyorum. Ne kadar güzel koktuğuna. Ne kadar lanet olasıca lezzetli olduğuna. "Sana dokunuyorum."

"Bir elin bacağымda. Çok iffetlisin." Dudaklarını kulağıma sürtüyor. "Bana pis şeyler yapmanı istiyorum. Asla unutamayacağın, ahlaksız, iğrenç şeyler. Bir dahaki sefere beni gördüğünde bana bakmakta zorlanmanı istiyorum, çünkü benim seni nasıl siktiğimi, parmaklarını nasıl sürdüğümü ve beni nasıl yaladığını düşünmekten başka bir şey düşünemeyeceksin."

O bir nefes daha almadan ellerim yüzünde ve gözlerim onun gözlerini sıkıca kavırıyor. "Gerçekten beni böyle sikmemi mi istiyorsun?"

Nefesi hızlanıyor. "Evet."

Sikim ona istediğini vermem için yalvarırken, ben onun gözlerini araştırıyorum. Ama bunu yavaşlatmam lazım. Ne istediğinin farkında olduğundan emin olmam lazım.

Onu daha sıkı tutuyorum. "Sana hepsini verebilirim Kristen, ama burada olduğundan çok daha fazla alana ve mahremiyete ihtiyacımız olacak."

Elime uzanır ve onu elbisesinin altına yönlendirir. "Buradan başla. Parmaklarınla neler yapabileceğini göster bana. Sonra başka bir yere geçelim, böylece ihtiyacın olan tüm alana sahip olabilirsin."

Tartışmaya girip onu kulüpten çıkarmaya çalışmadan önce, ağzını ağzıma yaklaştırır ve yıllar önce o asansörden çıkıp çatıya çıktığı andan beri düşündüğüm tek şeyi yapar.

Beni öper.

Tadı viski ve özlem gibi.

Dudakları benimkileri keşfederken elleri saçlarımı okşadı. Yavaşça ve sonra derinlemesine. Öpüşürken inledi ve sanki fiziksel olarak imkânsız olsa da bana daha yakın olmaya çalışıyormuş gibiydim.

Aramızda kirli anılar yaratacak şekilde beni sikmem için yalvaran bir kadın için, farklı bir öpücük beklerdim. *Hadi sevişelim* öpücüğü. Kristen bana verdiği şeyle beni şaşırtıyor.

Onunla saatlerce böyle kalmak istiyorum ama o bana bunu vermiyor. İstedikini alıyor ve öpüşmeyi bitirerek, "Parmaklarını içimde istiyorum," diyor.

"Ağzını tekrar ağzıma istiyorum."

"Hepimiz istediğimizi elde edemeyiz, Bradford." Parmaklarımı amına yaklaştırıyor.

Sonunda ona istediğini vermeye başlıyorum.

Külotunun dantelli kumaşı üzerinden klitorisini okşuyorum, ona verdiğim zevk yüzüne yansırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Dudaklarını tekrar ısırduğında, "Öp beni, sana dokunayım" diye homurdanıyorum.

"Bana dokunuyorsun."

"Hayır, klitorisini okşuyorum. Beni öptüğünde parmaklarımla seni becereceğim."

"Sana bana kötü şeyler yapmanı istediğimi söyledim. Buna ne dersin? İstedikini al. Beni istediğin gibi kullan."

Siktir.

Daha dik otururken boynunun arkasını kavradım, varlığımın her zerresi, be n d e n istediği her şeyi ondan almak için gerildi.

ağzımızı birbirine yapıştırıyorum, her nefesini tüketiyorum, dillerimizi birbirine doluyorum ve bana ne yaptığını ona gösteriyorum. Külotunun içine elimi sokuyorum ve onun benim için fazlasıyla hazır olduğunu görüyorum.

Parmağımı içine soktuğumda benimle birlikte sallanıyor, asla kurtulamayacağım şekilde hareket ediyor.

Öpücükleri, müstehcen sözleri ve vücudunun benimkine uyumu ile Kristen beni mahvediyor, her seferinde bir istekle.

Öpücükten başını kaldırıyor, daha fazlasını istiyor. Yüzü çok güzel bir şekilde kızarmış. Gözleri hiç görmediğim kadar canlı.

Onu parmaklarken başparmağımla klitorisini okşuyorum.

"Siktir," diye inliyor, kalçalarını döndürüyor ve sırtını kamburlaştırırken kendini tutmak için omzumu kullanıyor.

Diğer elimi elbisesinin içine sokup göğsüne götürüyorum ve parmaklarımla meme ucunu yuvarlayarak okşuyorum. Dudaklarımı köprücük kemiğine indirip, boynuna doğru öperek yukarı doğru ilerliyorum.

"Siktir, boşalacağım," diyor, iki eliyle omuzlarımı kavrayarak, kalçalarını daha hızlı hareket ettiriyor.

Onu tekrar tatmak için çaresizce öpüyorum. O da aynı çaresizlikle beni öpüyor.

Pervasız, çılgın, vahşiyiz.

Bu öpücük, parmaklarım onun içinde; yıllarca süren kötü zamanlamalar ve kaçırılan fırsatlar kontrolü ele geçiriyor.

"Aman Tanrım... Lanet olsun... Bradford..." O orgazm olurken parmakları kollarımı sıkıca kavriyor.

Ağzımı onunkinden çekiyorum, böylece orgazmını izleyebiliyorum. Zevk onu sararken başını geriye atıyor ve ben her saniyesini hafızama kazıyorum.

Boğazının kıvrımı.

Dudaklarının aralanması.

Yüzündeki saf coşku.

Kristen, zevkin kendisini kontrol etmesine izin verdiğinde daha da güzel oluyor.

O kadar özgür ki.

Sonunda bana tekrar baktığında, "Haklı olduğun için siktir git" diyor.

O açıklamadan da neyi kastettiğini anlıyorum. Johnathon.

Ondan gelen acı beni öldürüyor. Kalbimi parçalıyor.

Onu kollarıma alıp, onun için bu sorunu çözeceğimi söylemek istiyorum. Onu mutlu edeceğimi söylemek istiyorum. Ama bunun hiçbir işe yaramayan bir kestirme yol olduğunu biliyorum. Başkasının acısını ortadan kaldıramayız, ruhun derinliklerinden gelen yükleri düzeltemeyiz, başkasını mutlu edemeyiz. Bunlar, cehenneme gidip geri dönmeyi gerektiren, ancak acı çeken kişinin kendisinin yapabileceği şeylerdir.

"Hâlâ bana kızgınsın," diyorum.

"Herkes kızgınlım."

"Kızgın olman gereken kişi ben değilim."

Ellerini göğsüme koyuyor, sanki beni itmeye çalışıyormuş gibi, ama gözlerindeki bakış tam tersini söylüyor. "Biliyorum. Mantıksız olduğunu biliyorum. Sana haksızlık olduğunu biliyorum. Berbat bir durum olduğunu biliyorum. Yine de, hayatım pahasına bile olsa, bu öfkeden kurtulamıyorum. Bütün dünyaya kızgınlım. Kendime de."

Şimdi ben kızgınlım. Bunca yıl sonra, bu noktaya gelmek için çabaladıktan sonra, geldiğimiz noktanın bu olması beni çok kızdırıyor. Johnathon'un hak ettiği öfkeyi ve nefreti ben üstleniyorum. "Yani, ben hariç herkes, hayatına devam eden, kendini bulan Kristen'ı alacak, ben ise öfkesinde takılıp kalmak isteyen Kristen'ı mı alacağım?"

"Sana biz diye bir şeyin olmadığını söyledim. Kristen'ı almaya mecbur değilsin. Beni öfkemle baş başa bırak ve kendi hayatını yaşa. Tanrı biliyor ki sana acımı yaşatmak istemiyorum."

"Siktir, Kristen. Ne zaman anlayacaksın? Seni istiyorum. Öfkeni bana yöneltmeni sevmiyorum, ama seni onunla baş başa bırakmak da istemiyorum."

Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben hızla kalçalarını tutup olduğu yerde tutuyorum.

Hala bana karşı savaşıyor o, "Ne zaman anlayacaksın? Seninle birlikte olmak istemiyorum."

"Bu duyduğum en saçma şey."

Gözleri büyür, ama o benim bu kadar açık sözlü olmama alışık değildir. Kristen'a karşı her zaman diğer kadınlara göre daha dikkatli davrandım. O benim sözlerime dikkat etmediğimi düşünse bile, yine de ona diğerlerine gösterdiğimden daha fazla özen gösterdim. "Saçmalık değil," diyor. "Bu yıl senin hiçbir aramana cevap verdim mi? Seni aradım mı? Johnathon'dan ayrıldıktan sonra sana koştum mu?"

"İkimiz de bunların hiçbirini yapmamanın gerçek nedenini biliyoruz. Bunu konuşmaya ne dersin? Ve ne zaman

bu konuda bir şeyler yapacağını bana söylesene?"

Gözleri daha da büyüdü. "Kötü bir ilişkiden yeni çıktım. Yeni bir kötü ilişkiye başlamayacağım."

"Ve yalanlar devam ediyor." Öfkem artık doruk noktasına ulaştı. "Benimle olan ilişkinin, şimdiye kadar yaşadığın ilişkiler gibi olacağını sanma. Sen pislikleri seçme konusunda yeteneklisin. Bu, babasını mutlu etme yeteneğini mükemmel bir şekilde tamamlıyor."

Beni tokatladıktan sonra kucağımdan kalkıp kaçtı. Elbisesi düzelttikten sonra, bana ölüm dileklerini iletir gibi baktı. "Yıllar önce bana nazik olacağını söylediğinde sana inandım. Görünüşe göre gerçekten pislikleri seçme konusunda yetenekliyim."

Ayağa kalkıp ona bakıyorum, elinin ısırdığı yer hala yanağımı yakıyor. Burada boğuluyorum. Bu, hayatımda kendimi güçsüz hissettiğim ilk ilişki. Bu ilişkinin, yürütmek istediğim tek ilişki olması beni mahvediyor. "Nazik olacağıma dair söz vermedim. Yanlış hatırlıyorsun. Sadece şiddet uygulamayacağıma söz verdim."

"O zaman o kelimenin anlamını araştırman gerek." Çantasını kanepeden kapıyor. "Eve gidip bu gecenin hiç yaşanmadığını unutacağım."

"İkimiz de bu gece olanları asla unutmayacağını biliyoruz."

Son bir kez bana sert bir bakış attıktan sonra, uzaklaşmak için dönüyor, ama benden sadece iki adım uzaklaşabildi, çünkü koluna uzanıp onu tekrar bana doğru çevirdim. Bu şekilde ayrılamayız. Birbirimize ne kadar acı çektirdik, yine de bu şekilde ayrılamayız.

"Beni istediğini söyle," diye talep ediyorum.

"İstemiyorum," diye karşılık verir, yüzü hala tutunduğu yalanla buruşur.

Kolunu daha sıkı tutar ve onu kendime doğru çekerim. "Bana yalan söylemeyi bırak, Kristen. Beni sikmeni istediğin tüm yolları bana anlatmaktan mutluluk duyuyordun, beni sevmeni istediğini söyle."

Bana bakarken nefesleri hızlanır ve sertleşir. O güzel gözleri bir duygu fırtınasıyla doludur. O fırtınayı istiyorum. Hepsini istiyorum. Onunla birlikte. Nefretini kabul ederim. Öfkesini kabul ederim. Beni sevmesine izin verirse her şeyi kabul ederim.

"Seni istiyorum." Bu üç küçük kelime boğazından çıkıyor ve benim için dünyalar kadar değerli. "Ama sana benden geriye kalanları veremem. Seni mahvedeceğim ve bunu yapmayı reddediyorum."

Anlamıyor mu? Beni çoktan mahvetti bile.

"Senin her şeyini istiyorum, Kristen. Her iyi yanını. Her güzel yanını. Ve her karanlık, acı verici, parçalanmış yanını. Beni mahvetmeyeceksin. Nefes almam için ihtiyacım olan tek şey sensin."

Göz yaşları yanaklarından süzülürken, bana deli gibi başını sallar. "Bunca zaman, herkesin beni sevmesi için kendimi düzeltmem gerektiğini düşündüm, oysa yapmam gereken *kendimi sevmekti*." Gözyaşlarını siler ama gözyaşları akmaya devam eder. "Seni sevmeni istediğimi söyleyemem çünkü karşılığında sana hiçbir şey vaat edemem. Kendime bile hiçbir şey vaat edemem." Bana yaklaşır ve yüzümü kendine doğru çeker, böylece beni öpebilir. Bu, yürek parçalayan bir öpücük. Ruhumun derinliklerinde acı hissediyorum.

Sonunda beni bırakır ve "Hoşça kal, Bradford" diye fısıldayarak beni tamamen mahveder.

BÖLÜM II
17 AY SONRA

Kristen

"Tinder büyük, kıllı bir sik yalayabilir. Artık bıktım ondan." Biraz şarap yudumluyorum. "Hazır başlamışken, vibratörümü şarj etmekten de bıktım. Oh, diş ipi kullanmayı da. Onu da bıraktım." Şarap kadehimi bitirip, öğleden sonra çayı içtiğim kız kardeşim ve arkadaşlarına bakıyorum. "Erkeklerle de işim bitti galiba."

Vay canına, burası çok sıcak mı?

Ve tüm bu sözler nereden çıktı? Ben böyle şeyler söylemem. Bluzumu çekip üst düğmesini açarım.

Gerçekten çok sıcak. *Aşırı* sıcak. Belki ısıtma çok yüksek ayarlanmıştır.

Zarif yemek salonuna göz gezdiriyorum. Yüksek tavanlı, özel yapım Bernadaud avizeleri, her yerde ince altın dokunuşları, büyük manzara resimleri ve tavandan tabana Las Vegas Bulvarı manzarası ile Vegas'ta en sevdiğim yerlerden biri. Ancak bugün, kahkahalar ve sohbetlerin karışımı, kadehlerin tınlaması ve yumuşak müzik bana fazla geliyor.

Genelde yoğun ortamları severim. Hatta genelde bunun için yaşarım. Ama bugün değil. Kafamda bir şey daha sığdıramayacağımı hissettiğimde değil.

"Diş ipi kullanmayı bırakmamalısın," diyor Poppy. "Tinder'ı bırak. Titreşimini şarj etmeyi bırak." Başını eğip gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bu ne anlama geliyor ki?" Cevap vermeden devam ediyor. "Ve evet, belki bir süre erkeklerden uzak durmalısın. Ama diş ipi kullanmayı bırakma."

"Sen diş ipi kullanıyor musun?" diye soruyorum. Ben her zaman diş ipi kullanmışımdır, ama son zamanlarda Amerikalıların yüzde ellisinden azının diş ipi kullandığını okudum. Açıkçası, hayatımda o ekstra dakikalara ihtiyacım var, bu yüzden bu alışkanlığı bırakmayı düşünüyorum.

O başını sallar. "Tabii ki kullanıyorum. Diş ipi kullanmayı asla bırakmam. Seth'in de kullandığından emin olurum. Diş ipi kullanmazsa, oral seks de yok."

Adeline kaşlarını kaldırır. "Bu ilişkinizde bir kural mı?"

Poppy, sanki aptalca bir soru sormuş gibi ona bakar. "Seninkinde yok mu?"

Adeline gözlerini kırparken Charlize gülüyor. Adeline'in yavaşça göz kırpması pek sık görülmez. Genelde hiçbir şey onu şaşırtmaz.

"Jameson ve ben diş ipi kullanma alışkanlıklarımızı hiç konuşmadık," diyor Adeline der.

Poppy kesinlikle şaşkın görünüyor. Ayrıca ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyor, ki bu nadir görülen bir durumdur. Poppy normalde çoğu konuda söyleyecek çok şeyi vardır. Birkaç saniye Adeline'e baktıktan sonra gözlerini bana çevirir. "Diş ipi kullanmayı bırakma. Ve kocanı bulduğunda Adeline gibi olma. Diş ipi kullanmanın sınırları olmalı."

"İkimiz de diş ipi kullanıyoruz," diyor Adeline. "Sadece bunun hakkında konuşmuyoruz ve bununla ilgili kurallarımız yok."

Kız kardeşim Jenna bana bakar. "Hiç hayal etmediğim kadar uzun bir süre diş ipi kullanmayı tartıştığımızı belirtmek isterim."

"Bu önemli bir tartışma, Jenna," diyorum. "Hayatımda zamanı geri kazanmaya çalışıyorum ve diş ipi kullanmanın anlamsız bir egzersiz olup olmadığını merak ediyorum."

"Katılıyorum," diyor Jessica. "Zamanı geri kazanmak önemli."

Lorelei ona bakar. "Doğru, ama diş ipi kullanmak da önemli. Dişçim buna takıntılı, sürekli kullanmamı söylüyor."

"Durun," diyor Poppy sert bir sesle. "Sadece durun. Bu tartışma bitti." Adeline'i işaret ediyor. "Yeni sınırlar hakkında düşüneceksin." Geri kalanımızı işaret ediyor. "Siz de öyle." Sonra parmağını bana doğrultuyor. "Ve diş ipi kullanmayı asla bırakmayacaksın, ayrıca çıkacak daha iyi erkekleri nerede bulacağını da bulacaksın çünkü açıkçası, bence o Tinder erkekleri kafanı karıştırıyor. Hayatında iyi bir erkek olsaydı, diş ipi kullanmayı bırakmak aklının ucundan bile geçmezdi, buna eminim."

Haklı.

O Tinder erkekleri beni mahvediyor.

Buradaki ısıtma sisteminin kafamı karıştırdığı gibi.

Bluzumun bir düğmesini daha açıp elimle yüzümü serinletiyorum.

"Burası çok sıcak, değil mi?" diye herkese soruyorum.

Jenna başını sallar. "Hayır, Kris, sıcak değil." Beni baştan aşağı süzerken kaşlarını çatır. "İyi misin?"

Derin bir nefes alıp verirken, garsonla göz teması kurup şarap kadehimi işaret ederek bir tane daha istediğimi belirtirim. Sonra, kızlar akşam yemeğinden sonra ne yapmak istediklerini konuşmaya başlarken kız kardeşime bakarak, "Hayır, sanmıyorum," derim.

birçok şeyim, ama iyi değilim. *Ve* çok sıcakım. Yakında soyunmaya başlamazsam mucize olur.

Bu hafta sonu gelmek istemiyordum. Dün geceki özellikle berbat randevudan sonra, adam bana Johnathon ile arkadaş olduğunu ve benim "yatak odasında macera yaşatamadığımı" duyduğunu söylediğinde, tek istediğim evde kalıp yaralarımı sarmak oldu.

Jenna beni gelmeye zorladı. İnsanlarla birlikte olmanın bana iyi geleceğini söyledi. Burada birlikte olduğumuz onun arkadaş grubu, benim değil. Haftada bir kez bir araya geliyorlar ve son birkaç ayda birkaç kez ben de onlara eşlik ettim. Ayrıca birkaç ayda bir bu çiftler hafta sonlarına da katılıyorlar. Bu kadınları seviyorum, ama tüm arkadaş grubu deneyimi bana yabancı, bu yüzden bazen garip buluyorum.

Örneğin, kocana diş ipi kullanmazsa oral seks yapmayacağını paylaşmak, benim grup ortamında tartışacağım bir konu değil. Bunu kız kardeşimle özel olarak konuşurum, ama bunu tüm dünyaya duyurmam.

Ancak son zamanlarda her şeyin değiştiğini hissediyorum. *Benim* değiştiğimi hissediyorum.

Düşüncelerim. Duygularım. Davranışlarım.

Her şey.

Bu da beni telaşlandırıyor, şaşırtıyor, *güvensiz* hissettiriyor.

Yani, bu kadınlara erkeklerle işimin bittiğini düşündüğümü söylemek mi?

Bunlar ağzımdan çıkacağını hiç hayal etmediğim sözler.

Şu anda kendime güvenmem gerektiğini düşünmüyorum. Terapistim güvenmem gerektiğini düşünüyor.

Benim kafa karışıklığımı tamamen destekliyor. Bunun heyecan verici olduğunu, çünkü bir dönüşümün gerçekleştiğini gösterdiğini söylüyor. Sanırım yeni bir terapist ihtiyacım var.

Bu, dönüşümün nasıl bir şey olacağını düşündüğümünden çok farklı. Güneş ışığı ve gülümsemeler hayal etmiştim. Hiç hissetmediğim bir mutluluk. Çiçeklerle dolu bir tarlada zıplamak. Belki o kadar değil, ama kesinlikle *şu anda yaşadığım bu lanet olası* durum değil. Ve evet, onun küfürlerini seven tarafım bu günlerde çok daha özgürce dolaşıyor. Diğer taraflarım onu kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçti. *Tüm taraflarına şefkat göster, Kristen.* Evet, bunun nasıl işlediğini hala anlamaya çalışıyorum ama terapistim iyi gittiğimi söylüyor. İnsanları memnun etmekten hoşlanan tarafım bu onayı seviyor, bu yüzden daha fazlası için geri dönüp duruyoruz.

Jenna'nın yüzü şefkatle yumuşuyor. "Bu, dün geceki o pislik yüzünden mi?"

Yanımda oturan Charlize, Jenna'nın sorusunu duyar ve eğilir. "Hangi pislik?"

Garson içkimi getirir ve ben cevap vermeden önce uzun bir yudum alırım. O anda, tüm gözler tekrar bana çevrilir.

Charlize'e cevap verirken onların bakışlarıyla karşılaşırım. Onlara onun kim olduğunu söylemekten çekinmem, ama sonra *neden* pislik olduğunu bilmek isteyecekler ve ben bunu konuşmak istemiyorum.

Dün geceki adamın adını söylerim ve elimi sallayarak şöyle devam ederim: "O bir pislikti ve ben hayatıma devam ettim."

"O pislikten daha fazlasıydı," diyor

Jenna. "Ne yaptı?" diye soruyor Lorelei.

Kız kardeşime göz kırptım. Bunu söylememeliydi, çünkü şimdi bu kızlar bu konuyu bırakmayacaklar. Sonra herkese, "Herkesin yaptığı şeyi yaptı. Beni tanımakla ilgilenmiyordu," diyorum.

"Kris," diyor Jenna yumuşak bir sesle. "Bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?" İçkimin bir yudumunu daha alıyorum.

"Bunu görmezden gelme. Dün gece gerçekten incindin. Bunun hakkında konuşmak yardımcı olabilir," diyor Jenna.

Ona bakıyorum.

Aslında, daha çok bir bakışın başlangıcı gibi.

Konuşmanın benim işim olmadığını biliyor.

Jenna konuşkan biridir. Kazıcıdır. Her yeri kazmayı sever. Kendi duygularını, başkalarının duygularını, kazması gerekmeyen yerleri.

Ben araştırmacı biri *değilim*.

Gömdüğüm tüm düşünceler ve duygular? Onları rafa kaldırdım. Onları bir daha asla hatırlamak istemiyorum. Terapistimle bile. Ama o ısrarcı bir kadın ve beni araştırmaya zorluyor. Gerçekten yeni bir terapist bulmalıyım. Göremeyen, duyamayan ve konuşamayan birini.

Jenna elimi tutar ve sıkıca sıkar, Adeline ise "Burada söylenenler burada kalır, Kristen" der.

Konuyu değiştirmenin bir yolunu ararken, tabakların yere düşme sesi konsantrasyonumu bozar. Birkaç masa ötede büyük bir kargaşa çıkar ve bu beni rahatsız eder.

Beynim, gürültü ve sıcaklığın aşırı uyarılmasına isyan ediyor. Ağzımı açıp, pişman olacağımı

"Johnathon'ı tanıyor ve yatak odasına heyecan katmadığımı duyduğunu söyledi."

"Umarım onu dinlememiştir," diyor Jessica.

"Ondan kısa bir süre sonra randevuyu sonlandırdım."

"İyi," diyor Adeline. "Ne pislik herif."

Kesinlikle öyleydi, ama yine de onun sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanıp duruyordu. Ne kadar terapi yaparsam yapayım, insanlar hala benim güvensizliğimi alevlendirme gücüne sahip gibi görünüyor.

"Mesele şu ki," diyorum yavaşça, hala bu konuyu konuşuyor olmama kendim de şaşırarak, "bu, birkaç ay önce başka bir adamın bana söylediği bir şeyi anlamama yardımcı oldu."

"Ne dedi?" diye soruyor Jenna. Dün gece ona bunu anlatmamıştım.

Parmaklarımla şarap kadehimin sapını okşayarak ona bakmadan önce kadehe bakıyorum. "Seks sırasında bir şey söyledi. İyi bir vanilya kızını sevmekle ilgili bir şey. Sonra, işimiz bittikten sonra, Johnathon'un bana kötü davrandığı için üzgün olduğunu ve Johnathon'un hiç yapmadığı şeyleri takdir ettiğini söyledi. Her şey çok garipti ve ondan sonra onu bir daha görmedim, ama şimdi düşünüyorum da, Johnathon'un yatak odasında benim ona verdiğimden daha fazlasını istediğini kastetmiş olabilir."

Tanrım, Jenna ne derse desin, burası çok sıcak.

Jenna elimi tutup sıktı. "Ne demek istediği önemli değil, bunu düşünmemelisin. Bu adamların kafanı karıştırmasına izin verme, Kris."

"Sanırım diş ipi kullanmıyor," diyor Poppy. "Siktir et onu. Hayatında öyle bir adama ihtiyacın yok." Bana kadehini kaldırıyor. "Koca, kıllı bir sik yalayabilir." Kokteylinden bir yudum alıyor.

Charlize gülüyor, Jenna da öyle.

Adeline bana gülümser, kokteylinden bir yudum alır ve sonra şöyle der: "Vanilya mı yoksa kink mi sevdiğin, senin kalbinin ne olduğunu göstermez. Bu, tüm hayatın boyunca sahip olduğun tercihlerden sadece biridir."

Adeline, kız kardeşimin iş ortağı ve geçen yıl tanıştığım anda onu sevdim. Kendi şirketini kurmadan önce dünyanın en iyi mankenlerinden biriydi. Moda ve güzellik onun ilgi alanları. Benim de öyle, ama ona çekilmemin nedeni bu değil. Benim acımı görüp bana böyle şeyler söylemesi.

Benim onun için derinlere inmeye bile gerek yok. O beni anlıyor.

Bu arkadaşlık grubu deneyimini yönetmek benim için doğal bir şey olmadığını ve bana biraz endişe verdiğini inkar edemem, ancak bu kadınlar tarafından yargılanmadığımı hissetmek hoşuma gidiyor. Nasıl olursam olayım kabul edildiğimi hissetmek hoşuma gidiyor.

Adeline'in gülümsemesine karşılık veriyorum. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Bunu duymaya ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum.

Telefonum bir mesajla çalışıyor ve New York'taki flört dünyası hakkında sohbet devam ederken mesajı kontrol ediyorum.

Phillip: Bu gece ne yapıyorsun?

Phillip ve ben neredeyse bir yıldır bir ayrılıp bir barışıyoruz. Son ayrılığımız iki ay önce başladı ve bir daha barışacağımızdan emin değilim.

Başka bir mesaj daha geliyor.

Phillip: Seni özledim, Kristen.

Ben: Bu akşam arkadaşlarla yemeğe çıkacağım.

Phillip: İptal et ve benim eve gel. Ben: Annabelle bu akşam müsait değil mi?

Phillip: Bu adil değil. Ben:

Çok adil.

Phillip: Onunla ciddi bir ilişkim olmadığını söylemiştim.

Ben: Ben de seni paylaşmak istemediğimi söyledim, Phillip.

Cevabı hemen gelmiyor. Birkaç dakika sürüyor.

Phillip: Onunla ilişkimi

bitireceğim. Ben: Öyle yap.

Phillip: Ben

ciddiyim. Ben: Ben

de.

Phillip: Onunla konuştuktan sonra yarın seni ararım.

Derin bir nefes alıp telefonumu tekrar masaya koydum. Bende kesinlikle bir sorun var.

Eski ben bu konuşmayı çok farklı bir şekilde ele alırdı.

Yeni ben, Phillip'in Annabelle ile ilişkisini bitirmesini istediğinden bile emin değil.

Tanrım, terapistim benim dönüşümüm hakkında yanlış mı? Bu gerçek bir orta yaş krizi mi?

Bu yüzden mi bu kadar

ateşliyorum? Erken menopoz

mu?

Tanrım.

Artık kendim gibi düşünmüyorum bile.

Jenna'nın beyninin içi böyle görünüyormuş olmalı. Tam bir karmaşa.

Beynim genellikle düzenli, organize ve derli topludur.

Ben her zaman kendini toparlayan kız kardeşim. Tabii, Johnathon'dan ayrıldığım o ay hariç. Ama hayatımın o döneminden hiç bahsetmeyiz.

Şu anda, gerçek Kristen'in nerede olduğunu bile bilmiyorum. Kesinlikle burada oturup ikindi çayı içmiyor.

"Yarın bizimle spaya gelmelisin," diyor Charlize, dikkatimi tekrar gruba çekerek.

Tanrım, *hayır*.

Jenna bana spa günlerini anlatmıştı. Saatlerce birbirleriyle duygusal paylaşımlarda bulunmak mı? Hayır, teşekkürler. Hayatım bunlara gerek kalmadan da tamam. Hafta sonu için onlara eşlik etmiş olabilirim, ama kız kardeşime, onların geleneği haline gelen cumartesi spa gününe katılmayacağımı açıkça belirttim. Kendi başıma gideceğim bir spa bulacağım.

Zorla gülümsüyorum. "Teşekkürler. Düşüneceğim."

Poppy bana anlamlı bir bakış attı. "Bu, *'hayatta olmaz'ın* şifresi."

Adeline başını salladı. "Gerçekten öyle."

İçimdeki iyi kız, yol kenarında bir yerde terk etmek için elimden geleni yaptığım kız, böyle söylendiğinde içimde biraz ölür. Açıkçası, terapistimin benim o tarafımla ilgili hala yapacağı çok iş var. "Hayır, söz veriyorum öyle değil. Sadece sizin zamanınızı bölmek istemiyorum, hepsi bu."

Charlize başını sallıyor. "Hiçbir şeye karışmıyorsun Kristen. Gelmeni çok isteriz."

Adeline'in telefonu beni bu konuşmaya daha fazla katlanmaktan kurtarıyor. Telefon çalıyor ve kim aradığını kontrol ettiğinde herkese "Oh, bu iyi olacak" diyor. Ses tonu, her ne olursa olsun, muhtemelen iyi olmayacağını ima ediyor.

Jenna onunla, iş ortaklarının aynı fikirde olduklarında paylaştıkları türden bir bakış alışverişinde bulunur. Sanırım bunun işleriyle bir ilgisi var.

Adeline sandalyesini geriye itip ayağa kalkar. "Bunu dışarıda konuşalım," der Jenna'ya, Jenna da hemen ayağa kalkıp onu restoranın dışına kadar takip eder.

Bu fırsatı değerlendirip izin isteyerek tuvalete giderim. Öğleden sonra çayının kırk dakikası geride kaldı ve kendimi toplamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Tuvalete girerken telefonumdan bir mesaj sesi geliyor.

Anne: Canım, Michael Randall'ın tekrar bekar olduğunu duydum. Önümüzdeki cumartesi gecesi galaya katılacak. Elbise seçimini değiştirmeyi düşünmelisin. Belki geçen hafta gördüğümüz altın rengi elbiseyi giyebilirsin.

Mesajını okurken göğsüm sıkışır.

Yüzüm *yine* kızarır.

Ve zihnimde düşünceler dolaşırken, dönüşümden ziyade gerçekten lanet bir orta yaş krizinin ortasında *olduğumu* anlıyorum.

Galalar benim işim.

Sosyalleşmek benim işim.

Arkadaş gruplarıyla akşam yemekleri veya spa günleri için yaratılmamış olabilirim, ama partiler ve galalarda çok iyiyim.

Bunu biliyorum doğru insanları Ağ ile doğru doğru kişilerle

Doğru insanları birbirine bağlamak. Bunları uykumda bile yapabilirim.

Son zamanlarda ise işler yolunda

gitmiyor. Sıkılmaya başladım.

Hayattan daha fazlasını istiyorum. Farklı bir şey.

Bu galaya katılmak istemiyorum.

Michael Randall mı?

Hiç ilgimi çekmiyor.

Ve bu çok şaşırtıcı çünkü Michael yakışıklı, başarılı ve bildiğim kadarıyla iyi bir adam.

Beynimle mücadele ederken başka bir mesaj geliyor.

Anne: Yarın öğle yemeği için boş musun? Strateji belirlemeliyiz.

Bluzumun bir düğmesini daha açmak için uzanıyorum, ama o anda daha fazla açamayacağımı fark ediyorum. Zaten çok fazla dekolte gösteriyorum.

Telefonum başka bir mesajla çaldığında, onu neredeyse banyoya fırlatıyordum.

Mesajı okumadan önce bir dakika bekliyorum.

Hala titreşimimi yeniden şarj ediyor olsaydım, muhtemelen gözlerimi kapatıp Jenna'nın bana öğrettiği o saçma sapan olumlu sözlerden birini tekrar ederdim. *Şu anda ihtiyacım olan her şey içimde var.* Hayır, teşekkürler. Ben almayayım. Ve bana kalırsa, olumlu sözler tekrarlamakla hayatlarındaki sorunları çözeceklerini düşünenlerin iyi bir konuşmaya ihtiyacı var. Zamanlarını daha iyi harcayabilecekleri pratik görevlerin listesinden bahsetmiyorum bile.

Titreşimin ne olduğunu bile bilmiyorum, onu nasıl yeniden şarj edeceğimi hiç bilmiyorum.

Jenna açıklamaya çalıştı, ama yemin ederim başka bir dilde konuşuyordu.

Telefonumda başka bir lanet olası mesaj yanıyor ve sonunda, *sonunda*, son akıl sağlığımı da kaybediyorum.

"Hayır, o lanet olası altın elbiseyi giymek istemiyorum!" Telefonuma bağırarak mesajları açmak için ekrana dokunuyorum. "Ve Michael Randall'a kirpiklerimi kırpmak, onunla havadan sudan konuşmak ya da onunla lanet olası bir randevu için ruhumu satmak istemiyorum!"

Tüm bu sözleri ağzımdan çıkardığımda, nefesim hızlanmıştı ve hızlı

nefe Kafam her an patlayabilir. Ve s terliyorum.

alıy Bluzum vücuduma yapışıyor, bu da başka bir kafa karıştırıcı şey. ordu m.

Çünkü terlemiyorum. Egzersiz yaparken bile neredeyse hiç terlemiyorum.

Telefonuma baktım ve ikinci mesajın annemden gelmediğini fark ettim. Okuldan arkadaşım Lila James'ten gelmişti. Önce onun mesajını okudum.

Lila: Merhaba Kristen, yıllık toplantımızın Nisan yerine Ocak ayında yapılacağını haber vermek istedim. Davetiyeler gönderilecek, ama sana önceden haber vermek istedim. Yeni tarih 14 Ocak. Orada görüşmek dileğiyle.

Onun mesajının annemin mesajından çok daha az rahatsız edici olacağını düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Şimdi o sınıf toplantısına beni eşlik edecek birini bulmak için altı haftam var. Normalde bu sorun olmazdı, ama orta yaş krizinin ortasında ve görünüşe göre aseksüelliği düşünen biri için (Michael Randall'a olan aşırı ilgisizliği bir gösterge ise) en son yapmak isteyeceği şey, toplantıya gidecek birini aramaktır. Bu toplantıların düzenli olarak yapılmasına itiraz etmek istiyorum. Çoğu sınıf beş veya on yılda bir toplantı yapar, ama bizim sınıfımız öyle değil. Biz aşırı başarılıyız. Lila her yıl herkesi görmekte ısrarcı.

Erken menopozum daha da şiddetli bir şekilde başlıyor ve vücudumdaki her parçayı çıkarmayı düşünüyorum. Bu düşüncenin ortasında, bir kadın tualete giriyor. Kendini kabine kilitlemeden önce beni fark etmiyor, bu iyi bir şey. Şu anda kimseye görünmeyecek durumdayım.

Annemin mesajına geçiyorum.

Anne: Andrew Barry'nin de galaya katılacağını duydum. Şirketini büyüttükten sonra Londra'dan yeni döndü. Candy'den oturma planını değiştirmesini isteyeceğim, böylece Andrew ve Michael ile aynı masada olacaksın.

Bu çok fazla. Ve aniden, bugünkü yeni cehennemin nereden geldiğini anlıyorum. Annem ve onun çöpçatanlıklarına karşı ömür boyu gösterdiğim sabrımın sonuna geldim.

Artık yapamıyorum. Bir saniye bile daha fazla.

Evet, aşkı bulmak istiyorum, ama artık eskisi gibi flört etmeyi düşünmüyorum.

Johnathon'dan ayrıldıktan sonra hayatımdaki birçok şeyi bıraktım, evlenmeye verdiğim önemi de dahil. Artık beni sevilmesi gerektiği gibi sevecek bir erkek bulmak için çıkıyorum ve sevmediklerinde bunu onlara söylemekten çekinmiyorum. Bir daha asla beni aldatan, yalan söyleyen veya herhangi bir şekilde saygısızlık eden bir erkekle birlikte olmayacağım.

Babamın dergisinde bulduğum işi kabul ettim ve bu yolda ilerledim. Yayıncılık alanında kariyer yapmak için tüm çabamı ortaya koydum, babamın bana verdiği giriş seviyesindeki işten başlayarak, İçerik Ürün Müdür Yardımcısı pozisyonuna kadar yükseldim. Terfim babamla hiçbir ilgisi yoktu, tamamen işime olan bağlılığım sayesinde oldu. Kendine "*seninle gurur duyuyorum*" diyebilmek, bunu başkalarından duymaktan daha iyi hissettiriyor.

Bu işi korumak için her adımda babamla mücadele ettim. Bana bu işi sadece Johnathon ile evleneceğimi düşündüğü için teklif etmişti. Hayattaki "görevimi" tamamladığımı ve bundan sonra ne yaparsam yapmamın önemi olmadığını düşünüyordu. Nişanım bozulduktan sonra bana bu işi vermek istemese de, onu zorladım ve annem de bana destek oldu.

Gala planlamasıyla ilgilenmeyi bırakmak zorunda kaldım, ama bu benim kabul etmeye hazır olduğum bir fedakârlıktı. Yine de, çalışmaya başlamadan önceki kadar sosyalleşmeye devam ediyorum, çünkü kadınlara yardım etme hayalimi gerçekleştirmek için bir yol bulduğumda çok değerli olacağını umduğum güçlü bir ağ kurmaya odaklandım.

Annemden bir mesaj daha geldiğinde, rahibe hayatının her geçen gün daha çekici geldiğine karar verdim. İşimi özlerdim ama flört uygulamalarını kaydırmak, birbiri ardına randevulara gitmek, açıkçası hiç umursamadığım erkeklerle sıkıcı sohbetler yapmak veya vasat seksten zevk alıyormuş gibi davranmak zorunda kalmazdım. Ve Tanrım, saçım, yüzüm, vücudum, her şeyim hakkında endişelenmeyi bırakabilirdim.

Tüm bu düşünceler kafamı karıştırırken, daha fazla şarap aramak için banyodan çıkıyorum. Genelde bu kadar çok içmem, ama erken orta yaş krizi içki içmeyi gerektirmiyorsa, ne gerektirir bilmiyorum.

Gördüğüm ilk kişinin, ücretsiz şarap tepsisi taşıyan bir garson olması, evrenin bana bir içki daha içmem gerektiğini işaret ettiğini düşünüyorum.

"Teşekkürler," diyerek bir bardak alıyorum ve bir saniye içinde dudaklarıma götürüyorum.

İçkimi yudumladığımı söylemek isterdim, ama içtiğim şeyi tanımlamak için "yudumlamak" yerine "doldurmak" kelimesi daha uygun olabilir. Bardağı yarıya kadar boşaltmıştım ki, yeni bir sıcaklık dalgası beni eritmeye çalışıyor ve buradan çıkmam gerektiğine karar veriyorum. Sadece birkaç dakika olsa bile, daha serin bir hava bulmak için kaçmam gerekiyor.

Dönüp gitmek için arkamı döndüğümde, sert bir göğse çarparak duruyorum. Şarabımın geri kalanı beyaz bluzuma dökülüyor, güçlü eller beni dengelemek için pazılarımı kavlıyor. Her şey çok hızlı oluyor ve zihnim çok karışık olduğu için olan biteni takip etmekte zorlanıyorum.

Tanıdığım derin bir ses "Kristen" dediğinde, halüsinasyon görüp görmediğimi anlamak için başımı kaldırıyorum. Bradford Black'i hayal edip etmediğimi görmek için.

Büyüleyici mavi gözler benimkilerle

buluşur. Bradford'un gözleri.

Ruhuma kazınmış gözler. Hayır, hayır,

hayır.

O burada olamaz. Kız kardeşimin grubunun bir parçası olduğunu biliyorum, ama Jenna bu hafta sonu geleceğini bana hiç söylemedi. Bilseydim *asla* gelmezdim.

Kaşlarını çatıyor, alnındaki çizgiler bronzlaşmış
deris

ine Bradford'un yüzüne sonsuza kadar bakabilirim.

kazı Kemik yapısı mükemmel bir şekilde oyulmuş, yüksek elmacık kemikleri
nır.

bayılırım.

Ve sonra da dolgun dudakları var.

Onları düşünmek istemiyorum.

Onları ve neler yapabileceklerini düşünemem, çünkü düşünürsem aklımın kalan parçalarını da kaybederim.

Ama, *aman Tanrım*, vücudum hatırlıyor ve daha önce seksi olduğumu düşünüyorsam, seksinin ne olduğunu gerçekten bilmiyordum.

Beni daha sıkı tutuyor. "İyi misin?"

"İyi görünüyor muyum? Senin sayende yeni Chanel bluzumu mahvettim."

Bir dakika önce gözlerinde gördüğüm endişe tamamen kaybolur ve yerine son dokuz aydır onu her gördüğümde karşılaştığım soğuk bakış gelir. "Benim sayemde mi?"

Onun tutuşundan kurtuluyorum. "*Evet*. Bana çarptın ve şimdi" — şarapla ıslanmış bluzuma bakıyorum — "her tarafım şarapla kaplı."

Kayınbiraderim Beckett, bizi keserek dikkatimi çeker. *Onu orada nasıl görmedim?* Bradford'a bakar. "Jameson az önce mesaj attı. Seth ve Owen'la birlikte. On dakika sonra burada olacaklar. Ashton ve Jack de çok geride değiller."

Bradford, gözlerini benden ayırmadan başını salladı. "Bir dakika sürer."

Beckett ayrıldıktan sonra Bradford, "Kayıtlara geçsin, ben sana rastlamadım. Tam tersi oldu." dedi.

Bu adam benimle tartışma yeteneğiyle sinir bozucu. Bu konuda onunla tartışmaya girmeyi reddediyorum. Bunun yerine, "Neden buradasın?" diye soruyorum.

"Sanırım seninle aynı sebepten. Davet edildim." "Bana akıllı davranma Bradford. Havamda değilim." "Ben de değilim."

Sadece bariz olanı söyledim."

Aman Tanrım, dünyada beni sinirlendirebilecek tek bir adam varsa, o da Bradford'dur. Beni sinirlendirdiğini kabul et.

"Bu akşam yemeğe gelecek misin?" diye soruyorum. "Evet."

"Yarın kahvaltıda?" "Evet."

"Yarın akşam yemeğinde?" Jenna bana yarın tüm erkeklerin golf oynamaya gideceğini söyledi, bu yüzden öğle yemeğinde olmayacağını biliyorum.

"Kristen, her öğünde orada olacağım."

Zihnimde eve dönüş uçuşunu planlamaya başlıyorum. Bir saat içinde kalkacak bir uçuş. Yaralarımı evde sarmam gerektiğini biliyordum.

"Senin yoluna çıkmayacağım, senin de benim yoluma çıkmayacağından eminim," diyor. Yıllar boyunca mümkün olduğunca sık gündeme getirdiği *kaçınma yeteneğimle* ilgili alt metni kaçırmıyorum ve aramızdaki boşluğu dolduran buz gibi havayı da kesinlikle kaçırmıyorum.

"Burada sadece on dört kişiyiz. Sen istemesen bile yoluma çıkacaksın."

Bana, gününün, ayının, hayatının en büyük sorununu değerlendirir gibi bakıyor. "Bir zamanlar, yoluna çıkmam için bana yalvarırdın."

"O zamanlar çoktan geçti. Bunu sen sağladın."

Kaşlarını hafıfçe kaldırması beni deli ediyor. Çok üstünlük taslıyor. "Görüyorum ki kendine yalan söylemede hala eskisi kadar iyisin."

"Sen de pisliklik becerilerini geliştirmişsin." Nasıl bu noktaya geldiğimizi asla bilemeyeceğim, ama Bradford artık düşmanlık konusunda ustadır ve ben her zaman hazırlıksız yakalanırım.

Çenesi titriyor ve ondan yayılan soğukluk kesinlikle dondurucu hale geliyor. "Bir şey istersen Kristen, istediğini aldığında şaşırma."

Bir şey istemek mi?

O benden uzaklaşırken, ne istediğimi merak ediyorum. Sorunun cevabını bulmaya çalışırken, onun emin adımlarını ve sert omuzlarını izliyorum.

On ay önce her şey bizim için değışmeye başladı. Bradford'dan, onu sevişmek için yalvardığım geceden beri haber almamıştım. Sonra, daireme gelip bana hazır olup olmadığımı sordu. Ne demek istediğini anında anladım ve ona istediğı cevabı veremedim. Kendim için çok çaba sarf etmiştim ama onun için hazır değildim. Hazır olabileceğimden bile emin değildim çünkü Bradford, benim verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyordu.

Kavga ettik.

Başka erkeklerle sevişmekten mutlu oluyorsun ama benimle birlikte olmaktan mutlu değil misin?

Onun incindiğini hissettim. Tanrım, bunu nasıl hissettim. Ama terapistim bana bir şeyi anlamama yardımcı olduysa, o da kendimize önce vermeden başkalarına tam olarak veremeyeceğimizeyizdir. Hayatım boyunca verdim, verdim, *verdim*. İyileşmeye başlamadan önce bunun sona ermesi gerekiyordu.

Ben de hala çok acı çekiyordum, bu yüzden onun acısını dindiremedim.

Altı hafta sonra, Cecelia Aniston ile nişanlandığını okudum ve birlikte olmak için son şansımızın kaybolduğunu anladım, çünkü nişanlısının adı bunun aşk temelli bir evlilik olmadığını gösteriyordu. Bu siyasi bir hamleydi ve bu, bizim asla birlikte olamayacağımızın açık bir işaretiydi.

Bradford hayatına devam etti. Şimdi, bir gün Amerika Birleşik Devletleri başkanı olma hayallerinin peşinden koşuyor.

Onu kaybetmenin acısını atlatabileceğimden emin değilim. Ama bana bu konuda yardımcı olabilecek bir şey varsa, o da onun çok yakışan yeni pislik tarafıdır.

Dokuz yıl önce tanıştığımız o geceye geri dönüp her şeyi değiştirebilseydim, yapardım.

Bradford

Kristen'dan uzaklaşıyorum ve her zamanki gibi bacaklarım beni taşımak istemiyor.

Siktir.

Bu hafta sonu burada olacağını bilseydim, evde kalırdım. Odaklanmam gereken çok şey var ve dünyada beni dikkatimi dağıtan tek şey Kristen Blaise. Ona söylediklerim ne olursa olsun, ondan uzaklaşmak istemiyorum. Ve onun da benden uzaklaşmasını istemiyorum. Ama yıllar bana bir şey öğrettiyse, o da Kristen'ın bana koşturmak istemediği, sadece benden kaçmak istediğidir.

Kristen kaçan kişi değil. O, benim hiç elde edemediğim kişi.

Babam bana bir mesaj gönderdiğinde düşüncelerimden koparıldım. **Baba: Kaynaklar, Senatör Adler'in yakında dolandırıcılık suçlamasıyla yargılanacağını söylüyor. Ben: Ne kadar yakında?**

Baba: Muhtemelen önümüzdeki ay içinde. Belki de iki hafta içinde. Ben: İyi. Beni haberdar et.

Adler, senatoya girmem için bir bilet gibi görünüyor. Eğer suçlanırsa, New York senatosundaki koltuğu boşalacak. Vali Wakefield, bu koltuğu doldurmak için beni seçeceğini belirtti.

Telefonumu cebime geri koyup herkesin oturduğu masaya doğru ilerliyorum. Oturduğumda Jenna bakışlarımı yakalıyor. "Kristen nerede?"

"Gitti."

Jenna kaşlarını çatı, sonra Beckett'e dönüp bir şeyler söyledi ve sandalyesini geri itti. Masadan uzaklaşmasını izlerken, benim ve kız kardeşi hakkında ne kadar bilgisi olduğunu merak ettim. Kristen'ın bana karşı çok kapalı davrandığı ve Jenna'nın aramızda olanlardan haberi olduğunu gösteren hiçbir işaret vermediği için, pek bir şey bilmediğini tahmin ediyorum.

Asistanımdan bir mesaj geldiğini belirten telefonumun sesi duyulur ve kızlar yarınki spa günü planlarını tartışırken ben de mesajla ilgilenirim. Beş dakikamı alan bir iş sorunudur. Tam bitirmişim ki kardeşim bana mesaj atar.

Hayden: Evlilik sözleşmesini bitirdiğimizi sanıyordum?

Kaşlarımı çattım. Ben de öyle sanıyordum.

Ben: Bitti.

Hayd e n : Nişanlıyla konuşsan iyi olur. Ondan bir e-posta aldım.

Tanrım.

Cecelia beni öldürecek.

Ben: Bana ilet.

Hayden: Tamamdır. Senden haber alana kadar hiçbir şey yapmayacağım.

Masada kahkahalar yükselince dikkatim tekrar kızlara yönelir.

Adeline gözlerimi yakaladı. "Seni görmek güzel, Bradford. Son zamanlarda çok çalışıyorsun. Seni özledik."

En iyi arkadaşım Owen, hayatının aşkı Charlize ile tanıştığında, altı ay önce bu gruba dahil oldum. Charlize'in kontrolünde, bu gruba katılmamak için hiçbir şansım yoktu. O kadar çekici bir kişiliği var ki, eğer gitmek isterse, insanları onu uzaya kadar takip etmeye ikna edeceğine eminim. Onunla ilk tanıştığımda, biz bir akşam yemeği partisi verirken Owen'ın evine uğradı. Yemekte kaldı ve gecenin sonunda, hiç çaba sarf etmeden kadınları avucunun içine aldı. İkinci tanışmamızdan itibaren beni de avucunun içine aldı, bu da Owen'ın eski karısının asla başaramadığı bir şeydi.

Son altı ay boyunca, birkaç haftada bir çiftlerle akşam yemeği yedim, çeşitli galalarda onlarla buluştum ve şimdi de iki Vegas hafta sonu gezisine katıldım. Beni davet etmeden önce hiç çiftlerin hafta sonu gezisine katılmamıştım ve bundan zevk alacağımı düşünmüyordum. Ancak, işte yine buradayım, ve bunun nedeni Charlize'in beni zorlaması değil.

Adeline'e bakıyorum. "Katılıyorum, çok fazla çalışıyorum."

Gülümsüyor. "For Me için tebrikler. Bu uygulamayla ne yapacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

For Me adlı bir zihinsel sağlık uygulaması geliştiren bir teknoloji şirketine yaptığım son yatırımı kastediyor. Bu anlaşma üzerindeki çalışmam, geçen ay gruptan uzak kalmamın nedenlerinden biri. Ancak çoğunlukla, siyasi kampanyam için yaptığım bağış toplama ve halkla ilişkiler çalışmaları beni meşgul etti.

"Teşekkürler. Bu uygulama ile önemli işler başaracağımıza inanıyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyor Poppy, kocası Jameson, Owen ve Seth, Poppy'nin kocası ile birlikte gelirken.

“Rezervasyonlarda bir karışıklık olduğu için akşam yemeği yarım saat ertelendi,” diyor Jameson gruba. Kaldığımız otel onun oteli ve bu karışıklıktan pek memnun görünmüyor.

Grup akşam yemeğini tartışırken, yanımda oturan Charlize eğilip omzuma dokundu. "Geldiğine çok sevindim."

Dönüp onun sıcak gülümsemesini yakalıyorum. "Gelmesem beni kaçırmamanın bir yolunu bulurdun herhalde."

Gülümsemesi kocaman bir sırıtışa dönüşüyor. "Şimdi bir yerlere varıyoruz. Cidden, Owen evet dediğinde çok heyecanlandı." Kaşlarımı kaldırıyorum. "O kadar mı heyecanlandı?"

"Bu kızların konuşma tarzı. Erkeklerin konuşma tarzına çevirirsek, bana senin evet dediğini rahatça söyledi ve sonra yarınki maçında onun için 'sadece birdie'ler' hakkında golf terimleriyle bir şeyler söyledi. Bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum, ama senin için anlamlı olacağını biliyorum. Tüm konuşmadan anladığım, en iyi arkadaşının hafta sonu onunla birlikte olacağı için çok heyecanlı olduğu.

"Yarın zorlu bir vuruş yaparken o kadar heyecanlı olmayacak. Oğlun son zamanlarda formunda değil."

"Sizin benimle farklı bir dilde konuşmanız çok hoşuma gidiyor."

"Arada sırada bizimle oyun oynasan, farklı bir dil olmazdı."

"Benim cevabım hayır."

Charlize'de takdir ettiğim şeylerden biri, Owen'a arkadaşlıklarını sürdürmesi için alan tanımaya kararlı olması. Bizimle golf oynamamayı seçmesinin iki nedeni olduğunu biliyorum: bu kararlılığı ve oyunu gerçekten sevmemesi.

"Belki bir gün golfte de yürüyüşte olduğu kadar zevk alırsın."

Charlize'in kuzeni Poppy bunu duyunca bana bakar. "Kadınlık tarihinde hiçbir kadın yürüyüş yapmaktansa golf oynamayı tercih etmemiştir, Bradford. Bunu bir olasılık olarak bile düşünmen beni rahatsız ediyor. Bence yeni yürüyüş arkadaşları bulmalısın, çünkü seninkiler bunu doğru yapmıyorlar gibi görünüyor."

Artık tüm masa bizim sohbetimize katılmış ve yürüyüşe yapılan atıf, yani cinsel atıf üzerine kahkahalar patlak vermiştir. Birlikte geçirdiğimiz ikinci gece, Charlize sarhoşken bir sohbet ettik; bu sohbette o, cinselliği yürüyüşe benzetmeye başladı. Artık bu, bu grubun ortak bir konusu haline geldi.

Adeline şarap kadehini kaldırır. "İyi yürüyüş yapan erkeklere."

Poppy kadehini kaldırır ve Adeline'e keskin bir bakış atar. "Ve diş ipi kullanan erkeklere."

Adeline gözlerini devirir ama gülererek başını sallar. "Diğer kadınları daha iyi sınırlara yönlendirmeyi seven kadınlara."

Owen bana bakar. *Ne hakkında konuştuklarını biliyor musun?* Ona bakarım. *Hiçbir fikrim yok.* O da başını sallar. *Doğru gibi görünüyor.*

Bu kadınlarla geçirdiğim zaman, kadınların birçok konu hakkında ne düşündüklerini anlamamı sağlıyor ama genellikle, ne hakkında konuştuklarını hiç anlamadan çoğunu atlatıyorum.

Charlize tekrar eğilip sessizce sorar, "Cecelia nasıl?" "Sonraki soru."

"Tamam, başka bir şekilde sorayım. Sen nasılsın?"

"İyiym Charlize. Benim için endişelenmene gerek yok." "Senin ikinci en iyi arkadaşın olarak senin için endişelenmek benim görevim." "İkinci en iyi arkadaşım mı?"

"Evet, en iyi arkadaşının nişanlısı olmak beni otomatik olarak ikinci en iyi arkadaşın yapar."

Beni her zaman neşelendiren tek kişi varsa, o da Charlize'dir. Söylediği şeyler beni her zaman gülümsetir.

Bunu düşünürken telefonum bir mesajla çaldı.

Cecelia: Hayden, bugün ona gönderdiğim e-posta hakkında seninle iletişime geçmiş olmalı.

Siktir.

Charlize'e bakıyorum. "Uykusundan uyandırdığın ejderha yüzünden şimdi bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Sana viski sipariş edeyim mi?"

Ayağa kalktım. "İki tane sipariş etmelisin." Bu görüşmeden sonra ikisine de arka arkaya ihtiyacım olacak.

Restorandan çıktığımda telefonum kulağımdaydı. "Ne oluyor, Cecelia? Her şeyi hallettiğimizi sanıyordum."

"Evet, her zamanki gibi senin sözünün geçeceğini sanıyorsun, Bradford.

Ama geçmiyor."

Sinirden damarlarım çatlarken parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum. "Ne demek istediğini açıklayabilir misin, çünkü ben hiçbir şey anlamadım."

"Hiçbir fikrin olmadığı bir sürü şey var. Bu da sosyal takvimimizle ilgili. Hayden'ın sana ilettiğinden emin olduğum e-postayı okumuş olsaydın, bunu bilirdin."

"Tanrım. Arkadaşlarımla birlikteyim, bunu biliyorsun. Henüz fırsatım olmadı. Belki de önce benimle konuşma zahmetine girseydin, bu konuşmayı yapmamız gerekmezdi."

"Eğer benimle konuşsaydın bu mümkün olabilirdi. Beni görmezden gelmeyi tercih ettiğin için konuşmak zor oluyor. Avukatın aracılığıyla iletişim kurmak dikkatini çekmek için harika bir yöntem."

Babam Cecelia Aniston'ı mükemmel bir eş adayı olarak sunduğunda hayır demeliydim. O zaman da biliyordum, ama hırslarımın önüme geçmesine izin verdim, özellikle de Anistonlar ile Blacks ailelerinin birleşmesinin ailemize sağlayacağı faydaları işaret ettiğinde. *Bu neslin güçlü çifti*, demişti. Güçlü bir çiftin parçası olmakla ilgilenmiyorum, ama siyasi güçle ilgileniyorum. Bu konuda kör olmuştum ve şimdi bedelini ödüyorum. Umarım bu bedel ödemeye değer bir bedeldir.

"Tamam, şimdi konuş benimle. Ne istiyorsun?"

"Her hafta sonu birden fazla etkinliğin yer aldığı bir sosyal takvime bağlı kalacağını garanti etmeni istiyorum."

"Uygunluk için evlenmek, sosyal olarak görünür olmakla ilgilidir, Cecelia. Bana kalırsa bu kesin bir gerçek."

"Bence öyle değil. Nişanımız sırasında benim istediğim şekilde kendini adadığını söyleyemem."

"Bu saçmalık."

"Değil, ve lütfen bana bu tür bir dil kullanma. Bunun hoşuma gitmediğini biliyorsun."

Derin bir nefes alıyorum.

Cecelia ile başa çıkmak için sahip olduğum tüm sabrımı kullanmam gerekiyor. Son dokuz ayı, bizim sosyalleşmemizi, birlikte röportaj vermemizi ve ona uygun davranmamızı talep ederek sabrımın son damlasını da çalmak için elinden geleni yaptı.

Sonunda, "İleride bizim için makul olduğunu düşündüğüm bir sosyal program hazırladım. Röportajlar için belirli koşullara razı oldum ve yıllık ortak tatil yapmaya karar verdim. Bunların ötesinde bir şey, hedefimize ulaşmak için gerekli değil."

"O zaman neyin gerekli olduğunu hafife alıyorsun, Bradford. Amerika Birleşik Devletleri başkanı olmak, sahip olduğun her şeyi ve daha fazlasını gerektirecek. Sözleşmeyi yeniden gözden geçirmeliyiz. Her hafta sonu, iki gün boyunca da kabul ettiğini belirtmeni istiyorum, çünkü şu anda öyle değil."

Niyetiniz konusunda çok belirsiz davrandınız. Oh, ve bir değil, iki çocuğumuz olmalı."

Charlize'e bana üç viski sipariş etmesini söylemeliydim. Ya da daha iyisi, bitmeyen bir viski kaynağı.

Bu noktada, benim için tek umut, Cecelia'nın erkeklerden hoşlanmaması. Aksi takdirde, evlilik sözleşmemizin bana onu belirli bir programa göre becermemi de talep edeceğine eminim.

"Hayden'ın e-postasını okuyup hafta sonu senin isteklerini düşüneceğim. Pazartesi günü sana cevap vereceğiz."

"Pazartesi ilk iş olarak halledin. Bu meselenin o gün mesai bitimine kadar çözülmesini istiyorum. Pazartesi günü ailemle akşam yemeği yiyeceğimizi de unutma. Geç kalma."

Gücün yozlaştırıcı olduğunu ve mutlak gücün mutlak yozlaştırıcı olduğunu söyleyen kişi çok haklıymış. Cecelia, bu evlilikle benim üzerimde sahip olduğu gücü biliyor ve bu gücün zamanla onu yozlaştıracağından hiç şüphem yok.

Bu hafta sonu yeni isteklerini düşünmemi istiyor. Şimdi anlıyorum ki, aslında düşüneceğim şey, o gücü ona devretmeye istekli olup olmadığım.

Kristen

Neden hala Instagram'ı kaydırđımı bilmiyorum. Platform oluşturmak için uygulamayı kullanmak bir şey, ama gelişigüzel kaydırnak bambaşka bir şey. Cumartesi sabahı erken saatlerde, duş aldıktan sonra sitimde kendi işimle meşgulken, bir arkadaşım haftalardır tükenmiş olan ve sevdiğimi bildiği bir güzellik ürününün linkini gönderdi. Bağlantıya tıkladım ve Insta'ya ynlendirildim, hemen ardından istemeden bir şeye dokundum ve Annabelle'in sayfasına geldim. Jenna'nın Beckett ile çıkmaya başladığında katlanmak zorunda kaldığı Annabelle ve benim de Phillip ile ayrılık döneminde katlanmak zorunda kaldığım Annabelle.

Bu kadını sevmiyorum ama (beni vurun gitsin), baktığım fotoğrafta taktığı küpeler ilgimi çekiyor, bu yüzden gönderiye tıklıyorum. Neden, hiç bilmiyorum. Bundan sonra, bir kaydırma uzaklıkta girdaba çekiliyorum.

Birkaç dakika sonra, dün akşam Phillip ile akşam yemeğinde çekilmiş bir videosunun yer aldığı hikayesine ulaşıyorum (biliyorum, ben de kendime inanamıyorum). Gülüyorlar, pşyorlar ve ellerini onun vücudunda gezdiriyor.

Phillip ile artık bir şey yaşamak istediğimden emin değildim ve şimdi eminim ki istemiyorum, çünkü artık onun sadece öyle olduğunu düşündüğümden değil, gerçekten boktan biri olduğunu biliyorum.

Onu artık istemememe rağmen, bu videoyu görmek hoş değil. Instagram'ı kaydırđım için başıma gelen bu. Bu lanet uygulamayı telefonumdan silmeliyim. Bana hiç mutluluk vermediği için Marie Kondo gibi temizlemeliyim.

Phillip'e onun saçmalıkları hakkında ne düşündüğümü tam olarak yazmak üzereyken, biri sitimin kapısını çaldı.

Cep telefonumu bırakıp, havluyu üzerime sıkıca sararak kapıya doğru yürüdüm. Sabah 6:30 için fazla büyük bir gülümsemeye sahip bir kadın, duş almadan önce sipariş ettiğim kahveyi getirdi. Kapıyı kapatmak üzereyken, istediğim şekeri unuttuğunu fark ettim. şeker yememem gerekse de, bu sabah ona çok ihtiyaım var. Sadece yarım çay kaşığı. Her sabah kendime izin verdiğim tek kk zevkim bu.

kaldığım otellerden her zaman süitimdeki tüm şekeri kaldırmalarını istediğim için, burada hiç şekerim yok.

"Affedersiniz," diye sesleniyorum ona asansörlere doğru yürürken. "Şeker de istemiştim."

Durmayınca, kulaklarındaki AirPods'ları ayarladığını fark ettim. Kahretsin.

Üzerimde olan havlu kıcıımı zar zor örtüyor. Onu giyerken kadının peşinden koşmak pek çekici değil, ama şekersiz kahve de öyle.

Onun peşinden gitme kararımı Instagram'a bağlıyorum. O lanet uygulama, görmek istemediğim hikayelerle dikkatimi dağıtmasaydı, koridora çıkıp yanlışlıkla süitimden dışarıda kalmazdım.

"Kahretsin!" Kilitli kapıya bakıyorum, şekerimi çabucak unutuyorum. "Kahretsin, kahretsin, *kahretsin!*"

"Sorun mu var?"

Arkamdan gelen Bradford'un boğuk sesine irkiliyorum. Dönüp, onun soğuk bakışlarıyla yüz yüze geliyorum. "Neden buradasın?" Tanrım, her yerde ortaya çıkmasını sağlayan özel bir gücü mü var?

Bradford, "*Bana bunu mu soruyorsun?*" diyen bakışı mükemmelleştirmiştir. Şimdi bana o bakışı atıyor. "Süitim seninkinin yanında." Bakışları vücuduma düşüyor. "Asıl soru, neden havluyla dışarı çıktın?"

Hemen kolumu kaldırıp havlumu yerinde tutmak için etrafına doladım. En son ihtiyacım olan şey havlunun düşmesiydi. "Odamın kapısını kilitledim. Aşağı inip yedek anahtar kartı isteyebilir misin?" Ondan yardım istemekten nefret ediyorum ama başka seçeneğim yok. Yanımdaki süitin kime verileceğine karar verme hakkım olsaydı, Bradford'u tercih etmektense Hannibal Lecter'ı seçerdim.

Bana yine o bakışı attı. "Sence bu nasıl sonuçlanır? Eminim ki, yeterince kibarca rica edersem sana bir oda anahtarı verirler."

Bu sorunu hallettikten sonra onu öldüreceğim.

"Cecelia Aniston ile evlenmene şaşmamalı." Hepimizin bildiği gibi, o buz kraliçesi sadece ona vereceği güç için onunla evleniyor. "Senin gibi kibirli bir pislikle evlenmek isteyen başka bir kadın hayal edemiyorum."

"Bu kibirli davranış değildi Kristen, ama sen öyle istersen kibirli davranabilirim."

Bu konuda haklı. Onun kibirli olduğunu birden fazla kez gördüm ve bu kibirden çok uzak.

Ayrıca, onun yerine beni göndererek yedek anahtar alamayacağım konusunda da haklı.

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*.

Beynim çalışmaya çalışırken, Bradford "Benimle gel" diyor. Sonra, cevabımı beklemeden dönüp benim odamın yanındaki süite doğru büyük adımlarla yürüyor. Bu, Bradford Black'in klasik davranışı: bir karar verir ve başkalarının ona uymasını bekler. Hannibal Lecter ortalarda görünmediği için onu takip ediyorum.

Kapısını açar ve içeri girer. Sırtını kapıya dayayarak, bana içeri girmem için işaret eder. "Aşağıyı arayıp anahtarı sana getirmelerini isteyebilirsin."

Keşke ona güvenmek zorunda olmasaydım. Ya da onun süitinde olmak zorunda olmasaydım. Ya da ona o kadar yakın yürümek zorunda olmasaydım ki, bana çok fazla anıyı geri getiren o odunsu kokusunu alabiliyordum.

Süitin durumuna bakıyorum, isteksizce düzenini takdir ediyorum. Sanki burada kimse kalmıyormuş gibi. Eşyalarının çoğunu toplamış. Görebildiğim tek kişisel eşya, kanepede duran bir kitap.

Bu güzelliğe hayranlıkla iç çekmek istiyorum. Keşke tüm erkekler de bunu.

Telefona gidip kahvemi bırakıyorum ve resepsiyonu arıyorum. , odama girince kimliğimi göstereceğimi kabul ettiğim kısa bir konuşmanın ardından, konuştuğum adam hemen birini göndereceğine söz veriyor.

Telefonu kapattıktan sonra, Bradford'a teşekkür etmek için döndüğümde, kontakt lenslerimi takmamış olmayı diledim. Miyop olmanın da avantajları var, örneğin çirkin bulduğunuz erkeklerin yakışıklılığını görmek zorunda kalmamanız gibi.

Bradford'u daha önce golf kıyafetiyle görmemiştim. Bu sabah birçok dilek tutma isteği duyuyorum, çünkü onun o kıyafetleri giydiğini görmek zorunda kalmamayı da diliyorum.

Bacaklarına son derece yakışan koyu lacivert pantolon. Uzun kollu, üç düğmesi iliklenmemiş, daha açık tonlu lacivert polo gömlek, dikkatimi geniş yakasına çekiyor ve onun mükemmel adam elması ile boynunu ortaya çıkarıyor. Kahretsin, beyaz golf ayakkabılarını bile beğeniyorum.

Bütün gün bakabilirim. Özellikle de pantolonun bacaklarına ne kadar iyi oturduğuna. Biraz *fazla* iyi. Açıkçası, bu benim için fazla. Bradford golf toplarını benden alabilir, çok teşekkürler.

Kahvemi alıyorum. "Teşekkürler." Onun yanından geçerken nefesimi tutuyorum. Ama nafiye. Bana istemediğim şeyler yapan o saf erkeksi kokusundan kaçamıyorum. Oh, o kadar çok dilek var ki ve saat daha sabah yedi bile değil.

"Kristen," diyor, ben çıkmak için kapıyı açarken. "Yarım saat sonra kahvaltımı bitiririm."

Adımı söylediğinde ona bir bakış attım. Telefonumu yapıp hemen çıkabilirdim. Onu görmezden gelebilirdim. Bir sürü şey yapabilirdim. Ama hayır, ona baktım. Ve hala kalbimi kıpır kıpır eden o lanet olası adam.

Google'da arayacağım şeyi şimdiden biliyorum: *kelebekleri öldürmenin en hızlı yolu. Ve erkekleri.*

Yarım saat sonra kahvaltımı bitirmiş olacağım. Ne pislik, kahvaltıya ne zaman gelebileceğimi bana söyleyen.

Onu bir saat sonraya verdim çünkü onunla tekrar karşılaşmak istemiyordum. Neyse ki ortalıkta yoktu ve ben de huzur içinde kahvaltımı yapabildim.

Kızlar sabah dokuzda spa randevusu aldılar. Ben de aldım. Dün akşam yemeğinde beni ikna ettiler. Sanırım içtiğim şarap yüzünden oldu. Poppy'nin istediği şeyi herkese yaptırma yeteneğinden bahsetmiyorum bile. Yöntemleri stratejik ve eminim ki, bana saldırmadan önce tam doğru miktarda alkol almamı bekledi.

Annem kahvaltıdan hemen sonra bana mesaj attı. Dün benim için yaptığı planları içeren bir sürü mesaj attıktan sonra, bu sabah daha erken saatlerde mesaj atmaya başlamamasına şaşırdım.

Anne: Kristen, yarın saat kaçta eve varacaksın? Pazartesi gecesine kadar beklemek yerine, yarın akşam bir araya gelip gardırobuna bir kez daha bakabiliriz diye düşünüyordum. Gala için yeni bir elbise bulmamız gerekirse, zamanımız yetmez.

Dün gece eve dönüş uçağı rezervasyonu yapmamamın sebebi bu. Bradford'dan kaçmakla annemden kaçmak arasında kaldım. Onu görmek istememe isteğim daha ağır bastı, bu yüzden hâlâ Vegas'tayım. Şu anda buraya kalıcı olarak taşınmayı düşünüyorum.

Annem gelecek hafta sonu galada gelecekteki kocamla tanışma ihtimalim konusunda heyecanlanırken, dün aldığım bu tür mesajların sayısını iki elin parmaklarıyla sayamıyorum.

Mesajına cevap veriyorum.

Ben: Bunun için çok geç olacak.

Annem: Ne kadar geç?

Aman Tanrım.

O hiç pes
etmiyor.

Jenna'nın odasında, onun gece boyunca gelen bazı işlerini halletmesini bekliyorum. "Telefonumu kaybettim, tamam mı?"

Laptopundan başını kaldırıp kaşlarını çatarak bana bakar. "Ha?"

Telefonumu kaldırıyorum. "Annem sana neden mesajlarına ve aramalarına cevap vermediğimi sorarsa, kaybettiğimi söyle."

"Hâlâ gala konusunda seni rahatsız mı ediyor?" Kız kardeşim, annemizi ve bizi evlendirmek istemesini çok iyi bilir. Jenna artık buna katlanmak zorunda değil, ama şimdi de "*Ne zaman bana torun vereceksin?*" sorusuyla uğraşıyor. Bu da demek oluyor ki, artık annemizin ilgisinin çoğunu ben çekiyorum.

"Evet," diye cevap verdim Jenna'ya. "Durmayacak ve ben bıktım. Aslında o kadar bıktım ki, telefonumu almanı ve eve dönene kadar bana geri vermemeni istiyorum."

Onu zorla telefonumu almaya zorluyorum.

"Tamam, annenin bu konudaki ısrarına tamamen katılıyorum, ama Vegas'ta telefonun olmadan gitmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Omuz silkiyorum. "Seninle birlikte olacağım. Sen olmazsan, grubumuzdan başka biriyle birlikte olacağım. Telefonuma ihtiyacım yok." Hala ikna olmamış gibi görüldüğünde, ekliyorum: "Geri almayacağım. Bu sabah Phillip ve Annabelle'in Insta hikayesini de izlemek zorunda kaldım. Bütün bunları görmekten bıktım. Durmam için bana yardım etmen gerekiyor."

Kaşlarını daha da çatıyor. "Bekle. Phillip'le işin bitti sanıyordum?" "Bana mesaj atıp duruyor. Beni geri istediği gibi saçma sapan şeyler söylüyor. Ve sen bir şey söylemeden önce, ona inanmadım."

"Tamam, telefonunu kilitleyeceğim. Aslında, beni rahatsız etmemek için Beckett'e vereceğim."

Bu beni güldürdü. İkimiz de biliyoruz ki, onu kesinlikle rahatsız edeceğim, tıpkı ikimizin de onun pes edip telefonu bana vereceğini bildiğimiz gibi. Beckett ise vermeyecek.

"Bunda tek bir sorun var. O öğleden sonra geç saatlere kadar golf oynayacak. Bugün bizi kim kurtaracak?"

İkimiz de aynı şeyi düşündüğümüzü tahmin ettiğim için gülümsüyor.

"Poppy." Spa'da kızlarla buluşmak için aşağı inerken Jenna'ya şöyle diyorum:

"Poppy'ye her zaman dış ipi kullanacağıma söz veririm, bana telefonumu vereceğinden eminim."

telefonunu vereceğinden eminim."

"Olmaz. O kızın sınırları çok katıdır." Çok doğru.

Onun sınırlarına bu kadar sıkı sıkıya bağlı kalmayı öğrenmem lazım. Bu, titreşimler hakkında bilgi edinmekten bin kat daha yararlı olur diye düşünüyorum.

POPPY telefonumu alır ve gün boyu odasında kilitler. Jenna, bu sabah Annabelle'in gönderilerini kaydırırken bu hikayeyi gördüğümü söylediğinde, bana sosyal medyayı nasıl düzenlemem gerektiği konusunda da bir ders verir. Jenna bu haberi herkesle paylaştıktan sonra, bir dakika boyunca birbirimize dik dik bakışıırız. Gerçekten, kız kardeşler! Kız kardeşlerin sırlarını sakladıkları bir kasa var ve ona, ona anlattığım her şeyin o kasada güvenle saklandığını bilmesini sağlamam gerekiyor.

Saatlerce süren spa seansını ve herkesin çok fazla kişisel bilgiyi (buradaki herkesin adet döneminde seksle nasıl başa çıktığını bilmeme gerek olmadığına eminim) ve duygularını (Tanrım, lütfen beni şimdi vur) paylaşmasını katlandıktan sonra, kendime biraz zaman ve alan ayırmam gerekiyor. Özür dileyip telefonum olmadan tek başıma dolaşmayacağıma söz verdikten sonra odama çıkıyorum.

Otel bu öğleden sonra çok kalabalık ve ben, hiçbir şeye veya kimseye fazla dikkat etmeden, kalabalık bir asansöre biniyorum çünkü düşüncelerim hayatımın karmaşasına ve *belki de ilk orta yaş krizimin* ortasında olduğum gerçeğine, *ama bu sadece cehennemden bir dönüşüm de olabilir*. Bir milyon insanla birlikte asansöre sıkışıyorum. Geriye doğru itiliyorum ve neredeyse dengemi kaybediyorum. Sırtım arkamdaki kişinin göğsüne çarpıyor

ve her yerde tanıyabileceğim odunsu kokuyu duyduğumda, eller belimi tutarak dengemi sağlıyor.

Bradford'un ağzı kulağıma değiyor. "Havluyu atman çok yazık."

Onun sesinin, başka hiçbir erkeğin sesinin yapamadığı şekilde doğrudan damarlarıma işlediğini nefret ediyorum. "Tıpkı kadınları okumakta kötü olman ve bizim senin düşüncelerini umursamamızın utanç verici olması gibi."

Bir elini belimde tutarken, diğer elini kaldırıp saçlarımı omuzlarımdan yavaşça geriye doğru tarıyor. Dokunuşu sırtımda hafif. Her yerde hissediyorum ve zevkin içimi kaplamasına izin verirken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ona durmasını, ellerini kendine saklamasını söylemeliyim, ama söylemiyorum. Yapamıyorum çünkü zihnim ve bedenim savaşa girmiş durumda ve bedenimin kontrolü bırakması mümkün değil.

Ağzı hala kulağımda, "Hala geçen yıl kullandığın şampuanı kullanıyorsun," diye fısıldadı.

Nefesimi tutuyorum, ama yine de ona durmasını söyleyecek kelimeler bulamıyorum.

Parmakları belime dolanırken, diğer eli sırtımda bir çizgi çizerek titremeye neden oluyor. Sonra ellerini benden çekip sessizleşiyor ve beni, *Google'ın bir adamı öldürmenin en iyi yolu hakkında bana iyi bir cevap vereceğini umduğum bir* durumda bırakıyor.

Bütün bunlar neydi? Ve neden bana dokunabileceğini düşünüyor?

Benim katımdan kaç kat uzakta olduğumuzu kontrol ediyorum. Tam o anda, onun süitinin benimkinin yanında olduğunu hatırlıyorum. Tam on kat sonra yalnız kalacağız.

Neden tam da orta yaş krizini yaşadığım anda hayatıma geri dönmek zorunda? Tam kapasite çalışıyor olsaydım onunla çok daha iyi başa çıkabilirdim.

Asansör katımıza varır ve ben tereddüt etmeden çıkarım. Bradford'un hemen arkamda olduğunu görmezden gelmeye çalışarak, koridorda süitime doğru olabildiğince hızlı yürürüm.

Tek kelime etmeden odama gitmeme izin veriyor.

Çantamda oda anahtarımı ararken, kalbim sanki bir kaplan tarafından kovalanıyormuşuz gibi çarpıyor.

Kahretsin. Anahtar kartını düşürdüm.

Bradford, onu almak için eğildiğimde durmaz. Odasına doğru yürümeye devam eder.

Onu tek kelime etmeden bırakmalıyım, ama doğrulup "Neden bu günlerde bana bu kadar

pislik gibi davranıyorsun?"

Adımları yavaşlar ama tamamen durması birkaç saniye sürer. Bana dönerek, "Pislik olmakla, konuşmak istemeyen bir adam olmak arasında fark vardır. Ben pislik değilim." der. "Bu yıl bana gerçekten pislikçe davrandığını söylediğimde bana inan.

. İstedğini elde edemediğin için bana kötü davranma hakkın yok."

"Bu lafın senden çıkması çok komik."

Onun haklı olduğunu bilmek ve bunun için hemen suçluluk duymak hoşuma gitmiyor. "O gece seni kullandığım için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Ama o zamandan beri sana kötü davranmadım, Bradford."

"O gecedен bahsetmiyorum." "O zaman neyden bahsediyorsun?"

Bana inanamıyormuş gibi bakarken çenesini sıkıyor. "Seninle bunu yapmayacağım. O gece bittiğini söylediğinde seni dinlemeliydim, çünkü gerçekten bitmişti."

Gözlerim fal taşı gibi açılırken, dilim tutulur. Bradford benden uzaklaşırken, sessizce arkasından bakakalırım.

Arkasından kapının yumuşak bir tıklamayla kapanması, beni düşüncelerimle baş başa bırakır. Aslında, beni tek bir düşünceyle baş başa bırakır: Ne halt ediyor bu adam?

Ve orada durup boş koridora bakarak ne olup bittiğini merak ederken, çok daha yararlı başka bir düşünceye kapılıyorum: şarap kesinlikle bu tür durumlar için yapılmış.

Biraz içmem
lazım. Hayır, *çok*
içmem lazım.

Ve Vegas, mümkün olduğunca çok şarap içmek için uygun bir yer değilse, başka neresi uygun olabilir ki?

Bradford

Akşam yemeğinde karşımda oturan Kristen'a bakıyorum. Göz teması kurmamak için elinden geleni yapıyor ve sanki modası geçecekmiş gibi şarap içiyor. Şarap içmede başarılı olduğu kadar, benim varlığımı yok saymada da başarılı.

Bu hafta sonu onu kafamdan çıkarmak zor oldu, özellikle de öğleden sonra tartıştıktan sonra. Bu, ona elimi attıktan ve asla başlatmamam gereken bir konuşma başlattıktan hemen sonraydı.

Siktir.

Ona hala eskisi kadar çekici buluyorum. Hala onu istiyorum. Onu görmemek için elimden geleni yapmam bile bu duygularımın kaybolmasına yardımcı olmadı. Bunların asla kaybolmayacağına eminim.

"Ee," diyor Charlize bana bakarak, "bugün zor bir gün geçirdiğini duydum. Ne oldu?"

"Zor bir gün olduğunu anladın mı?"

"Hayır, ve dürüst olmak gerekirse, bilmek de pek ilgimi çekmiyor. Ama dün söylediklerinden, bunun ideal bir durum olmadığını anladım. Bugün formunda değildin mi?"

"Maçı kazanmış olmam her şeyi açıklıyor bence."

Charlize gülümser. "Evet, öyle de var, ama" — gözlerini bana diker — "seni anlamaya çalıştığımı biliyorsun. Neden bu kadar sert davrandığını merak ettim."

"Bradford'un aklından geçen tek düşünce, istediğini nasıl elde edeceği," diyor Kristen masanın diğer ucundan, gözleri benimkilere sabitlenmiş halde. Onun bakışlarını karşılayıp, bakışlarımı kaçırıp ilgilenmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Hayatın bir parçası da bu değil mi? İstedığımızı elde etmenin yollarını bulmak."

"Bazen öyle," diyor ve herkes bizim konuşmamızı dinlemek için kendi konuşmalarını kesiyor.

"Peki ya diğer zamanlarda? O zaman hayatın anlamı nedir?"

"Oh, bilmiyorum, insanların istedikleri saatte kahvaltıya gelmelerine izin vermek."

Bu sabah ona kahvaltıyı ne zaman bitireceğimi söylediğim zamanı kastediyor. Onu düzeltmeye gerek görmedim, çünkü amacım

bunu, istemediği takdirde benimle karşılaşmak zorunda kalmaması için söylediğimi düzeltmeye gerek görmüyorum.

Biraz viski içip şöyle diyorum: "İyilik cezasız kalmaz."

"Görünüşe göre bazı kelimelerin anlamını hala bilmiyorsun. Noel için dilek listene bir sözlük eklemelisin. *Good* kelimesini aramanı şiddetle tavsiye ederim. Ve hazır sözlüğe baktığın sırada *violent* kelimesine de bir göz at."

"Onu biliyorum. Dokuz ay önce bana anlamını öğrettin."

Jenna bu anı fırsat bilip sohbete dahil oldu. Yüzündeki ifade, Kristen ve benim kan dökene kadar devam edeceğimizden endişelendiğini gösteriyordu. "Kris, biraz hava alalım."

Kristen'in gözleri benimkilerden, benimkiler de onunkilerden ayrılmıyor. Diğerleri sohbete katıldığında bile.

"Ben, şahsen, istediğimi daha sık elde etmek isterim," diyor Poppy.

"Bence gayet iyisin," diyor Adeline.

"Seks her zaman daha fazla olabilir," diyor Poppy.

Kristen sonunda başka yere bakar ve grubun bir kısmı hayatlarında daha fazla seks yapmayı tartışırken Jenna'ya göz atar. Kristen, ayağa kalkıp masadan ayrılmadan önce kız kardeşine bir şey söyler.

Onun tuvalete doğru yürüdüğünü izliyorum.

Ayağa kalkıp ayrılırken yüzündeki ifade saf öfkeydi, bu da kafamı karıştırdı. Dokuz ay önce ondan o mesajı alan bendim. Tam tersi değil. O sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Benim için hiçbir şey değildi. Bu, yüz yüze konuşulması gereken bir konuydu. Bana gelip bunu anlatarak hak ettiğimi düşündüğüm saygıyı göstermediği için şaşırdım.

Sevdiğim kadının bana bunu yapabilecek durumda olması beni mahvetti. Üç saat sonra bir galada Phillip'in kolunda beni görüp, beni görmezden gelmesi de öyle. Onun yaptıklarını asla unutmam.

Gecenin geri kalanında Kristen'dan uzak ^{dur}dum. erkeklerle oynadım
arasında soruları mesajlara mesajlarına Alan'ın benim
siyasi

danışmanım. Altı aydır birlikte çalışıyoruz ve o son derece yetkin biri. Anladığım kadarıyla bu adam hiç uyumuyor. Cecelia ile evliliğim dahil, satamayacağı hiçbir şey yok. Altı ay boyunca benimle birlikte bunu satmak için çalıştı ve anketörler, onun başarılı olduğunu gösteren bilgileri az önce bana iletiler. Cecelia, başarılı bir avukat olması, kamuoyunda tanınırlığı ve geçmişte erkeklerle çıkmakla ilgilenmediğini açıkça belirtmiş olması nedeniyle her zaman zor bir satış olacaktı. Alan bana bunu halledebileceğini söyledi ve yalan söylememiş gibi görünüyor. Hala yapmamız gereken işler var, ama kısa sürede çok yol kat ettik.

Tüm çiftler odalarına çıktıktan sonra, ben masada kalıp biraz daha oyun oynuyorum. Kazanma serim sona erdikten yaklaşık yarım saat sonra ayrılıyorum. Asansöre giderken Beckett'tan bir mesaj alıyorum.

Beckett: Bradford, ben Jenna. Odanda mısın? Ben:

Birazdan odama çıkacağım. Neden?

Beckett: Lütfen bana bir iyilik yapıp Kristen'ı kontrol eder misin? Senin odanın yanındaki odada, değil mi?

Ben: Evet. O iyi mi?

Beckett: Telefonu yanında değil ve odasındaki telefona da cevap vermiyor. Eminim iyidir ama emin olmak istiyorum.

Ben: Onu kontrol edip sana haber

veririm. Beckett: Teşekkürler!

Asansör gelir ve Kristen için duyduğum endişeyi inkar etmeye çalışarak içeri girerim. Ne kadar ilerlediğimi düşünürsem düşünsem, onun için endişelenmeden edemiyorum.

Kapıyı çaldığımda cevap vermiyor ve birkaç dakika dikkatini çekmeye çalıştıktan sonra, orada olmadığına karar verip onu aramak için aşağı kata iniyorum.

Onu kumarhanenin barlarından birinde bulmam beş dakikamı aldı. Bir taburede oturmuş, barmenle konuşuyordu. Yavaşça yaklaştım ve bir dakika onu izledim, ne kadar canlı olduğunu, yüzünün ve ellerinin ne kadar ifade dolu olduğunu gördüm. Konuştukları şey her neyse, Kristen ona çok tutkuyla bağlıydı.

Bu, yıllardır görmediğim Kristen. Enerjisi, tanıştığımız geceyi hatırlatıyor bana. New York'u benim için aydınlattığı geceyi.

Gülüyor, uzun kahverengi saçlarını omzundan çekiyor ve giydiği seksi, ışıltılı altın rengi elbisenin gizleyemediği dekoltesini ortaya çıkarıyor

. Dekoltesi, neredeyse beline kadar uzanan derin bir V şeklinde ve minik elbise iki ince askıyla tutturulduğu için üst kısmı pek bir şey giymemiş gibi. Tanrım, elbisenin alt kısmı da pek bir şey giymemiş gibi. Bu elbise, onu gören her erkeği baştan çıkarmak için tasarlanmış.

Beni fark edince gözlerindeki ışıltı söner. Barda yanına oturduğumda, "Benimle konuşmak istemeyen bir adam için, bu hafta sonu epik bir başarısızlık sergiliyorsun" der.

"Jenna seni kontrol etmemi istedi."

Kokteyliyi dudaklarına götürür ve bir yudum alır. Bardağı geri koyarken, "Beni kontrol ettiğini kabul et. Buradaki işin bitti" der.

"Ne kadar içtin?"

"Bu sorunun görevinin bir parçası olduğunu sanmıyorum."

"Siktir. Yetişkin gibi davranabilir miyiz? Telefonun yanında değil ve sarhoş olmaya niyetliysen seni yalnız bırakmak istemiyorum."

"Tamam, sarhoş olmayacağım," der, bunu yerine getirmek için hiçbir çaba sarf etmeye niyeti olmadığını gösteren rahat bir omuz silkmeye.

"Seni burada yalnız bırakmayacağım, Kristen."

"Yani kalacak mısın? Birlikte içki mi içeceğiz?" Gözlerini genişletip ağzını kısa bir süre kapatarak nefesini tuttu. "Benimle konuşacak mısın?"

Elimle yüzümü ovuşturuyorum. Bunun için çok yorgunum. "Yetişkin gibi davranabilir miyiz diye sorduğumda ciddiydim."

Bana bir sır verecekmiş gibi bana doğru eğildi. "Sana sıcak bir ipucu vereyim, bir erkek bana böyle şeyler söylediğinde, bu sadece tam tersini yapmak istememe neden oluyor." Taburesinde dikleşti. "Bu, *sakinleşmekle* eşdeğer bir şey ve o iki kelimeye karşı hislerimi biliyorsun."

"Bunun son konuşmamız olmasını istediğim için, benden bir daha bu kelimeleri duymayacaksın."

"Çok acımasızsın Bradford. Umarım bu seni mutlu eder." Kokteylinden biraz daha içer ve elini sallayarak barmene bir tane daha istediğini belirtir.

Bu gece onunla burada kalamayacağımı bildiğim ve onu telefonsuz bırakmak istemediğim için cep telefonumu çıkarırım. Beckett'a Kristen'ın güvende olduğunu bildiren bir mesaj gönderir ve telefonu bara bırakırım. Sorgulayan bakışına karşılık, "Şifre 0606. Sabah bana geri verebilirsin," derim.

Gözlerinde güçlü bir şok ifadesi belirir. Kafasını sallar ve telefonu bana geri iter. "Telefonunu almayacağım."

Telefonu alıp kararlı bir şekilde önüne koyuyorum. "Alacaksın ve bu konuda benimle tartışmaya devam etmeyeceksin. Yorgunum ve seninle uğraşacak havamda değilim." Uzun bir nefes veriyorum. "Sabah görüşürüz."

Onun bu konuda ne düşündüğünü duymak ya da gözlerindeki kızgınlığın kaybolmasını görmek için beklemiyorum. Birkaç dakika sonra asansördeyim. Süitime ulaştıktan bir dakika sonra kendime doldurduğum viski, şimdiye kadar kendime hazırladığım en sert içki.

İki içki içtikten sonra kapım çalınır. Kimseyi görmek için uygun ruh halinde olmadığımından kapıyı açmak istemiyorum, bu yüzden kapıya doğru yavaşça ilerliyorum.

Yaklaştıkça kapı çalma sesi daha yüksek ve ısrarcı hale geliyor, sonra da asla görmezden gelemeyeceğim o şehvetli sesi duyuyorum. Ve yanılmıyorsam, sesi çok kızgın geliyor. "Bradford! Telefonun bende ve sana söyleyecek çok şeyim var! Beni içeri al!"

Kristen

Önce şunu açıklığa kavuşturalım. Bradford çok fazla mesaj alıyor. *Çok fazla*. Telefonunu yirmi dakikadır elimde tutuyorum ve ona on dokuz mesaj geldi. Çoğu Alan adında bir adamdan, ama bir tanesi Hayden'dan, bir tanesi Cecelia'dan ve ikisi de babasından. Kayıtlara geçsin, onun telefonuna girip hayatını gözetlemek için bana verdiği şifreyi kullanmadım.

Bu beni çok yordu.

Ama telefonu ona götürmek için harcadığım enerji kadar yorucu değildi, böylece sabah olana kadar beklemesi gerekmedi. Mesajların önemli olabileceğini düşündüm. Kilit ekranında Alan'dan gelen mesajlar kesinlikle önemli görünüyordu.

Evet, o mesajları okudum. Ben melek değilim. Ayrıca, orta yaş krizindeyim; dikkatimi dağıtacak *bir şeye* ihtiyacım vardı.

Kokteyli bile bitirmedim. Sanırım bu, terapistimin Bradford'un bir pislik olduğunu inkar eden tarafımla ilgili yapması gereken çok şey olduğunu gösteriyor. Bunu nasıl yapacağımı bulabilirsem, onu iyi kızım ile birlikte yol kenarına terk etmem gerek.

Bradford kapıyı açmak için acele etmiyor. Elbette henüz uykuya dalmış olamaz. Ona seslendikten sonra, biraz daha yüksek sesle kapıyı çalıyorum.

Kapı açılır ve onun mavi gözleri benimkilerle buluşur. Elini cep telefonuna uzatarak, "Yatmaya hazırlanıyorum. Söylemek istediğin şeyi atlayabilir miyiz? Duymak istediğim hiçbir şey yok," der.

Onun söylediklerini görmezden gelerek onu itip geçiyorum ve mermer giriş holünden geçerek, büyük pencerelerinden Vegas'ın gece ışıklarının muhteşem manzarasını sunan oturma odasına giriyorum. Telefonunu elime alıp, "Cecelia çok eğlenceli birine benziyor. Az önce sana gönderdiği mesaja bakılırsa, kırk yaşına gelmeden gümüş tilki olacağını tahmin ediyorum." Ona dönerek, gömleğinin üst düğmelerine bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Düğmeler rahatça açılmış ve bronzlaşmış tenini ortaya çıkarmış, lanet olsun, dokunmak istiyorum. "Hayden ona sinirlenmiş görünüyor." O bana doğru yürürken başımı eğiyorum. "Ve Alan. Sana yalan söylüyor. Herkesin Cecelia'nın erkeklerden hoşlandığına inanması *imkansız*. Onun kadınlara olan ilgisi efsanedir. Alan açıkça yanlış kişilere anket yapıyor. Yardıma ihtiyacın olursa, onu doğru kişilerle

. Başkanlık yarışına başlamadan önce her şeyi mahvetmeni gerçekten istemiyorum."

Cep telefonuna uzanırken bana öfkeli bir ifadeyle baktı. "Bitirdin mi?"

"Aslında, hayır. Daha yeni başladım."

Telefonumu elimden kapıp cebine koydu. "Hayır, başlamadın. Gidiyorsun." Hâlâ o karanlık ifadeyle.

"Bütün o mesajlarla nasıl başa çıkıyorsun? Neredeyse her dakika bir mesaj geliyordu ve bu cumartesi gecesi geç saatteydi. İş günlerinde kaç tane mesaj aldığını düşünmek bile beni ürpertiyor."

"Kristen." Şimdi sesi, yüzüne uygun olarak kararmış, ufukta ölümcül bir fırtına kopmak üzere.

Sanırım onun benim adımı söylemesi beni böyle yapıyor. Ya da şifresinin tanıştığımız tarih olması olabilir. Ya da belki de ona bu kadar yakın olup, onun bu kadar uzak hissetmesi olabilir. Bunlardan biri, hepsi ya da aramızdaki milyonlarca başka küçük şey beni çileden çıkarıyor.

Sıkı sıkıya tutunduğum, parçalanmış bağlarımız tamamen kopuyor.

Çok kızgıyım.

Bize ne olduğu için.

Bana ulaşmama izin vermemesine.

Bizi vazgeçmesine.

Öfkem içimden taşarken göğsüne yumruk atıyorum. "O seni mutlu etmeyecek. Bunu biliyorsun, değil mi? Seni Beyaz Saray'a götürebilir, ama seni mutlu etmeyecek!"

Burun delikleri genişlerken parmaklarını benimkilerin etrafında sıkıştırır. "Mutluluğu bıraktım. Bunu sen sağladın."

"Ben yapmadım! Hazır olmadığımı söyledim."

Ölümcül fırtına gözlerinde canlanıyor. "Evet, o sırada yattığın adam evinde serbestçe dolaşırken bana hazır olmadığımı söyledin. Sana iyileşmen için alan verdim. Sana zaman verdim. İstedğin her şeyi verdim, ama sonra, tekrar biriyle çıkmaya hazır olduğunda beni seçmedin."

Acısı bana haykırıyor ve ben onu anlıyorum. Ama farklı seçimler yapabilmeyi ne kadar istesem de, o farkında olmasa da ben onu seçtim. "Seni seçemedim, Bradford."

Elimi bırakıp benden uzaklaşıyor. "Bu tam bir saçmalık Kristen ve ben bunu yutmuyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyorum, ama o sanki bana yakın olmaya dayanamıyormuş gibi bir adım daha geri çekiliyor. Gömleğine uzanıp bir avuç dolusu tutuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "O zaman seni seçseydim ne olacağını söyleyeyim. Sahip olduğumuz her şeyi mahvederdim. Kızgındım. Acı çekiyordum. Zehirliydim. Ve tüm bunları senden çıkarırdım. O aylar boyunca erkeklerden nefret ediyordum. Kendi berbat davranışlarımla intikam almak istiyordum ve bunun farkındaydım, bu yüzden flört etmekten uzak durdum. Tekrar dünyaya açılmaya hazır olduğumda, seni hariç herkesi seçtim. Seninle çıkmaya başladığımızda işleri mahvetmemek için yeni sınırlarımla nasıl flört edeceğimi bulmam gerekiyordu." Gömleğini daha sıkı tutuyorum. "Seni seçmeyerek seni seçtim."

Gözlerindeki bakış, bana inanmak istediğini söylüyor, ama inanmıyor. "Hâlâ inanmıyorum. Bana gönderdiğin mesaj ve sonrasında yaptıkların yüzünden."

"Aman Tanrım, Bradford, neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum!" Hayatım buna bağlıymış gibi gömleğini sıkıca tutuyorum, yüzüne bağıriyorum ve içimdeki acıyı durduramıyorum. "Sürekli bilmece gibi konuşuyorsun, mantıksız şeyler söylüyorsun, sanki bunu *ben* yapmışım gibi davranıyorsun. Bunu ben yapmadım! Bu benim suçum değil! Birlikte bir şansımız olması için gerekeni yaptım. Sen beklemedin. Bana nefes almak için tek ihtiyacın olan şeyin ben olduğumu söyledin ve yıllar önce bana, iyi arkadaşlar işler zorlaştığında çekip gitmezler demiştin. Ama sen tam da bunu yaptın." Gömleğini bırakıp ellerimi göğsüne vuruyorum. "Bunu sen yaptın, ben değil!"

Elleri ellerimi yakaladı. Bileklerimi sıkıca kavrayarak beni kendine doğru çekti. "Ben senin en iyi arkadaşındım Kristen ve ben uzaklaşmadım. Hazır olmadığını söyledikten sonra bile bekledim. Ama o mesaj... Lanet olsun" — gözlerindeki kara bulutlar tehlike saçmaya hazır gibi görünürken, ağır bir nefes alır—"Bir erkeğe öyle bir mesaj gönderdiğinde, onu mahvedersin ve ona uzaklaşmaktan *başka* seçenek kalmaz." O uğursuz ağır nefes, aramızda yerini bulur. "Bunu sen yaptın."

Kalbim göğsümde şiddetle atıyor. "Sana mesaj göndermedim! Göster bana!"

Beni bırakmıyor, kıpırdamıyor. Ellerini bileklerime sıkıca tutturmuş, vücudumu kendine sıkıca bastırmış, beni izliyor.

içinde kopan fırtınayı öfkeyle bastırmaya çalışıyor.

Ellerimi kurtarmaya çalışıyorum ama gücüm Bradford'unkine yetmiyor.

Yine de ona karşı direniyorum ve "Göster bana!" diye bağıyorum.

Kendine sakladığı duyguların kasırgası sonunda

Söylediğimi yapmak yerine, bir elini boğazıma dolayarak boğazımı kavrar, diğer eliyle de beni sıkıca tutar. Beni duvara doğru iterek yüzünü yüzüme yaklaştırır. "Son bir buçuk yıldır bana işkence etmek yetmedi mi? Devam etmek mi istiyorsun?"

Bradford bana yapışırken, vahşi bir karanlık enerji etrafımızı sarıyor. Öfkeyle doludur, öfke yayar, öfke solur. Ve ben bunların hiçbirini anlamıyorum.

Elini boğazımdan çekmeye çalışıyorum ama o buna izin vermiyor. "İşkence eden sensin. Sen..."

"Hayır!" diye bağıyor, yüzü benimkine o kadar yakın ki sesi bir silah gibi. "Seni sevdim ve sen o sevgiyi alıp beni mahvettin."

Göğsümdeki şiddet durdu. Beni sevmişt.

Beni sevdi.

Beni sevdi.

Bir elimle yüzünü kavrarken, diğer elimle gömleğini tutuyorum. Yaklaşmaya çalışıyorum. Yaklaşmam lazım. "Beni sevdi."

Nefesi hızlanıyor, gözleri benimkilerin onunkilerden hiç ayrılmamasını istiyor. "Evet."

Parmaklarım yüzüne sertçe batıyor. Bu yüzün sahibi olmak istiyorum. Asla bırakmak istemiyorum. "Hâlâ beni seviyorsun."

O bu söz üzerine kendisiyle savaşıırken, çenesi elim altında sıkışıyor. Onu beklerken ciğerlerime hava girmiyor.

Zaman durur.

Saniyeler geçiyor.

Acı verici derecede yavaş.

Anılar zihnimi doldurur.

Bradford'un bana sevgisini gösterdiği tüm küçük jestler.

Yeterince dikkat etmediğim tüm küçük şeyler, çünkü etseydim, onun dışında başka biriyle vakit kaybetmezdim.

"Bradford," diye yalvarıyorum, yüzünü daha sıkı tutuyorum. Zamanın durmasını çaresizce istiyorum. Bana evet demesini çaresizce istiyorum.

"Siktir." Parmakları boğazımı daha sıkı kavrarken, bir ejderhanın ateş püskürtmesi gibi üzerime o "*siktir*"i üflüyor. "*Siktir*." Ve sonra dudakları benim dudaklarıma çarpıyor ve bana hayat üflüyor.

Bana, hissettiği tüm işkenceyle öpüyor. Sanki bunu ondan alıp bir daha geri vermemem gerekiyormuş gibi. Sanki ona bir daha dokunmazsam hayatta kalamayacakmış gibi.

Elleri saçlarımda. Öfkeli.

Kötü niyetli.

Sahiplenici.

Hayatımın geri kalanında her saniye onların neden olduğu acıyı çekeceğim, sırf o acil arzuyu ve hakimiyeti hissetmek için.

Bradford her zaman kalbimin kralı olmuştur. Onun sonsuza kadar kalbimin sahibi olmasını istiyorum.

Ağzını ağızımdan ayırıyor ve boynumdan boğazıma, köprücük kemiğime doğru öpüyor. Dudaklarının cildime her dokunuşu ruhuma ateş gibi düşüyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip vücudumu ona doğru eğiyorum. Asla durmasını istemiyorum.

Vücudumun aşağısına doğru inerek, elbisenin askılarını omuzlarımdan indirir ve göğüslerimi öperken inler. Elleri sert bir şekilde göğüslerimi kavrar ve meme ucumu ağzına alır.

"Tanrım," diye inlerim, bacağıma onun etrafına dolayarak, amımı onun ereksiyonuna sürterek sürtünme ararım. Onun içimde olmasını istiyorum.

Bradford vücuduma nazik davranmıyor. Elleri kaba, ağzı müstehcen. Elbisesini düşüncesizce çıkarıyor.

Dizlerinin üzerine çöküp iki eliyle belimi kavradığında, kalçalarımı ona doğru çeviriyorum. Yüzünü külotuma bastırmadan hemen önce çıkardığı vahşi homurtusu içime işliyor. Tüm içime. Parmaklarımı saçlarına geçirip daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını.

Külotumu yırtıp çıkarır. Kendini yavaşlatıp amımı izlerken onu izlerim. Omuzları, kendini kontrol etmek için çok uğraşıyormuş gibi gergindir. Kendini kontrol etmesini istemiyorum. Beni almasını istiyorum. Bütün beni. Beni mahvetmesini istiyorum.

Saçlarını sıkıyorum. "Bradford." Bu, gözlerini bana çeken bir yalvarış. "Sana ihtiyacım var."

Gözlerindeki acımasız bakış parlar ve sonra birden patlar. Tüm kontrolünü kaybeder.

Ve sonunda, *sonunda*, bana her şeyi verir.

Ellerini amıma getirir ve tüm merkezimi yalar. Bunu çok yavaş, çok derin ve o gırtlaktan gelen homurtusu ile yapar. Bir erkeğin bana yaptığı en pis şeydir. Benim için yeni bir şekilde samimidir.

Klitorisime geldiğinde, dilini üzerinde daireler çizip emmeye başlar. Bacaklarım birdenbire güçsüzleşir ve sırtım duvara yaslanır.

Bradford klitorisimle uzun uzun uğraşır. Sonra, ağzımı öperek aşağıya doğru iniyor, orada beni öpüp emiyor ve sonra yavaşça dilini içime sokuyor.

Bir bacağıma omzuna atıyorum ve o, dilini içime sokup klitorisimi okşarken onaylayan sert bir ses çıkarıyor.

Ben ıslandıkça, beni daha da açıyor ve yüzünü bana daha sert bastırıyor, dili daha derine ulaştırıyor.

Kendimi ona sürüyorum, onu daha derinde istiyorum, ona ihtiyacım var. Bradford'u içimde çok derinde istiyorum.

Bu, şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Pervasız, şehvetli, *ilkel* bir his.

Orgazmım yaklaşıyor ve ihtiyacım olanı arayarak sallanıp sürünüyorum.

Bradford dilini parmaklarıyla değiştirir, önce birini, sonra ikisini içime sokar.

O parmakları sıkıyorum. Orada çok iyi hissettiriyorlar. Bradford'un gözleri benimkilere bakıyor. Ben sıkarken, o benim bakışlarımı tutuyor, klitorisimi ağzına alıyor ve parmaklarını daha sert ve daha hızlı içeri sokuyor.

O izlerken orgazmım beni tüketiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki renkler görüyorum. Altın rengi. İndigo.

Kırmızı.

Aklımdan her şey silindi ama bu orgazm, bu zevk, bu adam.

"Siktir, çok güzelsin." Bradford'un sesi kaba ve beni güzel bulduğu için sinirli.

Gözlerimi açıyorum, o ayağa kalkarken. Orgazmım daha yeni bitmişken, beni omzuna alıyor ve yatak odasına doğru büyük adımlarla ilerliyor, beni yatağa bırakıyor. Ben yatağa iner inmez elleri gömleğinin üzerinde, düğmeleri koparıyor ve sanki bunu yeterince hızlı yapamıyormuş gibi bana bakıyor.

Cildim, onun içimde yarattığı ateşle yanıyor ve ben yatakta yukarı tırmanıyorum, bana yapmayı planladığı her şeye hazırım.

Gömleğini, kemerini ve pantolonunu yırtıp atıyor.

Boxer şortunu da çıkarır ve ben onun büyüklüğüne nefesimi tutarım. Onun içime sığabileceğini hayal bile edemiyorum, ama o prezervatifi takarken bu düşünce silinir.

Sonra üstüme çıkıp bacağıma omzuna sertçe çekerek amımı aşağıya doğru bakıyor. Penisini hizalarken tekrar gözlerime bakıyor. "Umarım sert olmasını sorun etmezsin çünkü sana başka bir şey veremem." Bunu söyleme şekli, bunun benim yüzümden olduğunu düşündüğünü belli ediyor. Onun içindeki vahşi ve çaresiz tarafı benim ortaya çıkardığımı belli ediyor.

Cevabımı beklemeden, tam da söz verdiği gibi içime giriyor.

Dünyam patlar.

Boynuna sarılıp onunla birlikte hareket ediyorum. Çıkarıp tekrar içeri giriyor.

Gözleri gözlerime kilitlenmiş.

O vahşi fırtına hala gözlerinde esiyor. Öfke görüyorum.

Acı görüyorum.

Onun rızası dışında verilen türden bir aşk görüyorum. Bradford beni seviyor ama sevmek istemiyor.

"Seni seviyorum." Bu sözler, farkında olmadan ağzımdan dökülüyor. Bu adamla birlikteyken düşünmüyorum, sadece hissediyorum. Kimsenin bana hissettiremediği bir şekilde hissediyorum. Ona karşı duygularımı ifade etme şeklim üzerinde hiçbir kontrolüm yok ve bu hem korkutucu hem de dünyadaki en güzel şey.

Gözleri ızdırap dolu bir şekilde parlıyor. Daha sert itiyor.

Ve homurdanarak, "Bana bunu söyleme," diyor.

Boynunu kavrarım ve o beni siktiği kadar çılgınca onu sikerim. "Bana ne yapacağımı söyleme."

Bana daha sert giriyor.

Tırnaklarımla derisini tırmalıyorum, bana verdiği zevkten daha çok dudaklarından çıkan tıslamayı seviyorum. "Sana mesaj atmadım."

"Gönderdin lan."

Parmaklarımla boynunu daha sıkı sıkıyorum. "Neden Cecelia'yı seçtin?"

"O bu işi halledebilir." "Senin

için ondan nefret ediyorum."

Gözlerinde parıldayan onaylamayı gözden kaçırmak imkansız.

Kalçaları daha hızlı hareket ediyor ve yüzünde kararlılık beliriyor.

"*Siktir*," diye homurdanır, her şey hızlanırken, kol ve omuz kasları daha da gerilir.

O içime girmeye devam ederken ben de boşalıyorum.

O rengi tekrar görüyorum ve Bradford son bir kez daha itip boşaldığında, renk daha da yoğunlaşıyor, daha da baskın hale geliyor. Başını omzuma bıraktığında, renk daha parlak kırmızı tonlara dönüşüyor.

Her gün başını omzuma yaslamasını

istiyorum. Her gün içimde olmasını

istiyorum.

Her gün gülümsediğini bilmek istiyorum.

Çekip çıkar ve ikinci bir bakış bile atmadan yataktan kalkar, banyoya doğru yürür. Arkasında kapının çarpması, kemiklerime kadar işleyen bir ürpertiyle içimi sarar. Ruhuma kadar işleyen bir ürperti.

Düşünmüyorum; hissediyorum.

Yataktan kalkıp pantolonunun cebinde onun telefonunu arıyorum. Şifresini girip mesajlarını açıyorum. Acı verecek kadar geriye kaydırıp sonunda adımı buluyorum ve üzerine tıklıyorum.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, dokuz ay önce gönderilen son iki mesajı okurken patlayacakmış gibi hissediyorum.

Bradford: Seni bekliyorum Kristen, ama bu beni öldürüyor.

Kristen: Beklemeyi bırak. Fikrimi değiştirdim. Bitti. Sana ihtiyacım olanı verebileceğini düşünmekle hata ettim. Phillip ile evleneceğim.

Mesajlara bakıp duruyorum, tekrar tekrar okuyorum. Ve tekrar.

Bu mesajı ben göndermedim.

Bradford'a asla böyle bir mesaj göndermezdim.

"İhtiyacın olanı aldın mı?"

Başımı kaldırıyorum ve Bradford'un üzerimde durduğunu görüyorum, yine o karanlık bakışla bana bakıyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Sana o mesajı göndermediğime yemin ederim. Telefonum burada olsaydı, sana gösterirdim."

"Ne göstereceksin? Telefonundan sildiğini mi?"

Bu adam.

Çok acı çekiyor.

"Bradford, yaşadığımız her şeyi bir düşün. Tanrım, yıllardır birbirimizi arzuluyorduk. O gece kulüpte sana söylediklerimi bir düşün. Gerçekten bir düşün. Ve az önce yaptığımız şeyi düşün. Bu hafta sonu sana söylediğim her şeyi düşün." Ona yaklaşıyorum ve telefonunu nazikçe eline koyuyorum. "Sana bu kadar incitici bir şey gönderebileceğimi gerçekten düşünüyor musun?"

Elimi yanağına koyarak, benim için yeni olan yüzündeki çizgileri inceledim. O kadar yakışıklı ki. Çok yakışıklı ama şu anda kırılmışlığıyla çok sert görünüyor. "Birbirimize söylediğimiz şeylerden nefret ediyorum. Aramızdaki bağı bu kadar güçlü hissedebildiğim halde, bunun önüne bu kadar çok saçmalığın geçmesine izin verdiğimizden nefret ediyorum. Senin için savaşmadan bunu bırakamayacak kadar çok şey yaşadım. Beni dinlemeni istiyorum. Seni istiyorum. Seni istemekten hiç vazgeçmedim. Sorunlarımı çözmek için başka erkekleri seçerek seni incittiğim için üzgünüm, ama şimdi seni seçmek istiyorum. O buz kraliçesiyle nişanlı olduğunu biliyorum, onun senin için akıllıca bir seçim olduğunu biliyorum ve bu nişanı bozarsan büyük bir fırtına kopacağını biliyorum, ama seni istiyorum. Ve beni seçmeni istiyorum."

Bunu söylemesi uzun zaman alıyor.

O kadar uzun sürer ki, ona ulaşamadığımı düşünmeye başlarım. Sonra nefes verir, omuzlarındaki gerginlik azalır.

Ben yavaşlarım.

Tüm sabrımı kullanırım.

Ve o beni çok uzun süre beklediği için onu beklerim. Sonunda,

"Zamanlaman berbat," der.

Yavaş davranmaya devam ediyorum. Tereddüt eden bir geyik gibi. Onu yanlış anlamış olabileceğim ihtimaline karşı. "Biliyorum. Ama savunmam gerekirse, o mesaj aramıza girmesaydı daha erken davranırdım."

Nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor. "Tanrım, Kristen."

Gülümsüyorum. Elimde değil. Bradford biraz şaşkın görünüyor. Onu hiç böyle bir ifadeyle görmemiştim.

Huysuz bakışı alevlenir. "Bu gülünecek bir konu değil."

Gülmeye devam ediyorum. "Farkındayım, ama yine de."

"Yine de ne?"

"Şaşkın olduğunda çok tatlı görünüyorsun."

"Sevimli mi?"

Ah, onun huysuzluğuna bayılıyorum.

Ona yaklaşıyorum, kollarımı beline doluyorum. "Evet, sevimli. Seni öpmek istiyorum."

Bir kolunu bana dolarken, diğer eliyle saçlarımı okşuyor. Gözlerindeki şefkat her şey demek. *Her şey.*

Yüzünü bana doğru eğip beni öpüyor. Acele etmeden, bir saniye bile acele etmeden. Dilini benim dilimin üzerinde gezdirerek öpücüğü derinleştiriyor.

Bradford'un dudakları yaşamak istediğim yer. Onlar benim güvenli limanım. Onlarsız bir gün daha yaşamak istemiyorum.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırdığında, onunla tartışmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama "Bir dahaki sefere beni bir şey için bekletirsen, bu kadar uzun sürmesin" diyerek bu düşüncüyü kafamdan çabucak silip atıyor.

Bir dahaki sefere.

Onu beklerken sıkıca tutunduğum hava içimden dışarı çıkıyor. "Seni bir daha asla bir şey için bekletmeyeceğim."

Telefonu bir mesajla çalar ama o bunu görmezden gelir. "Buna izin vermeyeceğim." Bir mesaj daha gelir.

"Umarım izin vermezsin." Tanrım, umarım izin vermez. Telefonuna bir mesaj daha geldiğinde, "Mesajlarını kontrol etsen iyi olur. Önemli olabilirler" diyorum.

Hareket etmiyor. "Hiçbir şey bu konuşma kadar önemli değil."

Bu sözlerin tadını çıkarmak istiyorum. Bradford'un kollarında kalmak istiyorum, ama telefonu çaldığında, onunla onun için önemli olan şeyler arasına girmek istemiyorum.

Onun kollarından kurtuluyorum. "Telefonuna bak. Ben giyinmeye gidiyorum."

Giysilerimi bulduktan sonra, düşündüğümde daha uzun süre banyoda kalıyorum. Bu gece olan her şeyin etkisinden kurtulmak için zamana ihtiyacım var.

Phillip'e ne yapacağım konusunda cinayet içeren düşünceler kafamda dolaşüyor. Bradford'dan gelen mesajı ele geçirip cevap göndermiş olmalı.

Dokuz ay önce, Phillip ve ben iyi bir dönemden geçiyorduk. Onun için, ilişkimiz *gerçekten* iyi gidiyordu. Phillip'in, onunla uzun vadeli bir ilişki istemediğimi açıkça belirtmeme rağmen, ilişkimizin başlarında evlilik planları olduğunu biliyordum. Bu plan, her zaman

Çünkü onunla evlenmeye niyetim yoktu. Evlenmek istediğim tek erkek Bradford olduğu için.

Bradford'un beni görmezden geldiğimi düşündüğü geceyi hatırlıyorum. O zamanlar birbirimizi gördüğümüz tek zamandı.

Phillip ile tartışmıştım ve bütün gece kötü bir ruh halindeydim. Bradford'u gördüğümde, o ruh halim yüzünden ondan kaçındım. Ayrıca, birkaç hafta önce ona henüz hazır olmadığımı söylediğimde kavga ettiğimiz için konuşmaktan da çekiniyordum. Phillip ile olan ilişkim yüzünden kızgın ve incinmişti. O gece galada Bradford'u görmezden gelmiyordum; ona erkek arkadaşımı dayatmak istemiyordum.

Phillip, Bradford beni görmek için daireme geldiğinde kavgamızı duymuştu. Geçmişimizi öğrenmiş ve kıskançlık duymuştu. Bradford'dan kaçındığım gece aşırı derecede sahiplenici davranışlar sergilemişti.

O gece hiçbir şey iyi gitmedi. Bradford'un o mesajı bağlamında nasıl yorumladığını anlayabiliyorum. Tanrım, keşke bu konuda bana gelseydi, ama neden gelmediğini anlıyorum. Her defasında incindiğini paylaşıp benimle ilerlemeye çalıştığında, onu uzaklaştırmıştım. Bir kez daha acı çekmek için geri döneceğimi de sanmıyorum.

Phillip bu saçmalık yüzünden tüm öfkemi üzerine çekecek. Hem de fazlasını. Bu günlerde duygularımla bağlantı kurmakta iyi olmam onun için gerçekten çok yazık.

Banyoda işimi bitirip yatak odasına geri dönüyorum. Bradford gitmiş ve oturma odasından konuşma sesleri geliyor.

Sadece pantolonuyla koltuklardan birinde oturuyor. Ben ona doğru yürürken konuşmaya devam ediyor ama beni izleyişinden, dikkatinin çoğunu bana verdiğini düşünüyorum. Yanına, kanepeye oturmaya çalıştığımda, kolunu uzatıp beni kucağına çekmek için kolunu bana doluyor.

Ondan yayılan enerji tamamen g  ve hakimiyet. Yıllar boyunca onda bu özellikleri gördüm. Bunlar onun imza stili, ama onları arzuladığı bir kadın olarak deneyimlemek bambaşka bir şey. Benim için her şeyin anlamını bulan bir şey.

"Evet," diyor telefona bakarak gözlerini göğsüme indirirken. "Sen seninkini hallet, ben de araştırmamı yapayım. Yarın eve geldiğimde buluşalım. Dörtte New York'ta olacağım."

Bradford'un beni süzdüğünü izliyorum. Parmağını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdiğinde, beni tekrar soymadan önce bu dakikaları nasıl atlatacağımı merak ediyorum.

Gözleri benimkilere takılınca telefonu kapatır. "Bunun gibi kaç tane elbisen var?"

Gülümsüyorum. "Hiç de böyle bir şey söyleyeceğini tahmin etmemiştim." Cevabımı beklerken kaşlarını kaldırıyor.

Oh, merhaba Bay Talepkar.

"Çok."

"Tanrım. Sana yeni elbiseler almamız lazım."

Başımı eğiyorum. "Bu stili sevmedin mi?"

"Bu stili çok seviyorum. Sorun da bu."

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Bunun gibi daha fazlasını alacağım."

Eli enseme kavrar. Sahiplenircesine. "Senin üzerinde uzun süre kalmayacaklar."

"Umarım öyle olmaz."

Elini daha da sıkılaştırır ve bir süre bekledikten sonra, "Bu iş çok karışık olacak, Kristen," der.

Ona daha fazla yaklaşıyorum ve elimi göğsüne ve vücuduna doluyorum. "Bizim *bu* olmamız mı?"

"Hayır, karmaşayı atlattık. Gerçi, bana o mesajı gönderen kişiyi bulduğumda, *işler* çok karışacak. Ama ben Cecelia'dan kurtulmayı kastediyorum. Parti bundan hoşlanmayacak ve o da bunu iyi karşılamayacak."

"Biliyorum. Ve biliyorum ki, kariyerini riske atmanı isteyerek bencil davranıyorum." Dudaklarımı ısııyorum, dilimin ucunda olan kelimeleri söylemek istemiyorum ama onları durdurmak için elimden bir şey gelmiyor. "Cecelia ile evlenmek kariyerin için gerekliyse, beni seçmemelisin."

Tepkisi anında gelir ve bu, onun dünyada en çok neyi istediği konusunda bende hiçbir şüphe bırakmaz. "Seni elde ettiğime göre, seni asla bırakmam. Kariyerimi ben düşünürüm."

"Tamam, ama planın nedir?"

Dudaklarını büzmesi, bu hafta sonu bana ilk kez gülümsediği an oldu. "Bana karşı gösterdiğin bu sabırsızlığı seviyorum."

"Bu yeni bir şey değil, bilgin olsun."

"Bunu çok iyi saklamışsın." Ona başka bir mesaj geliyor.

Yanındaki masaya koyduğu telefonuna göz attım. "Bir dakikada bir mesaj almak normal mi?"

"Son derece normal."

"Tanrım. Ne zaman seks yapmaya vakit bulacağız?"

Gözlerinde, her zaman uyandırmak istediğim bir arzu ifadesi belirir. "Bu, kendime soracağım soru değil."

Bradford'un arkadaşı olmak hayatımdaki en iyi şeydi. Sanırım onun partneri olmak bunu çok daha aşacak.

Telefonu tekrar yanar ve ben ona bakarım. "Sen bununla ilgilenirken ben yemek sipariş edeceğim. Bir şey ister misin?"

Kucağından kalkmaya çalıştığımdayken beni daha sıkı tuttu. "Ne kadar açsın?"

"Açlıktan ölüyorum."

"Saçını düzelt. Dışarı çıkıp yemek yiyeceğiz."

"Bu süitten ayrılmak istemiyorum."

"Çıkacaksın. Sevdiğin bir yer biliyorum." "Emir verici olacağımı biliyordum."

Çenesini kaldırır. "Kalk. Saçını düzelt."

Saçıma dokunuyorum. "Nesi var ki?"

Öne eğilip beni öptü. "Hiçbir şey, ama sen saçın dağınık halde dışarı çıkmayacağını biliyorum."

Bu konuda haklı.

Tıpkı onun otoriter olduğu konusunda haklı olduğum gibi.

Bununla ilgili ne var? Bradford'un hayatımın geri kalanında bana patronluk taslamasını istiyorum. Umarım ona çok fazla eziyet etmeden birlikte olmanın bir yolunu bulabiliriz.

Bradford

Kristen hiç bu kadar neşeli ve özgür görünmemişti. Mutluydu. Erken orta yaş krizinin ortasında olduğunu düşünse de, onda bir değişiklik görebiliyordum.

Onu, babamın yirmi bir yaşındayken tanıştırdığı restorana götürdüm. Vegas'a ilk kez gelmiştim. Anılarımın "*Anlamlı*" bölümünde sakladığım bir baba-oğul gezisiydi. O zamandan beri buraya birçok kez geldik ve her zaman Don'un restoranında yemek yedik.

Don, Kristen'a denemesi için başka bir yemek getirdiğinde gözleri parladı. Özel bir yemek odası ve çeşitli yemekler istedim. Bu yemek, benim en sevdiğim yemeklerden biri olan karidesli tost.

Onu masanın üzerine koyar ve bana bakar. "Humusu da hemen getireceğim." "Aman Tanrım" Kristen elini karnına koyar. "Başka bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum.

başka bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum. Neredeyse patlayacağım."

Karides, denediğimiz dördüncü yemek. Kristen, birden fazla yemek sipariş etmemem için beni ikna etmeye çalıştı. *Neredeyse gece yarısı, ikinci bir akşam yemeği için çok geç*, dedi. Oysa akşam yemeğinde neredeyse hiç yemek yemediğini, bunun yerine şarap içip bana savaş açmakla tehdit ettiğini hatırlattım. Bundan sonra sadece bir dakika daha benimle tartışmaya devam etti, sonra benim onun yemek yemesini sağlamak için her şeyi yapacağımı çabucak anladı. Bana kalsaydı, menüdeki her yemeği denerdik, böylece onun en sevdiği yemekleri öğrenmeye başlayabilirdim.

Don, Kristen'ın tok olduğunu ısrarla söylemesine şüpheyile bakıyor. "Bu gece humusu es geçeceğiz," diyorum. "Bir dahaki sefere yeriz." Başını sallayarak bizi bırakıyor.

Kristen karidesi tadar ve yemeğin tadını çıkarırken kısa bir süre gözlerini kapatır. "Burayı neden sevdiğini anlıyorum. Don harika bir şef." Özel odaya göz gezdirir, lüks Art Deco tarzını inceler. Altın, siyah ve koyu mor renkler odayı doldurur, aynalar, büyük beyaz calla zambakları ve içeri girdiğimizde dikkatini çeken bir avize de odada yer alır. "Restoran da muhteşem."

Burada kolay konular hakkında konuşarak zaman geçirdik. Bugünkü golf oyunum, Kristen'ın kızlarla spa deneyimi, onun yaptığı bir konuşma...

Jack ile üzerinde çalıştığı film, onun filmlerine olan sevgisi ve yaşadığı orta yaş krizi hakkında. Bu konu beni en çok meraklandırdı ve ona bu konuda sorular sordum. Elini havada sallayarak, terapistinin kafasının karışık olmasının iyi bir şey olduğunu söylediğini, ancak kendisinin bundan pek emin olmadığını anlattı. Ona ne tür bir kafa karışıklığı olduğunu sorduğumda, gözlerini kocaman açarak dün rahibe olmayı düşündüğünü ve bir galaya daha gitme fikrinden nefret ettiğini söyledi. *Bunlara inanabilir misin?* sanki kimse bu şeylere inanmayacakmış gibi bana sordu. Dün Tinder'ı bırakmaya karar verdiğini de söyledi. *Harika bir karar*, dedim ona. Bana, benim zaafım olan şekilde gülümsedi ve tüm bu tuhaf düşüncelerin bir an önce geçmesini umduğunu, çünkü kriz modunda olmaktan yorulduğunu söyledi.

Karidesleri yerken, kolay konulardan uzaklaşmaya başladı. "Bunu nasıl yapacağız, Bradford?"

Bunu sormasını sevdiğimi söylemek yetersiz kalır. Birbirimize olan çekiciliğimiz aramızda hiçbir zaman sır olmadı, ama benimkisi daha mı büyük diye hep merak ettim. Kristen yıllardır beni arkadaş bölgesinde bırakmaktan memnun görünüyordu. Kulüpte geçirdiğimiz gecenin ardından onu beklerken, beni isteyip istemeyeceğini hala merak ediyordum. Şimdi beni ne kadar istediğini saklamıyor ve bu benim ihtiyacım olan bir şeydi.

"Yarın ekibimle buluşup bir plan yapacağım."

"Evet, ama bu planın ne olacağını düşünüyorsun? Düşününüzün gelecek ay olması gerekiyor."

"Bu konuda endişelenmeni istemiyorum Kristen. Ben hallederim."

Kafasını salladı. "Hayır. Artık ilişkilerimi böyle yürütmüyorum. Ya eşitiz ya da hiçbir şeyiz. Her ne kadar bu, bana her şeyi anlatman, bir sonraki adımını ve şu anki endişelerini paylaşman anlamına gelse de, ben de dahil olmak istiyorum." Sesi yumuşadı. "Kalbini ve onun nasıl attığını bilmek istiyorum."

Bu kadını beklediğim her saniye buna değdi. *Her saniye.*

"Cecelia bunu hafife almayacak. Bu evliliği kendi hırsları için kullanıyordu. Muhtemelen hayatımızı cehenneme çevirmek için elinden geleni yapacak. Hayden'a bunu engellemesi için elinden geleni yapmasını söyleyeceğim, ama seni tüm bunlardan koruyamayabilirim."

Bana tam bir güvenle bakar. "Nerede büyüdüğümü ve birlikte büyüdüğüm kızları unutuyorsun. Sana bazı cadalozlarla başa çıktığımı ve galip geldiğimi söylediğimde bana güven. Buz kraliçesinden korkmuyorum."

Onun kıskançlığı hoşuma gidiyor ve bu kendimden hiç beklemediğim bir şey. Kadınlarda sahiplenici tavırları kolayca tolere edemem, ama Kristen her Cecelia'dan buz kraliçesi diye bahsettiğinde ya da benim kendimi kapattığım evliliğe olan nefretini paylaştığında, bunu içimde derinden hissediyorum.

Cecelia'nın ne kadar acımasız olduğunu anladığını sanmıyorum, ama Hayden'in onunla ilgilenmesini planladığım için, endişemi tekrar tekrar dile getirerek Kristen'ı gereksiz yere endişelendirmek istemiyorum. "Yarın Cecelia ile konuşacağım. Hayden ve ben, imzalaması için bir gizlilik sözleşmesi hazırlayacağız. Ayrıca Alan ile de görüşüp, bu konunun halkla ilişkilerini nasıl ele alacağımızı belirleyeceğiz."

"İlişkimizi hemen kamuoyuna açıklamamalıyız bence."

Bu benim planımda yoktu. Herkesin Kristen'ın benim olduğunu bilmesini istiyorum. "Bunu saklamaya gerek görmüyorum."

"Bradford. Bir politikacı gibi düşün. Nişanını bozup hemen başka bir kadınla görünmen senin için iyi olmaz."

Haklı olduğunu biliyorum. Kahretsin, bunu çok iyi biliyorum. Yine de, onunla ilgili konularda bir politikacı gibi düşünmek istemiyorum. "Tamam, birkaç hafta bekleyeceğiz."

Bana eğlenceli bir bakış attı. "Hayır, birkaç ay bekleyelim."

Cevabım anında gelir çünkü tüm vücudum bunu hisseder. Kristen'la birlikte yaşamak için aylarca beklemem mümkün değil. "Sadece birkaç hafta bekleyeceğiz, Kristen."

"Bradford..."

"Sana bir daha beni hiçbir şey için bekletmene izin vermeyeceğimi söyledim ve ciddiydim. Bu şimdi başlıyor."

Ses tonumdan dolayı gözleri parladı. Ne olduğunu anlamadan, sandalyesinden kalkıp kucağıma oturdu, kollarını boynuma doladı, göğüsleri göğsüme bastırdı ve güzel yüzü benimkine o kadar yakındı ki canım acıdı. "Bu huysuz, otoriter yanını *gerçekten* sevdiğimi kayıtlara geçirin." Beni öper, ama ağzını yeterince uzun süre bana vermez. "Eminim bu konuda seninle tartışacağım, ama yine de seviyorum." Sesi yumuşar ve çok tatlı bir şekilde ekler, "Bu beni değerli hissettiriyor."

Kollarımı ona doladım ve ağzını ele geçirdim, bana verdiği öpücükten daha fazlasını talep ettim. Bu kadın beni tüketiyor. Düşünceleri, kalbi, ruhu. Hayatımın geri kalanında her gün ona değer verildiğini hissettirmek istiyorum.

Öpücüğü bitirmeye çalıştığında, onu bırakmayı reddediyorum. Sonunda bitirdiğimde, tam da istediğim gibi nefessiz kalmış durumda.

Ellerini boynumdan göğsüme kaydırıyor. "Bana her gün böyle öpeceğine söz ver."

Boynunun arkasını kavrayıp dudaklarını tekrar dudaklarıma çekiyorum. Bu öpücük daha hızlı ama daha az yoğun değil. "Yapabilseydim, her gün her dakika seni böyle öperdim."

"O kadar çok yılı boşa
harcadık." "Katılıyorum."

"Ama" — elini yüzüme getirir, sanki zihninde özelliklerimi bir listeye sıralıyormuş gibi bana nazıkçe dokunur — "terapistim bize o yıllara ihtiyacımız olduğunu söylerdi."

"Onu inanmıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Gözlerini devirdi. "O kadının söylediği hiçbir şeye
inanmıyorum." Kıkırdadım. "Yine de ona geri dönüp
duruyorsun."

"O ve benim aşk-nefret ilişkisi yaşadığımızı söyleyelim. Yani, onun kanepesinde oturup duygularımı her yere kusmak zorunda kaldığım her dakikadan nefret ediyorum."

"Peki ya aşk? O nerede devreye giriyor?"

"Aşk tamamen onun tarafında. Bana sorarsan bu zehirli bir ilişki. Beni yıkmayı seviyor."

Başparmağımla hafifçe boynunu okşuyorum. "Sen yıkılmış hissedebilirsin, ama ben sadece tanıdığım en güçlü kadını görüyorum. Umarım onunla çalışmaya devam edersin."

Bunu bir an düşünür, sanki duyması gereken bir şeyi duymuş gibi. Biraz bunalmış görünür. Sonra, bunu sonraya saklamış gibi, konuya devam eder. "Oh, ilişkimizi bitirmem konusunda endişelenme. O zorba bir kaltak ve başka bir randevuya gelmem için beni takip eder. Şu anda, benim eğlenmemi sağlamak için çalışıyoruz. Dikkatli olmazsa, yakında beni takip etmeye başlayacak." Gözleri büyüdü. "Yani, kim hayatında eğlenmek için zaman bulabilir ki?"

Kristen ile bu konuyu saatlerce tartışabilirim. Bana zorlandığını söylüyor ve ben de bunu görebiliyorum, ama çoğunlukla onun kendini bulduğunu görüyorum. Bunu izlemek çok güzel. "Ne tür bir eğlence peşindesin?"

Gözleri yine büyüdü. "Bunu bilseydim, ondan gerçekten ayrılabilirdim."

"Sana eğlenceyi aramanı söyleyen şey neydi?"

Göğsüme bakıyor. Yıllar boyunca fark ettiğim bir özelliği, kendini özellikle savunmasız hissettiğinde göz teması kurmaktan kaçınması. Bu tür anlarda, onu ne kadar zorlayarak

Bazen Kristen'ın benim doğal davranışlarımdan çok daha nazik bir yaklaşıma ihtiyacı olduğunu öğrendim. Bir buçuk yıldır hayatımda olmadığı ve bu gece aramızda olanlardan sonra, onu zorlamadan duramıyorum. Ondan her şeyi istiyorum.

Yüzünü tekrar bana doğru kaldırıyorum. "Konuş benimle. Seni tamamen tanımak istiyorum." Gözleri uzun bir süre benimkileri arıyor. "Ona, hayatımın tüm çabasını babamı memnun etmeye adarken eğlenceden mahrum kaldığımı hissettiğimi söyledim. Bu aptalca, biliyorum, çünkü çoğu insanın asla yaşayamayacağı muhteşem deneyimlerim oldu. Ama yine de, okulda ve üniversitede arkadaşlarımdan yaptığı tüm aptalca, eğlenceli şeyleri yapmadım. Çok ciddiye, geleceğe odaklanmıştım geleceğe odaklanmıştım. Artık daha çok şimdiki anı yaşamak istiyorum." Ona tüm bunları vermek istiyorum.

"Bu gece

başlayacağız."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Eğlence arayışına çıkacağız."

"Bradford. Gece yarısı oldu. Uyuma zamanı."

"Genel kanının aksine, parti gece yarısı başlayabilir. Arabaların balkabağına dönüşmeyecek ve ayakların ağrıyınca cam ayakkabılarını taşımaktan mutluluk duyarım." Dudaklarını son bir kez öptüm. "Hadi gidip biraz eğlenelim."

@thetea_gasp

OMG KIZLAR, bu gece size çok ilginç bir haberimiz var! Toplanın bakalım. @bradfordblack en sevdiğimiz seksi gelecekteki başkan adayı (umamız!) az önce evlendi ve nişanlısıyla değil #gasp Bu gece Vegas'ta @kristenblaise ile evlendiğini doğrulayabiliriz. Her iki taraf da resmi bir açıklama yapmadı ama şu fotoğraftaki mutlu çifte bakın #swoon. Bradford ve @thececeliaaniston'ın bir şeylerinin eksik olduğunu hepimiz biliyorduk ve şimdi onun yeni eşiyle çekilmiş bu fotoğrafını gördükten sonra, o eksikliğin ne olduğunu anladık - #tutku. Yakında daha fazlası için bizi izlemeye devam edin, çünkü bu çiftten çok daha fazlası geleceğini biliyorsunuz.

Kristen

Bradford'un telefonu beni uyandırıyor. Mesajlar ve cevapsız aramalarla titriyor. Ve tüm bunları benim altımda yapıyor.

Neler oluyor böyle?

Bu titreşimler çok fazla.

Uyanıp onu altımdan çıkarmaya çalışıyorum, ama bu görevde zorlanıyorum. Bradford'un kolunun beni sıkıca sardığı ve vücudumun ona o kadar sıkı bastırıldığı için bir daha asla hareket etmek istememem de yardımcı olmuyor. Onunla böyle uyum içinde olmayı seviyorum.

Altımda daha fazla mesaj titriyor.

Gözlerimi aralayıp Bradford'a bakıyorum. Ölü gibi uyuyor. Telefonunda onu bekleyen işin farkında değil.

Bir dakika.

Neden telefonu benim altımda?

Bu bilgiyi bulmak için beynimi zorlarken gözlerimi kısıyorum. Bu, hemen durmam için yeterince acı veriyor. Vay canına, başım ağrıyor. Çok şiddetli değil, ama şimdilik fazla düşünmemem için yeterli.

Yanımda yatan adama bakıyorum, sanki beni bir daha asla bırakmayacakmış gibi sarılıyor. Umarım bırakmaz.

Sakallarını inceliyorum. O sakalları ne kadar sevdiğimi kelimelerle ifade edemem. Bu kadar huzurlu uyumuyor olsaydı, elimi uzatıp yanağına dokunurdum. Bradford'a karşı ellerimin sapıkça bir izlenim yaratacağından biraz endişeliyim ve onun bu duruma nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. O, asla halka açık yerlerde sevgisini gösteren türden bir adam olmamıştır. Tabii, hiç bahsetmediğimiz o kız arkadaşı hariç. *Biz* derken, ben, ben ve ben.

Telefonu tekrar titriyor ve onu almamın zamanı geldiğine karar veriyorum. Bu mesajlar önemli olabilir.

Hücreyi bulmak için hareket ederken, sol yüzük parmağımdaki kocaman, ışıltılı bir taş gözüme çarptı. Hayatımda gördüğüm en muhteşem elmas ve ben çok gördüm. *Çok*. Ve LANET OLSUN, bu parmağımda ne arıyor ve neden birdenbire kafamda Elvis'in görüntüleri belirliyor? Elvis, Bradford ve ben.

"Aman Tanrım! Kahretsin! Lanet olsun!" Elimi durduramadan Bradford'un göğsüne koyuyorum ve onu sallıyorum. "Bradford, uyan!"

O kıpırdanırken telefonunu buluyorum. "Ne?"

"Neden dün gece çok kötü bir şey yaptığımızı düşünüyorum?"

Bana bakıyor. "Ha?"

Telefonuna bakıyorum. Kilit ekranını dolduran mesajlara bakıyorum. Ve o buradaki aciliyeti anlamıyor gibi görüldüğü için, işi kendi ellerime alıyorum.

"Yönetici kararı alıyorum ve şifreni kullanarak telefonunu açacağım, böylece düşündüğümün doğru olduğunu teyit edebileceğim. Şifreni kullanmamamı söylemek için iki saniyen var. Ondan sonra, giriyorum."

"Devam et." Yorganı üzerinden atar ve yataktan kalkıp banyoya gider.

Şifreyi girip okumaya başlıyorum.

Beckett: Bradford, ben Jenna. Kristen'a beni aramasını söyler misin?

?

Alan: Tanrım, haberini duyunca uyandım.

Alan: Her yerde manşetlere çıkıyorsun ve bunun doğru nedenlerle değil.

Alan: Ne düşünüyordun?

Alan: Siktir, bir dahaki sefere seks yapmak istediğinde, o sırada kadınla evlenme.

Oh. Siktir.

Haklıydım.

Elvis bizim için sadece bir şarkı söylemedi.

Ayrıca, Alan zaten en sevmediğim insanlardan biri.

Alan: Bu boktan durum cehennem azabı olacak, Bradford. Umarım bunun farkındasındır.

Alan: Uyandığın anda beni ara. Bir an önce lanet olası bir plan yapmamız lazım.

Hayden: Cecelia ile evlilik sözleşmen için yaptığım işin iki katını, evlenmeden önce seçtiğin evlilik öncesi sözleşme için yapmamız gerekenlerin üç katını fatura edeceğim.

Gage: Tanrım, sen çok rekabetçisin. Her şeyi mahvederken bile, bu konuda birinci olmaya çalışıyorsun.

Callan: Lanet olsun, ağabey, kadın seçimlerinden her zaman etkilenirim. Tabii, sonuncusu hariç. Tebrikler.

Charlize: İkinci en iyi arkadaşın da onaylıyor. Sanırım bu, artık zorlu dönemden çıktığın anlamına geliyor. Değil mi?

Charlize: Ayrıca, her yıl aynı günde evlilik yıldönümümüzü kutlayacağımız için çok heyecanlıyım! Owen dün gece beni Elvis'e götürdü. O gerçek Elvis olabilir, Bradford! Çok yaşlıydı! Hangi paketi aldığınızı bilmem lazım. En iyi arkadaşın cimri davrandı ve sadece bir şarkı için para ödedi. Ekstra şarkılar ve Elvis güneş gözlüğü içeren paketi almayı reddetti. Güneş gözlüğünü aldıysan, onu bana vermen için ne yapabilirim? Yani, Kristen istiyorsa, o zaman tabii ki onun olur, çünkü o senin karın (KARIN!!), ama istemiyorsa, lütfen onu benim düğün hediyem yap. Öpücükler x

Ethan: Babam çıldırıyor, bilgin olsun. Ama o cadaloz kadınla evlenmediğin için çok mutluyum.

Baba: Beni ara.

Cecelia: Bu sana itibarını kaybettirecek. Son yapacağım şey bu olsa bile bunu sağlayacağım.

Owen: Hiç beklemiyordum. Tebrikler. Golf hala salı sabahı mı yoksa balayına mı çıkıyorsun?

Anne: Sana bunu mesajla değil, telefonla söylemek istedim. Meşgul olduğunu tahmin ediyorum, o yüzden mesaj atacağım. Seni seviyorum Bradford, umarım Kristen seni mutlu eder. Kariyerin için değil, aşk için evlenmeyi seçtiğini bilmek kalbimi çok mutlu ediyor (umarım öyledir, başka bir nedenle böyle bir şey yaptığını hayal edemiyorum). Fırsat bulduğunda beni ara xx

İşle ilgili bir dizi mesajı kaydırarak, Jane adında bir kadından gelen mesaj dizisine ulaşıyorum. Bu mesajlar gece erken saatlerde gönderilmiş ve çoktan okunmuş. Dün geceki mesajların başladığı yerden okumaya başlıyorum.

Jane: Bu saatte beni arayıp son dakika düğün hazırlıkları için beni çağırmak benim iş tanımımda yok, Bradford. Bir dahaki sefere bunu yaparsan, bir dakikadan fazla önceden haber vermeni tercih ederim. Bu konuda net olalım.

Bradford: Aynı fikirde olduğumuzu varsayalım.

Jane: Her şeyi halleder etmez sana mesaj atarım.

Jane: Tamam, evlilik cüzdanı görevlisi uyanık ve senin için cüzdanı ayarlamak üzere ofise gidiyor. Kuyumcu da yarım saat içinde işine başlayacak

yarım saat içinde iş yerine gelecek, yani evlilik cüzdanını aldığında o da hazır olacak.

Bradford: Teşekkürler. Çok minnettarım.

Jane: Öyle olsa iyi olur. Bebek gibi uyuyordum. Jane: Oh, ve PS: İstifa ettim.

Oh, kahretsin.

Bradford yatak odasına geri döndüğünde başımı kaldırıp ona baktım. Onun çıplak vücudunu ve tüm o kaslarını uzun uzun seyretmek istiyordum, ama bunun için zaman yoktu. "Dün gece evlendik."

"Evet."

Gözlerimi
kırpıyorum.

"Ve?" "Ve ne?"

Tekrar gözlerimi kırpıyorum. İki kez. "Neden bu konuda bu kadar sakınsın?" "Neden sen sakın değilsin?"

Gözlerim büyür. "Şey, belki de nişanlısın ve tüm dünya, Elvis'in Vegas'ta bir hevesle bizi evlendirmesi için nişanlını aldattığını biliyor olduğu içindir."

Kaşlarını çatar. "Bütün dünya nasıl biliyor?"

"Bilmiyorum, ama Alan senin manşetlere çıktığını ve bunların hiçbirinin iyi olmadığını söylüyor." Onun telefonuna geri dönüp onu Google'da aratıyorum. "Oh. Tanrım. Bu hiç iyi değil."

Bana gelir ve telefonunu elimden alır. "O şeyleri okuma."

Ona bakıyorum. "Neden evlenmemize izin verdin?"

Bana o meşhur kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Bu benim suçum mu? Sanırım bir suç ortağım vardı."

Dün geceki anılarım aklıma gelirken ayağa kalkarım. "Bunu benim önerdiğimi biliyorum, ama alkolün etkisiyle oldu. Gelecekte referans olması için, içtiğimde iyi hayat seçimleri yapmıyorum."

Yine o kaşlarını kaldırdı. "Yani benimle evlenmek kötü bir hayat seçimi miydi?" Ses tonundan bunun doğruya inanmadığını anlıyorum. Sadece bir noktaya değinmek istediğini biliyorum.

Derin bir nefes alıp gülümsüyorum. Ona yaklaşıp kollarımı beline doluyorum. *Kocam*. "Bu, hayatımda yaptığım en iyi seçimdi. Ama cidden, şimdi bir halkla ilişkiler kabusuyla uğraşmak zorundasın ve senin için buna çok üzülüyorum."

Bana o kadar sevgi ve şefkatle bakıyor ki, şu anda ölebilirim ve hayatta istediğim her şeyi başardığımı hissedebilirim. "Başa çıkmam gereken

kabusla başa çıkmam gerekse, buna değer."

İçimdeki romantik yan, onun az önce söylediği şeyi çok sevdi. *Çok sevdi.* Dünyayı dışarıda bırakıp evlendiğimiz ilk günün tadını çıkarmak istiyor. Diğer yanım ise böyle bir lüksümüz olmadığını biliyor. En azından Bradford'un böyle bir lüksü yok. Politik kariyer yapmak istiyorsa, yok.

Bir dakika daha halletmemiz gerekenleri görmezden geldikten sonra, telefonunu eline tutuşturup "İşe gitmen gerek. Bu arada, asistanın istifa etti" diyorum.

Pantolonuna uzanıyor. "İstifa etmedi."

"Öyle. Gece yarısı onu uyandırıp, istediğini elde etmek için insanlara ödeme yapmaya zorlamandan memnun olduğumu sanmıyorum." Baş ağrım biraz arttığı için yüzümü buruşturuyorum. "Ayrıca, dün gece neden bana o kadar çok kokteyl içirdin?"

Giyinmeyi bitirip yanıma gelir, elini boynuma koyar ve alnıma bir öpücük kondurur. "Tekrar söylüyorum, dün geceki eğlencenin suç ortağı olduğumu hatırlıyorum. *Yeni favori* kokteylini bulan bir ortak... üç kez. Ve Jane istifa etmedi. Benden her zaman memnun değildir. Haftada en az iki kez istifa eder." Endişeyle bana bakar. "İhtiyacın olursa banyoda Advil var."

"İhtiyacım var." Onu ve görünüşe göre baş ağrısı olmayan halini değerlendiriyorum. "Nasıl başın ağrımıyor? Sen de çok içtin."

"Hafif bir baş ağrım var. Dün gece senden daha fazla su içtim." Aramızda ateşli bir bakış alışverişi olur. "Görünüşe göre sana emir veremeyeceğim bir şey buldum."

Süite döndüğümüzde bana zorla su içirmeye çalıştığı anılar zihnime doluyor. O suyu içmektense onun sikini emmeye daha çok niyetliydim.

Göğsünü okşadım. "Aklımda bir not alıyorum: sikten önce su."

Bunun üzerine, Advil'i bulmak için banyoya girerim ve o mesajlarını kontrol ederken duş alırım.

Bu yalnız kalma zamanına ihtiyacım var çünkü Bradford ve benim içinde bulunduğumuz bu yeni durumu seviyor olsam da, aynı zamanda *"kahretsin, evlendim"* durumundayım. Dün birbirimizle savaşıyorduk. Dün akşam yemeğinde kafasına sert kapaklı bir sözlükle vurmak istedim. Çok büyük bir sözlük. Bugün, ben Bayan Black'im. Bradford ile evlenmek kesinlikle hayatımın en iyi kararıydı, ama zamanlamamın berbat olduğu konusunda haklı.

Haftalarca beklememiz gerekiyordu, sonra birlikte halka görünmemiz gerekiyordu. Yani, onunla bu konuda kavga etmek ve onu aylarca bekletmek istedim. Ama hayır, benim içimdeki, gerçekten ıssız bir yere götürülüp orada bırakılması gereken kısım kontrolü ele aldı ve "*Sürtük, bunu şimdi halledeceğiz*" dedi. Bir gün bile beklemeye niyeti yoktu.

Bazı insanlar orta yaş krizinin ortasında boşanır. Ben değil. Ben her şeyi göze alıp evlenirim.

Bu düşünce sarmalının peşindeyken Bradford banyoya girer ve bana telefonunu uzatır. "Jenna arıyor." Beni yalnız bırakıp aramayı cevaplamak için dönünce, parmaklarımı bileğine dolayarak kalmasını istediğimi belli ederim.

Bradford makyaj masasına yaslanırken Jenna, "Bu, Vegas'ta telefonun olmadan dolaşmana izin verdiğim son sefer," diyor. Kollarını ve bacaklarını çaprazlayarak yerine yerleşen tamamen erkeksi tavırları beni tahrik ediyor. Bunu yaparken vücuduma bakışları da beni tahrik ediyor.

"Kristen, orada mısın?" Jenna beni sohbetimize geri getiriyor. "Evet, ve sürpriz, evlendim."

"İkiniz sosyal medyada her yerde. Bradford bunu biliyor mu?"

Hâlâ vücudumun tadını çıkaran kocama bakıyorum. Tanrım, ilgisi başımı döndürüyor. "Evet."

"Tamam, iyi. Muhtemelen büyük bir hasar kontrolü yapıyordur. Dün gece insanların Instagram'a yüklediği ikinizin fotoğrafları, onun partisinin onaylayacağı türden değil."

Bradford'un hasar kontrolü olarak gördüğü şeyi izlerken gülümsüyorum. "Eğer bana bakıp benimle seks yapmak istediği tüm yolları düşünmesini *büyük bir hasar kontrolü* olarak görüyorsan, evet, tam da bunu yapıyor."

Bradford'un bakışları yanımdaki sol elime takılır.

"Etkilendim," diyor Jenna. "Öncelikleri harika bir erkek bulmuşsun."

"Dur. O fotoğraflar ne kadar kötüydü?"

"Senin kendi seks kasetini yayınlamana bir adım kalmıştı diyelim. Ve şunu da söyleyeyim, beni hayal kırıklığına uğrattın. Ailemize utanç getiren kız kardeşler olarak bilinebilirdik, bunu yapan sadece ben değilim."

"Oh, bu evlilik kesinlikle öyle olacak." Babam bundan hoşlanmayacak.

"Evet, laf açılmışken, telefonunu sana getireyim. Arama ve mesajlar yağmur gibi yağıyor. Kris?"

Ne söyleyeceğini zaten biliyorum. "Baba?"

"Bu sabah beni aradı ve neden telefonlarına cevap vermediğini ve sana ne olduğunu biliyor muyum diye sordu. Mutlu değil."

Bradford ile evlenmeden önce babamı bir kez bile düşünmemiş olmam, terapistimi bazı parçalarımınla birlikte uzaya göndermek istesem de, onun kanepesinde oturduğum ve kendimi ona açtığım her saniyenin buna değdiğini bilmem için yeterli bir kanıt.

Johnathon ile nişanımı bozduğum gün babamın onayını almaktan vazgeçtim ve bugün geldiğim noktaya ulaşmak zorlu bir yol olsa da, geriye bakmadım. O özgürlüğü tattığımda, bir daha asla vazgeçmek istemedim ve vazgeçmedim.

"Tahmin edebiliyorum."

"Cidden, siz ikiniz nasıl evlendiniz? Dün akşam yemeğinde aranızda olanlardan sonra, aranızda bir geçmiş var sanırım?"

"Sana sonra her şeyi anlatırım, ama esas olarak Bradford tanıdığım en otoriter adam olduğu için evlendim." Bu onun dikkatini çeker ve bana "*oyun böyle mi oynanıyor?*" der gibi bakar. Ona gülümserim ve Jenna'ya "Eğlenmek için rastgele Vegas'ta evlenmenin eğlenceli olabileceğini önerdim ve o da bu fikri benimsedi diyelim. Ve kimsenin sahip olmadığı kadar çok parası olduğu için bunu gerçekleştirebildi." derim.

Ancak, onun sorumluluk alıp bunu gerçekleştirme şeklinden çok etkilendiğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Bu tür bir güce sahip erkeklerde beni heyecanlandıran bir şey var.

"Bu hikayeyi bir an önce almam lazım." Bir süre durdu ve Beckett'in ona bir şey söylediğini duydum. Sonra bana geri döndü. "Beckett sana telefonunu getirecek. Tabii bana ihtiyacın yoksa." Son cümleyi yumuşak bir sesle ekledi ve sözlerinde tüm kalbini hissettim. Nişanımın bozulmasının verdiği tüm acının içinde bir parça altın vardı, kız kardeşimle olan ilişkim, benim için çok değerli bir altın. Artık hiç olmadığımız kadar yakınız.

"Hayır, ben iyiyim."

Bradford, telefonu kapattıktan sonra makyaj masasından kalkar. Telefonu geri verdiğimde onu alır. Sonra sol elimi kaldırır ve dün gece taktığı yüzükleri inceler. "Burada çok güzel duruyorlar."

Ses tonunda yeni bir şey var. Daha önce olmayan bir şey. "Onları beğendiğin için mi, yoksa insanlara söyledikleri için mi?"

Bana baktığı yoğun bakış, başka bir şeyle karıştırılamaz. "Senin benim olmadığın çok uzun yıllar yaşadım. Bunu bir daha asla yapmayacağız. Ve dışarıdaki her pislik de bunu artık bilecek."

Bradford'un sahiplenici bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim. Onu birçok kadınla gördüm ve bir kez bile sahiplenici bir tavır sergilemedi.

Parmağındaki yüzüğe bakıyorum ve aynı yoğun duyguyu hissediyorum. "Ben de her kadının senin benim olduğunu bilmesini istiyorum."

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve beni biraz nefes nefese bırakan bir öpücük çaldı, sonra banyodan çıktı. Ellerimi karnıma koydum, kelebeklerim onun öpücüklerine benim kadar çaresizce ihtiyaç duyduklarını bana hissettiriyorlardı.

Ve sonra aklıma çok garip bir düşünce gelir: Dokuz yıl öncesi ne dönüp her şeyi değiştirebilseydim, bunu yapmazdım. Bradford ve ben tam da olmamız gereken yerdeyiz.

BECKETT telefonumu getirir ve Bradford ile konuşmaya başlar. Onlar konuşurken ben süitime gidip valizimi hazırlarım. Bradford'un jetiyle eve uçacağım ve yakında ayrılacağız. Valizimi hazırlamaya başlamadan önce, telefonumdaki tüm mesajları ve cevapsız aramaları kontrol ederim. Bradford'un ki kadar çok değil ama yine de epey var.

Jenna'nın arkadaşları mesajlarla bana sürpriz yapıyorlar. Hafta sonu boyunca bana numaramızı değiştirmeye zorladılar.

Adeline: Bradford'la aranızda bir şey olduğunu nasıl bilemedik?

Tebrikler. Mümkün olduğunca çabuk kutlama içkisi içelim xx Charlize:

Senin için Bradford'a bayılıyorum! Sanırım bu bizi en iyi üçüncü en iyi arkadaşlar Ve teşekkür çok bunu bizi tüm bizi bizi kurtarmak Cecelia

***titriyor* Yakında görüşmek için sabırsızlanıyorum! x**

Üçüncü en iyi arkadaşlar derken ne demek istediğini hiç anlamadım ve belki *de* bundan ürkmem gerekir ama nedense ürkmüyorum. Bu orta yaş krizi, her şeye tuhaf tepkiler vermeme neden oluyor.

Poppy: Tinder'ı bırak dediğimde, aklımdaki tam olarak bu değildi. Ve dün akşam yemeğinde ikiniz kendi versiyonunuzu oynarken,

dürüstçe söylemek gerekirse, öldürme seçeneğinin kartlarda olabileceğini düşündüm. Tebrikler, bebeğim. Ve Tanrı aşkına, umarım ikiniz evlilik öncesi anlaşmasında diş ipi kullanmayı da kabul etmişsinizdir.

Jessica: İşte böyle yapılır! Bir karar ver ve hemen uygula. Oyalanma. Tarzımı beğendim. Tebrikler!

Lorelei: Tebrikler Kristen! Avustralya harika bir balayı destinasyonu. Sadece söylüyorum. Ashton ve ben bir gün sizi burada görmek isteriz! Xx

Kardeşlerimden mesajlar var.

Oliver: Bradford Black, ha? Ailemizde skandal çıkarmayı bilen biri varsa, o da Jenna değildir. Tebrik etmek istiyorum, ama bunu yapmadan önce bu evliliği kendi gözlerimle görmem lazım.

Grayson: Eve geldiğinde haber ver.

Grayson'ın mesajı aslında "*Eğer kalbini kırarsa, onu mahvederim*" anlamına geliyor. Oliver'in mesajı da bundan sadece bir adım geride. Babamın sevgisini istediğim şekilde hiç alamamış olabilirim, ama kardeşlerim beni her zaman sevip korumuşlardır.

Ve sonra Phillip'ten kötü bir mesaj geliyor.

Phillip: Onun için bir sürtük olduğunu biliyordum. Beni seçebilirdin, Kristen. Sana her şeyi verirdim.

O adama zamanımı harcadığıma inanamıyorum. Ama sonra, erkekler konusunda bazı sınırlarımı belirlememe yardım etti ve bu evliliğimde bana yardımcı olacak. Belki ona en sevdiği viskiyi gönderip gerçek bir pislik olduğu için teşekkür ederim.

Annemden bir mesaj gelmemiş olması dikkat çekici. Dün telefonum yanımda olmadığı için ondan gelen birçok okunmamış mesaj var, ama evliliğimle ilgili aramış ya da mesaj atmış değil.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmekten vazgeçip babamın bıraktığı sesli mesaja geçiyorum. Hemen onu aramamı isteyen mesaja.

Onu hemen arıyorum.

Makyaj yapıyorum.

Saçımı yapıyorum.

Uçakta giymek için bir elbise seçiyorum. Bradford'u çılgına çevireceği kesin olan bir elbise.

Eşyalarımı topluyorum.

Sonra onu arıyorum.

"Kristen," diye cevaplar ve Jenna'nın onun mutlu olmadığını söylediğinde, aslında söylemesi gerekenin, onu kızdırdığımda genellikle yaptığı gibi birkaç hafta boyunca sevgisini geri çekeceği anlamına gelen bir şekilde öfkeli olduğu olduğunu anlarım.

"Haberimi duydun."

"Avukatımızı arayıp boşanma belgelerini hazırlattım. Bu akşam saat sekizde burada olacak. Seni de bekliyorum."

"Boşanmayacağım, baba."

"Boşanacaksın. O adamla evli kalmanı yasaklıyorum. Black soyadının Blaise soyadının yanına yaklaşmasına asla izin vermeyeceğim." Sert ses tonu, söylediklerine daha fazla dikkat etmemi sağladı. Bradford'u onaylamadığını söylemesine gerek bile yok. Bunu beklemiyordum. Evlenme şeklimden nefret edeceğini biliyordum, ama sonunda evliliğimden memnun olacağını düşünmüştüm. Sonuçta, Bradford babamın iyi bir koca için aradığı tüm özelliklere sahip.

"Neden?"

"Ailelerimiz arasındaki geçmişi yeniden hatırlamak istemiyorum."

"Ne geçmişi?"

"Sona erdir şunu, Kristen. Aksi takdirde sonuçları hoşuna gitmeyecek."

Kristen

Jenna: Ne yaparsan yap, sosyal medyaya girme.

Ben: Bradford bütün gün bana bunu söyledi.

Jenna: Dur tahmin edeyim, onu da beni görmezden geldiğin gibi görmezden geldin.

Ben: Seks kasetin viral olduğunda sosyal medyadan uzak durdun mu?

Jenna: Yapmadığımı biliyorsun. İşte bu yüzden sana bu tavsiyeyi verebilecek nitelikteyim.

Ben: Dürüst olmak gerekirse, gözlerimi ayıramıyorum. Bu iş kontrolden çıkıyor ve Bradford için endişeleniyorum.

Jenna: O nasıl?

Ben: Uçuşun çoğunu, siyasi danışmanının bu sabah hazırladığı hasar kontrol planını çalışarak geçirdi. Ben onun yerinde olsam çok daha stresli olurum.

Jenna: Sen nasılsın?

Ben: Bunun evlilik için iyi bir başlangıç olmadığını söyleyelim. Sanki Bradford için her şeyi mahvetmişim gibi.

Jenna: Beckett için işleri mahvettiğimden endişelendiğimde yaptığım şeyi yapma. Kaçma. Konuşmaya devam et ve birlikte bir çözüm bulun.

Ben: Kaçmayacağım.

Jenna: İyi.

Ben: Soru: Ailemizle Bradford'ların arasındaki geçmişi biliyor musun?

Jenna: Ne geçmişi?

Ben: Babam, ailelerimiz arasındaki geçmişi tekrar yaşamak istemediği için evliliğini kabul etmeyeceğini söyledi.

Jenna: Vay canına. Bu hikayeyi hiç bilmiyordum. Bradford biliyor mu?

Ben: Bütün gün meşguldü. Henüz ona sormadım. Daha sonra annemi arayıp ona soracağım.

Jenna: İyi misin? Eve geldiğinde bana ihtiyacın var mı?

Ben: Hayır, iyiyim. Babamı bilirsin, bir süre bana soğuk davranır, sonra da her şey yoluna girer.

Jenna: Biliyorum, ama yine de. Böyle davrandığında ne kadar üzıldüğünü biliyorum. İhtiyacın olursa ben buradayım.

Ben: Seni seviyorum.

Jenna: Tamam, annemin sana söylediklerini bana haber ver. Ve en kısa zamanda akşam yemeği, öğle yemeği, kahvaltı ya da her neyse, çünkü bu düşünle ilgili her şeyi bilmem lazım! OH, peki şimdi nerede yaşayacaksın? Bradford'larda mı?

Ben: Şu anda onun evine gidiyoruz ama aslında bunu henüz konuşmadık.

Bu evliliği kaldırabileceğimi hissettiğim harika bir günün ardından, durumumuzun gerçekliği ortaya çıktıkça şimdi biraz kendimi aciz hissediyorum. Yani, kim çıkmadığı bir adamla bir anda evlenir ki? Hiç birlikte yaşamadığı, uzun süre vakit geçirmediği bir adamla? Kimse. İşte ben. Ve yine de buradayım, hayatlarımızı nasıl birleştireceğimiz veya birlikte yaşamaya başladığımızda iyi bir çift olup olmayacağımız konusunda hiçbir fikrim olmadan evlendim.

Jenna'dan bir mesaj daha geliyor, ama Bradford arabadan uzanıp elimi tutuyor ve "Ne düşünüyorsun?" diyor.

Telefonumu bırakıp ona bakıyorum, gözlerindeki endişeyi fark ediyorum. "Senin horladığını bile bilmiyorum. Çoraplarını çıkardığında çamaşır sepetine koyup koymadığını da. Daha az kullanabileceğin halde çok fazla tabak ve bardak kullanıp kullanmadığını da. Yatakta tüm battaniyeleri kendine çekip çekmediğini de. Oh, ve muzları nasıl yediğini de hiç bilmiyorum." Gözlerim biraz açılır. "Bir kız, bir erkek hakkında bu tür şeyleri bilmeden onunla asla evlenmemeli."

Bradford kaşlarını çattı. "Muz yemenin tek bir yolu vardır."

Beni eğlendirmesini seviyorum. Kemiklerimde hissetmeye başladığım çöküşten bahsetmemesini seviyorum. "Yok. Bir keresinde, muzları yemeden önce uzunlamasına dörde bölen biriyle çıkmıştım. Eğer bana muzları öyle yediğini söylersen, bu evliliği hemen yeniden değerlendirmem gerekecek. Aynı anda *hem* orta yaş krizi *hem de* evlilik krizi yaşayamam."

Beni uzun bir süre düşündükten sonra sonunda şöyle dedi: "Seni gerçekten endişelendiren ne?"

"Bütün bunlar beni endişelendiriyor."

"Bu akşam tüm bunları ve benim hakkımda bilmek istediğin diğer her şeyi konuşabiliriz. Ama şu anda kalbinin nasıl attığını bilmem gerekiyor, Kristen. Seni gerçekten endişelendiren şey nedir? Bu evliliği böyle sürdüreceğiz."

Şimdiye kadar çıktığım hiçbir erkek bu adamın beni dinlediği gibi dinlemedi. Bradford'un söylediğim her şeyi dikkatle dinlediğini hep biliyordum, ama bu ilişkide ondan istediğim şeyi yapmasını (kelimelerle ifade edilemeyecek kadar) seviyorum.

Nefes alırken elini sıkıyorum. "Hakkımda bilmen gereken bir şey, her şeyi fazla düşündüğüm. Ve her küçük şeyin en ufak detayını bile dert ediyorum. Bu yüzden şu anda düşündüğüm ve dert ettiğim çok şey var."

Bana şefkatle gülümsüyor. Özenle dolu bir gülümseme. "Bunu zaten biliyorum."

Sinirlerimi yatıştırmak için daha fazla nefes alıyorum. Bu nefesle en uzun dakikayı geçiriyorum ve sonra şöyle diyorum: "Çok pervasız davrandığımızı kabul etmelisin."

"Dikkatsizce değil, çılgınca diyelim."

Bradford ve ben henüz evliliğimiz hakkında uzun uzun konuşacak kadar zaman bulamadık. Bu sabahki ilk şokun ardından, siyasi danışmanı onu aradı ve bugün çoğu zamanını onunla geçirdi. Bradford bu durumdan dolayı pişmanlık duyuyor ve özür diliyordu ama ben böyle hissetmemesi için ısrar ettim. Kariyeri onun için önemli ve evliliğimizin onun hedeflerinin önüne geçmesini istemiyorum.

Bizim gibi düşüncesizce evlenmenin sorunu, şimdi her şeyi yeniden sorgulamam. En kötüsü de, kendimi sorgulamam. Kendimle ilgili şüphelerimi ortadan kaldırmak için terapide çok çalıştım ve iyi bir iş çıkardım, ama bu durum şüphelerimin yeniden alevlenmesine neden oluyor.

Uykumda konuştuğum için onu çıldırtacak mıyım?

Hiçbir zaman zamanında gelemememden dolayı bıkacak mı?

Onunla ayak uydurabilecek kadar akıllı olacak mıyım?

Cecelia yerine benimle evlendiği için pişman olacak mı?

"Kristen." Bradford'un ısrarcı sesi beni sohbete geri getiriyor. "Konuş benimle."

"Çatlamış topuklara ve kuru cilde dayanamıyorum," tüm duygularım ciğerlerimi tıkarken, ağzımdan birdenbire bu sözler dökülüyor.

O ciddi bir ifadeyle duruyor ve ben onun, benim ne demek istediğimi anlamak için çok uğraştığını biliyorum. "Tamam."

"Bu, partnerimin ayaklarını kontrol etme ve sık sık nemlendirmesini ısrar etme gibi garip bir alışkanlığım olduğu anlamına geliyor. Bu seni deli edecek."

Anlayışla dolup taşar ve omuzları gevşer. "Birbirimiz hakkında bu küçük şeyleri bilmediğimizden endişeleniyorsun. Ve bunların aramıza gireceğinden."

"Evet! Zamanla biriken küçük şeyler, büyük şeylerin bir çifti ayırmasına neden olur. Ya benim küçük şeylerime tahammül edemezsen?"

"Ya dayanabilirsem?"

Gözlerimi kırkıyorum. "Kimse benim küçük şeylerime tahammül edemedi." Kaşlarını çatıyor. "Nişanlanmıştın."

O sormadan ne sorduğunu biliyorum. Partnerim benim tuhaflıklarımı tolere edemiyorsa, nasıl nişanlanmış olabilirim ki? "Evet, çünkü onun için değiştim. Onun hoşlanmadığı şeyleri yapmamak için büyük özen gösterdim. Bu çok yorucuydu ve bir daha asla yapmayacağım. Artık evlilik için uygun biri olduğumdan emin değilim."

"Bunu sadece geçmişte seçtiğin erkekler yüzünden sorguluyorsun. Şimdi beni seçtin ve bu konuda ne kadar yanıldığını sana göstereceğim." Konuşmaya devam ederken gözlerinde bir şiddet var. "Seninle tanıştığımız gecedan beri sana tamamen kapıldım, Kristen. Sen, şimdiye kadar tanıdığım hiç kimseye benzemeyen bir kalbe sahipsin. Seni hayatımda tutmanın tek yolu ayaklarıma nemlendirici sürmek ya da muzları belirli bir şekilde yemekse, bunu seve seve yaparım."

Nefesim kesildi.

Aslında, nefesim benden çalındı.

Kocam tarafından.

Ve anında anlıyorum ki Bradford'un küçük şeylerinin ne olduğu da önemli değil; onu ve kalbini hayatımda tutmak için bunları seve seve kabul ederim.

Bradford'un Bentley'sindeki orta konsol bizi ayırmıyorsa, kucağına tırmanır ve az önce söylediği şey hakkında ne düşündüğümü ona gösterirdim. Lüks bir arabası olduğu için onu lanetliyorum. Bunun yerine, "Yapman gereken bir sonraki çılgın şey, yeni bir araba satın almak. Beni kucağından uzak tutan bu bölme olmayan bir araba." diyorum.

Gözleri anında parladı ve yemin ederim ki, düşüncelerinin tamamen müstehcenliğe kaydığını gördüm. "Halloldu say."

Aman Tanrım.

Sesindeki sertlik ve hırıltı, tüm kelebeklerimi harekete geçirmek için yeterli. "Şaka yapıyordum. Paramı arabaya harcamamalısın."

Bana, ihtiyacım olursa beni hayata döndürebilecek kadar yoğun bir bakış atıyor. "Seni kucağıma oturtacak her şey para israfı değildir. Bunun için neleri feda edebileceğimi bilemezsin."

O bunu söylerken ona bir mesaj gelir ve bu, konsolu boş verip ona yaklaşmak için konsolun üzerinden atlamamı engeller. Bu kötü bir şey olmazdı ama bu gece olurdu. Bradford'un evine gidiyoruz, siyasi danışmanı, babası ve kardeşi ile bir araya gelip hazırladıkları hasar kontrol planını gözden geçireceğiz. Bu insanlar ile ilk görüşmemizin, sarhoş bir halde gerçekleşmesini istemiyorum.

Bradford'un mesajı okumasını izliyorum. Onun içinde uyandırdığı duyguyu tahmin etmek zorunda olsaydım, öfke derdim.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum. Bana bir bakış atıyor. "Yoluna girecek."

Daha fazla ayrıntı vermiyor ve ben de daha fazla bilgi almaya çalışmıyorum. Aslında ne olduğunu bilmek istediğimden emin değilim, çünkü bunun evliliğimize karşı bir tepki olduğunu varsayabilirim. Ancak bu, karşı karşıya olduğumuz her şeyi hatırlatıyor. "Sana bunu son kez soracağım, söz veriyorum," diyorum yumuşak bir sesle. "Bu evlilikten kesinlikle emin misin? Beni seçerek nelerden vazgeçebileceğinden emin misin? Belki de bir gece yalnız kalıp bunu tekrar düşünmelisin."

Bradford cevap vermekte tereddüt etmiyor. "Tek başıma bir gece geçirmeyeceğim Kristen. Kaçınılmaz olmadıkça bir daha asla tek başıma bir gece geçirmeyeceğim." Kararlı sesi doğrudan mideme iniyor ve orada kalıyor. Kariyerine zarar verme konusundaki kalan tereddütlerimi gideriyor ve bu soruyu ona gerçekten son kez sorduğuma karar veriyorum.

Bradford'un şoförü arabayı yaşadığı kulenin garajına çekiyor ve beş dakika sonra, özel asansörle çatı katına çıkıyoruz. 129-katta durup, şimdiye kadar gördüğüm en lüks odalardan biri olan büyük salona açılan bir galeriye çıkıyoruz. Odayı dolduran muhteşem krem ve gri tonlarını incelemek için yeterli zamanım yok, çünkü hemen karşımda, sanki hayatlarının en büyük sorununu yaratmışım gibi bana bakan üç adam beliriyor.

Babasını ve kardeşi Hayden'ı tanıyorum, üçüncü adamın ise siyasi danışmanı Alan olduğunu tahmin ediyorum. Alan bana aktör Jon Hamm'ı hatırlatıyor.

Hamm'ı hatırlatıyor. Koyu saçlı, güçlü çeneli, bronz tenli. Yakışıklı. Ama o kadar uzun değil. Ve kesinlikle o kadar dostça görünmüyor. Beni değerlendirir gibi bakıyor. Gülümsemesi yok.

"Beyler," diyor Bradford, kolunu uzatarak beni yanına çekiyor. "Bu Kristen." Sonra grubun etrafında dolaşarak beni herkese tanıtıyor.

"Keşke farklı koşullar altında tanışsaydık," diyor Bradford'un babası Edmund, gözleri ve sesi hoşnutsuzlukla dolu. "Ancak, buradayız ve oğlum bu evliliğin kalıcı olacağı konusunda kararlı görünüyor, o yüzden hoş geldin." Edmund beni hoş karşılıyor olabilir, ama hoş karşılamadığını istediği açık.

Nezaketimi gösterip ona gülümsüyorum. "Sizinle tanışmak çok güzel." Edmund'a bakmak, Bradford'un yaşlı halini görmek gibi. Bir keresinde, çocukların gen ifadesinde babaların üstünlüğü olduğunu okumuştum ve bu, Black ailesinde fazlasıyla geçerli. Edmund'un beş oğlu da babalarının koyu saçlarına, boyuna ve yakışıklılığına sahip.

Yemek odasına geçip yirmi kişinin oturabileceği büyük masaya oturduk.

"Hemen işimize bakalım," diyor Hayden, sesi soğuk.

Bradford araya girer. "Buna sonra dönelim." Alan'a bakar. "Planın iyi, ama Kristen'in tüm bu sosyal etkinliklere katılması imkansız."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu konuyu konuşmamıştık. "Hangi etkinlikler?"

"Kocanın siyasi kariyerini kurtarmak için katılmanı istediğimiz etkinlikler," diyor Alan. "Koca" kelimesini telaffuz edişi, benim ortadan kaybolmamı istediğinden hiç şüphe bırakmıyor.

"Alan," diyor Bradford, sesinde bir uyarı var.

Onu durdurmak için koluna dokunuyorum. "Hayır, sorun yok." Alan'a bakıyorum, bu adamla başa çıkabileceğime fazlasıyla eminim. Bir buçuk yıl boyunca babama karşı koymak bana daha önce hiç sahip olmadığım beceriler kazandırdı. "Devam et."

Alan, kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği ve galalar dahil olmak üzere haftalarca sürecek günlük etkinliklerin ayrıntılarını anlatır. Ayrıca birkaç hafta içinde bazı medya röportajları da ayarlamıştır. Umut, o zamana kadar skandalın yeterince sönmüş olacağı ve destek kazanmak için bir medya kampanyası başlatılabileceğidir. Babamın şirketine ait medya kuruluşlarına geldiğinde, başımı sallarım. "Listenin son beşini çıkarabilirsin. Babamın şirketi bunların sahibi ve bugün onunla yaptığım telefon görüşmesine göre, Bradford ve benimle yapılan röportajların hiçbir yayınında yer almasına izin vermeyecek."

"Tanrım," diye mırıldanır Alan. "Gün gittikçe daha da güzelleşiyor."

"Yeter," diye bağırır Bradford, ses tonu herkesin dikkatini çekecek kadar keskindir. Yüzündeki sert ifade, bana yöneltmiş olsaydı beni korkutacak cinstendir.

Alan akıllıca davranıp bu uyarıyı dikkate alır. Blaise Media konusuna fazla takılmaz. Konuyu değiştirir ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca Bradford ve benim için önerdiği diğer sosyal etkinliklerin tam listesini verir.

"Tamam," diyorum, "bunların çoğunu yapabilirim, ama bazıları işimle ve zaten planladığım ve kaçamayacağımı bildiğim birkaç şeyle çakışıyor. Bu bilgileri sana e-posta ile göndereyim, sen de elinden geleni yeniden düzenle, ne dersin?"

Bunu kabul ediyor gibi görünüyor ve onaylayarak başını sallıyor.

"Hafta sonlarını çok yoğun doldurmuşsun," diyor Bradford. "Pazar günlerini tamamen boşalt. Kristen'in bir gün izin yapması lazım."

"Hayır." Ona bakıyorum. "Sadece birkaç hafta için, değil mi?"

"Evet, ama haftalarca yorgun düşmeni istemiyorum." Bradford hiç de ikna olmuş gibi görünmüyor.

"Güven bana, daha önce daha çok çalıştım." Alan'a bakıyorum. "Pazar günleri sorun değil."

Bradford ve ben bakış savaşına gireriz. Onun bakışları, *bu konuda benimle tartışmayı bırak* diyor. Benimkiler ise *aşırı koruyucu olmayı bırak* diyor.

Alan savaşıma müdahale eder. "Pazar günleri kalıyor. Bununla uğraşacak vaktimiz yok, Bradford. Seçiminizi yaptınız ve bu konuda hiçbir şüphemiz kalmasın, bu seçim siyasi kariyerinizi daha başlamadan bitirebilir. Ne kadar çabuk düzeltirsek o kadar iyi."

Nefesimi sakın tutmaya çalışıyorum. "Sence bu durum Bradford'un siyasi kariyerini mahvetme olasılığı ne kadar?" Uçakta Bradford'a Alan'ın siyasi deneyimini sorduğumda, bana Alan'ın işinde en iyisi olduğunu söylemişti. Şu ana kadar bu adamı sevmemiş olabilirim, ama Bradford'un onun hakkındaki değerlendirmesine güveniyorum ve bu da onun bu durum hakkındaki değerlendirmesine güvenmem gerektiği anlamına geliyor.

Alan, beni gerçekten dinlememi istediğini açıkça belli eden bir şekilde gözlerini bana dikti. "Parti onun yaptığını beğenmeyecek ve bu, onların desteğini kaybetmesine neden olacak. Bu, onun Senato koltuğu için adaylığını sona erdirebilir. Elbette, daha sonra geri dönüp tekrar deneyebilir, ama kocanı tanıyorum ve onun bunu şimdi istediğini, daha sonra değil. Bunun olma olasılığı ne kadar? Çok yüksek. Olmayacağını düşünerek kendini kandırma." Yine "kocan" diyor, sanki

Bradford'un kocası olmamasını dilediğini ima edercesine tekrar "kocan" diyor. Onun, bizim yaptığımız zarara ilişkin değerlendirmelerinden daha da az hoşlanıyorum.

"Katılıyorum," diyor Edmund, sohbete katılarak. "Bu iyi değil, evlat."

Bradford başını sallar, durumun ciddiyeti yüzüne yansır. Ama yine de kararından vazgeçmeye niyetli görünmektedir. "Bu da geçecek. Ben bunu sağlayacağım."

Alan onunla tartışmaz ama aynı fikirde olmadığı açıktır. Konuyu değiştirerek, partiyi kazanmak için planlarının geri kalanına geçer.

Yarım saat sonra Alan ayrılır ve ben rahat bir nefes alırım. Onun enerjisi benim için fazla agresif. O odadan çıktığı anda havadaki değişimi hissediyorum.

"Tamam," diyor Hayden, "Şimdi Cecelia'yı konuşabilir miyiz? Sonra da evlilik sözleşmesini tartışırız."

Bradford başını sallar. "Hayır, bu gece sadece Cecelia'yı konuşacağız. Ondan daha önce bir mesaj aldım, sorun çıkaracağını söylüyor, o yüzden bu konuyu ne kadar çabuk halledersek o kadar iyi."

"Bu gece evlilik sözleşmesini hazırlamaya başlamak istiyorum. Bu hafta fazla boş vaktim yok," diyor Hayden.

"Daha fazla zamanın olana kadar bekleyelim." Bradford bu konuda hiç de endişeli görünmüyor.

Hayden ise bu fikirden rahatsız olmuş görünüyor. "Bunu tavsiye etmiyorum."

"Aceleye gerek yok," diyor

Bradford. "Var." Hayden ısrarcı.

Bradford kardeşi yüzünden sinirlenmiş görünüyor. Önce benimle bu konuyu tartışmak için mi beklemek istiyor, yoksa gerçekten endişelenmiyor mu, anlayamıyorum.

"Şimdi yapmalıyız," diyorum.

Hayden bana bakar. "Neyse ki biriniz aklını kullanıyor." Hayden'la yıllar boyunca çeşitli partilerde birkaç kez tanıştım ve onu her zaman sevdim. Şu anda sevdiğim şey, sınırlara gösterdiği özen. Bradford'la olan evliliğimle ilgili her şey, beynimin yetişmesi gereken bir kasırga gibi geliyor; Hayden'ın bu konuda sorumluluk almasını seviyorum.

Bradford buna cevap vermeden, babası ayağa kalkar. "Sizi üçünüzü yalnız bırakacağım. Bu gece halletmem gereken bazı işlerim var." Bana ve Bradford'a bakar. "Bu hafta akşam yemeği yemeliyiz.

Annenize hangisi size daha uygun olduğunu söyleyin. Biz hallederiz."

Bradford ayağa kalkar ve babasının yanına gider. "Yarın sana haber veririm." Onların kucaklaşıp vedalaşmalarını izlerim. Bu, babamın hiçbir çocuğuna yapmadığı bir şey. Bu gece, babasının her zaman düşündüğüm kadar acımasız olduğu izlenimini edindim, ama bu anda onun sıcaklığını görebiliyorum.

Edmund ve Hayden da benzer bir kucaklaşmaya girerler ve Edmund ayrılır, bu sırada Hayden ikimize de beklenti dolu bir bakış atar. Evlilik sonrası anlaşma.

"Tamam." Ben başlıyorum. "Hadi yapalım şunu."

Bradford yine o koruyucu bakışla bana bakar. "Kristen —"

"Seninle boşanmayı ya da senin beni boşamanı planladığımdan değil," diye sözünü kestim

"Ama eğer böyle bir şey olursa, bu evliliğe girdiğimizde sahip olduğumuz şeylerle ayrılacağız. Hamptons'daki evimi kaybetmeyi kesinlikle reddediyorum." Hayden'a döndüm. "Lütfen bunu not al. Bir kız kendini korumak zorundadır. Manhattan'daki dairemi de alacağım. Beni terk ederse evlerimi alamaz."

Hayden'in dudakları seğirdi. "Akıllıca."

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Peki, bu sorunu çözer mi?"

Bradford, kardeşi gibi bana eğlenerek bakıyor. Yani, bu adamın milyarlarca doları var. *Milyarlarca*. Ve dünyanın dört bir yanına dağılmış evleri. İki evimin peşine düşeceğinden asla korkmuyorum. "Bunu anlamaya ekleyeceğiz ama benim mal varlığımı bölüşeceğiz."

"Senin paran istemiyorum, Bradford."

"Biliyorum. Ve inan bana, evliliğimizin bu noktaya gelmesine izin vermeyeceğim, ama eğer batırırsam, senin ihtiyaçlarının karşılanmasını istiyorum."

"Ya ben batırırsam?"

"Beni terk etmeme neden olacak hiçbir şey yapamazsın." Hayden'a bakar. "Varlıklarımı ikiye böl."

Buna gerçekten ne düşündüğümü söylemekten kaçınıyorum. "Ben seninle tartışmaya devam edersem, sen de benimle tartışmaya devam edeceksin, değil mi?"

Hayden gülüyor. "Kardeşimi iyi tanıyorsun, anlıyorum." Gözlerimi deviriyorum. "Hiçbir fikrin yok."

Gülümser ve bu gülümseme sanki *aileye hoş geldin* gülümsemesi gibidir. "Sanırım biliyorum. Onun içindeki değişimi şimdiden görebiliyorum."

Bradford'a bakarım. "Seni aldatabilirim. Buna tahammül edeceğini mi söylüyorsun? Yoksa yine de bana mal varlığının yarısını vermek istiyor musun?"

Bana bir bakış attı. "İkimiz de hileci olmadığımızı biliyoruz."

O sınırı aşmak istediğim anların hatıraları zihnimi doldurunca birdenbire yüzüm kızardı.

O haklı. İkimiz de aldatıcı değiliz. Ve evliliğimizin sona ermesinin tek nedeni bu olduğu için, bu evlilik sözleşmesinin bir önemi olmayacağını biliyorum. Bradford benim için asla parasından vazgeçmek zorunda kalmayacak, bu yüzden tartışmayı bırakıyorum.

Telefonum bir mesajla titrer ve ekranda Lila'nın adını gördüğümde Bradford'a bakarım. "Bana 14 Ocak'ta boş olduğunu söyle. Eğer bunu söyleyemezsen, o gece boş kalmanın bir yolunu bulacağını söyle."

Bunu söylerken Alan odaya geri girer. "Yarın sabah ikinizin de bir hayır kahvaltısına katılmasını ayarladım." Bu bir soru değildir ama sabırsız bir ifadeyle onayımızı bekler.

Bradford bana sorgulayan bir bakış attı.

"Yapabilirim." Bunu gerçekleştirmek için yarın sabah programımı zihnimde yeniden düzenlerim.

Alan, Bradford'un bakışlarına tekrar karşılık vermeden önce telefonuna bir mesaj yazıyor. "Bir iş paneline katılacaksınız. Saat 6'da orada olmanız gerekiyor sabah hazır olman gerekiyor."

Gözlerimi kocaman açınca Hayden gülerek, "14'ünde kardeşimin sana ne kadar ihtiyacı olursa olsun, önündeki tüm bu erken kalkışları telafi etmeye yetmeyeceğini tahmin ediyorum."

Alan bana gözlerini kısarak bakar. "On dördünde ne var? Programı kontrol etmemiz gerekecek."

"Hayır," diyorum. "Aralık değil, Ocak ayının on dördüncü günü." Bradford'a bakıyorum. "Okul mezunlar toplantım var."

"Ben boşum," diyor Bradford tereddüt etmeden ve gözlerinden, o gece için başka planları olsa bile, onu iptal etmeye niyetli olduğunu anlayabiliyorum.

Alan, Bradford'un programını açar. "O gece bir partin var. Hale'lerde."

"Artık yok," diyor Bradford ve kalbimi paramparça ediyor.

Bu sadece Alan'ın daha keskin bir onaylamama bakışını kazanmamı sağlar. "Bu önemli bir parti. Senatör Hale'i kızdırmak istemezsin."

Bradford'a partiye gitmesi gerektiğini söylemeden önce, "Riske gireceğim" diyor.

"Siktir," diye mırıldanır Alan.

Bradford sadece kaşlarını kaldırarak cevap verir ve ben bile onların bu iletişim biçimini anlarım. *Benimle tartışma*. Belki de ben de o kaş kaldırmayı öğrenmeliyim.

Alan derin bir nefes alır ve bana bakar. "Bana mezunlar toplantısının ayrıntılarını gönder. Onu programa ekleyeceğim ve belki bundan yararlanabiliriz. Kim bilir, insanlar adayların insani yönlerini görmekten hoşlanırlar. Karısının mezunlar toplantısına katılmak buna uygun bir şey."

O odadan çıkarken, ayağa kalkıp onu takip ediyorum. "Alan," diye seslenerek onu yavaşlatıyorum.

Bana doğru döner. Yüzünde belirgin bir rahatsızlık ifadesi vardır ve bu, eski ben olsaydım söylemek istediğim şeyi söylememi engellerdim. Yeni ben hala bazen onaylanma isteğiyle mücadele ediyor, ama bu günlerde çok daha az. Alan söz konusu olduğunda, beni asla onaylamaması umurumda değil.

"Bu durumun ideal olmadığını ve işini zorlaştırdığını anlıyorum, ama ben hiçbir yere gitmiyorum, bu yüzden sen ve ben birlikte çalışmanın bir yolunu bulmalıyız."

"*İdeal* olmamak, bu durumu tanımlamak için yetersiz kalır, Kristen. Politika hakkında ne bildiğini sanıyorsan, bilmiyorsun. Bradford'un burada neyle karşı karşıya olduğunu hiç bilmiyorsun. Sen gelmeden önce de işim zordu. Şimdi ise lanet olası bir baş ağrısı haline geldi. Bunu düzelteceğim çünkü benim işim bu, ama seninle burada yaptığımız şeyi birlikte çalışmakla karıştırma. Sen sadece benim oyunumda ihtiyacım olduğu yere hareket ettireceğim bir piyonun.

Babam beni hayatta herhangi bir şeye hazırladıysa, o da Alan'dı. Onu sevmeyebilirim ama işini anlıyorum.

Ona yaklaşıyorum, vücudumu tamamen dik ve uzun tutuyorum. "Siyasetin tüm inceliklerini bilmiyor olabilirim, ama Bradford'un içinde hareket ettiği güç ve erkeklerin dünyası hakkında her şeyi biliyorum. Hayatım boyunca bu erkeklerle ve hayatlarındaki kadınlarla uğraştım. Nasıl düşündüklerini biliyorum ve aralarındaki sırlar ve yalanlar ağını senden daha iyi bile olabilirim. Bradford için senin piyonun olacağım, ama benimle ittifak kurup benimle çalışmazsan aptal olursun."

Bana tek verdiği şey dudaklarını bastırmak ve uzun bir süre beni dikkatle incelemek. Sonra, sadece otoriter tavırlarına devam ediyor. "Yarın sabah geç kalma. Geç kalırsan bizim için iyi bir başlangıç olmaz."

Bazı erkekler siktirip gidebilir. Bu sefer kazanmaya kararlı bile değilim. Sadece Bradford'a elimden geldiğince yardım etmeye kararlıyım ve bunun bir yan etkisi Alan'ı mutlu etmekse, öyle olsun.

Bradford ve Hayden'ın yanına döndüğümde, Bradford beni zarar görmüş mü diye değerlendirir gibi bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

Yine yanına oturup başımı sallıyorum. "Alan ve ben birbirimizi anlıyoruz galiba."

"Tamam," diyor Hayden, ayağa kalkarak bizi kesiyor. "Ben eve gidiyorum. Bu anlaşmayı hazırlayıp yarın size getireceğim. Ayrıca, az önce bahsettiğiniz noktaları içeren Cecelia için gizlilik anlaşmasını da hazırlayacağım. Olivia'dan PR konusunda yardım istemek isterseniz, bana haber verin." Bana gülümsüyor ve bu o kadar sıcak ve samimi bir jest ki, içtenlikle hissediyorum. "Evliliğinizi tebrik ederim. Kardeşimin mutlu olduğunu görmek beni çok sevindirdi. Alan'ın seni etkilemesine izin verme. Başka seçeneği olmadığını anladığında fikrini değiştirecektir." Gülümsemesi sırtısa dönüşür. "Sadece onun ayarladığı etkinliklere geç kalma. O adamın nasıl davrandığını gördüm ve birinin geç kalması hiç hoş bir şey değil."

"Oh, tahmin edebiliyorum. Yarın geç kalırsam bunun ilişkimize ne kadar zarar vereceğini gayet açık bir şekilde belirtti."

"Siktir," diye küfür eder Bradford ve ben dönüp kaşlarını çatmış halini görürüm. "Sorun yok," diye onu sakinleştiririm. "Ben kalın deriliyim. O beni endişelendirmiyor."

Hayden gittikten sonra bile hala ikna olmuş gibi görünmüyor. "Yarın Alan'la konuşacağım. Sana böyle davranmasına izin vermeyeceğim."

Elimi koluna koyuyorum. "Lütfen yapma. Onun saygısını kazanmak için kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerek."

"O sana saygı duymalı, nokta, Kristen."

"Katılıyorum ama dürüst olalım, Alan gibi erkekler kadınlara gerektiği gibi saygı duymuyorlar. Bu saçmalık ama elimden gelen tek şey bu. Bırak da bunu kendi yöntemimle yapayım."

Gözlerindeki bakış, bu yaklaşımı pek beğenmediğini gösteriyor ama yine de istediğimi yapacağını da anlıyorum. Bu, bir erkeğin bana verdiği en güzel şeylerden biri olabilir.

Bradford elimi tutup "Hadi yerleşelim" dediğinde, tekrar Alan'ı düşünüyorum. *Bradford'un burada neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun. Haklı, bilmiyorum. Tam olarak bilmiyorum. Alan'ın*

Felaket senaryoları yazmadığını umuyorum. Sonuçta o işinde en iyisidir. Düzeltir demiştir ve bundan oldukça emin görünüyordu, ama yine de midemde hissettiğim rahatsızlık geçmiyor.

Umarım hayatımda başıma gelen en güzel şey, Bradford'un pişman olacağı bir şey olmaz.

Kristen

Bradford'un evi dudak uçuklatıcı. Kulenin en üst üç katını kaplayan evde yedi yatak odası süiti, sekiz banyo, özel bir balo salonu, bir gözlem evi, bir kütüphane, bir oyun odası, bir medya odası, balo salonu için profesyonel düzeyde bir catering mutfağı ve günlük kullanım için bir mutfak, bir spor salonu ve muhteşem bir teras var. Her katı birbirine bağlayan özel asansörler ve bir sanat eseri niteliğindeki büyük bir spiral merdiven var.

Tüm odalardan görünen Manhattan manzarası, evin abartılı mobilyaları ve dekorasyonunu gölgede bırakıyor. Bradford'u takip ederek yatak odası, iki giyinme odası, iki banyo ve bir oturma odasından oluşan ana süite girdikten sonra, tavandan tabana pencerelere doğru yürüyorum. Muhteşem şehir manzarasını içime çekiyorum ve sabahları buranın ne kadar ferah ve aydınlık olacağını hayal edebiliyorum.

Dönüp baktığımda, onun beni dikkatle izlediğini görüyorum. "Bu manzara. Tanrım. Sanırım bu odada yaşayabilir ve mutlu olabilirim."

"Burada yaşamak ister misin?"

Etrafımı saran güzelliğe bakıyorum. Dairem muhteşem ama onunkinden daha küçük. Ayrıca aynı manzaraya sahip değil. Ancak, bir evi ev yapan şeyler bunlar değil ve ben bunun çok iyi farkındayım. "Bunu hiç düşünmedim. Sen düşünüp müssün?"

"Çözmemiz gereken çok şey var ama hepsini hemen yapmak zorunda değiliz."

Haklı. Çoğu çift hayatlarını yavaş yavaş birleştirir. Önce birbirlerini tanırlar. Evlenmeden önce sınırlarını belirlerler. Evliliğin bir ilişkiye yeni bir heyecan kattığını düşünüyorum, ama bu heyecan genellikle Bradford ve benim önümüzde duran türden kararları içermemektedir.

"Bilmediğim şeyleri pek iyi kaldıramam, Bradford." Derin bir nefes alıyorum. "Tanrım, neden bu kadar çok içtik ve Elvis'ten parmaklarımıza yüzük takmasını istemek iyi bir fikir olduğunu düşündük?"

"O yüzüğü parmağına takan Elvis değildi. Ben taktım. Ve ayıkken bile, hiç tereddüt etmeden yine aynısını yapardım."

O haklı ve bana bu gerçeği hatırlattığı için onu seviyorum.

"Tamam, artık benim küçük şeylerimi öğrenmenin zamanı geldi. Her gün hazırlanmam çok uzun sürüyor. Uzun derken, *gerçekten uzun* demek istiyorum. Nadiren zamanında gelirim. Ve bu konuda eleştirilmeyi sevmem. Hatta, bunu dile getirirsen sana fiziksel zarar verebilirim. Bu özelliğimi değiştirmeye çalıştım ama ben böyle biriyim, bu yüzden buna uyum sağlamak için programını yeniden düzenlemek sana kalmış. Terapimde artık bunun için özür dilemediğim bir noktadayım." Devam etmeden önce nefes alıyorum. "Çilek reçelini gerçekten *çok* seviyorum. Temiz çarşafklar benim için önemli. Her gece kitap okumak için zaman ayırmak da öyle. Okuduğum ateşli aşk romanlarıyla dalga geçersen, pişman olursun. Aynı filmleri tekrar tekrar izlemeyi seviyorum. Sevgililer Günü'nü seviyorum ve o gün beni, benim seni şımartacağım kadar şımartmalısın. Pazar sabahları uyumak, yatakta kahvaltı yapmak ve kitap okumak için ayrılmalıdır. Oh, ve mutfakta şeker içeren her şeyin gitmesi gerekecek. Bu benim için tartışılmaz bir konu. Şekerin yanında bana güvenilmez."

Dudakları seğirdi. "Ama çilek reçeli kalabilir mi?"

Gözlerim büyüdü. "Tanrım, hayır. Çilek reçeli asla evimize giremez. Asla. Eğer buraya getirirsen, hayatın en az yirmi dört saat boyunca cehenneme dönecek ve o gece benimle yatakta yatabileceğini hiç sanmıyorum."

"Senin taviz veremeyeceğin konu şeker yasağıysa, benimki ise ikimizin farklı yataklarda uyumasına asla izin vermememdir. Yatağa bıçak getirsen bile umurumda değil, benimle yatacaksın." Bunu bu kadar sert bir şekilde söylemesi ve gözlerindeki bakışla birleşince midemin alt kısmına bir ağrı saplanıyor.

"Ayrıca," diye ekliyor, bana yaklaşıyor, elleri belimden kayarak kalçama yerleşiyor, "Pazar günleri için planına uyarım ama buna seks de eklememiz lazım."

Evet, evet, eklemeliyiz.

Kalçamı daha sıkı kavrar ve ben bu konuşmaya devam etmek için çaba gösteririm. "Bunlar sadece bazı şeylerim, bilgin olsun. Kendini çok şeye hazırlaman gerek."

"Hazır olduğumu düşün."

Bu adamda sevdiğim birçok şey var ama en çok sevdiğim şeylerden biri, bana güvenli hissettirmesi. Korunmuş hissettirmesi. Sanki onun gözetiminde bana hiçbir kötü şey olmayacağından eminmiş gibi. Şu anda, ona ne yaparsam yapayım hazır olduğuna hiç şüphem yok.

"Bana senin bazı şeylerini anlat," diyorum, gözleri göğüslerime düşerken.

"Çilek reçelini sevmem, ki bu iyi bir şey çünkü burada artık yasak." Gözleri tekrar benimkilere değdiğinde gözlerindeki neşe her şey demek ve midemde kelebekler uçuşturuyor. "Her sabah koşarım, genellikle saat beşte. Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri spor salonuna giderim." Bir elini boynuma getirip saçlarımı çekiyor ve oradaki cildimi öpüyor. "Romantik kitaplar okumam ama okuyanları desteklerim." Elbisemi omzumdan kaydırıyor. "Tercihim biyografiler ve gerilim romanları." Sütynemin askısını nazikçe yana itiyor ve eğilip omzumdan göğsüme doğru öpücükler konduruyor, böylece onun söylediklerinin sadece yarısını duyduğumdan emin oluyor. "Sevgililer Günü'nde hiç bir kadını şımartmadım ama gelecek yıl bunu yapmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Ve" — beni kollarının arasına alıp duvara doğru götürür ve beni duvara yaslar—"Pazar günleri için tercihim, seni sikmekle geçirmek olarak değişti. Senin geç kalmana izin vermek için programımı yeniden düzenleyeceksem, sen de pazar sabahları sadece bir saat kitap okumayı planına dahil edeceksin."

Aniden pazar günlerimden okumayı çıkarmak istiyorum.

Ayrıca onun beni her zaman şu anda olduğu gibi ateşli bir şekilde izlemesini istiyorum.

Ve onun beni sikme sözü vermesini sağlamak için yapabileceğim her şey, bundan sonra benim en büyük önceliğim.

Bradford'un telefonu, bu konuşmayı yapmak için görmezden geldiği mesajlar nedeniyle sürekli titriyor. O mesajları kontrol etmek için hiçbir hareket yapmamasını seviyorum. Ancak, bunların önemli olabileceğini düşünerek kendimle savaşıyorum.

Mesajlardan bahsetmek üzereyken, ağzını ağzımın üzerine kapatıyor ve beni o kadar derin öpüyor ki, ne düşündüğümü bile hatırlamakta zorlanıyorum.

Bacaklarım onun etrafında, kollarım onun etrafında, kalbim onun etrafında. Ve beni varlığından haberdar olmadığım bir yere çekiyor. Hiç hissedebileceğimi bilmediğim bir tür mutluluk ve ihtiyaç içine.

Bradford'u istediğim kadar hiçbir erkeği istememiştim.

"Sana doyamıyorum," diye boğuk bir sesle söylüyor, sonunda nefes almak için başını kaldırdığında. Hemen ardından, elbisenin üstünü ve sütynemi sertçe aşağı itiyor, göğüslerimi avuçlayıp meme uçlarımı ağzına alıyor.

Sırtım kavisleniyor ve zevk vücudumun her santimini doldururken inliyorum. "Oh, Tanrım." Saçlarını tutuyorum ve o da bunu onaylayarak inlediğinde, parmaklarımla daha sıkı sıkıyorum.

Ne olduğunu anlamadan, beni duvardan yatağa götürüyor ve yatırıyor. Sonra bacaklarımın arasına diz çöküyor

beni sertçe kenara çekiyor.

Elleri uzun süveter elbisenin altına uzandığında, onun yanan gözleri benimkilerle buluşur. "Bir erkeğin nefes almasını zorlaştırmayan elbiselerin var mı?"

Ondan yayılan ham açlık karşısında yoğun bir şehvet

Bugün için seçtiğim sade kırmızı midi kazak elbisenin Bradford'un dikkatini çekeceğini umuyordum, ama bu kadar tahrik edeceğini tahmin etmemiştim.

"Olmayanları eliyorum," diye fısıldıyorum, zar zor mantıklı bir cevap verebiliyorum.

Bu söze destek olarak çıkardığı derin homurtu beni daha da tahrik ediyor.

Elbisemi yukarı itti, külotumu çıkardı ve bacaklarımı ayırdı. Bakışları, sanki dünyada başka hiçbir şey yokmuş gibi amıma kilitlendi.

Ama şu lanet telefonu. Cebinde titremeyi kesmiyor.

"Belki de o mesajları kontrol etmelisin." Ne dediğimi bile bilmiyorum. Sadece o mesajların beynimi karıştırdığını ve onun önemli bir şeyi kaçırdığından endişelendiğimi biliyorum. Ama asıl söylemek istediğim şey, *o lanet şeyi atması*.

O, dikkatini başka yere çevirmiyor. Aksine, daha da yoğunlaşıyor. "Şu anda yapacak daha önemli işlerim var." Sesindeki kısıklık vücudumda titreşiyor ve ona olan arzumun yoğunluğunu artırıyor.

Elini uyluklarımın arkasına kaydırıp kalçamı kavrar ve dizlerinin üzerine daha da çöker. Sonra beni kendine çeker ve yüzünü amıma gömer.

Aman Tanrım.

O dilini bana düzleştirip girişinden klitorisime kadar yavaşça yalarken sırtım yataktan kalkıyor. Klitorisimle vakit geçiriyor, onu tekrar tekrar daireler çizerek emiyor ve dilini kullanarak beni hemen boşaltacak şekilde okşuyor.

Kendimi onun ağzına sürüyorum ve saçlarını tutuyorum, daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını bulmak için çaresizce uğraşıyorum.

Bana istediğimi veriyor, sonsuza kadar süren ama yine de yetmeyen, *asla yetmeyecek* olan bir şekilde yalıyor ve emiyor. Ağzını kaldırdığında, onu tekrar aşağıya zorlamak istiyorum. *Devam etmesini ve asla durmamasını* yalvarıyorum.

durmamas için yalvarıyorum. Ama şehvetle dolu bir ihtiyaç yığını olduğum için kelimeleri bulamıyorum. Bunun yerine, bacaklarımı omuzlarına doluyorum ve bu şekilde yalvarıyorum.

Bacaklarımı boynundan çekip yatakta genişçe açıyor ve istediği yere getirdiğinde sıkıca tutuyor. Şimdiye kadar duyduğum en derin, en boğuk sesle şöyle diyor: "Bana sana pis şeyler yapmam için yalvardığın o geceyi hatırlıyor musun? Bir dahaki sefere seni gördüğümde sana bakmakta zorlanacağım, çünkü tek hatırlayacağım şey yaptığımız o ahlaksız şeyler olacak diye yalvardığın geceyi?"

"O geceyi gerçekten unutabileceğimi mi sanıyorsun?"

"Benim gibi sen de bunu kafanda defalarca tekrar ettiğine eminim."

"Öyle yaptım. Tanrım, bunu kaç kez yaptığımı bilemezsin. Başka erkeklerle birlikteyken bile, tek düşündüğüm sen ve o geceydi."

Gözleri karanlık bir şey ile parlıyor ve keskin bakışları taviz vermez bir şekilde emrediyor: "Seni bir daha başka bir erkekle hayal etmek istemiyorum, Kristen."

Bana bir daha asla başka erkeklerden bahsetme. O böyle diyor ve ben onu açık ve net bir şekilde duyuyorum. Ayrıca onun sahiplenici tavrını da duyuyor ve *hissediyorum*, bu da içimde yepyeni bir arzu uyandırıyor. Bu, beni oturmaya, kollarımı boynuna dolamaya ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırmaya itiyor.

Öpücüğümüz her şeyi yutan bir alev. Bizi süpüren, dünyayı dışlayan, birbirimizden başka her şeyi unutmamızı sağlayan bir tutku cehennemi.

Ellerim göğsünde, omuzlarında, boynunda, saçlarında. Açgözlüler. Sertler. Talepkarlar. Yeterince hızlı doyamıyorlar.

Onunkiler de aynı. Hepsi benim üzerimde.

Tek bir hızlı hareketle elbisesini başımdan çekip çıkarır ve sonra ağzını göğsüme koyar ve eğer acele edip içime girmezse, canlı canlı yanabilirim.

Yüzünü tutup kendime doğru çekiyorum. "Beni sikmen lazım. Hemen şimdi."

"Siktir," diye homurdanıyor, ben deli gibi kemerini çözmeye başlarken.

Tamamen çözmeden önce, ayağa kalkar ve beni kollarına alır. Beni yatağa atar ve tam da bana katılmasını beklerken, diğer yöne, komodinine doğru gider.

"Nereye gidiyorsun?" Bu şehvetli, çılgın bir talep, ama gerçekten, *nereye gidiyor?*

Durmuyor. "Prezervatif alacağım."

Bu ifade beynime bir saldırı gibi. Burada prezervatif bulundurduğu gerçeğini düşünmek istemiyorum çünkü *bu*, buraya başka kadınları da getirdiğini düşündürüyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyorum. "Ve tüm o prezervatifleri atman gerekiyor."

Son cümle o kadar sert çıkıyor ki Bradford adımını durduruyor. Bana döndüğünde gözlerindeki maskesiz sertlik, o cümle ile ne demek istediğimi tam olarak anladığını gösteriyor.

Farkına varmadan, üstüme çıkmış, gözleri arzu, sahiplenme ve şu anda ayırt edemediğim pek çok duygu ile parlıyor. "Beni sahiplenmeyi asla bırakma." Bu bir emir. Kalbinden, kemiklerinden, ruhundan gelen güçlü, vahşi bir talep. Her yerde hissediyorum.

Bu adamı çok uzun süre beklettim. Çok uzun.

Ve şimdi birbirimize ihtiyacımız var. Herkesin bizim ait olduğumuzu bilmesini istiyoruz.

Yüzünü avuçlarım. "*Bana* karşı sahiplenici duygularını asla kaybetme."

Burun delikleri genişledi. Gözleri yine karardı. "Başka bir erkek sana doğru nefes bile alırsa, bunu pişman olmasını sağlarım."

Sonra, ağzı benim ağzımın üzerinde ve bana ne kadar çok istediğini, sevdiğini, *benim yüzümden mahvolduğunu* gösteriyor.

Bu adam benim sahibim. Sonsuza kadar.

Ve bir daha asla kimsenin aramıza girmesine izin vermeyeceğim.

Sonunda içime girdiğinde, o kadar tahrik olmuş ve ona hazır hale gelmişim ki, neredeyse hemen boşalıyorum. Boşalmıyorum, ama çok uzun sürmüyor. Orgazmda kendimi kaybediyorum ve Bradford boşaldığında, ondan o kadar etkileniyorum ki, ecstasy'ye daha da dalıyorum.

Onu yıllardır böyle hayal etmiştim, ama gerçek, hayal ettiğimden milyon kat daha iyi.

Kokusu beni sarıyor. Vücudu benim vücudumun üzerinde.

Sesi tenime yayılıyor.

Güçlü kasları bizim zevkimiz için çalışıyor. Bana olan açlığı.

Sadakati.

Onun sevgisi.

Ondan çok etkileniyorum ve onu istemekten asla vazgeçmeyeceğim.

Sonra, beni kollarına aldığı anda, bacağıma onun bacağına atıp ona baktım. "Sana ulaşmak için bu kadar uzun zaman harcadığım için kendimden nefret ediyorum."

Beni daha sıkı sarar. "Beni uzun süre arkadaşlık bölgesinde tuttun." Bu bir ifade, ama içinde bir soru da duyuyorum.

"Biliyorum," diyorum yumuşak bir sesle. "Hayatımda, babamla ilgili kararlarımla yüzleşmem için beni gerçekten zorlayan tek kişi sendin. İçten içe, bu kararları almaya hazır olmadığımı biliyordum. O zamanlar asla yürümezdi." Bacaklarımızı birbirine dolayarak gülümserim ve parmağımı göğsünde gezdiririm. "Aslında bir keresinde sana hislerimi söyleyebilmek için birinden ayrılmıştım, ama bunu yapabildiğimde sen çoktan yeni bir kız arkadaş edinmiştin."

"Zamanlamamız hep yanlış oldu."

"Her zaman. Ama bence böyle olması gerekiyordu."

Elini bileğimin etrafına dolayarak, bunu düşünürken başparmağıyla hafifçe okşuyor. Dokunuşu anında nabzımı hızlandırıyor.

Sonunda, "Buraya gelmek çok zor oldu ve artık seni asla bırakmayacağımı bilmelisin" diyor.

Söylediği her kelimededen yayılan güçlü enerji, kalbimin atışını daha da hızlandırıyor. "Ben de seni asla bırakmayacağım."

Telefonu başka bir mesajla çalar. Mesajı görmezden gelir ve tüm dikkatini bana verir. Bana bakarken ne düşündüğünü merak ediyorum, ama aslında buna gerek yok çünkü gözleri her sevgi dolu ve aşık düşüncesini fısıldıyor.

Bu anı uzun bir süre paylaşıyoruz, sonra dudaklarını dudaklarıma değdirip, "Yemek ister misin?" diye soruyor.

"Evet, ama önce telefonunu kontrol etsen iyi olur. Sanırım kontrol etmen gereken dört bin beş yüz yetmiş iki mesaj var."

Yüzünde eğlence dolu bir ifade belirir. "Bu yönünü seviyorum."

"İyi, çünkü onu bir süreliğine dışarı çıkarmayı düşünüyorum."

"Dışarı çıkarmak mı?"

"Evet." O kaşlarını çatmaya devam edince, "Parça terapisine hoş geldin. Artık bunu benimle birlikte yapacaksın. Yani, benimle değil, ama parçalarımla konuşmalar yaptığım için, muhtemelen benim kendimle konuştuğumu duyacaksın."

"Parçalar derken, kendinin farklı yönlerini kastediyorsun, değil mi?"

"Evet." Komodine uzanıp, giyinmek için telaşla attığımız yerde duran cep telefonunu buldum. "Lütfen acil bir şeyin

"

Telefonunu alırken yüzündeki kaşlarını çatmış hali yerini daha eğlenceli bir ifadeye bırakır. "Bu otoriter tarafını da seviyorum."

"Senin otoriter tarafına kıyasla onun hiçbir şeyi yok."

Ağzımı ağızına çekiyor. Beni uzun uzun öptükten sonra, "Bana ne tür patronluk taslayabileceğini tahmin bile edemezsin," diyor. Kullandığı hırıltılı ses tonu, söylediklerinden bağımsız olarak bile tüm düşüncelerimi karıştırmaya yetiyor.

Sonunda telefonunu kontrol edip, "Alan'ı aramam lazım. Biraz zaman alabilir." diyor.

O sormadan ne istediğini biliyorum. "Git ve telefonunu et. Ben iyiyim."

Beni bırakmadan önce son bir öpücük veriyor. Bunu yaparken, koluna uzanıp onu durduruyorum. Bana soru dolu bir bakış attığında, "Cecelia'nın kariyerin için yapabilecekleri nedeniyle senin seçimin olduğunu biliyorum, ama neden başka birini bulmadın? Seninle de mutlu olabileceğin birini?" diyorum. Dokuz uzun ay boyunca bunu merak ettim. Başkanlık hedefi ne kadar güçlü olursa olsun, aşkından vazgeçtiğine inanmak zordu. Bradford, sevgisiz bir evlilikte bir ömür geçirmek için fazla duygusal biriydi.

Cevabını bir saniye bile düşünmesine gerek yok. "Seni elde edemeyeceksem, kimseyi istemiyordum."

YİRMİ DAKIKA SONRA, Bradford hâlâ Alan'la telefonda konuşuyor. Bradford'un yatak odasına bağlı banyolardan birinde duş aldım. Banyo ve duşun olduğu için en büyük banyoyu seçtim. Banyo Central Park'a bakıyor ve benim için burası artık benim banyom. O kadar çok seviyorum ki, onunla bunun için savaşıyorum.

Giyindim ve valizimi boşaltıyordum ki telefonum çaldı. Annem arıyordu.

"Anne." Telefonu açtım.

"Kristen, neredesin?" Sesi biraz paniklemiş gibi geliyor, ki bu annem için garip bir durum. Galalarında bir sorun olduğunda paniğe kapıldığı bilinir, ama diğer konularda her zaman sakin kalır.

"Bradford'larda. Neden?"

"Avukat burada. Seni bekliyoruz."

"Babama boşanmayacağımı söyledim ve ciddiylim."

"Ah, Kristen, ne dediğinin farkında değilsin. O adamı tanımıyorsun. Onunla evliliğin yürüyeceğini nasıl düşünebilirsin?"

"Neden bu kadar paniklisin?"

"Çünkü kızım tanımadığı bir adamla evlendi. Başka bir kadınla nişanlı olan bir adamla. Aklının başında olmadığını düşünüyorum çünkü bu çok dürtüsel bir davranış ve sen dürtüsel bir insan değilsin. Evlenmenin senin her zaman istediğin şey olduğunu biliyorum ama canım, bunu yapmanın doğru yolu bu değildi."

"Bradford'u tanıyorum ve zihnim hiç olmadığı kadar iyi durumda. Oh, ve Johnathon'dan ayrıldığımda evlilikten vazgeçtim. Artık sadece aşk istiyorum. Sen ve babam, Bradford'dan boşanmayacağımı kabul etmelisiniz."

Sessiz kaldığında, "Söylediklerimi duydun mu anne?" diye soruyorum.

"Duydum." Sesinde artık çok daha fazla endişe var. "Gelip bunu babanla ve benimle konuşur musun? Lütfen?"

"Konuşacak bir şey yok. Babamın bahsettiği ailelerimiz arasındaki geçmiş hariç. O ne demek istedi?"

"Senin endişelenecek bir şey yok. Bu konuyu açmamalıydı." "Ama açtı, yani belli ki benim bunu bilmemi istiyor."

"Hayır, istemiyor. Bunu söylerken akli başında değildi." "Tanrım, anne, söyle bana."

"Bunu seninle tartışmayacağım, Kristen. Lütfen buraya gel de bu saçmalığı çözelim." Hiçbir zaman yaptığı gibi, telefonu aniden kapatır.

Bradford yatak odasına girdiğinde şok içinde cep telefonuma bakıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, yüzümdeki ifadeye kaşlarını çatarak.

"Ailelerimizin arasında bir geçmiş olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır. Ne tür bir geçmiş?"

"Bilmiyorum. Annem benimle konuşmayı reddediyor. Her neyse, bu durum ailemi gerginleştiriyor ve babam bana kızgın olduğunda her zamankinden daha uzun süre beni reddetmeye hazır."

Telefonum tekrar çalıyor ve arayanın babam olduğunu görünce hemen cevap veriyorum. "Baba."

"Kristen, bunu son kez söylüyorum. Eve gel ve bu boşanma belgelerini imzala." Sesindeki soğukluk beni etkiliyor ama eskisi gibi etkilenmeme izin vermiyorum.

"Ve ben *de bunu* son kez söylüyorum. Bradford'dan boşanmayacağım."

"Onunla boşanmazsan seni mirasından mahrum bırakacağım. İşini başka birine vereceğim. Ve bir daha evime adımını atamazsın." Sözleri içime işlerken kalbim yavaş yavaş durur.

Başım dönüyor, bayılacakmışım gibi hissediyorum.

"Bunları yapmayacaksın." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, yanıldığımı anlıyorum. O, tüm bunları göz açıp kapayıncaya kadar yapacak. Babam sevgiyi esirgemekte ustadır; benim varlığımı inkar etmekte ve benden alabileceği her şeyi almakta da usta olacağından hiç şüphem yok.

"Yapacağım. Bir saat içinde burada olmazsan, tüm bunları yapacağım."

Seçimimi düşünmeme bile gerek yok, ama bu acıyı azaltmıyor. Bu karar, şimdiye kadar verdiğim en kolay karar olabilir, ama beni birçok yönden mahvediyor. Bundan kurtulabileceğimden emin değilim.

"Benden tüm bunları alabilirsin baba, ama Bradford'dan boşanmayacağım."

O telefonu kapattığında beni karşılayan sessizlik, kalbimi kesen keskin bir bıçak gibi hissettiriyor. Kan kaybından ölmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorum, ama şu anda hissettiğim gibi bir his olabilir diye düşünüyorum.

Zayıfım.

Uyuşmuşu

m.

Hiç olmadığım kadar başım

dönüyor. Sanırım

kusacağım.

"Aman Tanrım." Bradford'un güçlü kolları beni sardığında, deli gibi başımı sallayarak onun kollarından kurtulmaya çalışıyorum. "Kusacağım."

Beni tam zamanında tuvalete götürüyor ve ben şiddetli bir şekilde kusarken saçımı tutuyor.

Sevilmeye layık olmadığım, yeterince iyi olmadığım, *yetersiz* olduğum hissi içimde alevlendi ve sanki vücudum tüm bunları içimden atmaya çalışıyor gibi hissediyorum.

Ben sevilen biriyim.

Yeterince iyiyim.

Yeterliyim.

Terapi sırasında öğrendiğim bir şey, zihnim gerçeği inkar etmekte iyi olsa da, bedenimin bunu derinden bildiği ve bunu endişe olarak yaşadığıdır. Endişemi hafifletmek için çok çaba sarf ettim ve şimdi geri adım atmayacağım. Babamın tüm emeklerimi boşa çıkarmasına izin vermeyeceğim, bunun için kendime yeterli olduğumu söyleyip durmam gerekse bile.

Kendimi temizlerim ve yüzümü kaldırıp Bradford'a bakarım. "Babam beni mirasından mahrum bırakıyor ve bir daha evine asla gelemeyeceğimi açıkça belirtti. Ve işimi kaybettim."

"Siktir." Bana tek bir kelime söylüyor ama o kelimenin her şeyi kapsadığını duyuyor ve görüyorum. Öfke, şefkat ve endişeyle dolu. Bir eliyle başımın arkasını okşarken, diğer eliyle beni kendine çekmek için bedenimi kavıyor. Beni tutarken hiçbir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Bradford'un eylemleri her zaman onun adına konuşur.

Uzun süre ona sarıldım. Aklım, babamın ne yaptığına dair çılgın düşüncelerle dolup taşmıyordu. Bunun yerine, yapabileceğim tek şey bu olduğu için kendimi ona teslim ettim. Babamı yatıştırmak için yapabileceğim tek şey, yapmayı reddettiğim tek şeydi.

Bradford bana ihtiyacım olan tüm zamanı veriyor ve sonunda gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü ona doğru kaldırdığımda, bana hiç kimsenin bakmadığı türden bir şefkat ve özenle bakıyor. "İstedğin bu mu, Kristen? Bana seçiminden memnun olup olmadığımı sordun, ama ben sana sormadım."

"Evet."

"Vazgeçmek için çok şey var. Düşünmek için zamana ihtiyacın varsa anlarım."

"Zamana ihtiyacım yok, Bradford. Seni uzun zaman önce seçtim, sadece sen bunu bilmiyordun. Bir daha asla senden uzaklaşmayacağım." Yüzümdeki gözyaşlarını siliyorum. "Bir ebeveyn, istediğini elde etmek için kasıtlı olarak acı çektirmemelidir. Ve şimdi sınırlar koymayı öğrendiğim için, onun bana hep bunu yaptığını anlıyorum. Ondan uzaklaşmak için değil, *bundan* uzaklaşmak için uzaklaşıyorum. Kendimi öncelikli tutmam gerekiyor." Ona hüznle gülümsüyorum. "Asla gerçek bir babam olmadı. İhtiyacım olan şekilde olmadı. Başından beri sahip olmadığın bir şeyden uzaklaşamazsın."

Gözlerinde binlerce duygu var ve bununla kendi içinde savaştığını izliyorum. "Hepsine katılıyorum, ama..."

Parmağımı dudaklarına koyuyorum. "Ama yok. Seni istiyorum. Seni seçiyorum. Ve kendimi de seçiyorum."

Bradford

"Kristen yorgun görünüyor," diyor Alan, pazartesi sabahı erken saatlerde Kristen bir kadınla konuşurken gözlerini kısarak. Dün gece Alan'ın programımıza eklediği kahvaltının çoğunu bitirdik ve benim işe gitmem için yaklaşık on beş dakikamız kaldı.

Ona keskin bir bakış attım. "Sen de onunla uğraşıyor olsaydın öyle olurdu."

Kristen'in babası dün gece tehditlerini yerine getirdi. Tehditlerini yaptıktan tam bir saat sonra, ona artık bir işi olmadığını, evinde hoş karşılanmadığını ve vasiyetini güncelleyerek onu vasiyetinden çıkaracağını bildiren bir e-posta gönderdi. İkimiz de pek uyuyamadık. Kristen sadece yorgun değil, aynı zamanda duygularını işlerken ve evliliğimizle ilgili kötü dedikodulara katlanırken cesur bir yüz takınıyor.

Birkaç saniye daha onu izledikten sonra bana baktı. "Kendi yatağını kendisi yaptı, Bradford."

"Ona biraz rahat ver, Alan. Buna daha fazla tahammül edemem." Ona "*Karımdan uzak dur*" demek istiyorum, ama Kristen müdahale etmememi istediği için etmiyorum. Ancak böyle devam ederse, ona istediğini veremeyeceğim.

"Bana para ödediğin için yumuşak davranmam. Bir gün bu ülkeyi yönetmek istiyorsan, sakinle değil beyninle düşünmeye başlayacaksın. Ve sana garanti ederim, bir ay sonra onay oranların olması gerektiği yere geri döndüğünde, yumuşak davranmadığım için bana teşekkür edeceksin."

Az önce gelen kampanya finans yardımcımızla konuşmak için benden uzaklaşıyor. Onu izlerken Kristen bakışlarımı yakalıyor. Artık yalnız. Bana şaşkın şaşkın baktığında, yanına gidiyorum.

"O kadın..." Cümlesini bitirmez, ama geniş gözleriyle şaşkınlığını ifade eder. "Bana düğünümüz hakkında soru sormayı bırakmadı. Tek ilgilendiği şey dedikodu ve skandaldı. Anlaşılan, aylardır bir ilişkimiz olduğu söylentisi dolaşıyor. Ve anlaşılan, Cecelia'nın tepkisi bu söylentinin inandırıcılığını artırıyor."

Alan bana bu konuyu zaten anlatmıştı. Cecelia çok stratejik davranıyor, neredeyse hiç konuşmuyor ama insanların benim onu aldattığımı düşünmelerine yetecek kadar küçümsenmiş bir kadın imajı veriyor. Alan bu durumdan endişeli ama ben onun PR planının hikayeyi değiştireceğine inanıyorum. Hayden'ın bugün Cecelia'ya sunacağı gizlilik anlaşması da öyle.

"Cecelia gizlilik anlaşmasını imzaladıktan sonra hikaye değişecek."

"Sözleşmeyi imzalamayabileceğini düşündün mü?"

"İmzalayacak."

"İmzalamayabilir."

Hayden'ın hazırladığı sözleşme, nişanımız ve evlilikle ilgili hiçbir bilgiyi asla ifşa etmeme konusunda karşılıklı bir anlaşma ve Cecelia'nın ilişkinin sona ermesiyle ilgili sessiz kalması için önemli miktarda nakit ödemeyi içeriyor. Cecelia hakkında bildiğim bir şey varsa, o da parayı sevdiğidir. Hem de çok.

"Onun için imzalamaya değer hale getireceğim."

"Bazen kadınlar erkeklerin anlayamayacağı şeyler yaparlar, Bradford. Ve bazen, parayla bile hissettikleri acıyı veya öfkeyi telafi edemezler."

Alan'ın tüm medya taleplerini yöneten asistanı bizi keser. O, birlikte çalıştığım en yetkin kişilerden biridir ve bu sabah bize sorduğu sorularla son derece verimlidir. Kristen'a, "Johnathon Swindle az önce röportaj yaptı ve ayrıldıktan sonra onun kıyafetlerini yaktığın zamanı anlattı" der. Notlarına bakar. "Ayrıldıktan sonra tüm parasını kıyafetlere ve tatillere harcadığını söylüyor. Buna bir cevap hazırlamamız gerekecek."

"Hayır," diyor Kristen keskin bir sesle. "Onun *tüm* parasını harcamadım." "Ama çok harcadın, değil mi?"

"*Biraz* harcadım. Eğer farklı bir şey söylüyorsa, yalan söylüyor." Kristen bu sabah endişesini iyi gizlemiş, ama ben bunu görebiliyorum ve keşke onun programındaki tüm sosyal etkinlikleri iptal edebilseydim. Bir saniye bile düşünmeden *yapardım*, ama o buna izin vermez. Bu sabah bu konuyu ona açtığımda bunu çok net bir şekilde belli etti.

"Cevap vermemiz gerekiyor mu?" diye soruyorum.

Kadın, sanki şimdiye kadar duyduğu en aptalca soruyu sormuşum gibi bana bakıyor. "Cevap vermeliyiz. Şimdi taslağını hazırlayıp, göndermeden önce sana gönderip doğruluğunu kontrol etmeni isteyeceğim"

" Bizi bırakıp, patlamak üzere gibi görünen Alan'ın yanına geri dönüyor.
"Siktir," diye mırıldanıyorum, şimdi ne haltlar döndüğünü merak ederek.
Kristen bakışlarımı takip ediyor. "Gidip o şeyle ilgilenmelisin

"

Gitmeliyim, ama onu kötü niyetli dedikoducularla baş başa bırakmak istemiyorum

düşünmek istemiyorum. Daha önce iş paneline katılırken onun onlarla oturmasını izlemek, uzun zamandır yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

Elimi beline koyup ona yaklaşıyorum. "Bunları yapmak zorunda değilsin. Bunu düzeltmenin başka yollarını bulabilirim."

Bana sert bir bakış attı, "Ben bunu yapacağım Bradford. Benim için endişelenmeyi bırak. Ben sert biriyim."

Kristen'in bir şeyden yapıldığı varsa, o da kesinlikle budur. Ama bu, onun için endişelenmeyi ve onu korumak istemeyi bırakacağım anlamına gelmez.

Ağzımı onun ağzına yaklaştırıp bir öpücük çaldım. "Bunu halledeceğim ve sonra gideceğiz. Seni işe giderken evine bırakırım." Bugün eşyalarını toplayıp bana taşınacağını söyledi. Bu, onunla kalmak için işten izin almam konusunda tartıştıktan sonraydı. Yine geri adım atmayı reddettiği bir konuşma daha. *Babamın beni incitmesi ilk kez olmuyor, dedi. Ben iyiyim.*

Elini karın kaslarıma koydu, dokunuşu ikimizi de hayatımızın geri kalanında dünyadan uzak tutma arzumun alevlenmesine neden oldu. "Hayır, sen işe git. Ben kendi yolumu bulurum."

Cebimden telefonumu çıkardım. Son birkaç dakikadır titriyordu. "Seni ben götüreceğim."

Telefonuma bakarken, gömleğimi tuttu ve "Bazen deli gibi otoriter oluyorsun" dedi.

Gözlerine tekrar bakıyorum, gözlerinde gördüğüm ateşi zevkle izliyorum. "Emir verici olmak, işlerin benim istediğim gibi yapılmasını sağlar."

Ondan uzaklaşırken, her adımında onun dikkatini hissediyorum. Bu çok hoşuma gidiyor ve gözlerini benden ayırmaması için her şeyi yapacağım.

Alan'a ulaştığımda, tek başına bütün bir orduyu öldürebilecekmiş gibi görünen nedenini hemen açıklamaya başladı. "Hale, evliliğinden pek etkilenmedi."

Bunun senato adaylığım için ne anlama gelebileceğini açıklamasına gerek yok. Vali Wakefield, boşalması halinde koltuğu doldurma sorumluluğuna sahip olabilir, ancak ikimiz de New York'un kıdemli senatörü Hale'in onun sözünü dinlediğini biliyoruz.

"Onun fikrini değiştireceğiz."

"Partisine davetini memnuniyetle reddeden adam böyle diyor." Alan, "O partiye gitmelisin. Lanet olası lise mezunlar toplantısı zaman kaybıdır" diye eklerken yüzünde vahşi bir ifade var.

Benim cevabım da aynı derecede sert. "Kristen'in mezunlar toplantısına katılacağım.

Hale'i kazanmam için başka yollar bulursun."

Alan çenesini sıkıyor. "Onu kazanmak için birçok yol bulabilirim, ama partisine katılmamak onun kulağına tek duyacağı şey olacak. Lanet olası işimi yapmamı istiyorsan, bırak da yapayım."

"Kararlarım hakkında tartışman için sana para ödemiyorum Alan. Yaratıcı olman ve kararlarımın rağmen hedeflerime nasıl ulaşabileceğimi bulman için sana para ödüyorum."

Telefonu çalar ve başını sallayarak benden uzaklaşıp telefonu açar.

Alan ve ben sık sık benim seçimlerim konusunda karşı karşıya geldik, ama o şimdi olduğu gibi bana karşı hiç bu kadar sert bir tavır almamıştı. Karım söz konusu olduğunda, onun söz hakkı olmadığını öğrenecek. Bu sadece benimle onun arasında.

Kristen'li dairesine ^{bıraktıktan sonra}, günümü toplantılarla ve bütçe sorunlarını gözden geçirerek geçiriyorum. Alan, gün boyu beni arayıp çözülmesi gereken yeni sorunlar anlatıyor. Evliliğimin manşetlere taşınacağını biliyordum, ama bu kadarını tahmin etmemiştim. Birinin arkada ipleri elinde tutup bunun tam bir skandala dönüşmesini sağladığından şüpheleniyorum ve öğle yemeğinden hemen sonra Cecelia ile görüştüğümde bu şüphelerim daha da artıyor.

Dün telefonuma cevap vermeyi reddetti ve avukatı aracılığıyla, avukatı olmadan benimle konuşmayacağını ilettiler. Hayden ve ben ofisine vardığımızda, beni tüm şehri donduracak kadar soğuk bir şekilde karşıladı. "Karşılama" kelimesi, bana gösterilen muameleyi abartmak olur, ama bu beklenen bir şeydi. Özellikle de ilişkimiz zaten gergin olduğu ve onun bizim birliğimize bağlı büyük hedefleri olduğu için.

Toplantının büyük bir bölümünde tek kelime bile konuşmadık. Avukatlarımız gizlilik anlaşmasının şartlarını müzakere ederken, Cecelia masanın diğer ucundan bana öfkeyle bakıyordu. Neredeyse bir anlaşmaya varana kadar müzakerelerin devam etmesine izin verdi, sonra da bana kendini beğenmiş bir tatminle bakarak, "Bu benim için uygun değil. Hiçbir şeyi imzalamayacağım," dedi.

Hayden, "Senin için ne uygun değil, Cecelia? Her şey müzakere edilebilir." diyene kadar oda sessizliğe büründü. Sesi kişisel olmayan, tamamen iş odaklıydı, sanki müzakerelere devam etmeyi bekliyor gibiydi. Ancak, gözlerindeki ışıltı ve bu sabah Kristen ile yaptığım konuşma nedeniyle durumun daha iyi farkındaydım.

"Her şey tartışmaya açık değil." Hayden'a konuşuyor ama dikkati tamamen bende. "Vegas'a gittiğinde beynini kullanmalıydın Bradford, aletini değil."

Keşke gerçekten kullandığım organı bilseydi. Ama bilseydi, Kristen için bu durumu düzeltmek için her şeyi yapacağımı, her bedeli ödeyeceğimi bilirdi. Çünkü bu odadaki herkes benim kendi çıkarlarım için burada olduğumu düşünürken, ben aslında bu skandalın sevdiğim kadına daha fazla zarar vermesini engellemek için ne gerekiyorsa yapmaya geldim. Hırsım bekleyebilir. Bir şekilde bu durumdan kurtulacaktır. Bu evliliğin Kristen'ı nasıl etkilediği konusunda daha çok endişeliyim.

"Ne istersiniz..." Hayden başlıyor ama onu durdurmak için elimi koluna koyuyorum.

Bana baktığında, "O imzalamayacak" diyorum. Ayağa kalkıp ceketimin düğmelerini ilikliyorum. "Burada zamanımızı boşa harcıyoruz."

Cecelia sandalyesini geriye itip ayağa kalkar, sert ifadesi odayı kaplar. "Eğer zamanını boşa harcayan biri varsa, o da benim. Senin için neredeyse bir yılımı feda ettim." Öfkeli bir nefes verir. "Bu unutulmayacak. Asla. Ve seninle işim bittiğinde, hayatımın bir saniyesini bile boşa harcamamış olmayı dileyeceksin." Avukatına bakar. "Lütfen hemen gitmelerini sağla." Bunun üzerine, arkasına bakmadan toplantı odasından çıkar ve beni yok etmek için elinden geleni yapacağına dair hiçbir şüphe bırakmaz.

Onun yerinde olsam ben de aynı şeyi hissederdim, bunu kabul etmeliyim. Ama yine de, bir anlaşmaya varamadığımız için hayal kırıklığına uğradım. Onunla ilişkiye girdiğim için kendime de kızgınım.

"Keşke önceki nişanlın da şu anki karın kadar müzakereye istekli olsaydı," diyor Hayden asansöre binerken. "Kim bilir

bu işin sonu nereye varacak."

"Sonunda o beni mahvetmek için elinden geleni yapacak. İkimiz de bunu biliyoruz."

Asansör lobiye ulaştığında yollarımız ayrılıyor ve on beş dakika sonra ofisime geri dönüp, tüm duvarı kaplayan ve şehri gören tavandan tabana pencerenin önünde duran babamın sırtına bakıyorum.

"Bugün buluşacağımızı bilmiyordum," diyorum, onun durduğu yere doğru ilerlerken.

Dönüyor ve gözlerinde dün gece Kristen'la tanıştığında gördüğüm aynı hoşnutsuzluğu görüyorum. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur, Bradford." Sesinde aynı onaylamama dolu. "Çünkü duyduğum kadarıyla, bu evlilik yarardan çok zarar getiriyor."

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bundan emin misin?"

"Kristen'dan daha emin olduğum bir şey yok, baba. Bana güvenmelisin. Ayrıca Alan'ın stratejisinin evliliğimin kariyerimde belirleyici bir faktör haline gelmemesini sağlayacağına da güvenmelisin."

Beni uzun bir süre düşündükten sonra sonunda sorar, "Kristen'ı ne zamandır tanıyorsun?"

Babamı tanıyorum, bu yüzden aslında demek istediğinin *"Lanet olsun, bana az tanıdığın bir kadınla evlenmediğini söyle"* olduğunu biliyorum. "Neredeyse on yıldır." Gözleri şaşkınlıkla parıldarken, bu bilgiyi sindirmesi için ona biraz zaman vererek duraksıyorum. "Fırsatım olsaydı, yıllar önce onunla evlenirdim."

İlişkimiz hakkında daha fazla soru sormuyor çünkü bu onun tarzı değil. Babam sadece, peşinde olduğu sonuçla ilgili olduğunu düşündüğü gerçeklerle ilgilenir. Ailesini sever ama bazen soğukkanlı biri gibi görünebilir. Bu konuyu daha fazla sorgulamak yerine, "Sana güveniyorum oğlum, ama kalbinin şu anda sana engel olduğunu düşünmeden edemiyorum. Hayatın boyunca bu kariyeri istedin. Bu kadına kapılıp onu mahvetmeni görmek istemem."

Bildiğim kadarıyla, annemle babam birbirlerine kapılmadılar, bu da babamın bana rehberlik edemeyeceği bir konu bulduğum anlamına geliyor. Babamın aşk yüzünden evlendiği bir deneyimi yok, bu yüzden bu konuda takip edebileceğim bir örnek yok. Bana aşkın hayata ne katabileceğini gösteren, bana en yakın kişi Owen. O, Charlize için her şeyden vazgeçmeye hazır

ve Charlize'in hayatına girmesinden bu yana onun değişimini izledim. Mutluluğunun artmasını izledim.

Ben de öyle bir aşk istiyorum. Öyle bir hayat istiyorum.

"Endişeni anlıyorum." Anlıyorum, ama bunun yersiz olduğuna inanıyorum. "Ama bırak da kendimi kaptırayım baba. Mutluluğu seçmeme izin ver. Kariyerim bu darbeden kurtulacaktır."

Omuzları gevşemedi, ama "Umarım öyle olur" dedi.

Aldığı bir telefon görüşmesi bizi kesintiye uğratır. Asistanıyla birkaç dakika konuşur ve bana döndüğünde, "Ailemizle Kristen'in ailesi arasında ne gibi bir geçmiş var? Babası, bu geçmiş yüzünden onu benden boşanmaya zorlamak için elinden geleni yaptı."

Babam kaşlarını çatar. Bu onun için o kadar alışılmadık bir ifade ki beni şaşırtır. "William ve ben üniversitede arkadaştık ama rekabetçi yapısı bu arkadaşlığı sona erdirdi. Benim ondan daha başarılı olmamdan hoşlanmıyordu."

"Hepsi bu mu?" Bu, kızını hayatından çıkarmak için yaptığı eylemleri açıklamaya yetmez gibi görünüyor.

Babamın sert çenesi bana daha fazlası olduğunu söylüyor, ama ifadesinden bunu açıklamak istemediğı anlaşıyor.

"Kristen hiçbir şeyden haberdar değil, baba. Ailesi, babasının onu mirasından mahrum bırakma nedenini ona söylemeyi reddediyor. William'ın yaptıklarını anlamasına yardımcı olabilmem için bana ne olduğunu anlat."

Bununla mücadele ettiğini izliyorum. Sonunda, "Bu aramızda kalsın, Bradford. Kristen'la paylaşabilirsin, ama ondan bunu gizli tutmasını istersen sevinirim" diyor.

"Tamam."

"Kristen'in annesi ve ben de üniversitede yakındık. Arkadaşlıktan öteye gideceğini düşünmüştüm ama William araya girip onu acımasız bir kararlılıkla takip etti. Onunla olan arkadaşlığım bittiğinde Kristen ve ben birbirimizden uzaklaştık, ancak Callan doğduktan bir yıl sonra onunla bir gece geçirdim. Bu durumdan gurur duymuyorum ve o geceden sonra onu bir daha hiç görmedim. Görünüşe göre Kristen William'a anlatmış."

Siktir.

"Annem biliyor mu?" Aklımda ailemizin zaman çizelgesini hesaplayarak, Callan ve en küçükleri Ethan doğmadan önce annemi aldattığını anladım.

O başını salladı. "Evet. Olanlardan birkaç hafta sonra ona söyledim. Onunla sorunlarımız vardı ve başka bir kadın olduğundan şüpheleniyordu. Kim olduğunu öğrenmek

onu neredeyse mahvetti ve bunu her zaman pişmanlık duyacağım."

Beynim hala zaman çizelgesini bir araya getiriyor. "Ethan doğduktan sonra annem bu yüzden mi bu kadar moral bozuktu?" Doğum sonrası depresyonu vardı ve bu yüzden bizden uzaklaştı. O zamanlar altı yaşındaydım ve hayatımızın nasıl değiştiğini hatırlıyorum. İyileşmesi bir yıldan fazla sürdü. Ethan ile ilişkisi her zaman zor ve mesafeli oldu ve şimdi bunun nedeninin bu olup olmadığını merak ediyorum.

"Evet."

Babamı hiç böyle görmemiştim. Pişmanlık içinde. İsteddiği zaman acımasız olabilen ve hayatındaki birçok konuda katı davranan bir adam için bu, onun çok farklı bir yönü.

"William Blaise ne kadar inatçıdır?"

"O, asla affetmeyen türden bir inatçı, Bradford. Kristen'ın onun fikrini değiştirmesinde şanslı olmasını diliyorum."

Kristen

Hayatımın en kötü günlerinden birinde, Bradford işten eve geldiğinde yüzündeki ifade, bu geceyi atlatmak için sert içkiler içmem gerektiğini düşündürdü. Saat yediye az kala beni mutfakta bulduğunda bir şeyden rahatsız olduğu belliydi ve eminim ki, bana bu rahatsızlığının ne olduğunu söylemesini engelleyen tek şey, karşılaştığı felaketti.

Mutfaktaki dağınıklığı, bulaşıkları, tabakları ve yanmış yemekleri görünce durdu, ama bir şey söylemeden önce elimi kaldırarak, mutfağın durumuyla ilgili hiçbir koşulda yorum yapmaması gerektiğini işaret ettim. O da benim uyarıma kulak verdi ve sadece "Bu akşam seni yemeğe çıkarmak istedim" dedi.

"Sen akıllı bir adamsın. Ama bugün, bir daha asla dışarı çıkmamak istediğim konusunda oldukça kararlıyım, o yüzden hayır diyeceğim." Kollarımı açıyorum. "Hoş geldin tatlım. Sana akşam yemeği hazırladım."

O, içinden küfür eder ve bana doğru gelir. "Bugün oldukça zor bir gündü, değil mi?"

"Zor, bugünü doğru bir şekilde tanımlamaya yetmez. Sanırım bugünkü duygularımı tanımlayan yeni bir kelime bulacağım." Başımı eğiyorum. "Sence yeni kelimeleri değerlendirilmek üzere nasıl sunabiliriz? Belki senin parandan biraz çalar ve sözlükçülere rüşvet veririm."

"Bir milyon yeter mi sence?" Kolunu belime doladı ve beni kendine çekti, bana çok şey ifade eden bir ifadeyle baktı. Benim için endişeleniyordu. Beni üzen kişiyi öldürmeye hazırdı. Tüm acımı üstlenip benim için acı çekmeye hazırdı. "Ya da belki bir milyar?"

İki elimle gömleğini kavrar ve kokusunu içime çekerim. Tanrım, kokusuna bayılıyorum. Onu her zaman yanımda hissetmek için onun kolonyasını sürmek istiyorum. "O kadar deli olursun, değil mi?"

"Neye ihtiyacın varsa, Kristen. Seninindir."

Elimi vücudunda yukarı kaydırıp parmaklarımı boynuna doladım ve ağzını ağzıma doğru çektim. "Sen pervasızsın," diye fısıldadım

onu öpmeden önce fısıldadım.

Vücudu hemen tepki verdi, sanki benden mahrum kalmış gibi. Ağzını açtı ve dili benim dilimin üzerinde kayarken, elleri beni ele geçirdi. Kendimi ona sıkıca bastırmamı, ona uyum sağlamamı, onu keşfetmemi istiyorlardı.

Bu en uzun günümdü, *en kötü günümdü* ve çoğu zaman nefes alamıyormuşum gibi hissettim, ama Bradford'la geçirdiğim bu an tüm stresi ortadan kaldırdı. Midemdeki düğümleri çözdü. Ciğerlerimi boğan kalın havayı serbest bıraktı. Böyle anlar benim için daha önce hiç olmamıştı ve şimdi bunları kocamla yaşadığımı bilmek, şimdiye kadar yaşadığım en güzel şeylerden biri.

O da benimle bu öpücüğe dalıyor ve sonunda dudaklarımızı birbirinden ayırdığımızda, ona sarılıyorum, hayatım buna bağılıymış gibi ceketini tutuyorum. "Bir daha asla işe gitmene izin vermeyeceğim," diyorum nefes nefese, sonsuza kadar kendimi kaybetmek istediğim gözlerine bakarak.

"Bugün seninle kalmam gerektiğini biliyordum," diyor, aynı anda telefonumda mesajlar yanmaya başlıyor. Altı tane arka arkaya geliyor. Bradford mutfak tezgahının üzerinde duran cep telefonumu alıyor ve bana uzatıyor.

Kimden geldiklerini kontrol etmiyorum çünkü bütün gün bana mesaj yağdıran Jenna ve kızlardan geldiğinden eminim. Bugün aldığım kadar çok mesaj geliyorsa, grup sohbeti benim için bir baş belası olabilir.

Telefonumu sessize aldığımda Bradford, "Kontrol etmek istemiyor musun?" diye sorar.

"Tanrım, hayır."

"*Birini öldüreceğim*" bakışı yüzüne geri dönüyor. "Baban mı? Bu sefer ne yaptı?"

Elimi göğsüne, kalbine koyarken gülümserim. "Beni korumak istemen hoşuma gidiyor, ama şu anda kimseyi öldürmene gerek yok. O mesajlar kızlardan ve ben onları okumayı reddediyorum."

"Neden?"

"Çünkü bugün on milyon mesajını okudum bile. Grup sohbetleri yasaklanmalı. Sadece bugün, Poppy'nin en sevdiği vibratör ve dildoların hangileri olduğunu, Adeline'in yeni bir seks kulübünü denemeyi planladığını, Lorelei'nin dünyanın dört bir yanındaki halka açık yerlerde Ashton'la seks yaptığını, Jessica'nın cinsel olarak neredeyse her şeye açık olduğunu ve Charlize'in

övgü fetişinden tahrik olduğunu öğrendim." Bradford'un gözleri eğlenceyle dolarken benimkiler de büyüdü. "Bunlar, insanlar hakkında bilmeme gerek olmayan şeyler."

"Ve şimdi ben de bu kadınlar hakkında bilmem gerekenden daha fazlasını biliyorum."

"Rica ederim. Ve daha fazlasını öğrenmeye hazır olmalısın çünkü binlerce mesajla uğraşmak zorunda kalırsam, sen de uğraşmak zorunda kalacaksın. Özellikle de o grup mesajlaşmasına katılmamın sebebi senin hatan olduğu için."

O gülüyor. "Elvis'i o yüzüğü parmağına takması için ikna ettiğim için benim hatam mı?"

"Sana akıllı bir adam olduğunu söylemiştim."

"Ve bu, şimdiye kadar yaptığım en akıllıca şeydi." Beni kendine çekip bir kez daha öptü, sonra gözlerimin içine baktı. "Bugünün en kötü yanı neydi?"

"Biliyorsun, çoğu insan günün sonunda en kötü şeyleri değil, iyi şeyleri bilmek ister."

"Onlara da geleceğiz, ama önce neyi düzeltebileceğimi bilmem gerekiyor."

"Her şey düzeltilemez, Bradford. Ve inan bana, bu terapide öğrenilen zor bir dersti, ama gerçek bu."

"Ben bu dersi almadım, o yüzden beni idare et. Kalbinin nasıl attığını ve nedenini anlat bana."

"Sanırım kalbimin nasıl attığını anlamak için mutfağa bir göz atman yeterli." Mutfağın bir ucundan diğer ucuna yayılmış kaosa bakıyorum, akşam yemeğini pişirmede başarısız olduğum için değil, şimdi bunu temizlemek zorunda olduğum için de kendimden nefret ediyorum. Bradford'un hizmetçisi az önce etrafımda dolanıp işi devralmak istedi, ama yardımını reddettim ve temizliği kendim yapacağımı söyledim. "Eve geldiğinde akşam yemeğini hazır etmek istiyordum, ama galiba ben asla ev işlerinde usta bir kadın olamayacağım." Yıllardır deniyorum ve sanırım sonunda bu hedefimden vazgeçiyorum.

"Ne pişiriyordun?"

İç çekiyorum. "Kızarmış deniz tarağı ve mantarlı risotto, tatlı olarak da çikolatalı erimiş kek. Bu yemekleri mahvedip ortalığı bu hale getirebilecek tek kişinin ben olduğumdan eminim."

"Niyetin için teşekkür ederim ama seninle evlendiğimde bir ev hanımı arıyordum." Yüzümden birkaç saç telini çekip kulağımın arkasına koyar. "Bugün yaşadığın en kötü şey bu muydu?"

"Hayır." Ağlamama neden olacak duyguları yutuyorum. Bana kalırsa, ağlayacak kadar ağladım ve artık gözyaşlarıyla uğraşmak istemiyorum. "Aslında en kötüsünün ne olduğunu karar verebileceğimi bilmiyorum. Bu sabah iş gitmemek, iş masamdaki tüm eşyaların sanki beni tanımıyorlarmış ya da umursamıyorlarmış gibi oraya atılmış bir kutu almak, sosyal medyada ev yıkıcı olduğum için kötü isimlerle çağrılmak, bakışlara maruz kalmak ve fısıldanmak, babamı aradığımda beni görmezden gelmesi arasında bir rekabet var." Babamdan bahsettiğimde sesim boğazımda düğümleniyor ve ikimize de bunun aslında günümün en kötü kısmı olduğunu söylüyorum.

Bradford kollarıyla beni sarar ve yumuşak bir şekilde küfrederek beni kendine çeker. Başımı kucağına alır ve ben yanağımı göğsüne dayarım.

Kollarımı onun vücuduna doladım ve anında kendimi güvende hissettim. "Herkesin kendi babamın beni reddettiğini bilmesi... bu korkunç bir şey. Başkalarının ne düşündüğünü umursamamam gerektiğini biliyorum, ama ben böyle yetiştirildim ve bu düşünce yapısını değiştirmek çok zor."

"Kim biliyor bunu? Bu haberi herkese duyurduğunu sanmıyorum."

"İşyerinden bazı kişiler. Bugün, babamın talimatı nedeniyle artık binaya giremeyeceğimi bildiren e-postalar aldım. Bu haberin yayılması uzun sürmez. Ve sonra herkesin dedikodu yapacak daha fazla şeyi olur."

"Ekibim sosyal medyadaki iftiralarla ilgileniyor. Umarım bu konu yakında unutulur. Bugün annenle konuştun mu?"

Yüzümü kaldırıp ona baktım. "Hayır. Birkaç kez aradı ama cevap veremedim. Çok incindim ve hala olanları anlamaya çalışıyorum. Ama bir yandan da onun zorla girip bana her şeyi açıklamasını istiyorum. Bana zorla girmeye bile çalışmaması... bu da neredeyse aynı derecede acı verici, anlıyor musun?"

O başını salladı ve şöyle dedi: "Ailelerimiz arasındaki geçmişi öğrendim."

"Ne oldu?"

Gözlerinde bir endişe parlaması belirir ve onun eve bu yüzden geldiğini anlarım, yüzündeki ifade bana sert içki aramamı söyler. "Bunu duymak kolay olmayacak."

"Bugün hiçbir şey kolay olmadı. Söyle hadi."

Bir an daha tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Babalarımız üniversiteden tanışıyorlardı. Arkadaşlıklar ama aynı zamanda rakiptiler. Babam

senin babanın rekabetçi olduğunu söylerdi, ama ben de babamın da öyle olduğunu hiç şüphe etmiyorum. Ve sonra onların tanıdığı annen vardı." Bir an durur, sanki söyleyeceği şeyin sonraki kısmını duymaya hazır olduğumdan emin olmak istercesine yüzümü inceler. "Kahretsin, Kristen, bu senin için pek çok şeyi değiştirecek."

Endişe omurgamdan aşağı kayar ve nefesim hızlanır. "Ne yaptı?" Beynimde milyonlarca senaryo yer kapmak için birbiriyle yarışır ve Bradford *acele edip bana anlatmazsa*, kafam patlayabilir.

"Babamla yakındı ve babam aralarında bir ilişki gelişebileceğini düşündü, ama senin baban ona asıldı. Babam onun tarzını 'acımasız' olarak tanımladı. Yine, bu onun olayları anlatış şekliydi. Senin anne baban çıkmaya başladıktan sonra üçü birbirinden uzaklaştı ve babamın yıllar sonraya kadar annenle hiçbir ilişkisi olmadığı izlenimini edindim." Bir an durur. "Yirmi sekiz yıl önce birlikte yatmışlar ve babanın bizim evliliğimize tepkisine bakılırsa, babam annenin ona bunu anlattığından şüpheleniyor."

Onunla yattılar sözcükleri rastgele harflere bölünerek beynimde tek tek dolaşırken ona bakıyorum. Sanki onları yakalayamıyor ve anlamlı kelimelere dönüştüremiyorum.

Ne dedi?

Gözlerimi kırpıyorum. "Ne?" Annem. Babam. "İlişkileri mi vardı?" "Babam öyle demiyor. Tek seferlik bir şey olduğunu söyledi."

"Yirmi sekiz yıl önce mi?" Aklım karışıyor. Kalbim parçalanıyor. "Bu, ben doğduktan hemen sonra olmuş. Annem beni doğurduktan hemen sonra başka bir adamla yatmış mı?" *Annem babamı aldatmış*. Hiç söyleyeceğimi düşünmediğim dört kelime.

"Evet." Tek kelimeyle cevap veriyor, ama Bradford'un yıkımı söylediği her harfte hissedilebiliyor.

"Annen bunu biliyor mu?"

"Evet. Babam olaydan kısa bir süre sonra ona söyledi."

"Tanrım." Uzun bir nefes veriyorum. "Biliyor musun, biri bana ebeveynlerimden birinin diğerini aldatıldığını söyleseydi, babam olduğunu tahmin ederdim. Belki o da öyle düşünmüştür. Belki ikisi de ilişki yaşamıştır. Belki..."

Bradford parmağını dudaklarıma koyarak beni susturur. "Henüz zihnini herhangi bir yöne yöneltme. Ailenle bu konuyu konuşana kadar bekle."

O haklı, ama zihnimin tüm bu çılgın koşuşturmasını durdurabileceğimi düşünüyorsa, benim hakkımda öğrenmesi gereken çok şey var. Yani, yirmi sekiz

bir kadın, çılgın düşüncelere kapılmadan orta yaş krizine girmez. Bu benim özel yeteneğim. Üstelik *annem babamı aldattı*. Ve şimdi bunun acısını çeken benim. Bu gece zihnimin her yöne koşuşturmaması imkansız.

Onu, yüzündeki gerginliği uzun uzun izliyorum. "Nasılsın?" "Bugün bu haber beni şok etti. Henüz ne yapacağımı bilmiyorum." "Peki ya olan biten diğer her şey? Sen iyi misin?"

"Benim için endişelenmene gerek yok Kristen. Diğer her şey kontrol altında."

Bradford'un güçlü, istikrarlı, pratik ve pragmatik biri olduğunu hep biliyordum. Her zaman yanımda oldu, iyi olduğumdan emin oldu. Onu yakınımaya yaklaştırmadığımda, onu uzaklaştırdığımda bile, beni korumaya çalışıyordu. Şimdi, onun için bunu yapma zamanı geldi.

"Senin güçlü bir adam olduğunu ve hayatında yönetilmesi gereken her şeyi iyi yönettiğini biliyorum. Her şeyin kontrol altında olup olmadığını sormuyorum. Şu anda kalbinin nasıl olduğunu soruyorum. Ve bunu seni merak ettiğim için sormuyorum. Seni sevdiğim için zaten merak edeceğim. Bunu sana destek olmak için soruyorum. Dünyada yalnız olmadığını bilmen için."

Söylediklerimi dikkatle dinliyor ve sonra her zaman istediğimde yaptığı gibi bana kalbini açıyor. "Ailemizin yaptıkları konusunda seninle aynı kafa karışıklığını yaşıyorum. Bu, ailemle ilgili her şeyi tamamen yeni bir bakış açısıyla değerlendirmeye itiyor beni ve bu kapıyı açıp daha fazla soru sormam mı, yoksa babamın istediği gibi kapalı tutmam mı gerektiğini bilemiyorum. Yine de, zor sorular sormak beni anneme daha yakınlaştıracaktır diye düşünmeden edemiyorum."

Onun iç çatışmasını görüyor ve duyuyorum. Omuzları da yüzü gibi gergin.

"Ne karar verirsen ver, ben senin yanında olacağım."

Bunu uzun bir süre düşündükten sonra beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Bugünün zor geçtiğini biliyorum ve bir süre hayatın zor olacağını da biliyorum, ama hayatımızın geri kalanını çok değerli kılacağım Kristen, çünkü sen başıma gelen en güzel şeysin."

Gömleğini tutup onu kendime çekiyorum, böylece onu tekrar öpüp bu sözlerine ne düşündüğümü gösterebiliyorum. Bunu ona gösterdikten sonra

"Mutfak temizliğinde ne kadar yeteneklisin?" diye soruyorum.

Odaya göz gezdirir. "Böyle şeyler için bir hizmetçimiz var."

"Bu kadar pisliği temizlemesini beklemek haksızlık olur." Ellerimi göğüs kaslarına kaydırıp omuzlarına doğru uzatarak takım elbisesinin ceketini çıkardım. Ben mutfak tezgahında yer açarken o da izledi, sonra gömleğinin kollarını sıvadı.

"Hiç bulaşık yıkadın mı?" diye soruyorum, koluna doğru ilerlerken, onu soyup bulaşıklarla uğraşmak yerine beni sikmesi için yalvarmamaya çalışıyorum.

Bana eğlenceli bir bakış attı. "Bulaşık yıkayamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Aklınıza koyduğunuz her şeyi yapabileceğinizi düşünüyorum Bay Black, ama bunun sizin için bir ilk olup olmayacağını merak ediyorum."

Kollarını bitirmeme izin verdi, sonra bileklerimi tutup bir sonraki hareketimi engelledi. "Çok yetenekliyim Bayan Black. Ayrıca çok otoriter olduğumu da söylerler, bu yüzden bu işi mümkün olduğunca verimli ve hızlı bir şekilde halletmek için kontrolü ele alacağım. Ve sonra" — elleri bileklerimi sıkıca kavrar ve gözleri ateşlenir — "seni bu adaya yatırıp dilimi amına gömeceğim, böylece bir daha ev hanımı istediğimi düşünürsen, buraya gelip, bana pişireceğin herhangi bir yemektense seni yemeyi tercih ettiğimi hatırlayabilirsin."

Bradford tüm sözlerini yerine getirir.

Mutfağı temizlerken bana emirler yağdırıyor. Çoğunlukla, o mutfağı ele geçirirken ben onun mutfağı ele geçirmesine hayran hayran bakıyorum. Yani, bu adamın ele geçiremeyeceği bir oda ya da iş var mı? Onun tüm o kaslarının işi halletmesini izlemek çok seksi.

Sonra beni mutfak adasına kaldırıyor, yavaşça tüm kıyafetlerimi çıkarıyor ve bana asla unutamayacağım iki orgazm yaşıyor. O haklı; ne zaman ev hanımı gibi davranıp kocama akşam yemeği pişirmem gerektiğini düşünsem, bu mutfakta beni yediği anı hatırlayacağım.

Bana bu iki orgazmı yaşattıktan sonra, beni mutfak tezgahına eğip üçüncü orgazmı yaşıyor.

Sonra kulağıma fısıldıyor, "Bugün başına gelen iyi şeyler nelerdi?"

Kollarında dönerek cevap veriyorum. "Seninle birlikte uyandığım ilk sabah. Yatak odamızdaki yeni dolabı kıyafetlerimle doldurmak. Ve bu mutfağı

seninle birlikte temizlemek."

Kaşlarını kaldırır. "Temizlik, listene bile giremeyen seksten daha mı iyi?"

Gülümsüyorum. "Eh, senden her gün seks yapabileceğime eminim, bu da demek oluyor ki bu benim günlük listemde zaten var. Gecelik listemi ise benim için ilk kez olacak ya da her gün yaşayamayacağım özel şeyler için saklayacağım. Oh, bugün olan diğer güzel şey de yeni yatağımızın teslim edilmesi oldu. Sana tüm prezervatiflerini atmanı söylediğimde, yatağını da atacağını düşünmemiştim. Ancak, denedim ve önceki yatağından daha rahat. Ve bil diye söylüyorum, eğer beni terk edersen, yatağı alacağım. Hayden'a mesaj attım, bunu evlilik sözleşmesine eklemesini söyledim."

"Öyle mi yaptın?"

"Evet. Ekleyeceğini söyledi."

"Önce benimle konuşmadan mı?"

"İkimiz de biliyoruz ki bu evlilik konusunda oldukça pervasız davranıyorsun, bu yüzden istediğimi vereceğini düşündü herhalde." "O yatak pahalıydı. Onu satmadan önce paramın karşılığını almam gerek."

"Ne kadar pahalıydı?"

Boynumun yan tarafını öperken, dişlerini tam doğru miktarda kullanır. "Hem sen hem de o yatak ömür boyu benimle olacaksınız." Bunu kararlı bir şekilde söylemesi, beni asla bırakmayacağını kesin bir dille bana bildirir.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, o da boynuma öpücükler yağdırmaya devam ediyor. Gözleri yine benimkilerle buluşuyor.

"Yatak için mi?"

"Hayır. Beni sevdiğin için."

"Hayatımızda seni sevmediğim tek bir gün bile olmayacak."

Beni kollarına alır ve mutfaktan dışarı çıkarırken sorarım, "Nereye gidiyoruz?"

"Yeni yatağımızı kutsamaya."

Kristen

Her gece Bradford'un yanında uyuyan kadın olmanın nasıl bir his olacağını hep hayal ederdim. Gözlerini kapatmadan önce gördüğü son kişi olmak. Her gün onunla birlikte uyanmanın nasıl bir şey olacağını hiç hayal etmemiştim. Şimdi bu ayrıcalığı üç gün üst üste yaşadım ve her gece onunla uyumaktan daha çok sevdiğimi söylemeliyim.

Salı sabahı saat beş buçuktan hemen sonra, bana sarıldı, göğüslerimi okşadı, boynuma burnunu sürttü ve "Nasıl uyudun?" diye fısıldadı.

Onun kucağına gömüldüm. "Çok iyi değil, ama Pazar gecesinden daha iyi. Sen nasıl uyudun?"

"Aynı sayılır." Omzumdan yavaşça öperek aşağı doğru iner. "Seninle geçirmek için bütün haftamı boşaltmalıydım."

Gülümsüyorum, bana dokunma şekli sayesinde tamamen uyanmaya başlıyorum. "Yatakta balayı mı?"

"Balayı hakkında konuşmadık. Nereye gitmek istersin?" "Şu anda balayı için vaktin yok."

"Ne için zaman ayıracağımı hiç bilmiyorsun, Kristen."

Bu resmi olarak uyanmak için en sevdiğim yol.

"Bu skandalı atlatalım, sonra balayından konuşuruz." Dişleri cildimi okşuyor. "Bugün için planların ne?"

"Kocamı iş yerinde ziyaret edip, masasında beni sikmesini sağlayacağım."

"Siktir," diye homurdanıyor, yüzümü ona doğru çevirip öpebilmek için yanağımı tutuyor. "Jane programımı mahvetmene izin vermezse, ona kovulduğunu söyle. Sen benim takvimimdeki herkesten öncesin," dediğinde içimdeki binlerce kelebek kanatlanıyor.

"Bugün için tek planım, eşyalarımı toplamak ve annemi görmeye gitmek," derim, Bradford boynumu öpmeye başlarken.

Yaptığı şeyi bırakır. "Seninle gelmemi ister misin?"

Gülümsüyorum. Her zaman benim koruyucum. "Hayır, ama teklifin için teşekkür ederim. Yine de, onu gördükten sonra seni aramam ve biraz zamanını almam gerekebilir."

Dün gece her şey hakkında kafam karışık bir şekilde yatağa girdim. Kırgın ve hayal kırıklığına uğramıştım. Bu sabah ise öfkeliyim ve bu öfkeyi içimden atmam gerekiyor. Annemin ne düşündüğünü bilmiyorum, ama onu sandığım kadar iyi tanıyorsam, her zamanki gibi ortalığı yatıştırmakla meşgul olacaktır. Annem, hayatının dış görünüşünü parlatma konusunda uzmandır, onu dünyaya olabildiğince parlak gösterir. Bu, nesilden nesile aktarılan bir beceridir, ben de öğrendim, ama unutmayı seçtim. Bu döngüyü kırıyorum ve bu bugün başlıyor. Annemle şimdiye kadar yaptığımız en gerçek konuşmayı yapma zamanı geldi.

"Beni ara ya da gel beni gör," diyor Bradford. "Bugün toplantılar için ofise girip çıkacağım, önce nerede olduğumu bana sor."

Parmaklarımla kolunu sıkıca kavıyorum. "Teşekkür ederim."

Bacağını benim bacağıma atıyor ve dudaklarıyla beni tekrar kızdırmaya başlıyor. "Dün gece seninle ilgili müstehcen bir rüya gördüm."

Tanrım, fikrimi değiştirdim. Uyanmak için en sevdiğim şey, Bradford'un benim için zaman ayırmak için birçok şeyden vazgececeğini söylemesi *değil*; en seksi sesiyle bana, benimle ilgili müstehcen bir rüya gördüğünü söylemesi.

Aklımı müstehcen kelimeler doldururken dudağımı ısırıyorum. Başka bir erkeğe hiç söylemediğim kelimeler. "Yüzüne oturuyor muydum?"

Meme ucumu çimdikliyor ve ereksiyonunu kıcıma sürüyor. "O pis ağzın benim sonum olacak." Eli vücudumda aşağı kayarak bacaklarımı ayırıyor ve sonra amıma doğru ilerliyor. Klitorisimi okşuyor, ben sırtımı kamburlaştırıp kendimi onun sikine bastırdığımda inliyor. "Bana mastürbasyon yaparken dizlerinin üzerinde, bileklerin bağlıydı. Bileklerin bağlıyken sikimi okşamamı izlemek çok tahrik ediciydi. Sonra gözlerimi bağlamamı ve saatlerce seni sikhemi istediniz." Parmağını içime sokar. "Sert olmasını yalvardın."

Tanrım, şu anda ona beni sikmesi için yalvarmak istiyorum.

"Başka ne var?" Sırt üstü yatıp bacaklarımı onun için açarken, bana müstehcen sözler söylemeye devam etmesi için onu teşvik ediyorum.

Uyluklarımı kavrar ve bacaklarımı daha da açar, sonra elini uyluklarımdan yukarı doğru kaydırır ve tekrar amıma getirir. Acele etmeden klitorisimi okşar. Zevk dolu daireler vücudumdaki her kasımı gevşetir, Bradford'un bana yaptıklarından başka her şeyi aklımdan silip süpürür.

"Ne kadar sert seviyorsun?" İki parmağını içime sokuyor. Çok ıslak olduğum için kolayca içeri giriyorlar. "Seni şimdiye kadar siktiğimden daha sert mi?"

Kalçalarımı sallıyorum, parmaklarıyla beni siktiği sırada onunla birlikte hareket ediyorum. "Bilmiyorum."

Bakışları benimkilere odaklanmış. Ne demek istediğimi biliyor. Hiç kimse beni onun kadar sert sikmedi. "Öğrenmek ister misin?"

Tanrım. Evet.

"Evet." Parmakları içimde ustaca hareket ederken gözlerimi kapatıyorum.

"Ayrıca rüyan hakkında daha fazla bilgi vermeni istiyorum."

O, "Bana bak" diye emrederek temposunu artırıyor.

Bu emir damarlarımda titriyor. Neredeyse ona bakmak istemiyorum. Ona karşı gelmek istiyorum. Sadece onu daha da otoriter yapmak için. Vücudum onun bu yönü için yaşıyor.

Onun dediğini yapıyorum, sadece bir saniye boyunca onun yakıcı bakışlarıyla karşılaşıyorum, sonra dudakları benim dudaklarımla çarpışıyor, her santimimi uyandıran ve varlığından haberdar olmadığım kısımları uyandıran çaresiz bir öpücükle.

Boynunu tutuyorum, parmaklarım onun cildine izlerini bırakırken, ben de aynı arzuyla onu öpüyorum. Her zaman beni böyle uyandırmasını istiyorum. *Her zaman.*

Öpüşmemizi bitirir ama yüzünü benimkine yakın tutarak parmaklarıyla beni sikmeye devam eder. "Ağzını sikimle doldurmam için bana yalvardın." Boynumu yalar ve öper. "Boğazına boşalmamı söyledin."

Amımı parmaklarının etrafında sıkıştırıyorum. "Beni sikmeni istiyorum. *Hemen.*"

Parmaklarını daha derine sokar, G noktamı okşamak için kıvrır ve bu o kadar iyi ki, ölebilirim. Parmaklarımı derisine daha da sertçe batırırım ve zevk beni sararken gözlerimi sıkıca kapatırım.

"Gözlerini bana ver, Kristen."

Onun talebindeki hırıltı yüzünden neredeyse nefes almayı unutuyorum. Gözlerimi açıyorum. "Bana sikini ver."

Parmaklarıyla beni daha hızlı sikiyor. "Vereceğim bebeğim, ama önce senin boşalmanı izlemek istiyorum."

Bebeğim.

Bana hiç öyle dememişti. Bu beni etkiliyor.

Hiç hissedebileceğimi bilmediğim şeyler hissetmemi sağlıyor. Sırtım kavisleniyor.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Amım kasılır.
Ecstasy damarlarımdan akıyor. Cildimi aydınlatıyor. Beni içine çekiyor.
Basınç artıyor ve her şeyi aynı anda hissediyorum, ama aynı zamanda hiçbir şey hissetmiyorum. Kendimi kaybediyorum.
Ve sonra boşalıyorum.
Kendimi bırakıyorum.
Uçurumdan düşüyorum.
Bradford beni öpene kadar kendime gelemiyorum. "Sen çok güzelsin," diyor.

Yan dönüp onun penisine uzanıyorum, onu okşarken yüzünde zevkini gösteren ifadesini seviyorum. Onu böyle saatlerce izleyebilirim. "Penisini sürmeden önce yüzünü sürmek isteyip istemediğime karar veremiyorum." Kendimi tanıyamıyorum. Bunlar seks sırasında kullandığım kelimeler değil, ama bu adam içimden bunları çıkarmayı başarıyor.

"Siktir." Farkına varmadan elleri üzerimde ve beni üstüne çekiyor. "Seni sikmek için bir saniye bile daha bekleyemem. Bu gece yüzüme oturabilirsin. Ama şu anda benim sikimi alacaksın."

Kalçalarımı kavrar ve beni istediği yere yerleştirir, gücü sayesinde sanki benim vücudumu değil de bir tüyü kaldırıyormuş gibi görünür. Sert sikini sonuna kadar içime aldığımda, boğazından çıkan inilti, şimdiye kadar duyduğum en erkeksi sestir.

Gözleri vücudumda, göğüslerime yapışmış, ben ise üzerinde yavaşça dönüp duruyorum. Elini uzatıp göğüslerimden birini kavrar, tamamen kaba bir şekilde sertçe sikar. Benim gerçekten çok sevdiğim bir şekilde.

İçimdeki kötü kızı ortaya çıkaran bu kaba harekettir. Henüz tanışmadığım bir kız. Ama lanet olsun, bu sabah uyanmış.

Bradford'un bileklerini tutup yatağa bastırıyorum. "Onları burada tut."

Gözlerinde şaşkınlık ve yanıcı bir arzu parıldıyor. Ben pozisyonumu değiştirip ayaklarımla vücudunun iki yanına geçip dizlerimi kaldırarak çömelmiş kovboy pozisyonuna geçtiğimde bu ateş daha da yoğunlaşıyor. Ellerimi arkamda onun uyluklarına dayayıp kalçalarımı sallıyor ve onu sikerken kıçımı ileri geri hareket ettiriyorum.

Bradford'un bakışları, ona tamamen açık olan amıma kilitlenir. Benim bakışlarım ise onun yüzüne sabitlenir. Bana doyamayacağını söyleyen ifadelere.

"Siktir, Kristen." Elleri ayak bileklerimi kavrar. "Bunu daha sonra mastürbasyon yaparken kullanacağım."

Onu içimde sıkıştırıyorum, bu da parmaklarının ayak bileklerimi sıkıca kavramasına neden oluyor. Bu da bana sevdiğim o inlemelerinden birini daha kazandırıyor. "Yapmadan önce bana mesaj atacağına söz ver, böylece ben de aynı anda boşalabileyim." Şu anda ben kimim ki?

Gözleri benimkilere bakıyor, yoğun ve çok tahrik olmuş. "Ne pis bir kızsın."

"Sadece senin için."

Penisi içimde çok sert. *Titriyor.*

Kontrolü bana bıraktı, ama ona sadece onun için pis bir kız olduğumu söylediğimde, ayak bileklerimi bırakıp bir elini kalçama, diğerini göğsüme koydu. Beni öne doğru çekti, böylece pozisyonum değişti ve kalçaları yukarı doğru sıçradı ve testisleri içime kadar girdi. Ve sonra boşaldı.

"Oh, Tanrım," diye bağıryorum, başka bir orgazm içimi parçalarken.

Bradford gerginleşir ve tekrar sarsılır, boşalırken beni uzun süre doldurur.

Sonra oturur, beni tutar ve dudaklarını dudaklarıma çarpar. Dili ağzıma girer, beni sahiplenir. Saçlarını tutarım, parmaklarımla çekerken, onun beni öptüğü kadar çılgınca onu öperim.

Sakalları yanaklarımı çiziyor.

Kokusu beni başımı döndürüyor.

Onun her şeyi beni mahvediyor.

Öpücüğü bitirdikten sonra, "Bir kadını uyandırmanın bir yolu da bu," diyorum.

Elleri kalçama kayıyor. "Her ne kadar geceleri yaptığın güzel şeylerin listesine seks eklemese de, bugün *bunu* listeye eklemelisin."

Gülümsüyorum. "Göreceğiz. Belki bu gece daha iyi olursun."

"Beni tetikte tutacaksın, değil mi?" Onun eğlenen ifadesi, artık benim için yaşam nedenim.

"Bence bu bir eşin görevlerinden biri olabilir. Bugün bu bilgiyi araştıracağım ve sana haber vereceğim."

Telefonu bir dizi mesajla titrer.

"Alan da var," diyorum. "Bu sabah geç uyanmış olmalı. Sence bu, dünden daha huysuz olacağı anlamına mı geliyor?"

Bradford mesajları kontrol etmek için telefonuna uzanır. "Alan değildi." Telefonu bana uzatır. "Charlize'di."

Charlize: Bradford! Lütfen grup mesajlarımızı görmezden gelen üçüncü en iyi arkadaşına bir mesaj iletir misin? Bugün onunla öğle yemeği planlamaya çalışıyoruz.

Charlize: Pardon, çok erken gönderdim. Kristen bugün boşsa, öğlen 12'de öğle yemeği yiyeceğiz. Onu seks konuşmalarıyla bombardımana tutmayacağımıza söz veriyoruz. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyoruz.

Charlize: Oops, I forgot to tell you where we're going. Clementine's.

Charlize: Ayrıca Bradford, bu sabah Owen'ın golf randevusunu iptal ettiğin için sana teşekkür etmeliyim. Sabahı benimle yürüyüş yaparak geçirdi.

Kaşlarımlı çatıp Bradford'a baktım. "Clementine's'te yemek yedin mi? Ben hiç gitmedim."

"Hayır."

"Ugh, kızlarla öğle yemeği ve tüm duyguları benim bilmediğim bir restoranda... Kötü bir zaman geçirmek için ideal bir tarif gibi geliyor." İkna olmadığının belli olduğu bakışına karşılık, "Öğle yemeğine gitmem gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?" diyorum.

"Bence ne istersen onu yapmalısın. Ayrıca kızlarla eğlenebileceğini de düşünüyorum."

"Senin eğlence anlayışınla benimki farklı olabilir."

"Az önce yaptığımız şeyden sonra buna hiç inanmıyorum." Yataktan kalkıyor. "Duş almaya gidiyorum. Üçüncü en iyi arkadaşınla işin bittiğinde sen de gelebilirsin."

Gülümsemesine gözlerimi devirdim.

Sonra onu banyoya girerken izlerim, etkileyici vücudundan gözlerimi ayırmakta zorlanırım. Onu artık göremeyince, telefonuna geri dönerim ve Charlize'e cevap veririm.

Bradford: Merhaba Charlize, ben Kristen. Öğle yemeği için boşum. Orada görüşürüz.

Gönder tuşuna bastığım anda, Bradford Alan'dan günün ilk mesajını alır. Mesajı okumadan telefonu komodinin üzerine bırakıp banyoya girerim. Bradford bana ona katılmamı söyledi ama onun yoğun bir günü olduğunu biliyorum ve onu geciktirmek istemiyorum, ki ikinci tura geçerek geciktireceğimi biliyorum.

Duş alıp, makyaj yapmadan önce saçlarımlı uzun, gevşek dalgalar halinde şekillendirmek için zaman ayırıyorum. Siyah dar deri pantolon, beyaz ipek bluz ve siyah stiletto ayak bileği botları giyiyorum. Sonra kocamı ve kahvaltıtı aramaya gidiyorum.

Onu apartmanın en alt katında, büyük salonda kardeşimle konuşurken buluyorum.

"Bu bir sürpriz," diyorum Grayson'a selam verirken.

En büyük ağabeyim beni her zaman aşırı korumuştur ve omuzlarındaki sertlikten, buraya gelme sebebinin bu olduğunu anlıyorum.

"İstemiştim ile seninlesenin kocanla diyor diyor, tüm iş ve kararlılıkla.

Kaşlarım çatıldı. "Siz ikiniz hiç tanışmadınız mı?"

"Tanıştık," diyor Bradford. "Ama sadece kısaca."

"Ve aile olarak değil," diyor Grayson.

"Doğru," diyorum, içimden gözlerimi devirerek. "Bu, *'ona zarar verirken sana zarar veririm'* türünden zorunlu bir görüşme. Neredeyse bitirdiniz mi, yoksa daha bitirmeden mi araya girdim?"

Grayson gülümsemiyor, ama zaten gülümsemesini beklemiyorum. Ağabeylik görevini çok ciddiye alıyor. Johnathon'ın aldatmasının tüm boyutları ortaya çıktığında, beni nasıl mahvettiği konusunda ne düşündüğünü ona açıkça söyledi ve eski sevgilimin o karşılaşmadan paçayı kurtardığı için şanslı olduğunu söyleyelim. "Jenna, ikinizin uzun zamandır tanıştığınızı söyledi. Bunun Vegas'ta stres atarken yapılan kazara bir sarhoş evliliği olmadığını söyledi."

Dün kız kardeşime Bradford ile olan geçmişimi anlattım ve Grayson'a özetini verdiği için minnettarım. "Şey," diyorum, Bradford'a gülümseyerek, "sarhoştuk ve kazara *oldu*, ama bu gerçek olmadığı anlamına gelmez. Bu evlilik çok gerçek ve sorgulamayı atlayabilirsin, tamam mı?"

"Hayır," diyor Bradford, "ne istersen sor, Grayson. Benim de bir kız kardeşim olsaydı aynısını yapardım."

Grayson onu değerlendirir ve yanılmıyorsam, Bradford'un az önce söylediği şeye saygı duyar. "Bugün öğle yemeği için boş musun?"

Bradford'un boş olmadığını biliyorum, bu yüzden başını sallayıp "Evet" dediğinde şaşıyorum. "Asistanıma ayarlamasını söyleyeceğim. Detayları sana gönderecek."

"Ben davet edilmedim, öyle mi?" diyorum.

Grayson kesin bir şekilde "Hayır" deyince Bradford'un ağzı kıvrılır.

"Hiç eğlenceli değilsin," diye mırıldanırım, ama aslında o öğle yemeğine katılmak istediğimden emin değilim. Grayson muhtemelen beni sinirlendirecektir. Ve Bradford'un kardeşim ne yaparsa yapsın başa çıkabilecek kapasitede olduğunu bildiğim için, erkeklerin erkekliklerini yapmalarına izin verip bu konuyu geride bırakmak en iyisi.

"Annem, onun aramalarına cevap vermediğini söyledi," diyor Grayson bana. "Vermedim ama bugün onu göreceğim."

"İyi. Olan biten her şey yüzünden kendini kaybetmiş durumda."

Uyandığımda hissettiğim öfke içimde yükseliyor. "Onunla konuştuğuktan sonra daha da kendini kaybedeceğine eminim."

"Neden?"

Bradford dün gece bana, babasının annemle ilgili paylaştığı bilgileri kendime saklamamı istediğini söyledi. Sonra da bu bilgiyle ne yapmam gerektiğini söylemeye niyetinin olmadığını söyledi. Herhangi bir seçim yaparsam beni destekleyeceğini açıkça belirtti. Sanırım benim hiçbir şeyi dünyaya yaymayacağımı biliyor. Artık kirli sırları gizleyen kız olmadığımı da biliyor sanırım.

"Babamın beni reddettiği nedeni sana söylediler mi?"

"Hayır. Sadece ailelerimiz arasındaki geçmişle ilgili saçma sapan bir şey söylediler, ama ikisi de ayrıntıya girmedi."

"Tamam." Kollarımı kavuşturdum, sanki burada savunmam gereken bir şey yokmuş gibi bir kalkan oluşturunmuşum gibi. "Aile geçmişi şöyle: Babam, üniversitede Bradford'un babasını tanıyordu. Arkadaştlar ama birbirleriyle çok rekabet halindeydiler. Annem Edmund'a yakındı ama babam onu takip etti ve gerisi malum. Ama öyle değil, çünkü annem ben doğduktan hemen sonra Edmund'la yattı. Ve şimdi bunun bedelini ben ödüyorum."

Grayson uygun şekilde şaşkın. "Siktir."

"Evet," diye onaylıyorum. "Söyleneni yapan iyi kız olmaktan bıktım, Grayson. Babam benden istediği her şeyi alabilir ama ben kendimden daha fazla bir parça vermeyi reddediyorum. Bradford'dan boşanmamı ve tekrar ailenin bir parçası olmak için yalvarmamı bekliyorsa, uzun süre bekleyecek. Ve annemin seçimimde beni desteklemesini gerçekten çok isterim."

Gözlerim Bradford'unkilerle buluştu ve onlarda parıldayan saygıyı gördüm. Her zaman sadece beni seven bir erkek istediğimi düşünmüştüm. Meğer onun sevgisini istediğim kadar saygısını da istiyordum.

"Babam bu sabah evden çalışıyor," diyor Grayson. "Seni içeri almazsa diye seninle gelmemi ister misin?"

Kollarımı indiriyorum, hiç olmadığım kadar güçlü hissediyorum. Ya da belki de sadece öfkem hakim oluyor. "Güven bana, beni dışarıda bırakması imkansız. Bugün olmaz."

Grayson, bugün ona ihtiyacım olmadığını söyledikten kısa bir süre sonra ayrılır. Bradford ve ben birlikte kahvaltı yaparız ve benim tek başıma ailemi görmemde bir sakınca olmadığını anladıktan sonra işe gider.

Rujumu düzeltip kışlık montumu giyiyorum ve büyüdüğüm eve belki de son kez gidiyorum.

Kristen

"Kristen." Annem büyük odasında beni karşılarırken elbisesini düzeltir. Vücudu konuşması kadar katıdır ve beni gördüğü için gergin ve endişeli görünür.

Bunu yapmaya fazlasıyla hazır olmama rağmen, içeri girmek için zorlamam gerekmedi. Belli ki babam, artık burada hoş karşılanmadığımı çalışanlarına iletmemiş. Henüz ortaya çıkmadı, ama yakında bunu talep edeceğim.

"Anne." Alışılmadık bir şekilde kendime güveniyorum. Sanırım bunun nedeni, kendimle yüzleşmiş olmam ve bu konuşmanın nasıl biteceğine dair hiçbir beklentim olmaması. Ailemle kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı ve korkunun esiri olmamak ne kadar özgürleştirici olabilir, hiç bilmiyordum. "Babamı çağırır mısın lütfen? Hepimizin konuşması gerekiyor."

Annem zorlukla yutkundu. "O seninle konuşmayacak, canım, ama ben bu konuşmayı yapmak istiyorum."

Annemi seviyorum. Derinden. Ancak ona çok kızgıyım, bu konuda dikkatli davranamam. "Babamın beni reddetmesinin gerçek nedenini konuşacağımız konuşma."

Yüzünde endişe belirir. "Baban seni reddetmedi, Kristen."

Kaşlarımı kaldırırım. "Gerçekten mi? O zaman ne diyorsun? Terk edildi? Reddedilmiş mi? Terk edilmiş mi? Yani, sen seç. Hepsi de geçerli."

"Hayır," diye aceleyle açıklamaya çalışır, "o sadece evliliğin hakkında ne kadar güçlü hisleri olduğunu bilmeni istiyor. Kabul etmelisin ki, bu evliliğe aceleyle girdin ve..."

"Hayır." Neredeyse şiddetle başımı sallarım. "Evliliğe aceleyle girmiş olabilirim, ama babamın böyle davranmasının asıl nedeni bu değil ve sen de bunu biliyorsun." Sanki tokat yemiş gibi geri çekilir, ama ben devam ederim. "Babam en iyi yaptığı şeyi yapıyor. İstediklerini elde etmek için sevgisini esirgiliyor. Bunu yapıyor çünkü bu taktik benimle ilgili olarak her zaman işe yaramıştır, ama bu durumda işe yaramayacak. Bir daha asla işe yaramayacak. Artık babasının onayını almak için çaresizce bekleyen korkak küçük kız değilim,

Anne. Onu olduğu gibi görüyorum, nasıl baba olunacağını bilmeyen bir zorba.”

"Sözlerine dikkat et, Kristen," diyor babam, yüzünde öfkeli bir ifadeyle bize katılırken. "Söylediklerini geri alamazsın."

Ona bakıyorum ve ondan nasıl korktuğumu merak ediyorum. Neden değerli bir insan olduğuma inanmak için onun onayına ihtiyaç duydum? "Hiçbir şeyi geri almak istemiyorum, baba. Söylediğim her kelimenin arkasındayım."

Çenesi sertleşir ve burun delikleri genişler. "O adam senin sandığın gibi biri değil. Kalbini kıracak ve bunu yaptığında, her zamanki gibi parçalarını toplamak için yanında olmayacağım."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Ciddi misin? Ne zaman benim için parçaları topladın ki?"

"Sen bir ilişkiyi mahvettiğinde her seferinde bunu yapmak zorunda kaldım."

Annem keskin bir nefes aldı. "William. Yeter artık."

Ona elimi kaldırıyorum. "Hayır anne, bırak istediğini söylesin."

Beni ne kadar önemsemediğini görmek istiyorum."

Kesinlikle çok üzgün görünüyor. Şu anki ruh halimde olmasaydım, onun durumuna üzüldüm. Kocası ve çocuğu arasında kaldığını kabul ederdim. Ama bunu umursayacak durumda değilim. Bugün, kendimi ve sadece kendimi öncelikli tutuyorum. Aslında, şu anda dünyada başka hiç kimsenin önemi yokmuş gibi davranıyorum.

"Kristen," diye yalvarır annem. "Lütfen bunu yapma."

"Hayır!" diye bağıyorum. "Siktir git anne. Bir daha bu sözleri duyarsam, sana gerçekten bağırırım." Annemin bana *bunu yapma dediği* sayısını bile sayamıyorum. Hayatım boyunca etrafımda dolaşıp durduktan sonra, kendime nasıl bakacağımı bilmem bile mucize.

Babam başını sallar ve bana hor gören gözlerle bakar. "O seni çoktan değiştiriyor, seni rezil ediyor. Bu dil sana yakışmıyor, Kristen."

"Bradford beni değiştirdi, ama biliyor musun? Bu neredeyse on yılını aldı, çünkü tüm bu süre boyunca sen beni ezip durdun, beni istediğin kutuda, *sana* en uygun olan kutuda tutmaya çalıştın." Birdenbire babama, kocama karşı kötü sözler söylemenin doğru olmadığını bilmesini *çok* istedim. Parmağımı ona doğrultarak, "Bir daha

Bradford hakkında bir daha asla kötü konuşma. Buna izin vermeyeceğim. O tanıdığım en iyi adam ve bana sadece yardım etti, senin yaptığın gibi zarar vermedi."

"Görünüşe göre burada zamanımı boşa harcıyorum," diyor babam küçümseyerek. Anneme bakıyor. "Sen de zamanını boşa harcamamanı öneririm."

O dönüp gitmek üzereyken, "Annemle Edmund Black arasında ne olduğunu biliyorum" diyorum.

Sırtı gerilir ve omuzları taş kesilir, sonra yavaşça bana döner. Yüzü acımasızca bükülür ve "Hiçbir şey bilmiyorsun" der.

"Kristen," diyor annem. Akıllıca, her zamanki isteğini dile getirmiyor. Bunun yerine, orada durup gözleriyle bana *bunu yapmamam için* yalvarıyor.

Bu, geri dönüşü olmayan bir an. Bir sonraki sözlerimi söylediğimde, babam ve benim için hiçbir umut kalmayacak.

Tüm hayatım gözlerimin önünden geçer.

Bir film gibi.

Annem beni sakinleştiriyor.

Dünyaya hazır olduğumdan emin olmak için.

Babamın bana onaylamayan bir şekilde

dudaklarını büzmesi. Bana sevgisini

esirgemesi.

"Karın ve başka bir adam sana yetersiz, eksik, yetersiz hissettirdiği için çocuğunu hayatından çıkarıyorsun. Hoş geldin hayatıma, baba. Doğduğumdan beri bana tam da böyle hissettirdin. Aramızdaki fark, ben o acıyı kabul edip kendimi iyileştirdim. Sana rağmen başarılı olacağım. İyileşmek için neredeyse otuz yılın vardı, ama bunu yapmak yerine, tüm bu zamanı acını ailene yaşatarak geçirdin." Ona yaklaşıyorum, omuzlarımı geriye çekip başımı dik tutuyorum. "Dünya senin başarılı olduğunu düşünebilir, ama dünya değişkendir ve her haber döngüsünden sonra pek bir şey hatırlamaz. Kim hatırlar biliyor musun? Ailen. Ve ne yazık ki, bize hatırlayacak sadece kötü şeyler bıraktın. Sen bir zorbasın ve bunu anlamamın bu kadar uzun sürmesine çok kızgınım. Çok zaman kaybettim."

Bu andan geri dönmeme gerek yok. Kendimi

ateşe atıp, ondan yeniden doğmam gerekiyor.

O lanet olası onaylamalar başından beri haklıydı.

Ben seviliyorum.

Değerliyim.

Ben yeterince *iyiyim*.

Babam aynı fikirde değil. Beni tanıımıyormuş gibi bakıyor. Sanki hiç var olmamışım gibi. Sanki onun için artık var olmamışım gibi. "Bir daha buraya gelme. Seni bir daha görmek istemiyorum." Sözleri acı, zehir dolu ve aramızda başka bir kelime bile söylemeden odadan çıkıp gidiyor.

Bir daha asla konuşmayacağımızı biliyorum.

Bir daha onunla doğum günümü kutlamayacağım.

Onunla birlikte Şükran Günü veya Noel kutlamaları olmayacak.

Bunu kabullenmem uzun zaman alacak ama onunla bir daha o anları yaşamayacağım için sorun yok. Değerli anlarımı, bana değerliymişim gibi davranan insanlar için saklamak istiyorum.

Babam bizi terk ettikten sonra anneme bir göz attım. O çok üzgündü ve benim öfkem, kendimi onun yerine koyacak kadar azalmıştı. Yıllar önce neden öyle davrandığını bilmiyorum ve onun evliliğini kesinlikle anlamıyorum, ama bir ilişkideki iki kişiden başka hiç kimsenin o ilişkinin inceliklerini bilmediğini biliyorum. İlişkilerimde aldatmayı hoş görmem, ama onun seçimlerini yargılamak bana düşmez. Buraya, onun kararının hayatımı geri dönülmez bir şekilde neden değiştirdiğini anlamak için gelmişim, ama artık bunu bilmek istemiyorum. Babamın neden böyle davrandığını anlamama gerek yok, çünkü sonunda onun hayatımda olmaması benim için çok daha iyi olduğunu anladım.

"Canım, baban sadece..."

"Hayır, onun davranışını haklı çıkarmaya çalışma anne. Hayatım boyunca bunu yaptın ve hiç merak etmedim mi, sürekli haklı çıkarmaya ihtiyaç duyduğün tüm gerekçeleri düşündün mü? Ben ebeveyn değilim, ama çocukların kötü davranışların savunulmasına katlanmak zorunda kalmamaları gerektiğini düşünüyorum. Çocuklarım olduğunda, düşünmelerine bile gerek kalmadan, babalarının açıklamaya gerek duymayan iyi bir adam olduğunu bilmelerini istiyorum. Bir ebeveyn, iyi bir insan olmanın örneği olmaya çalışmalıdır. Elbette, bazı günler başarısız olabilir, ama çoğu gün böyle geçiyorsa, ebeveyn daha iyisini yapmalıdır. Ya da çocuk sahibi olmamalıdır."

"Gerçekten bu dil kullanmamız gerekiyor mu, Kristen?"

Hayır, gerek yok, ama biliyor musun? Bu dünyada nasıl *davranmam gerektiğini* söylemelerinden o kadar bıktım ki, bugün ona bunu vermeyeceğim. "Bugün özür dilemeyeceğim, anne."

Küfür etmeyi hiç sevmez ama sanırım bugün bunu duymak istemediğimi anladı, bu yüzden konuyu kapatıp kocasını savunmaya devam etti. “Baban çok karmaşık bir adam. Ona yaptıklarımın kurtulmaya çalıştı ama bu çok zor oldu. Onu incittim ve bunu en iyi senin anlayabilmen gerekir.”

"Aldatıldığım için onu anlamalı mıyım?" "Evet."

"Senin ihanetinden dolayı incindiğini anlıyorum. Bu duyguları atlatmanın ne kadar zor olduğunu da anlıyorum. Ama tüm bunlardan benim çıkardığım sonuç ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Hayatta asla anlayamayacağımız bazı şeyler olduğunu. Ve bilmemize gerek olmayan şeyler olduğunu. Babamı bilmeme ya da anlamama gerek yok. Ve bu konuyu bir daha konuşmak istemiyorum. Artık hayatıma devam ediyorum ve umarım sen de bunun bir parçası olursun."

Gözlerini kırıştırıyor ve sanırım elimi kalbinin üzerine koysam, kalbinin çok hızlı attığını hissederdim. Onun hayatı da geri dönülmez bir şekilde değişti. "Tabii ki hayatının bir parçası olacağım."

Yüzündeki şaşkın ifade ve tiz ses tonundan, ailemiz için her şeyin nasıl değiştiğini tam olarak kavrayamadığını anlıyorum. *Onun* kurduğu aile için.

Annemi daha derinlemesine tanımak istiyorum. Dünya ona kim olması gerektiğini söylemeden önce kim olduğunu bilmek isterdim. Sanırım o kızı severdim. Yıllar boyunca onun ateşli yanını birkaç kez gördüm, ama bu hiç uzun sürmedi. Geçen yıl, babamın annesinin yıllarca ona nasıl kötü davrandığını Jenna ve bana anlattığı zamanı hatırlıyorum. Bize, büyükannemin ona hissettirdiği gibi hissettiren kimseye tahammül etmeyeceğini söylemişti. Ama yine de buradayız. Hala babamın bize kötü davranması için bahaneler uyduruyor.

Çantamı alıyorum. "Şu anda Bradford'da yaşıyorum. İstedğin zaman ziyaret edebilirsin."

Tanrıya şükür Bradford bugün benim için zaman ayıracağını söyledi. Bu konuşmanın yol açtığı tüm çalkantılı duyguları yatıştırmak için sadece onun sağlayabileceği türden bir ana ihtiyacım var. Annemin hayatımda tam olarak yer almadığı bir günün geleceğini hiç hayal etmemiştim ve onun alanımı işgal etmesiyle mücadele etsem de, istediğim bu değildi.

"Tamam, canım," diyor, benim hissettiğim kadar şaşkın görünüyor. "Ziyaretine geleceğim."

Birkaç dakika sonra dışarı çıktığımda, kışın soğuğu üzerime çok ağır bir battaniye gibi çöküyor, tıpkı annemin bugün yaşadığım yıkıma verdiği tepkinin üzerime çökmesi gibi. Ondan ne beklediğimi bilmiyorum, ama duygularım bir şey ifade ediyorsa, bana verdiği şey bu değildi.

Temiz havayı ciğerlerime çekiyorum, babamın oraya koyduğu zehirli havayı dışarı atabilmek için. Keşke annem bana daha fazlasını verebilseydi, ama bunu yapacağından emin değilim. Bu bilgi içimi parçalıyor, binlerce küçük kağıt kesiği gibi hissediyorum, hiç tam olarak iyileşmemiş yaraları yeniden açıyor.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Bradford'a mesaj atıyorum.

Ben: Neredesin?

Ailemin apartmanının önündeki kaldırımda durup, o kesikler devam ederken, onun cevabını bekleyerek telefonuma bakıyorum. Gözlerim doluyor ve düşmemeleri için deli gibi gözlerimi kırıpıyorum.

Annem beni hayal kırıklığına uğrattı.

Onun kollarının bana sarılmasına, sıcaklığına ihtiyacım olduğunda, beni soğukta bıraktı.

Telefonuma bakmaya devam ederken ellerim titriyor ve gözlerim bulanıklaşıyor.

Bradford'u aramak üzereyim ki onu bana doğru gelirken görüyorum. Adımları kararlı, ifadesi ciddi. Peki ya kolları? Bana ulaştığında kolları açılıyor ve beni kendine çekiyor. Beni sıkıca sarıyor. Bana hayatım boyunca aradığım sıcaklığı veriyor.

Gözyaşlarımı akıtıp yüzümü kocaman göğsüne gömüyorum, o da sırtımı okşayıp saçlarımı öpüyor. Beni seviyor.

Bana tüm zamanını ayırıyor, ben duygularımı serbest bırakırken sadece beni kucaklıyor. Sonunda yüzümü ona doğru kaldırdığımda, "Burada ne yapıyorsun? Bu sabah toplantıların vardı" diyorum.

O, başımın arkasını avuçlarıyla kavrar. "Toplantıların özelliği, her yerde yapılabilmesidir."

Sokağın aşağısında park etmiş arabasına bakıyorum. "Burada mı çalışıyordun?"

"Evet. Ve orta konsolu olmayan yeni bir araba alman gerektiği konusunda haklısın. Oldukça kısıtlayıcı."

Kollarını tutuyorum. "Sen *pervasız*sin."

Gözyaşlarımı siliyor. "Sadece senin için." *Bu adam.*

"Teşekkür ederim," diyorum ve sonra ağzını ağzıma çekip onu öpüyorum. Onu bıraktığımda, ona seksi bir gülümseme atıyorum. "Sanırım gerçekten yeni bir araba almanın zamanı geldi, özellikle de çalışma saatlerinde New York'ta beni takip edeceksen."

"Sana halledeceğimi söylemiştim. Yeni araban bir ay içinde burada olacak." Eli boynuma dolanıyor ve ağzı kulağıma değiyor. "Ve senin yatağından daha pahalıydı, umarım bunun ne anlama geldiğini biliyorsundur."

Bu adamı asla bırakmayacağım.

Asla, asla, *asla*.

Kristen

Bradford arşamba sabahı beni erken uyandırır. Çok erken. Ama çok ikna edicidir ve ben saat dört buçuk seks için çok erken olduğunu söyleyemeden bacaklarımı atırır.

Beni bugüne kadar olduğundan daha sert becerir ve dn olduğundan daha müstehcen konuşur. Kötü kızımın, kendisine kaba davranan erkekleri gerçekten sevdiğini öğrenirim.

İşimiz bittikten sonra, beni kollarına alır ve "Bugün için ne planın var?" diye sorar.

Kollarında yuvarlanarak yanına dönüp ona bakıyorum. Bacağımı onun bacağına dolayarak kolumu karnına koyuyorum ve parmağımla göğsünü okşuyorum. "Yeni bir iş aramaya başlayacağım, sonra öğleden sonra yeni bir elbise alıp bu akşamki randevumuz için saçımı yaptıracağım."

"Randevumuz mu?" Kafası karışmış görünüyor, ki bu mantıklı çünkü teknik olarak bu akşam için planlanmış bir randevumuz yok.

"Evet. Dn ğle yemeğinde kızlara, Alan'ın sosyal etkinliklerinin artık benim için randevu sayılacağına karar verdiğimi söyledim."

"Seni paylaşmak zorunda kalırsam bu randevu olmaz, Kristen."

"O zaman" — parmaklarımı hafifçe dudaklarına değdirdim — "bir çatı katı bulup on beş dakika boyunca kimseyle paylaşmayacağımız bir zaman geçireceğiz."

Beyninin tüm bunları bir araya getirdiğini görüyorum. Bu fikri ne kadar sevdiğini de görüyorum.

Ona daha da yakınladıym. "Pazar ğleden sonra gitmemiz gereken öğle yemeğinden sonra da beni paylaşmadan bir randevuya ıkarmanı istiyorum. Bunun için zaman ayırabilir misin?"

"Bir günde iki randevu mu istiyorsun?"

Ona gülümsüyorum. "Talepkarım, biliyorum. Geçen gün kontrol ettiğimde eşin görevleri listesinde bu da vardı. Sadece görevimi yapıyorum."

"Bu listenin varlığına dair bir kanıt görmedim."

"Gerçekten var. Ayrıca koca listesi de var." "İyi performans gösteriyor muyum?"

"Bir günde iki randevuya razı olmadığın için bunu göreceğiz."

Yanına doğru uzanıp vücudunu benimkinin üzerine bastırıyor, parmaklarımızı birbirine dolayarak ellerimi yatağa bastırıyor ve bana sert bir kararlılıkla bakıyor. "Pazar günüm senin için ayrıldı. Günü senin aminla başlayacağım ve sen okuma saatine kadar saatlerce orada kalmayı planlıyorum. Sonra ilk randevumuz var. Ondan sonra, seni sıklıkla için daha fazla zamana ihtiyacım olacak ve sonra seni ikinci randevumuza götüreceğim. Seni nereye götüreceğime dair fikirlerim var ama sen de kendi seçiminizi yapabilirsiniz, ben de onu gerçekleştireceğim." Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve beni o kadar yavaş ve tutkuyla öptü ki, bir an için hangi gün olduğunu bile unuttum. "O randevudan sonra seni eve getirdiğimde, seni yukarı çıkaracağım ve yıldızların altında balo salonunda sevişeceğiz. Ve acele etmeyeceğim, bu yüzden buna hazırlıklı olmalısın çünkü Pazar günü seninle işim bittiğinde, yürüyemeyeceksin."

Bununla birlikte yataktan kalkar ve banyosuna doğru yürür. Bana arkasını dönüp bakmaz ama o sözün beni ne kadar etkilediğini bilmek için buna gerek yoktur. Şu anda ihtiyacım olan her şeyin karışıklığı içindeyim. Neden pazar günü gelmedi ki?

Duş alıp giyindikten sonra Bradford ile kahvaltı yapıyoruz. Yemek yerken bana iş aramamla ilgili sorular soruyor ve ben de ne aradığımı tam olarak bilmediğimi söylüyorum. Bu konuşmanın ortasında kızlar bana mesaj yağmuruna tutuyorlar. Mesaj bildirim sesinin sürekli yeni mesaj geldiğini haber vermesi sayesinde onların olduğunu anlıyorum.

Telefonum çantamda ve onu bulmak için çantamın içindeki eşyaları masanın üzerine döküyorum.

Mesajlar gelmeye devam edince "Tanrım" diye mırıldanıyorum. Bradford'un kıkırdadığını duyunca ona sert bir bakış atıyorum. "Sana zarar vereceğim."

O yüzündeki gülümsemeyi silmeye çalışırken ve başaramayınca grup sohbetini açtım.

Adeline: Jameson maraton koşmaya başladı çünkü yürüyüşten
Poppy: Hiçbir kız böyle dememiştir.

Poppy: Hiçbir kız böyle demedi.

Jenna: Sabah dört buçukta yürüyüşlerden mi bahsediyoruz? Çünkü
öyleyse, ben de o tür yürüyüşlerden bir mola vermem lazım.

Charlize: Sabah 2 ile 6 arasında yürüyüş yapmayı yasakladığımı
sanıyordum?

Jenna: Evet, ama sence kocam bu yasağa aldırış eder mi?

Lorelei: Peki, bu maraton koşusu gerçekten gerçekleşecek mi Addy, yoksa bu sadece bir hayal mi?

Adeline: Onu ilk maratonuna kaydettim ve dün gece ona haber verdim.

Poppy: Ee?

Adeline: Onu bir dahaki sefere gördüğünüzde, bu hedefin nasıl gittiğini sormalısınız. Halka açık hedeflerde başarılıdır.

Jessica: Ben bunu şöyle anlıyorum: Henüz antrenmana başlamadı.

Bradford'un bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Görünüşe göre kız

kardeşimi taklit etmeyi seviyorum." "Nasıl?"

"Sabah dört buçukta yürüyüş yapmayı seven bir erkek bulmakla." "Ben her saatte yürüyüş yapmayı severim, Kristen."

Bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, bu sözü biraz fazla beğendim. "Şey, artık sabah ikiden altıya kadar yasaklandı. Düşündüm de, her sabah koştuğunu ve pazartesi, çarşamba ve cuma günleri spor salonuna gittiğini söylediğini hatırlıyorum. Bu hafta tüm bu egzersizler nerede?"

"Daha iyi yollar buldum."

Bacaklarımı tekrar birbirine sıkıştırıyorum. "Tamam, kes şunu. Pazar günü için planlarını söylediğinde beni zaten rahatsız etmiştin, şimdi yine aynısını yapıyorsun ve işe gitmeden önce benimle sevişecek vaktin olmadığına göre, böyle şeyler söylemeyi kesmelisin."

Telefonunda saati kontrol ediyor ve zihninde daha fazla seks yapmaya vakti olup olmadığını hesapladığını biliyorum.

O hesaplamayı bitirmeden, ayağa kalkıp eşyalarımı çantama toplamaya başlıyorum. Bradford, masadaki şiir kitabını almaya uzandığımda telefonundan başını kaldırıyor. Elimdeki şeyi görünce beni durduruyor ve kitabı alıyor.

"Bu sana verdiğim kitap," diyor, kitabı karıştırırken, işaretlediğim sayfalara ve vurguladığım ve not aldığım bazı bölümlere özellikle dikkat ediyor.

En içten düşüncelerimi okuyor ve onu durdurmuyorum, başını kaldırıp durmasını isteyip istemediğimi sorduğunda bile. O, notlarımı paylaştığım ilk kişi. Jenna bile kitaplara not aldığımı bilmiyor.

Bradford'un beni bu şekilde tanınmasını istiyorum ve ilgilenmesine bayılıyorum. Beni küçümsememesine bayılıyorum.

Birkaç dakika boyunca sayfaları okuyup çeviriyor, sonra bir şiirde durup yüksek sesle okuyor. "Ruhunu açığa vuruyorsun ve onlara haritayı veriyorsun... aşk, bilmek rahatlığı ile olmak korkusu arasında bir dans, bir salınım... gece yarısı sessizce söylenen sözler, iz bırakan yaralar... ama en güzel aşk, pürüzlü kenarlarda görülür... son ve başlangıç..." Gözlerime bakıyor. "Bunu çok iyi yakalamış."

Şiirin her satırını okumadı, ama ona hitap eden satırlar, ben okuduğumda her seferinde iç çekmeme neden oluyor. "O, birbirine ait kelimeleri bir araya getiriyor."

"Onun başka kitapları var mı?"

"Hayır, sadece bu var. Ben sadece bunu istiyorum." Ayağa kalkıp ona doğru yaklaşıyorum, kitap aramızda. "Bu kitabı neredeyse gittiğim her yere götürüyorum, sen bana verdiğin günden beri. Hediye benim için ne kadar değerli olduğunu sana hiç söylemedim."

"Söyledin." Kitabı ellerime koyar. "Sadece kelimelerle ifade etmedin." Dudaklarını dudaklarıma değdirir. "Bir toplantım var."

Onun ceketini tutup onu kendime yaklaştırdım, gitmeden önce kokusunu içime çektim. "Akşam görüşürüz."

O işe giderken ben yeni bir iş aramaya başlıyorum.

POPPY: Kristen, dün geceki Grant partisi nasıldı? Seth ve ben katılacaktık ama o gıda zehirlenmesi geçirdi, bu yüzden evde kalmak zorunda kaldık. Insta'da çok sayıda fit check gördüm, hepsi muhteşemdi.

Adeline: Ben de çok beğendiğim bazılarını gördüm.

Jenna: Blacks'lerin bir saat geç kaldığını duydum.

Ben: Bu benim hatam değildi! Bütün hafta bu etkinliklere geç kalmamak için çok dikkat ettim.

Jenna: Bradford seni suçladı mı peki? Beckett, ben hazırlanırken beni sikmeye dayanamadığı için geç kaldığımızda her zaman benim hatamış gibi göstermenin bir yolunu bulur.

Ben: Hayır, suçlasaydı da hemen düzeltirdim. Aslında zamanında geldiğim halde suçu üstlenmeyi reddediyorum.

Poppy: Geldiğinde saçın dağınık mıydı? Makyajın bozulmuş muydu? Açıkçası, erkekler saçımızı ve makyajımızı yeni yaptığımız zamanlarda bize siklerini sokmak için daha uygun zamanlar seçmeliler.

Jessica: Bilmiyorum Poppy, Jack'in ben süslenip püslenirken bana girmesine bir şey demem. Ama bana söz verdiği çamaşırları yıkamadan sonra bana girmek istemesine bir şey demem.

Lorelei: Ashton'ın "sakin ol" demesi, o sikini benden çok uzun bir süre uzak tutabileceği anlamına geliyor.

Jenna: Değil mi? Erkekler sakın olmanın "şu anda kontrolünü kaybetmiş ve duygusal bir karmaşa içindesin ve histerik davranmayı bırakmalısın" anlamına geldiğini nasıl bilmezler?

Adeline: Alan, bir saat geç kalmanıza nasıl tepki gösterdi, Kristen?

Ben: Bütün gece bana ters ters baktı. Ona sakinleşmesini söylemeliydim. Bradford'un sikine oturmayı partiye gitmeye tercih ettiğimi söylememek için dilimi çok ısırarak zorunda kaldım.

Poppy: Aferin sana.

Jenna: Senin "onun sikine oturmak" dediğini hiç duymamıştım. Ben bunun için buradayım.
bunun için buradayım.

Ben: İnan bana, bu hafta her türlü şeyi söylüyorum. Benim yaramaz kızım burada kendine bir parti veriyor. Umarım cuma günü uzun bir şekerleme yapar.

Jessica: Neden cuma?

Ben: Swift Balosu'ndan önce Bradford'un annesi ve Edmund içki içmeye geldiklerinde onlarla buluşacağım.

Charlize: Bu konuda gergin misin?

Ben: Evet! Edmund bana kötü davranmadı ama Bradford'un benimle evlenmemiş olmasını dilediğini biliyorum. Annesinden ne beklemem gerektiğini hiç bilmiyorum. Bradford kardeşlerini de davet etti ama şu ana kadar sadece Hayden'ın geleceğini biliyorum. Bilmediğim şeylerle başa çıkamıyorum!

Jenna: Her şey yoluna girecek, Kris. Bradford bunu sağlayacaktır.

Ben: Biliyorum, ama yine de ona daha fazla stres yaratmak istemiyorum. Lorelei: Bu akşam randevun nerede?

Ben: Bing'lerde akşam yemeği var, yarın da öğle yemeği var ama şu anda nerede olduğunu hatırlamıyorum.

Adeline: Sosyal medyadan uzak duracağını söyle bana.

**Ben: Pazartesi gününden beri hiç bakmadım. Tavsiyeni dinledim.
Ama Alan durumun iyi olmadığını bana açıkça belli ediyor.
Charlize: Biz senin için buradayız Kristen. Ne zaman
istersen. Ben: Teşekkürler.**

Cuma sabahına kadar bütün hafta sosyal medyadan uzak durmayı başardım.

Bradford'un ofisinde çok erken bir toplantısı olduğu için sabah altıdan önce çıkmak zorunda kaldığı için tek başıma uyandım. Sabah rutinime başladım, yoğun bir gün için hazırlanırken, bu akşam onun ailesi ve bazı kardeşlerinin geleceğini düşünmemeye çalışıyorum. Uzun bir hafta oldu ve salı günü annemi gördüğümünden beri ondan haber almadım, bu da düşüncelerimi karıştırdı. Ayrıca her gün Alan ile uğraşmak zorunda kaldım. Hayatımda tercih edeceğim bir şey değildi. Ve tüm bunların üstüne, gittiğim her yerde insanlar benim ve Bradford hakkında fısıldaşırken, her gün başımı dik tutmaya çalışarak geçirdim. Pazar günü Bradford ile baş başa kalacağım zaman bir an önce gelsin istiyorum.

Giyinip giyinip kapıdan çıkmak üzereyken, yıllık sınıf toplantılarını düzenleyen Lila James'ten bir mesaj aldım.

Lila: Gelecek ay Bradford'la tanışmayı çok dört gözle bekliyorum! Bir gecede sosyal medyada yayınlanan tüm o kötü şeylerden sonra ikinizin de iyi olduğunu umuyorum. Sizi düşünüyorum XO

Telefonuma bakıyorum ve bunca yıl kendimi inkar ettikten sonra, evime şeker getirmem gerektiğine eminim. Günlük şekerli kahve ihtiyacımı karşılamak için apartmandan çıkmak zorunda olmasaydım, şu anda kahvemi içip sosyal medyadan uzak durabilirdim.

Derin bir nefes alıp sosyal medyayı kontrol etme fikrini kafamdan silmeye çalışıyorum. Ancak Jenna'dan iyi olup olmadığımı soran bir mesaj aldığımda, artık dayanamıyorum. Hakkımızda ne tür yalanlar yayınlandığını öğrenmem gerekiyor.

Önce en güvenilir Instagram dedikodu hesaplarından birini kontrol ediyorum. Onlar yalan yayınlamazlar, sadece gerçekleri yayınlarlar ve benim hakkımda dedikodu paylaşıırken bile bana karşı her zaman nazik davranmışlardır.

VAY CANINA, kızlar, @kristenblaise x @bradfordblack durumunu kontrol ettiniz mi? Onun nişanlı olduğunu unutmanın ve Vegas'a kaçıp evlenmenin eğlenceli olacağına karar verdiklerinde çıkardıkları skandal şu anda çılgınca. Bir haftada hiç bu kadar çok patlamış mısır yemedik. Elvis ile o özel anı yaşayalı altı gün oldu ve Kristen'in modası hiç bu kadar iyi olmamıştı (yani, şuna bakın!) ama hiç bu kadar yorgun görünmemişti. @johnathonswindle'ın kurban sayısı ortaya çıktığında bile bu kadar yorgun görünmemişti. Daha fazla patlamış mısır yemek için bir bahane bulmak istesek de, kızımızın mutlu olmasını istiyoruz. Umarız fırtına yakında hayatından geçer, çünkü bu onun için istediğimiz #hedefler değil. Kızımız #zaddy'nin tadını huzur içinde çıkarabilmeyi ve #sliving dönemine merhaba diyebilmeyi hak ediyor.

DOĞRU. Belki de ilk önce oraya bakmamalıydım. Yorgun mu? Tabii ki yorgun görünüyorum. Hakkımda yayılan yanlış bilgiler yüzünden bitkin durumdayım. Ve haftanın çoğunu çevrimdışı geçirdiğim için, henüz yarısını bile bilmiyorum.

Bunu düzelttim ve yarım saat sonra, keşke düzeltmeseydim dedim.

Yeni yalanlar şunlar: 1) Cecelia, Bradford'un çocuğuna hamileydi ve Bradford'un aldatmasının yarattığı stres nedeniyle bu hafta düşük yaptı. Bradford hiç umursamadı ve bu skandala neden olan kadınla her gece dışarıda eğlenirken görüldü. Spoiler uyarısı: o kadın benim. Ve 2) Yıllar boyunca çeşitli galalardan benim ve Bradford'un bulunduğu bazı eski fotoğraflar ortaya çıktı. Bu fotoğraflar, o zamanlar sadece eşlerimizle değil, diğer çiftlerle de birlikte durduğumuz grup fotoğrafları. Ancak dedikodulara göre o zamanlar eşlerimizi aldatıyormuşuz. Bu yalanın diğer kısmı ise, Bradford'u benimle evlenmeye zorladığım, onu seksle baştan çıkardığım için mantıklı düşünemediği. Lütfen, bu insanlar bu adamı tanıyor mu? Kimse Bradford Black'i hiçbir şeye zorlayamaz. Eğer yapabilseydim, bu gücü onu evliliğe zorlamak için harcamazdım; onu bütün gün benim kötü kızımı eğlendirmek için zorlardım.

İnternette benim renkli flört geçmişim, gevşek yaşam tarzım (onların sözleri, benim değil), sadece Bradford'un parasının peşinde olduğum (keşke onun evlilik sonrası anlaşmasında bana parasının yarısını zorla verdiğini ve yakın zamanda bana yatak vermeyi reddettiğini bilselerdi), Bradford'u başka biriyle aldattığım (bu insanlar, Bradford bir kadınla seviştiğinde, işi o kadar iyi yaptığı için kadının

başka bir erkekle seks yapmaya hiç enerjisi kalmadığını bilmiyorlar), Bradford'un da beni aldattığı (önceki maddeye bakın; yani, onun penisini seviyorum, ama bildiğim kadarıyla süper güçleri yok), ailesinin beni kabul etmediği ve hatta babamın bile benim bir utanç kaynağı olduğum için beni reddettiği.

Son nokta canımı yaktı ve kaydırmayı bırakıp telefonumu çantama koymama neden oldu. Bu sabah bir yayıncılık şirketinde iş görüşmem var ve buna odaklanmam gerekiyor; bu dedikoduları düşünmek bana yardımcı olmayacak.

Görünüşe göre bugün yataktan kalkmamalıydım. Cuma günlerinin tarihinde, bu gün kısa sürede hayatımın en sevmediğim günü haline geldi.

Kristen

İş görüşmem kötü geçiyor. Kötü derken, hayatımın en korkunç deneyimlerinden biri olduğunu kastediyorum.

Beni mülakata alan kadın, hayatımdaki skandalları tartışmakla daha çok ilgileniyor. Önce evliliğimi gündeme getiriyor, beni tebrik ediyor ama sonra ince bir şekilde onu karalıyor. Sonra, Johnathon ile başarısız olan nişanımdan bahsediyor ve hayatımın o dönemiyle ilgili daha fazla bilgi almaya çalışıyor. Onu bu sorgulamadan vazgeçirmeyi başardıktan hemen sonra, neden artık babam için çalışmadığımı soruyor. Gözlerindeki ışıltı, bunun cevabını zaten bildiğini gösteriyor ve kısa sürede, beni sadece eğlence için görüşmeye çağırdığını anlıyorum.

Görüşmeden ayrıldığımda kendimi yıpranmış hissediyorum. Bradford, işim bittiğinde onu arayıp nasıl gittiğini haber vermemi söyledi, ama aradığımda toplantıda olduğunu söyledi. Jane, ona gerek olmadığını söylememe rağmen, boşaldığında beni arayacağını söyledi. Kocamın, beni ondan asla uzak tutmaması konusunda ona sıkı talimatlar verdiği izlenimini edindim.

Görüşmeden sonra daireme gidip eşyalarımı toplamaya devam ettim. Şu ana kadar sadece kıyafetleri, ayakkabıları, çantaları ve kitapları ayırmayı başardım, yani hala toplayacak çok şeyim var. Bradford dün kısa bir süre uğradı ve taşınma işini benim için halletmeleri için nakliyeciler tutmamızı önerdi, ama ben her şeyi kendim yapmak istediğimi söyledim. Bu büyük bir hayat değişikliği ve biraz zaman ayırmam gerekiyor.

Birkaç saat eşyalarımı topladıktan sonra öğle yemeğinden hemen sonra evden çıkarken, komşularımdan birine rastladım ve o da diğer kadınların erkeklerini çalan sürtükler hakkında aşağılayıcı yorumlar yaptı. O kadar şaşırdım ki bir an için konuşmayı unuttum. Bu da onu daha da cesaretlendirdi. Ancak çabucak kendime geldim ve onun benimle fikirlerini paylaşması ve o aşağılayıcı terimi kullanması hakkında ne düşündüğümü ona söyledim.

Onunla işim bittiğinde çılgına dönmüş durumdayım. Hala başka bir kadını aşağılamak için "*fahişe*" gibi kelimeler kullanmanın normal olduğunu düşünen kadınlar olduğu için öfkeliyim. Bradford'un parasıyla sözlükçülere ödeme yaptığımda

yeni kelimemi eklemeleri için ödeme yaptığımda, ondan bir milyar dolar daha alıp insanlara daha iyi davranmayı öğretmek için bir kampanya başlatacağım.

Öğleden sonram da iyiye gitmiyor.

Bugün değil, gelecek cuma günü için randevu aldıkları için kuaför randevuma geç kalıyorum. Kuaförüm beni araya sıkıştırıyor ama bu yüzden günüm bir buçuk saat gecikiyor. Üstelik salonun müşterilerinin fısıltılarına ve bakışlarına da katlanmak zorundayım. Onlara *siktirip gitmelerini* söylemek istiyorum ama Bradford için dilimi tutuyorum.

Onun kariyerini
mahvetmeyeceğim. Onun
kariyerini
mahvetmeyeceğim. *Onun
kariyerini
mahvetmeyeceğim.*

Ancak kuaförde otururken bunun için çok geç olup olmadığını düşünerek çok zaman geçiriyorum.

Jenna, kuaförden eve dönerken beni arar ve bu gece için benim için seçtiği elbisenin kaybolduğunu söyler. Daha fazla seçenek aradığını ve Bradford'un ailesiyle içki içmeye gitmeden önce bana kesinlikle bir elbise bulacağını söyler.

O bana bunu söylerken, ben telefonumdaki saate bakıyorum. "Bir saat sonra gelecekler, Jenna." Midemde panik hissi oluşmaya başlıyor. "Eve gidip giyecek başka bir elbise bulacağım."

"Hayır." Sesi sakindi ama endişesinin ses tonuna yansıdığını duyabiliyordum. "Sana bir elbise bulacağım Kris. Söz veriyorum."

Onun aramaya devam etmesine izin veriyorum ama zihnimde dolabımı gözden geçirmeye başladım bile. En azından bana uygun bir elbise bulamazsa diye başka bir seçenek planlamam gerekiyor.

Telefonu kapatmadan önce beni haberdar edeceğine söz veriyor. Eve vardığımda hala haber almamıştım, bu yüzden dolabımı karıştırmaya başladım. Seçimlerimi üç elbiseye indirgemek yarım saatimi aldı. Saçma sapan bir zaman. Normalde bu kadar uzun sürmezdi ama bugün beynim o kadar karışık ki düzgün düşünemiyorum.

Jenna'dan, telefon görüşmemizden kırk beş dakika sonra nihayet bir mesaj geliyor.

Jenna: Elbiseyle sana geliyorum! Elbise muhteşem ve sen de çok seveceksin.

Fotoğrafını gönderdi ve haklı. Gerçekten çok beğendim. Umarım bana olur.

Jenna: Ayrıca, dün Grayson'ı gördüğümü söylemek istedim.

Jenna: Ayrıca, dün Grayson'ı gördüğümü söylemek istedim. Bana geçen gün Bradford ile öğle yemeği yediğini söyledi.

Ben: Golf arkadaşları olacaklarını söyledi mi?

Jenna: Evet. O öğle yemeğinde Black'in cazibesi açıkça tam etkisini gösteriyordu.

Ben: Siyah cazibe her zaman tam etkisini gösterir.

Jenna: LOL. Tamam, yarım saat içinde orada olurum. Umarım.

Bradford'un ailesi ve kardeşleri saat 18:00'de gelecekler. On beş dakika sonra. Bradford saat 17:50'de yüzünde özür dolu bir ifadeyle yatak odamıza girer. "Geciktiğim için özür dilerim."

Bana saat 5'te evde olacağını söylemişti, ama sabah ondan hiç haber almadığım için bütün gün meşgul olduğunu düşünmüştüm, bu yüzden zamanında gelmesini beklemiyordum.

"Burada biraz kriz yaşıyoruz," diyorum, aniden telaşlanarak. "Ve bunun için gerçekten üzgünüm, ama dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirinin benim hatam olduğunu düşünmüyorum. Yani, belki kuaförle cuma günlerimi karıştırmış olabilirim, ama sanmıyorum. Elbise sorunu kesinlikle benim hatam değil. Makyajımın henüz bitmemiş olması da benim hatam değil. Ve..."

Bradford yanıma gelip beni susturur. "Ne oldu?"

Derin bir nefes alırken endişem midemde ve göğsümde çalkalanıyor, ama nefes almanın kargaşamı yatıştırmaya yardımcı olacağını sanmıyorum. Hiçbir şeyin yardımcı olacağını sanmıyorum. Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Komşum bana sürtüğ dedi."

Bu sözlerim onu şaşırttı ama kabul etti. "Neden?"

"Çünkü seninle evlendim ve seni başka bir kadından çaldım."

"Krizi bu mu tetikledi?"

"Hayır. Krizi Lila James tetikledi."

"Lila James kim?" Cebindeki telefonundan bir mesaj sesi geliyor ama o bunu görmezden geliyor.

"Sınıf toplantısını düzenleyen kişi."

"Krizi nasıl tetikledi?"

Gözlerimi daha da genişletiyorum. "Bu sabah bana mesaj attı ve gece boyunca hakkımızda yayılan dedikodulardan sonra umarım aramız iyi olduğunu söyledi. Şunu bilin ki, aramızın iyi olup olmadığını umursamıyorum. Sadece daha fazla ayrıntı bilmek istiyor, ama ben ona hiçbir şey söylemedim, çünkü mesajını almadan önce ben de hiçbir şey bilmiyordum."

"Sana dedikoduyu o mu anlattı?"

"Hayır. İnternette aradım."

Yüzünde özür dolu bir ifade belirir. "Tüm yalanları durduramadığım için üzgünüm."

"Senin suçun değil, Bradford." Hafta başında bana, Adler senatörünün suçlanması halinde onun yerine geçmesini artık istemeyen parti içindeki kişilerin karalama kampanyasının arkasında olduğunu düşündüğünü söylemişti. "Ve çevrimiçi kalmamalıydım, ama Lila her zaman beni sinirlendiriyor. Neden hala onun toplantılarına katılıyorum, hiç bilmiyorum."

"Neden uğraşıyorsun?" Cebinde titreyen ikinci mesajı görmezden geliyor.

"Bunu biraz düşünmem gerekecek. Ayrıca, evimizde şeker olmadan evimizde şeker olmadan devam edemeyeceğimi düşünüyorum. Bu sabah kahvemi şekerle içebilseydim, dışarı çıkmak zorunda kalmasaydım, bu krizin bir kısmını önleyebilirdim."

Şimdi daha da kafası karışmış görünüyor. "Senin şeker tükettiğini bilmiyordum."

"Evde tüketmiyorum ve günde sadece bir çay kaşığı tüketiyorum."

"Ev dışında içtiğin kahvede." "Evet."

"Tamam. Anladım. Yani artık burada şeker yiyebilir miyiz?" Üçüncü bir metni görmezden geliyor.
mesajı görmezden geldi.

"Konudan sapıyorsun." Ben bile sesimde sesimde hissedebiliyorum. Bradford'un bundan nasıl etkilenmediğini anlamıyorum. "Geç kalıyorum! Ve bu hafta geç kalabileceğim onca zaman içinde, senin ailen için geç kalıyorum. Ve kardeşlerin için. Ve bir elbisem olmayabilir! Ve ben

— "Telefonuna başka bir mesaj geldiğinde kendimi durdurdum. "Aman Tanrım, *bu telefon*" —cebinden çıkarıp baktım ve Alan'dan gelen dört mesajı gördüm, sonra telefonu ona uzattım—"Yemin ederim, bu gece beni taciz ederse, yaptıklarından sorumlu tutulmam."

Bradford mesajlara bakmadı bile. "Alan seni taciz mi ediyor?"

Ona bakarak, bana baktığı sevgi ve endişeyi içime çekiyorum ve göğsüm ve midem anında sakinleşiyor. Tamamen huzurlu değiller, ama çalkantı yok oldu ve şimdi başa çıkabileceğim bir uğultu var.

"O kelimeyi kullanmamalıydım."

"Ama sen öyle hissediyor musun? Taciz ediliyormuş gibi mi?"

Ona doğru eğildim ve elimi karnına koydum. "Hayır. Abartıyordum. Geç kalacağım için stresliyim ve hazırlanmam için gereken süre

hazırlanmam için gereken süre, bu geceye hazır hissetmem için yeterli olmayacakmış gibi hissediyorum."

"Ne kadar zamanın var?"

"Jenna'nın elbisemi getirmesini bekliyorum ve makyajımı bitirmem lazım. Belki yarım saat kadar daha."

"Hayır, Kristen, ondan sonra bu geceye hazır hissetmek için ne kadar zamana ihtiyacın var?"

Kalbim çarpıyor. "Ailenle tanışmak için neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum," diyorum yumuşak bir sesle. "Ama hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım."

"Anlıyorum. İhtiyacın olduğu kadar zaman alabilirsin. Onlar bekler."

"Hayır, Bradford. Bizim de katılmamız gereken bir gala var." Ama asıl mesele, ailesini bekletmek istemiyorum.

"Önümüzde bir ömür boyu gala var. Hepsi bekler. Benim önceliğim evliliğimiz ve eğer bir şeye hazır hissetmek için zamana ihtiyacın varsa, alabilirsin."

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Benim için zamanı durduracak bir adam bulacağımı hiç beklemiyordum. Bradford'un bana bu hediyeyi verdiği, onun tahmin edebileceğinden çok daha büyük bir anlam ifade ediyor.

"Seni seviyorum," diyorum, "ve şu anda seni öpmek isterdim, ama ikimiz de biliyoruz ki sen öpüşmekle yetinemeyen birisin, o yüzden öpmeyeceğim. Ama bu gece çok fazla yürüyüş yapacağını bilmelisin."

Ne olduğunu anlamadan, bir kolunu bana doladı, vücudumu kendine sıkıca bastırdı ve istediği öpücüğü alabilmek için dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Diğer elini koyduğu yer hiç de kibar değildi ve beni öpüşme şekli tamamen ahlaksızdı.

"Yarın sabahki kahvaltımızı iptal ediyorum," diye homurdanıyor, benimle işi bittiğinde. "Kahvaltı için kalkmayı düşünecek kadar uyuyamayacaksın." Beni bırakıyor. "Hızlıca duş alacağım, sonra annemle babama bir kriz olduğunu haber vereceğim. Sen acele etme, bize katıldığında hazır olmadığını hissedersen, seni omzuma atıp buraya geri getirip hazırlanmanı tamamlatırım." Yüzünde karanlık bir ifade belirliyor. "Ve eğer komşunla tanışırsam, keşke yapmasaydım diyecektir."

O beni terk ettikten sonra, sahip olmadığım değerli dakikalarımı, birbirimizi daha erken bulmuş olsaydık ilişkimiz nasıl olurdu diye düşünerek geçiriyorum. Acaba gençken de şimdi olduğu kadar birbirimize uygun olur muyduk?

hiç bilemeyeceğim ama belki de zamanlamamız her zaman yanlış değildi; belki de mükemmeldi.

Jenna tahmin ettiğinden daha uzun sürede gelir, Bradford duşunu alıp giyinmesini bitirdikten on dakika sonra elbisesi ile yatak odasına koşar. "Bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm! Trafik korkunçtu."

Giysi çantasının fermuarını hızla açıp elbiseyi giymeme yardım ediyor. Çiçek desenli dantel aplikelerle süslenmiş, dar kesim straplez kırmızı bir elbise. Uzun A kesim eteği, etrafımda uçuşan ve kendimi prenses gibi hissettiren parlak tül katmanlarından yapılmış.

"Çok güzelsin," diyor Jenna arkamdan, elbiseyi giydirmeyi bitirirken. "Aslında diğer elbisenin kaybolmasına sevindim. Bu sana çok yakışmış."

Katılıyorum ve bugün bana nasıl yardım ettiğini, her zaman bana nasıl yardım ettiğini düşünüyorum. "Teşekkürler, Jenna."

Yaptığı işi bırakıp gülümsüyor. "Bana teşekkür etmene gerek yok, Kris. Ben sadece..."

"Hayır." Elimi koluna koyuyorum. "Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Daha iyi bir kız kardeş isteyemezdim. Kendimi geri çektiğim için her zaman yakın olmadığımızı biliyorum, ama bu noktaya geldiğimiz için çok minnettarım. Sensiz hayatımı yaşayamazdım, bunu bilmeni istiyorum."

Konuşmam bittiğinde gözlerinde yaşlar parıldıyordu, bu da benim de gözlerimi yaşarttı. Makyajım yüzünden gözlerimi kocaman açınca, ağlamamak için ellerini gözlerinin önüne koydu. "Üzgünüm! Ağlamayacağım!"

Ben de yüzümü yelpazeliyorum. "Ağlama. Bradford'un ailesini bütün gece bekletmem."

Kendimizi kontrol altına aldıktan sonra, "Buraya gelme şeklinizi sevmedim, ama burada olduğumuzu seviyorum." diyor. Birkaç dakika daha sessizce birbirimizi izleyip kalplerimizi açıyoruz, sonra "Tamam, ben gidiyorum, sen Bradford'un ailesini şaşırt." diyor. Bana kocaman bir gülümseme atıyor. "Senin adına çok mutluyum Kris. Ve gece boyunca haber bekliyorum."

Jenna'nın neden Bradford'un ailesini etkileyebileceğimi düşündüğünü bilmiyorum ama bana olan inancını çok seviyorum.

Bradford ve ailesinin bulunduğu büyük salona vardığımda, onları neredeyse bir saat bekletmiş oldum. Ancak bunu fark etmedim, çünkü

hepsi beni tam zamanında gelmişim gibi karşılıyorlar.

Bradford'un annesi zarif ve çok güzeldi; yüksek elmacık kemikleri, uzun parlak kahverengi saçları, geniş yeşil gözleri ve porselen teni sayesinde elli sekiz yaşında olduğunu bilmeme rağmen elli yaşından bir gün bile büyük görünmüyordu.

Beni görür görmez gülümsüyor ve bana doğru geliyor. "Kristen," diyor bana ulaştığında. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Ingrid." Babalarıyla konuşan oğullarına bakıyor. "Bunlar da benim oğullarım, ama sanırım gelecek ay için planladıkları kayak gezisini tartışmayı bitirmeden önce birkaç dakika sohbet edebiliriz." Tekrar gülümsüyor. "Bradford ile kayak hakkında çok konuşup konuşmadığınızı bilmiyorum, ama tüm oğullarım açık hava etkinlikleriyle ilgili her şeyi günlerce konuşabilirler. Babaları, onlar büyürken yılda birkaç kez onları kamp gezilerine götürürdü ve hepsi de doğada olmayı seven babalarını örnek alıyor."

Aniden bu gece neden bu kadar gergin olduğumu anlıyorum. Ingrid'in bana baktığında tek göreceği şeyin annem olacağından endişeleniyordum. Kocasının onu aldattığı kadın. Ama sanırım durum öyle değil. Gözlerindeki ışıltı ve yaydığı samimi ilgi, beni gerçekten ailesine kabul etmek istediğini düşündürüyor.

Onun sıcaklığı beni rahatlatıyor ve ben de gülümsemesine karşılık veriyorum. "Bradford bana bu gezilerden bazılarını anlattı ama henüz kayak sevgisinden bahsetmedik. Onun hakkında öğrenecek çok şeyim var."

"Hepsini öğrenmek için sonsuza kadar vaktin var," diyor yumuşak bir sesle, sonra elbisesine hayranlıkla bakıyor. "Bu elbise muhteşem. Nereden aldın?"

Elbiseme bakarken Bradford yanıma geldi. "Kız kardeşim stilist. Bana ödünç verdi, nereden aldığını bilmiyorum." Tekrar başımı kaldırdığımda Bradford'un elbiseme baktığını gördüm ve onu satın almam gerektiğine karar verdim. Kocam *çok* beğendi.

"Kız kardeşim işinde çok iyidir," diyor Ingrid. "Sanki bu elbise senin için dikilmiş gibi."

Bradford'un gözlerimin karşısına gelen bakışları, onun da aynı fikirde olduğunu söylüyor.

Annesiyle olan bu görüşmeyi idare etmeye çalışırken bana bakışındaki arzu beni şaşırtıyor. İçimdeki kötü kız serbest kalmak için mücadele ediyor ve onun bana öyle bakmayı gerçekten bırakması gerekiyor.

"Evet," diyorum Ingrid'e, oğluna "*kes şunu*" diyen bakışlar atarken. "İşinde harika."

Bradford kolunu omzuma atıyor ve elini kalçama koyuyor. Kokusu beni sarıyor ve odaklanmam gerektiğinde ona bu parfümü asla sürmemesini söyleyeceğime dair zihnimde bir not alıyorum. Ayrıca, annesinin önünde dururken kalçamı okşamasını da söyleyeceğime dair bir not alıyorum.

"Çok güzelsin," diyor.

"Teşekkür ederim." Ona yaslanıp yanağına öpücük konduruyorum ama aslında kulağına fısıldıyorum: "Eğer durmazsan, bu gece yürüyüş yok."

"Bradford, yaklaşık on yıl önce ikinizin davetsiz katıldığı bir çatı partisinde tanıştığınızı söyledi," diyor Ingrid, Bradford'un ağzı kıvrılırken ikimizi sırayla bakıyor.

"Evet," diyorum, o beni bırakıp sonunda beynimi karıştırmayı bıraktığında. "O gece cam ayakkabılarım ayağımı acıyordu diye beni sırtında eve taşıdığını söyledi mi?"

O gülüyor. "Hayır, söylemedi. O cam ayakkabılar hala sende mi?"

"Hayır."

"Ama onun gibi yüzlerce tane daha var," diyor Bradford annesine. "Kristen'in ayakkabı koleksiyonu seninkine rakip."

Kendimi durduramadan, "Ayakkabıları seviyor musun?" diyorum. Bu soruyu gereğinden fazla heyecanla sorduğum için biraz dehşete kapılıyorum, ama Bradford ve kardeşleri doğa hakkında konuşabildikleri gibi ben de ayakkabılar hakkında konuşabiliyorum.

Ingrid'in gözleri parlıyor. "Ayakkabılar kıyafetlerin en sevdiğim parçasıdır."

"Tanrım," diye mırıldanır Bradford'un küçük kardeşlerinden biri olan Gage bize katılırken. Bradford'a bakarak, "Onun ayakkabılarından bahsetmek zorunda mıydın? Gecemiz mahvoldu," der.

"Sus, Gage," diyor Ingrid, ama oğlunun mızızlanmasından hoşlandığı belli.

"O haklı," diyor Callan, kardeşinin yanına gelerek, yüzünde küstah bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Annemiz bütün gece sana ayakkabılar hakkında konuşup durur."

Gage ve Callan'la yıllar önce galalarda tanışmıştım, ama çok kısa bir süreliğine. Ve şimdiye kadar çok sevdiğim mizah anlayışlarını hiç görmemişim. İkisi de beni rahat hissettiriyor.

"Peki," diyor Ingrid, Edmund ve Hayden da bizim gruba katılırken. "Kristen de Luna gibi bu sohbeti sevecek, sanırım." Gage'e bakıyor. "Ayakkabıları seven yeni teyzesiyle tanışacağı için çok heyecanlanacak

Tanrı biliyor ki, amcaları giyinme konusunda onu hayal kırıklığına uğrattılar." Bana gülümsüyor. "Bunca yıldır sadece testosteronun hakim olduğu bir ailede, başka bir kızın olması güzel olacak."

Luna'nın Gage'in beş yaşındaki kızı olduğunu biliyorum ve bu adamların onunla giyinmece oynamaya çalıştıklarını düşününce gülüyorum.

Bradford, erkekler Gage'e kızının Noel hediyesi istek listesini sorarken yüzünü bana doğru eğiyor. "Bir şey içmek ister misin?"

"Hayır, sanmıyorum."

Bir an yüzümü inceler. "Bu geceye hazır mısınız?" Gülümserim. "Hayal edebileceğinden daha fazla."

"Bradford," Gage bizi keser. "Noel için planlarınız nedir?" "Noel günü

Kristen'in doğum günü," der Bradford. "

Henüz planlarımızı konuşmadık."

"Oh," diyor Ingrid, "Günün bir kısmını bizimle geçirmelisiniz." Bana bakıyor. "Sizi şımartmak isteriz. Noel günü doğum gününüzü kutlamak çok kötü olmalı."

"Bunu konuşup sana geri döneceğiz," diyor Bradford, ses tonuyla annesine şu anda bir karar vermeye zorlamaması gerektiğini ima ediyor.

"Beni şımartmanızı çok isterim," diyorum Ingrid'e ve söylediğim her kelimenin arkasındayım. "Doğum günümü Noel ile paylaşmak berbat bir şey, haklısınız."

"Harika," diyor Ingrid. "Bizim evde öğle yemeği nasıl olur?"

Bradford bana "*biraz yavaş olalım*" bakışı atıyor. Ben de "*bana uyar*" bakışı ile cevap veriyorum. Annesi aramızda neler olduğunu tam olarak biliyor gibi görünüyor. Öyle olduğunu tahmin ediyorum. On yıllardır evli ve kocasıyla birlikte büyük bir ailesi var. Edmund ile binlerce kez bu tür sessiz konuşmalar yaptıklarını tahmin ediyorum.

Bradford hala bana "*bekleyelim*" bakışı atıyor, bu yüzden onu susturmak için annesine "Öğle yemeği harika olur. Sabah yürüyüşe çıkmak için zamanımız olur" diyorum.

Callan'ın kaşları, hemen hemen herkesinki gibi çatılıyor. "Yürüyüş mü? Noel Günü'nde mi?"

Şimdi bana eğlenceli bir bakış atan kocama bakarken ciddi bir ifade takınmak için çok uğraşıyorum. "Kardeşin yürüyüş yapmayı çok seviyor."

Callan hala şaşkın görünüyor. "Evet, öyle, ama ben onun yürüyüşten çok kayak yapmayı tercih edeceğini düşünürdüm."

"Kayak yapmayı 26'sına saklayalım," diyor Gage.

"Aspen'e mi gidiyorsun?" diye soruyor Hayden.

Gage başını sallar. "Evet. Shayla yeni partneriyle Avrupa'ya giderken bu yıl Luna bana kaldı, bu yüzden Noel'den sonra bir hafta orada geçirelim diye düşündüm."

Ben bir şey taahhüt etmeden önce Bradford, "Size haber verimiz," diyor.

"Ben varım," diyor Callan. "Kim bilir, biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Son altı ayda mahvoldum."

Hayden telefonunu kaydirdıktan sonra, "Evet, ben de varım. Ama muhtemelen sadece birkaç günlüğüne."

"Ethan'ın planlarını bilen var mı?" diye sorar Gage.

"Bu ailede Ethan'ın planlarını bilen var mı?" diyor Callan ve kardeşlerin yanıtlarından, en küçük kardeşleriyle aralarında bir mesafe olduğu izlenimini ediniyorum. Bradford'un yıllar boyunca Ethan hakkında diğer aile üyeleri kadar fazla konuşmamış olması da bu düşünceyi destekliyor.

"Bu yıl Noel'de eve gelmeyecek," diyor Ingrid sessizce, gözlerindeki ışıltı kayboluyor.

Edmund kolunu onun beline doluyor ve etrafta bulunan gruba bakmadan önce bir an paylaşıyorlar. "Ethan işle meşgul." Bunu, oğullarına bu konunun kapanmış olduğunu belli edecek şekilde söylüyor.

Ancak Callan, "Ethan en iyi yaptığı şeyi yapmakla meşgul. Sıçtığı işlerden kaçmakla."

Edmund oğluna onaylamayan bir bakış atar ve ardından konuşma Ethan'dan uzaklaşır. Hayden kontrolü ele alır ve onun kardeşlerin lideri olduğunu hissederim. Herkesin kişiliğini ve ihtiyaçlarını çok iyi anlayan biri. Barışı mümkün olduğunca sağlamaya çalışan bir denetçi. Otoriter olmadan emir veriyor, bu özelliğini çok beğeniyorum. Sanki herkesin güvenliğini sağlıyor ve zor durumlarda onlara göz kulak oluyor gibi. Bradford'un yapacağı gibi. Onları izlerken, belki de küçük kardeşlerine göz kulak olmak için birlikte çalışıyorlar diye düşünüyorum.

Sonraki yarım saat boyunca, Bradford'un hayatında yaptığı aptalca şeylerin hikayeleriyle beni eğlendiriyorlar, bu benim değil, onların sözleri. Callan bu sohbeti çoğunlukla yönlendiriyor. Eğlenceli zamanları seviyor gibi görünüyor ve kardeşlerini her fırsatta belaya sokan kişi o gibi görünüyor.

Bradford'un on dört yaşındayken bir kıza kaykay becerileriyle hava atmaya çalışırken ayak bileğini kırdığı zamanı öğreniyorum... Daha önce hiç

kaykay kullanmayı hiç denememişti. Sanatsever başka bir kızı etkilemek için eski bir depoya grafiti duvar resmi çizmeye çalıştığı zamanı... önce güvenlik kamerası olup olmadığını kontrol etmeden. Ondan sonra haftalarca New York'ta grafiti temizlemekle uğraştı. Ve on üç yaşındayken dedesinin malikanesinde kardeşlerine ağaç ev yapmaya karar verdiği Meşhur Ağaç Ev Olayı'nı. Görünüşe göre Bradford'un iyi olmadığı bir iş buldum: elleriyle bir şeyler inşa etmek. Callan, ağaç evden çok park bankına benzeyen başarısız ağaç ev hikayesini anlatmayı bitirdiğinde herkes kahkahalara boğulur. Ve sonunda, kocamın flört konusunda ne kadar ilerleme kaydettiğini öğrenirim. Gençken kötü tavlama sözlerinin kralı olarak biliniyordu. Callan'ın en kötüsü olarak seçtiği cümle şuydu: "Haritan var mı? Çünkü gözlerinde kayboldum." Gage ise "Sen sihirbaz mısın? Sana baktığımda herkes ortadan kayboluyor." cümlesini seçti. Hayden ise "Sen park cezası mısın? Çünkü her yerin 'FINE' (güzel) yazıyor." cümlesiyle katkıda bulundu.

"Aman Tanrım." Herkes gülerken Bradford'a gülümsüyorum. "O çocuğu ve seni kafamda aynı kişi olarak bile düşünemiyorum. Kızlara ne söyleyeceğini bilmede gerçekten o kadar kötü müydün?"

Bana gözlerini devirir gibi bir hareket yapar. "Seninle dalga geçiyorlar. Ben o sözleri hiç kullanmadım."

Gerçeği öğrenmek için annesine bakarım. "Öyle miydi?"

Kafasını sallamadan önce gülüyor. "Hayır, o sözlerin hepsi Callan'a aitti. Onun kadar çok kız arkadaşı olması gerçekten şaşırtıcı."

"Evet," diye onaylar Hayden. "Bradford kimseyi etkilemek için hiç çaba sarf etmek zorunda kalmazdı. Ama Callan'ın sana söylediği diğer her şey doğru."

Alan gelip Bradford ve Edmund'u bizden uzaklaştırınca sohbetimiz kesilir. Ingrid'in rahat tavırlarının kaybolup yerine gergin bir enerji geldiğini izlerim. Benim ruh halim de aynı şekilde değişir, özellikle Alan'ın dostça olmayan bakışları üzerime dikildiğinde.

Bu hafta, Bradford ve benim katıldığımız sosyal etkinliklerde benden beklenen her şeyi yapmak için çok çalıştım, ama hiçbir şey onu tatmin etmiyor. Kıyafet seçimimi ("çok modaya uygun, Kristen, daha muhafazakar ol"), saçımı ("yeterince sade değil"), ayakkabılarımı ("çok yüksek"), gülümsememi ("mutlu değil, pişman görünmelisin"), tırnaklarımı ("kes onları") ve hatta lanet sesimi ("çok seksi") eleştirdi.

Sesimi eleştirmek çok fazla oldu. Ona, elimden gelen en tatlı ses tonuyla, sadece Tanrı'nın bana verdiği sesi kullandığımı ve bununla

bunda bir kusur bulamayacağını söyledim. Söylemeye gerek yok, Alan ve ben savaş halindeyiz. Sanırım, iş o noktaya gelirse savaşı benim kazanacağımı biliyor, çünkü kocam pervasız ve bu yüzden beni gerçekten hor görüyor. Bilmediği şey ise, Bradford'un *bu kadar* pervasız olmasına asla izin vermeyeceğim. Bradford'un, Alan'ın benimle ilgili her şeye karşı savaştığını bilmemesi bunun kanıtı. Babamın sürekli onaylamaması beni iyi eğitti. Alan'la ne kadar sürerse sürsün başa çıkabilirim.

Bradford ve Edmund bizi terk ettikten ve diğer oğulları kendi aralarında konuşmak için uzaklaştıktan sonra, Ingrid, geldiğinden beri gözlerini ondan ayırmadığı Alan'dan dikkatini çeker. "Farkında mısın bilmiyorum Kristen, ama babam ve ondan önceki babası da senatördü."

"Evet, Bradford bana söyledi." Ayrıca bana, evliliklerinin ailelerinin istediği bir çıkar evliliği olduğunu da söylemişti.

"Benim ailem ve Edmund'un ailesi politik kan taşıyor. Her oğul kendisinden ne beklendiğini biliyordu. Her kız da katkıda bulunması gerektiğini biliyordu. Hem Edmund hem de ben üzerimize düşeni yaptık, ama o hala bu hedef için çalışırken, ben yıllar önce sessizce vazgeçtim. Ona karşı çıkmıyorum, ama artık oğullarımı bu yönde teşvik etmiyorum. Onlar için farklı bir şey istiyorum. Hayatlarında kendi yollarını seçebilmelerini istiyorum. Ve kendi mutluluklarını seçebilmelerini." Elini benimkinin üzerine koydu. "Lütfen Bradford'un seni seçmesine izin vermeye devam et."

Bunu beklemiyordum. Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde, ve bu beni sessizliğe boğdu.

Bu anın ortasındaiken Gage geri gelir. "Gitme zamanı."

Ingrid ona başını salladıktan sonra bana dönerek elimi sıkıp yumuşak bir sesle, "Söylediklerimi unutma. Ve Cecelia'ya dikkat et. O kadın tanıdığım en kindar kadın." dedi.

Kristen

"Bu kadınlardan hangisini öldürmek istersin?" Adeline, gecenin ilk saatlerinde galaya gelip yanıma geldiğinde sorar.

Balo salonunun diğer ucunda Bradford ve başka bir adamla konuşan kadına sert bir bakış atarım. "Son beş dakikadır susmayan ve Bradford'un koluna sanki ona aitmiş gibi dokunup duran sarışın. Oh, ve onunla flört eden diğer yirmi kadar kadın."

Kocamın ağ kurup galada herkesi büyülediği gece boyunca çoğu zaman onun yanında kaldım. Her yıl düzenlenen bu muhteşem ve görkemli etkinliğin ihtişamını her zaman seven bir kız olarak, bu gece bunların hiçbirini fark etmedim çünkü tek dikkatimi çeken şey, kocamın peşinde olan kadınlardı.

Adeline'e döndüğümde, odanın diğer tarafında bir kadının saldırısına uğrayan kocasını incelediğini gördüm. "Seksi bir adamla evli olmanın tehlikeleri," diye düşündü.

"Saçmaladığımı biliyorum, ama denesem de bu kıskançlığı ve sahiplenmeyi durduramıyorum."

"Saçmalamıyorsun. Seni tamamen anlıyorum." Bakışlarını Jameson'dan bana çevirdi. "Alan bu gece çok sinirli. Onunla nasıl başa çıkıyorsun?"

Kızlar, Alan'dan hoşlanmadığımı biliyorlar. Haftaya, grup sohbetimizin bir anda yok olup gitmesini dileyerek başlamış olabilirim, ama bugün onlara mesaj atarak epey zaman harcadım. Ve bundan hiç de nefret etmedim. Aklımı kaçırabileceğim bir günde beni ayakta tuttular ve Bradford buraya gelirken bazı mesajlara cevap vermek zorunda kalırken, ben de Alan'ın ölümünü planlamaya başlayacağım konusunda bir tirad yazdım.

"Ölümü çok yakın diyelim." "Cesedi gömmene yardım ederim."

Gülümsüyorum. "Jenna sana sahip olduğu için şanslı." "Hepimiz birbirimize sahip olduğumuz için şanslıyız."

"Orta yaş krizim belli ki hiç bitmedi, çünkü senin haklı olabileceğini düşünmeye başlıyorum."

"Orta yaş krizi yaşıyor olsan seni suçlamazdım. Alan'a katlanmak zorunda kalsaydım ben de yaşardım." Bir an Bradford'a doğru baktıktan sonra bana döndü. "Sizin gibi ağ kurmak ve insanları kazanmak çok güzel, ama kendi tarafınızın hikâyesini anlatacak mısınız?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Alan'ın buna izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun?"

O bu soruya cevap vermiyor; sadece benim onun sorusuna cevap vermemi bekliyor. "Yakında birkaç röportajımız var, ama Alan gerçek hikayemizin anlatılmasına izin vereceğini sanmıyorum. Bence bunlar daha çok önemsiz şeyler olacak daha fazla yüzeysel olacaklar."

Şimdi Adeline'in kaşlarını kaldırma sırası. "Bence yanılıyorsun. Bradford çok tanınmış bir isim ve şu anda tüm ülkenin dikkati onun üzerinde. İnsanlar sana doyamıyor. Halkın evliliğine olan aşırı ilgisini gösteren paylaşımları ve yorumları gördün mü, yoksa sadece siyasi karalama kampanyasını mı görüyorsun?"

"Kızlar, sosyal medyadan uzak durmamı söylemişsiniz, hatırladınız mı?" "Doğru. Ama bugün baktın."

"Tamam, evet, ama çok fazla bakmadım. Çoğunlukla onu siyasi olarak incitmek için uydurulmuş yalanları gördüm."

"İnan bana, halk onun başka bir kadınla nişanlıyken neden Vegas'ta seninle aniden evlendiğini daha fazla bilmek istiyor. Evet, bu skandal ama insanlar iyi skandalları severler, hatta daha da fazlası, iyi romantizmleri severler. Ve bence, evliliğini yargılayan kadınlar bile gizlice Bradford'un sana baktığı gibi onlara bakan bir erkek olmasını diliyorlar." Bana keskin bir bakış attı. "Bu röportajlar sadece yüzeysel olmayacak, Kristen. Bence ilişkinizi derinlemesine araştırmak isteyecekler. Benim tavsiyem, hikayenin kontrolünü ele alıp dünyaya karşı dürüst olman. İnsanlar ustaca manipülasyonlardan bıktı. Karmaşık olsa bile gerçekleri istiyorlar."

"Sana katılıyorum, ama bence Alan işinde en iyisi, bu yüzden bu konuda ona güvenmeliyiz."

"Onu araştırdım. O en iyisi. Ama biliyor musun? Bazen insanlar, mesleğinin zirvesinde olsalar bile yanılabilirler." Sesi yumuşayarak devam eder. "İçgüdülerin sana ne yapmanı söylüyor?"

"Ben düşünen biriyim Adeline, hissedenden değil. İçgüdülerimin ne dediğini bilmiyorum."

"Hayır, biliyorsun. Sadece hisset. Düşünme. İçinde ağırlık hissediyor musun? Mide bulandırıcı bir his mi? Belki kusmak istiyormuşsun gibi? Öyleyse, diğer yöne koş. Ama hafif, heyecanlı ya da biraz kelekler gibi heyecanlı hissediyorsan, o zaman koşman gereken yer orasıdır." Jameson onun gözüne bakar. "Tamam, bu benim işaretim. Kocam bu gece yeterince eğlendi."

Kaşlarımı çattım. "Sadece bir saat oldu."

"Bu, onun vermek istediğinden tam olarak bir saat fazla. Ve buraya görmeye geldiğim insanları gördüğüm için, onun beni eve götürmesine ve benimle ne isterse yapmasına izin vereceğim."

Onun Jameson'a doğru yürüdüğünü izlerken içgüdülerimin bana ne söylediğini düşünürüm. Birkaç dakika bunun üzerinde dururum, Alan'ın planı hakkında içimdeki hislerin ağır mı yoksa hafif mi olduğuna karar vermeye çalışırım ve Adeline'in içgüdülerimin nasıl çalıştığını bilmediğine karar veririm. Bilmiyor. İçgüdülerim sessizdir ve her zaman öyle olmuştur.

Tam bu sırada Alan'ın Bradford'u o flörtöz kadından uzaklaştırıp onunla bir şey konuşmak için yanına gittiğini görüyorum. Bence bu, Alan'ın şimdiye kadar yaptığı en yararlı şey. Konuşmalarını bitirdikten sonra Bradford'un dikkatini çekiyorum. Yaptığı şeyi bırakıp bana bakıyor. Aslında, gözleriyle beni soyuyor ve bu bizim randevumuzun zamanının geldiğinin işareti değilse, neyin işareti olduğunu bilmiyorum. Kapıya doğru başımı salladım ve o tereddüt etmedi.

Beş dakika sonra, paltolarımızı aldıktan sonra asansöre doğru yöneliyoruz.

"Seksen yaşına geldiğinde de hala herkesin içinde beni gözlerinle becerecek misin?" diye soruyorum.

Asansöre ulaştığımızda elini kalçama koyar ve beklerken beni kendine çeker. "Seksen yaşında olduğumda hala bu pis ağzın olacak mı sence?"

Ona dönüp yüzünü benimkine yaklaşıtıyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Evet, tabii sakinle yıpratmazsan."

"Siktir, Kristen." Sanki gerçekten acı çekiyormuş gibi ses çıkarıyor.

Asansör gelir ve kapılar açılır. Asansör boştur ve bizimle birlikte girmek için bekleyen kimse yoktur. İçeri girerken Bradford'un eli kalçamda kalır. Çatı katını seçerim ve kapılar kapanır.

Kocam hiç vakit kaybetmeden beni köşeye sıkıştırıp duvara dayadı ve içime girdi. Bacağıma uzanıp onu sertçe yukarı çekip vücuduna doladı ve ağzını ağzıma yapıştırdı. İki eliyle yüzümü tutarken, benim ona duyduğum arzuyla beni öptü.

Çılgın ve çılgınca davranıyoruz. Ellerimiz birbirimizin üzerinde, dokunuyor, uzanıyor, seks delisi gençler gibi birbirimizi okşuyoruz.

Bradford'un bacaklarını sıkıca sararak kendimi onun ereksiyonuna sürtünce, bana doğru itti ve o kadar yüksek sesle inledi ki, nerede olduğumuzu unuttum ve kendimi tamamen ona kaptırdım.

Çatıya vardığımızda, kollarının arasına tırmanmış ve gömleğinin üst düğmelerini açmıştım. Beni durdurmadığına göre, o da benim için aynı derecede kaybolmuş olmalıydı.

Asansör kapıları açıldığında, Bradford kendine gelir ve ağzını ağzımdan çekerken, ben de kendime gelmek için çaba sarf ediyorum. Neyse ki, asansörü bekleyen kimse yok ve kimse bizi görmeden kıyafetlerimizi ve saçlarımızı düzeltebiliyoruz.

Bradford'un eli benimkini bulur ve beni masaların ve sandalyelerin arasından, buradaki herkesten uzak, sakın bir yere götürür.

Ellerimi en güvenli yer olan korkuluğa koyarken gece gökyüzüne bakıyorum. Güvenli olmayan seçenek, onun vücuduna kötü şeyler yapmak ve Alan'ın bunu onaylayacağını hiç sanmıyorum.

Kış havasını içime çekerek, beni dikkatle izleyen ve ilk sorumu bekleyen Bradford'a bakıyorum. Her gece ona rastgele bir soru sorma gibi aptalca rutinimi ne kadar iyi karşıladığını düşünerek gülümsüyorum. "Beni gerçekten seviyorsun, değil mi?" Bu gereksiz bir soru çünkü sevdiğini biliyorum, ama bu, *küçük anlarda beni sevme şeklini sevdiğimi* söyleme şeklim.

"Senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Eğilip onu öperim. "Tam uzunlukta randevulara geçebildiğimizde, beni dansa götürmeni istiyorum. Pis, müstehcen bir dans gibi. Kimsenin seni tanımadığı dünyanın öbür ucuna uçacağız ve beni, herkesin partneriyle meşgul olduğu için kimsenin kimseyi izlemediği kalabalık bir kulübe götüreceksin." Ceketini tutarım. "Beni önüne çekeceksin ve ben kalçalarımı ve kıkıımı senin sikinin üzerinde sürteceğim. Parmakların derime o kadar sert ve o kadar iyi batacak ki, ben eğilip kıkıımı havaya kaldıracağım, böylece gözlerini benden ayıramayacaksın ve ellerini üzerimde gezdirmekten başka çaren kalmayacak." Dudaklarımla dudaklarını okşuyorum, ona bu kadar etki etmemi seviyorum. "Saatlerce dans edeceğiz. Dans pistinde beni sikmek isteyeceksin. Belki parmaklamana izin veririm. Ve sonunda otel odamıza döndüğümüzde, kapıdan girer girmez beni soyup sikip, güneş doğana kadar odanın her yerinde beni sikip durursun."

" Ellerimi göğsünde yukarı kaydırıp boynuna doladım ve kendimi ona doğru ittim. Kulağına, "Beni bağlamana ve gözlerimi bağlamana izin vereceğim, sonra da ağzımı sakinle doldurman için yalvaracağım. Sonra da boğazıma boşalana kadar emmeye devam edeceğim."

Diğer elini boynuma dolarken, çok saygısızca bir avuç dolusu kıcımlı kavrar. Burnuyla boğazımın çukurunu izlerken, "Bütün bunları yapmak için seni dünyanın öbür ucuna götürene kadar bekleyebileceğimi sanıyorsan, bana ne yaptığını hiç bilmiyorsun." der.

"Belki de beni jetinde bağlamana izin veririm ve..."

Parmağını boynumdan çekip ağzıma bastırır. "Belki bana merhamet gösterip, beni bu kadar tahrik ederken, sikimi emmek için aklına gelen tüm yolları anlatmayı bırakırsın."

Vücudumu ona sıkıca bastırmaya devam ediyorum ve ellerimi boynunda tutarken bir dakika boyunca yüzüne bakıyorum. O kadar yakışıklı ki, her günün başında ve sonunda bu yüze bakabilen en şanslı kız olduğumu hep düşüneceğim. "Bir süper gücün olsaydı, neyi seçerdin?"

"Bu soruları nereden buluyorsun?" O eğleniyor. Dün gece, ona hayatının geri kalanında sadece bir yemek yemek zorunda kalsaydı hangisini seçeceğini sordum. Biftek seçti ama karar vermek için uzun süre düşündü ve yedek bir yemek seçmesine izin verilmesi için ikna etmeye çalıştı. *Dünyada sığır eti kalmazsa diye*, dedi. Ona gözlerimi devirdim ve yedek yemek önerisini reddettim.

Omuz silkiyorum. "Bu benim özel yeteneğim."

"Hayır, senin özel yeteneğin beni deli gibi tahrik etmek."

"Senin özel yeteneğin ise ertelemek ve kaçınmak gibi görünüyor. Mükemmel bir politikacı olursun."

"Benim süper gücüm, tüm süper güçleri emrimde bulundurmak olurdu."

"Bu bir seçenek değil."

"Her zaman bir seçenektir." "Kim diyor?"

"Ben söylüyorum."

"Doğru, ama burada yetkili sen değilsin. Yetkili benim ve birini seçmen gerektiğini söylüyorum."

"Bebeğim, eğer benim tüm süper güçlere sahip olmanın bir yolunu bulamayacak türde bir adam olduğumu düşünüyorsan, benim hakkımdaki algını düzeltmemiz gerekiyor. Tek bir süper gücü kabul etmem mümkün değil."

Ve işte böylece, o kazanır, ama sadece o *bebekle* benim düzgün düşünme yeteneğimi karıştırdığı için.

Ayrıca, haklı. Bradford'un istediği kadar süper güce sahip olmanın yolunu bulmaması imkansız.

"Senin süper gücün ne olurdu?" diye soruyor.

"Güne göre değişir."

"Yani, bir seferde sadece bir gücün olur, ama o günkü durumuna göre hangisini istediğini seçersin?"

"Evet, çünkü anladığım kadarıyla kişi başına sadece bir süper güç olabilir."

O sırtarak, "Ama tek bir seçeneğe kendinizi sınırlamazsınız." der.

"Ben bir kadını ve bu nedenle istediğim zaman fikrimi değiştirme hakkını saklı tutarım."

"Bu gece için neyi seçerdin?"

"Giysilerinin içini görebilmekle, seninle flört etmeye ısrar eden kadınları ortadan kaldıracak arasında kararsız kaldım."

Bu sözlerim üzerine dudaklarını dudaklarıma değdirir ve bacaklarını titreten bir öpücük verir, sonra da şöyle der: "Sana güçlerimi veririm, böylece ikisini de aynı anda elde edebilirsin. Hazır başlamışken, bu gece sana bakan tüm pislikleri de ortadan kaldırırız."

Elimi yüzüne götürdüm, ona dokunmaya ihtiyacım vardı. "Keşke böyle daha fazla zamanımız olsaydı."

Gözleri bana özür diliyor ama buna gerek yok. Bu karmaşaya ikimiz de kendimizi soktuk ve şimdi ikimiz de kendimizi bu karmaşadan kurtarmalıyız.

O özür dilemeden önce, "Vegas'ta seninle tekrar evlenirim Bradford" diyorum.

Bir an sessiz kalır. "Senatör Adler bugün suçlandı."

Oh.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum ve şimdi neden bugün Bradford'dan haber almadığımı anlıyorum. Vali Wakefield'ın Senatör Adler'in yerine birini ataması için geri sayım başladı. Bradford şimdi baskı altında. *Biz* de baskı altındayız.

"Benden ne istediğini söyle," diyorum.

"Zaten yapmadığın bir şey değil."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Yarınki kahvaltımızı gerçekten iptal etmedin, değil mi?"

"İptal ettim."

"Tanrım, Bradford. Artık geri sayım başladı. Sana yardımcı olabilecek şeyleri iptal etmemelisin."

"Alan'ın senin programına koyduğu her şeyi iptal etmek istiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Neden?"

"Çünkü şu anda yeterince başka şeyle uğraşıyorsun. Tüm bu kahvaltılar, öğle yemekleri ve akşam yemeklerinin sana engel olmasına gerek yok."

"Ne gibi şeyler?"

"İş arıyorsun. Benimle yaşamak için hayatını toparlıyorsun. Annenle aradaki ilişkiyi düzeltmeye çalışıyorsun."

"Benim için çok fazla endişeleniyorsun."

Yüzünde kararlılık belirir. "Bu artık benim işim. Sonunda. Bırak seni ben endişelendireyim."

Sonunda dediği şekilde her şeyi anlatıyor. Bana her şeyi *anlatıyor*.

Bradford benim için endişelenen kişi olmak istiyordu, tıpkı benim her gün gülümsediğini ve gülümsemediğini, gülümsemiyorsa nedenini bilmek istediğim gibi.

Lütfen Bradford'un seni seçmesine izin vermeye devam et. Annesinin isteği aklıma geliyor.

"Sen benim için endişelenmeme izin verirsen, ben de senin için endişelenmeme izin veririm," diyorum. "Ayrıca, politikada çok seksi bir ses diye bir şey var mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Bunu sana kim söyledi?"

"Kimse. Sadece merak ettim."

"Saçmalık." Şimdi kızgın görünüyor. "Alan'la konuşacağım ve sana bir daha böyle bir şey söylerse, bana söylemeni istiyorum."

Bunu hiç gündeme getirmemeliydim, ama kocamın bana verdiği desteği gerçekten çok sevdiğimi söylemeliyim. Bu geceki yürüyüşünde onu tamamen yormak için elimden geleni yapacağım.

Gala boyunca iki uzun saat daha sohbet ederek geçiriyoruz. Bu sürenin çoğunu Bradford'la geçiriyorum ama Bradford'un annesi, gecenin sonlarına doğru içimden eriyip gitmeye başladığını görünce beni

"Teşekkürler," diyorum, o beni uzaklaştırırken. "Sanırım stiletomla Alan'ı bıçaklamaya biraz fazla yaklaştım."

"Teşekkürler," diyorum, o beni uzaklaştırırken. "Sanırım Alan'ı stiletomla bıçaklamaya çok yaklaştım."

Ingrid gülüyor. "Gözlerinden okunuyordu."

Orta yaş krizinden önceki Kristen, beni bu kadar iyi okuyabildiğine dehşete kapılırdı. Şimdi ise umurumda değil.

Ingrid ve ben galaya geldiğimizden beri pek fazla zaman geçirmedi. Edmund'la birlikte salonda meşguldü. Oğullarını siyaset alanına girmeye teşvik etmiyor olabilir ama onu tanıdığım kadarıyla ve bu gece gördüğüm kadarıyla, çok sadık bir eş. Kocasını bırakıp bana gelmesini sevdim. Tıpkı bu gece beni ailesine kabul etmesini sevdiğim gibi.

Durup ona dönüyorum. "Bu gece beni bu kadar rahat hissettirdiğin için teşekkür ederim. Bradford sana söyledi mi bilmiyorum, ama seninle tanışacağım için çok gergindim."

Gözlerinin etrafındaki çizgiler nezaketle kırışır. "Şu ana kadar sende en çok neyi sevdiğimi biliyor musun, Kristen?"

Bu soruyu beklemiyordum. Daha çok, gerginliğim hakkında biraz garip bir konuşma yapacağımızı düşünmüştüm (aslında bundan bahsetmeye niyetim *yoktu*, ama merhaba, yeni hayatım, burada rastgele gerçekleri ağzımdan geçiriyorum) ve sonra galayla ilgili düşüncelerimizi konuşmaya geçeceğimizi düşünmüştüm.

"Emin değilim," diye itiraf ettim.

"Dünyadan saklanmamamı seviyorum."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Ve kendimi durduramadan, "Hayatım boyunca dünyadan saklandım, Ingrid, ve bunun değiştiğinden emin değilim," diyorum.

"Oğlumla evli olan Kristen, saklanmaktan vazgeçmiş gibi görünüyor. Ona tüm bu sosyal etkinliklere katılmayacağını söyleyebilirdin. Kendini eve kapatabilirdin. Ama tüm hafta boyunca dik durdun ve bir skandalın ortasında yüzünü gösterdin, hem de bunu zarafetle yaptın." Konuşmayı keser ama benim ne diyeceğimi bilemediğimi görünce devam eder. "Kocamın seni ailemize kabul etmek için özel bir çaba göstermediğini sanıyorum, ama bunun senin evliliğini desteklemediği için olmadığını bilmeni isterim. Destekliyor, ama bunun Bradford'un siyasi hırsları için ne anlama geldiğini anlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı."

Hissettiğim binlerce duyguyu yutuyorum, onları daha sonra çözmek için bir kenara itiyorum. "Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim. Sanırım bunu duymaya ihtiyacım vardı." "Büyük bir aileye gelin gitmek ürkütücü bir şey.

Özellikle de Çok fazla testosteron. Biliyorum çünkü benim de başıma geldi. Erkekler Bradford'un seninle evlendiğini duyunca çok sevindiler, ben de öyle. Ve şimdi seninle tanıştığımıza daha da mutluyuz, sadece Bradford'un seninle ne kadar mutlu olduğunu gördüğümüz için değil, aynı zamanda seni sevdiğimiz ve seni daha yakından tanımak istediğimiz için.

Gözlerim yaşarır ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için birkaç kez gözlerimi kırparım ama başaramam. "Oh, Tanrım." Gözyaşlarımı silerim. "Özür dilerim. Normalde ağlayan biri değilim. Sadece çok yoğun bir hafta geçirdim."

Ingrid elimi kendi eliyle kapattı. "Duyguların için asla özür dileme, Kristen."

O anda, Bradford'un en iyi özelliklerinin bir kısmını annesinden miras aldığını karar verdim. O, şimdiye kadarki en iyi kayınvalide olabilir.

Gage, ben gözyaşlarımı silmeye çalışırken bize katılır. Annesi ile benim aramda bakışlarını gezdirir ve sonra gözlerini bana diker. "Bu gece seni ağlatacak biri olsaydı, bunun Alan olacağına bahse girerdim."

Bir kahkaha patlar içimden ve kısa sürede hem gülüyor hem ağlıyorum. Kendimi tutamıyorum; Bradford'un ailesi bana karşı çok güzel davranıyor ve ben bu tür bir nezakete alışkın değilim.

Ingrid ve Gage kendimi toparlamam için bana bir dakika zaman veriyorlar. Gage sabırla bekliyor, benim bu patlamama hiç şaşırmış gibi görünmüyor. Kendimi toparladığımda ona bakıyorum. "Gülmek mi ağlamak mı istediğini bilmeyen bir kadına bu kadar iyi davrandığın için sana büyük saygı duyuyorum."

"Tatlım, beş yaşında bir kızım ve birini hamile bırakmadan önce kadınlar hakkında hiçbir şey bilmediğimi öğreten bir eski sevgilim var. Bana elinden geleni yap, ben hallederim."

Sanırım Gage'i gerçekten seveceğim.

"Tamam, yüzümü temizlemek için tuvalete gidiyorum," diyorum. "Bradford gitmeye hazır," diyor Gage. "Sen hazır mısın?"

Bana doğru gelen Bradford'a bakarak başımı sallıyorum. Bir çift onu durdururken, gözleri benimkilerle buluşuyor ve bunu hiç istemediğini belli ediyor. "Evet, bir dakika sürer."

Gage bana ailenin ön kapının yanında beni bekleyeceğini söyledikten sonra, onu ve Ingrid'i bırakıp tuvalete doğru yöneldim. Yüzümü temizlemek sandığımdan çok daha uzun sürdü

daha uzun sürüyor çünkü burada çok sayıda kadın var ve bazıları benimle sohbet etmek istiyor. Bazıları da sadece bana bakıp aralarında fısıldaşmak istiyor. Onlara *siktirip gitmelerini* söylememek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum, ki bu da son günlerde hayatımın marşı haline gelmiş durumda.

Bu gece, bana yöneltilen tüm fısıltılar ve uzun bakışlar yüzünden çok yorucu geçti. Neyse ki Bradford, bulunduğu ortamı mükemmel bir şekilde okuyabiliyor ve zaman zaman kolunu bana dolayarak kendimi güvende ve korunmuş hissetmemi sağlıyor. Ne yazık ki, tuvaletten çıktığımda o yanımda değil. Bu çok yazık çünkü balo salonuna giden koridorda ilerlerken, bir kadın yoluma çıkıp beni durduruyor.

İlk olarak kırmızı saçları dikkatimi çekti. Ya da belki de nefretle parlayan yeşil gözleri. Ya da aslında, *bu dünyanın tüm yanlışlarının kaynağı sensin* diye haykıran acımasız bir çizgiye dönüşen ağzı.

Tanrım, Bradford'un bu kadınla nasıl evlendiğini anlayamıyorum.

Cecelia Aniston yakından bakınca gerçekten korkutucu.

"Sonunda tanıştık," diyor.

Alan would never have told her that *her* ses idi çok seksi. Korkutucu derecede şiddetli belki, ama kesinlikle seksi değil.

"Cecelia." Kendimi hazırlıyorum, omuzlarımı geriye doğru çekip oksijen alıyorum çünkü bunu atlatmak için kesinlikle buna ihtiyacım olacak.

Bana değersizmişim gibi gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Senin içinde ne bulunduğunu anlamaya çalışıyorum, ama ne yaparsam yapayım anlayamıyorum. Tabii, istediği bir vajinan var, ama hepimiz biliyoruz ki bu bir erkeğin ilgisini uzun süre canlı tutmaz. Bir noktada, Bradford aklını başına toplayacak ve hayatının en büyük hatasını yaptığını fark edecek." Yaklaşıyor, acımasız gözleri beni ne kadar hor gördüğünü belli ediyor. "Seni yanına alabilirdi, ama hayır, beyninden çok penisini dinledi. Ve bunu ona pişman ettireceğim, çünkü kimse beni aptal yerine koyup paçayı kurtaramaz. *Kimse.*"

Dik duruyorum. "Bitirdin mi? Yoksa dışarı çıkarmak istediğin daha fazla boş lafın mı var?"

Dudaklarını o kadar sıkı bastırdı ki ağzı beyazladı. "Herkesin dediği kadar aptalsın, değil mi?"

Nişanımın bozulması, orta yaş krizim, işimi kaybetmem ve babamın beni reddetmesi gibi zorlu süreçlerden geçmem iyi oldu, çünkü tüm bunlar beni bu hesaplaşmaya hazırladı.

"Kimse benim aptal olduğumu söylemez, Cecelia. Hakkımda birçok şey söyleyebilirler, ama asla bunu söylemezler."

"Ne dediklerini öğrense şaşırırsın."

"Ne dediklerini umursamadığımı öğrenince şaşıracaksın."

"Senin gibileri çok iyi tanırım, Kristen. Sen sıg, aptal ve sıkıcı birisin."

Ona ne düşündüğümü söylemek için ağzımı açtığımda, Gage'in karanlık sesi Cecelia'nın arkasına gelerek havayı keser. "Dikkatli ol, Cecelia, yoksa benimle uğraşmak zorunda kalırsın. Ve ikimiz de biliyoruz ki, Bradford ile benim aramda, onunla uğraşman daha iyi olur."

Gage onu tehdit ederken Cecelia'nın küçülmesini görünce ağzımı kapattım.

O benim yanıma geldiğinde kendini toparlamış ama sesinde bir parça ateşini kaybetmiş olarak şöyle diyor: "İkimiz de onun seni sıkı bir kontrol altında tuttuğunu biliyoruz, Gage. Tehditlerin temelsiz."

"Bu varsayımla devam et de, seni nereye götüreceğini gör," diyor, sesi ölümcül bir sakinlikte.

Ağzı tekrar düzleşir ve ona uzun süre sert bir bakış atar, sonunda bana hırlayarak, "Seninle işim bittiğinde, Bradford'u tanımamış olmayı dileyeceksin," der.

Ona yaklaşıyorum. "Bana ne yaparsan yap, dayanamayacağımı mı sanıyorsun? Beni hafife almaya devam et. Cesaretin varsa tabii."

Cecelia bana fiziksel zarar vermeye hazır gibi görünüyor ve dürüst olmak gerekirse, şu anki ruh halimle, onunla bir raunt dövüşmeye hazırım. Gage bunu hissetmiş olmalı ki kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor ve kulağıma fısıldıyor, "Hedefe odaklan, Kristen. O buna değmez."

Son bir kez keskin bir bakış atan Cecelia, dönüp bizden uzaklaşıyor.

"Tanrım!" Gage'in kollarından kurtulup, bu karşılaşma yüzünden çılgınca öfkeleniyorum. "O tam bir baş belası."

O, sanki onun peşinden koşup ona yumruk atmamı beklemiş gibi beni izlerken başını sallar. "Evet, öyle, ve ondan uzak durmalısın."

"Onu aramayı düşünmüyorum, Gage."

"İyi." Koridora doğru çenesini kaldırdı. "Gidelim."

Bizi koridordan balo salonuna, Bradford'un başka bir çiftle konuştuğu yere doğru götürürken, "Cecelia ile aranızda ne var?" diyorum.

"Bir şey yok. O sadece ailemizde tüm sırları bilen kişinin ben olduğumu biliyor ve Bradford herhangi bir konuda bilgiye ihtiyaç duyarsa bana gelebilir."

"Sana geldi mi?"

Bana bakar. "Sen dürüst kardeşimle evlendin, Kristen. O, benim bildiğim türden şeyler için bana asla gelmez. Alan ise başka bir hikaye ve Cecelia bunu biliyor."

Kristen

Ben: Seks oyuncakları satın almak için en iyi yer neresi?

Poppy: Buradaki işimiz bitti.

Ben: Ciddiyim, Poppy. Satın almak istiyorum ama nereye gideceğimi bilmiyorum.

Poppy: Ben de ciddi dim. Bak ne kadar yol kat ettin, canım. Eskiden bizi görmezden gelirdin, şimdi ise bize geliyorsun. Şu anda gururlu bir anne gibiyim.

Ben: *gözlerini devir* Ama cidden, söyle bana. Nereden alacağımı bilmediğim için zaten kendimi garip hissediyorum. Beni daha da garip hissettirme.

Adeline: Garip hissetme. Biz de bu tür şeyleri bilmediğimiz zamanlar vardı.

Ben: Doğru. Ama o zaman sen on beş yaşındaydın, otuzuna yaklaşmamıştın.

Charlize: Aman Tanrım, canım, Owen ve Bradford golf oynarken cumartesi günü alışverişe çıkmalıyız. Eeep!! Ben varım! Ben hallederim.

Poppy: Ben de geliyorum. Yavru tavuklarımı gözetlemem lazım.

Jenna: Ben de varım.

Ben: Sen ve Beckett Cumartesi gününü birlikte geçireceksiniz sanıyordum? **Jenna:** Öyle. Bu akşam ona Cumartesi günümüzün öğle yemeğinden sonra başlayacağını söyleyeceğim.

Cumartesi öğleden sonra başlayacak. Kızlarla geçireceğim zamanı kaçırmam mümkün değil.

Lorelei: Jessica ve ben, satın aldığım her şey hakkında bilgi almak istiyoruz! **Ben:** Jessica'nın zaten hepsine sahip olduğundan neredeyse eminim.

Jessica: Ben her zaman yeni şeyler ararım. Jack son zamanlarda toplum içinde biraz fazla hareketli davranıyor, bu da bana evde yeni eğlencelere ihtiyacı olduğunu gösteriyor. Benim sahip olmadığım bir şey bulursan bana haber ver.

Ben: Tamam, gitmeliyim. Alan, telefonla uğraştığım için bana ölümcül bakışlar atıyor. Ayrıca, Bradford'un geçen hafta sesimin çok seksi olduğunu söylediği için hala bana kızgın.

Adeline: Teklifim geçerli. O cesedi senin için gömeceğim.

JENNA: Bu, tüm cumalar arasında en uzun cuma. Yarın bir an önce gelsin istiyorum. Saat kaçta buluşuyoruz?

Charlize: Sabah 9'dan itibaren boşum. Adeline: Ben de.

Ben: Üzgünüm çocuklar, iptal etmek zorundayım. Dün yaşanan yeni skandalın ardından işler çok yoğunlaştı ve Alan yarınki programımıza kahvaltı ve öğle yemeği ekledi.

Charlize: Zaten akşam yemeği planın vardı, değil mi?

Ben: Evet.

Adeline: Çok yorgun olmalısın. Bugün öğle ve akşam yemeği de eklemedi mi?

Ben: Evet. Sabah çayı da ekledi. Sanırım yeni bir taktik deniyor: Kristen'ı yorgunluktan ya da sinirden öldürmek, hangisi önce gelirse. İş aradığımı biliyor ve iş görüşmelerine gitmemi engellemek için rastgele etkinlikler eklediğine neredeyse eminim.

Lorelei: Bradford tüm bu etkinliklere katılmanı mı bekliyor?

Ben: Hayır, ama onun için istiyorum. Senatör Hale ve valinin desteğini kazanması çok önemli ve bu konuda ilerleme kaydettiğimizi düşünüyorum. Senatör Hale dün benimle ne tür bir iş yapmak istediğim hakkında uzun bir konuşma yaptı. Benim için gözünü dört açacağını söyledi.

Jessica: Bekle. Dün yaşanan yeni cehennem neydi?

Ben: Sosyal medyada Bradford'un bir aldatanla evlendiği hakkında yayılan yalanlar. İnsanlar tüm erkek arkadaşlarımı aldattığını ima etmeye çalışıyorlar. Ayrıca alkolik olduğumla ilgili bazı şeyler de yayınlandı. Johnathon'un beni aldattığını öğrendikten sonra partimde içki içerken çekilmiş fotoğraflarımı kullanarak, her zaman böyle içtiğimi ima ediyorlar.

Jenna: Onun hakkında istedikleri hikayeyi anlatmak için fotoğrafları değiştiriyorlar.

Ben: Evet, Bradford'un ekibi bunu durdurmak için çok zaman harcıyor, ama o pislikler daha fazla sosyal medya hesabı açıp yeni fotoğraflar yayınlıyorlar. Bu bir kabus.

Jessica: Jack de bu tür şeylerle uğraştı. Başına gelenler için üzgünüm.

Charlize: Tamam, yarın alışveriş yok. Sana en sevdiğim yerlerin linklerini göndereceğim. Belki başka bir kızlar günü planlayana kadar internetten sipariş verebilirsin.

Ben: Teşekkürler!

Adeline: Dayan Kristen.

DOĞUM GÜNÜM ve Noel haftası, yetişemeyeceğim kadar hızlı geliyor ve her şey yanlış gibi geliyor. Tabii, Bradford'un yanımda olması hariç. Ama o yanımda olsa da, hayatımda beni tutan başka hiçbir normal şey yok.

Annem yeni evime henüz gelmedi ve babamla birlikte onun evinde geçirdiğim o korkunç günden beri ondan sadece iki kez haber aldım. Bu on altı gün önceydi. Evet, günleri sayıyorum. Ve evet, bu konuda her türlü çelişkili duyguyu yaşıyorum. Kocamın daha önemli endişeleri olduğu için onunla paylaşmadığım duygular.

Ama öyle değil. En azından onun için öyle değil. Ve işiyle meşgul olsa bile, benimle ilgili en küçük ayrıntıları bile fark ettiğini bilmeliyim.

"Noel'den sonra ailece Aspen'e gitmeyi iptal etmeliyiz bence," diyor Noel arifesinde yatak odamıza girerken. Ben yatakta oturmuş *Holidate*'i izliyor ve bir kitaba notlar alıyordum, o ise ofisinde bazı işlerini bitiriyordu.

O gömleğinin düğmelerini açarken, ben ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Neden?"

"Seninle baş başa vakit geçirmek istiyorum."

"Şu anda benimle yalnız vakit geçiriyorsun."

Düğmelerini açarken durur. "Bu, kaliteli zaman geçirmek için yeterli değil. Kahretsin, Noel arifesini evimizin ayrı odalarında geçirdik çünkü çalışmam gerekiyordu. Haftalardır yaptığımız gibi,

Üç gün izinim var ve bunları seninle geçirmek istiyorum."

Hayatta, sevdiğin adamın seninle yalnız kalmak istediğini söylemesinden daha güzel bir şey varsa, ben bilmiyorum.

Elimle onu çağırıyorum. "Buraya gel."

Gömleğinin düğmelerini açıp omuzlarından çıkardıktan sonra yatağa yanıma geldi. Üzerime çıktığında ellerim göğsündeydi, sonra boynuna doladım ve saatlerdir düşündüğüm öpücüğü vermek için ağzını ağzıma çekebildim.

Bana öpücüğü verir, ama bana olan arzusunu hissetsem de, şu anda öpücükten başka bir şey istediğini anlayabiliyorum.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum. "Aklında ne var?"

Yere çöküp yanıma, yatağa oturur. Beni kendine çekip bacağıma bacağına atar, elini kalçama koyar. "Sen."

Gülümsüyorum. "Daha açık olmalısın. Henüz zihnini okumayı öğrenemedim."

"Yazık. Aklımdan geçenleri beğenirdin." Kalçalarımı ona doğru çeviriyorum. "Bana anlatabilirsin."

Elini belime kaydırıp sıkıyor. "Bunu sonraya saklayacağım. Şu anda, bana haftanı anlatmanı istiyorum."

"Haftamı seninle geçirdim. Haftamın nasıl geçtiğini biliyorsun."

"Hayır, hafta boyunca aynı yerde vakit geçirdik ve birkaç dakika birlikteydik, ama uzun sohbetler için yeterli değildi. Tek bildiğim, Alan'ın cinayetini sessizce planladığın. İş arama sürecinin nasıl gittiğini veya annenle aranızın nasıl olduğunu bilmiyorum. Burada çok fazla eşyayı görmedim, bu yüzden eşyalarını toplama konusunda ne durumda olduğunu bilmiyorum. Bunlar bilmek istediğim şeyler ve son birkaç haftadır bu kadar uzun saatler çalışmak zorunda kaldığım için üzgünüm, ama umarım bu durum çok uzun sürmez."

Gülümsüyorum. "Aklımı okuyabiliyor musun? Cinayet planlarımı nereden biliyorsun?"

"Gözlerinde görüyorum."

Bu konuda çok pişman görünüyor ve ben bu konuyu onunla uzatmak istemiyorum, bu yüzden sorularını yanıtlamaya geçiyorum. "İş aramam pek iyi gitmiyor. Piyasada pek iş yok, ama aynı zamanda aradığım işi de bulamıyorum."

"Ne arıyorsun?"

Bunu bana en son sorduğunda bir cevap verememiştim, ama bugün verebilirim. "Sanırım sonunda hep yapmak istediğim şeyi yapma zamanı geldi. Bir iş kurmayı düşünüyorum."

"Kadınlara yardım etmek mi?" "Evet."

"Nasıl? Ne düşünüyorsun?"

Onun bu kadar dikkatli olmasını seviyorum. "Şey, senin geliştirilmesine yardım ettiğin zihinsel sağlık uygulamasını düşünüyordum ve böyle bir şeyi, kadınları onlara yardımcı olabilecek hizmetlerle buluşturacak bir ağ kurmak için kullanabilir miyim diye merak ediyorum. Ve sahip olduğum tüm bağlantıları kullanarak, işin bir de bağış toplama kolu olurdu. Henüz şekillenmekte olan bir fikir, ama bu konuda heyecanlıyım."

Bana bir sürü soru soruyor ve bir saat boyunca benimle fikir alışverişinde bulunuyor. En çok sevdiğim şey, kontrolü ele geçirmeye çalışmaması. İş konusunda benden daha bilgili olmasına rağmen, ne yapmam gerektiğini söylemeye çalışmıyor.

"Peki annen?" diye soruyor, iş fikirlerim hakkında konuşmamız bittiğinde. "Bugün onunla öğle yemeği yedin mi?"

"Hayır, iptal etmek zorunda kaldı."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Babamla ilgili bir şey." Kalbimin sıkışmasını görmezden gelmeye çalışıyorum ama bu imkansız ve Bradford bunu fark ediyor.

Yavaşça küfür eder ve beni kollarına alır.

Başımı göğsüne yaslayıp sessizce onunla yatıyorum. Düşüncelerimi toparlamam için bana tüm zamanını ayırıyor ve ben ona düşündüklerimi anlattığımda, beni hayal kırıklığına uğratmıyor.

"Konuştuğumuz gibi onu yarın akşam yemeğine davet ettim, ama bana babamla birlikte akşam yemeği yemeyi planladıklarını söyledi. Kararsız görünüyordu ve benimle babamın arasında kalmanın onun için zor olduğunu biliyorum, ama şu anda hayatımızın böyle olması beni üzüyor."

"Yarın senin doğum günün, Kristen. Seni dünyaya getirdiği gün. Henüz anne değilim, ama anne olduğumda, çocuklarımızı dünyaya getirdiğimiz günü onlarla birlikte geçirip onları kutlamak isteyeceğim. Yarın sana zaman ayırmayacağını bir türlü anlayamıyorum."

Annem bu hafta kalbimi kırmış olabilir, ama kocam onu nasıl onaracağını çok iyi biliyor.

Yüzümü ona çevirip gözlerine bakıyorum. "Kaç çocuk istiyorsun?"

Bradford, bunun *beni sevdiği ve annem hakkında soru sorduğu için teşekkür etme* şeklim olduğunu anlıyor, *ama şimdi bir dakikaya ihtiyacım var* ve tereddüt etmeden benimle birlikte dönüyor. "On." Kaşlarımı kaldırınca, dudakları kıvrılıyor. "Yanlış cevap mı? On bir mi?"

"Bana on bir bebek koyarsan, çok mutsuz bir adam olarak öleceksin."

"Beşincisini koyamadan öleceğimi tahmin ediyorum." "Daha çok dördüncüden önce."

"Yani, üç çocuk istediğini söylüyorsun."

"İki tane istiyorum diyorum. Üç tane de kabul edilebilir, ama benim limitim bu."

"Bu çocukları ne zaman istiyorsun?" "Yakında değil. Önce seninle baş başa vakit geçirmem lazım."

"Tabii, çünkü bebekler bu zamanı kesintiye uğratmadan önce beni dünyayı dolaştırıp sana pis şeyler yapma planların var."

Dirseklerime yaslanıp onu öpüyorum, dudaklarımı onun dudaklarının yakınında bırakarak, "Sana söylediğim şeyleri iyi hatırlamanı seviyorum," diyorum.

Eli kıcıma kayıyor ve tam da sevdiğim gibi sıkıyor. "Seni çıplak görmem lazım."

"Evet, öyle. Doğum günü haftamın başlamasına hazırım."

BRADFORD doğum günümde beni erken saatte uyandırır. Vücudumla uzun uzun ilgilenir, ağzı ve parmaklarıyla bana iki kez orgazm yaşatır, sonra ben onu ters kovboy kız pozisyonunda sikerim. Sonra yatakta uzanıp kitap okumama izin verir, kahvaltımı hazırlayıp bana getirir. Ardından yüzüne oturmamı ister ve şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmlardan birini yaşatarak aklımı başımdan alır.

Duş alıp giyindikten sonra yatak odasında onunla buluştuğumda "Bu hayatımın en güzel doğum günü" diyorum.

"Daha yeni başladık," diyor, yatağa oturup beni kucağına oturtuyor. Bana bir hediye uzatıyor ve uzun bir dakika boyunca beni öpüyor. "Doğum günün kutlu olsun, güzelim."

Altın kurdeleyi çözüp hediyeği dikkatlice açtım. Bir kitap gibi görünüyordu ve kağıdı tamamen çıkardığımda, daha önce adını duymadığım bir şairin muhteşem bir ilk

şiiir kitabını buluyorum.

"Onu okudun mu?" diye soruyor Bradford, ben sayfaları çevirirken.

"Hayır." Şiirin bir kısmını okudum ve kelimelerin güzelliğine hayranlıkla iç geçirdim. "Ama şiirlerini seveceğimi düşünüyorum."

"Biraz araştırma yaptım ve insanlar onun Charlotte Franklin kadar iyi olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

Gözlerine bakıp elimi yanağına koyuyorum, bu anın tadını çıkarıyorum. Keşke bütün gün böyle kalabilsek. "Birini sevmek için özel bir yolun var."

"Seni sevmenin. Sadece seni."

"Yıllar önce o çatı katında seni bulduğuma çok memnunum." "O gece neredeyse seni öpecektim."

Kolumu onun omzuna doladım, parmaklarımı ensesindeki saçlarına geçirdim. "Gerçekten mi? Neden öpmedin?"

"Bir siren o anı böldü, ama asıl nedeni ikimizin de bir ilişkisi olmasıydı. İsteddiğimi yapmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti."

"Biliyorum. Ben de aynı şeyi hissettim. Senin beni öpmeni çaresizce istedim. Ve sadece o gece değil."

Parmaklarını boğazıma doladı ve dudaklarımla oynadı. "Beni ne sıklıkla düşündün?"

Bu konuşma kalbimin deli gibi atmasına neden oluyor. Ya da belki de buna neden olan onun dokunuşudur. Her ne olursa olsun, daha fazlasını istiyorum. "Her zaman. Her gün. Ve on yıl sonra, seni o zamankinden daha çok istiyorum." Elimini boynuna kaydırıp omzuna koyuyorum. "Bu gece sana vereceğim bir Noel hediyem var, böylece bütün gün bunu düşünmek zorunda kalmazsın. Ama şimdi vermek istiyorum."

Beni öpmeden hemen önce ağzıyla benimkine gülümsüyor. "Bana müstehcen bir şey almışsın."

"Evet."

"Bana vermek için beklememelisin."

Kucağından kalkıp hediye alıyorum. Hediye açmaya başlarken gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Gözleri, bana çok hoş şeyler yaşatan bir tutku ve vaatle dolu.

Sonunda bakışlarını benden ayırıp hediyesine baktığında, "Siktir" diye homurdanıyor.

Deri bilek kelepçelerini ve kırmızı saten göz bağıını eline almasını izliyorum. "Mutlu Noeller," diye kulağına fısıldıyorum ve tekrar kucağına tırmanıyorum. "Bu gece onlarla ne istersen yapacağım."

"Bu gece mi?" Güçlü kolları beni sarar ve ayağa kalkarken beni de kendisiyle birlikte kaldırır. Ne olduğunu anlamadan, beni yatağa sırt üstü yatırır ve üstüme çıkarken dizleriyle bacaklarımı ayırır. "Bunun için bütün gün beklemeyeceğim."

Onu durdurumuyorum. Yani, ona bu gece istediği her şeyi yapabileceğini söylememin bir nedeni vardı ve bu, onun o zamana kadar beklemesini istediğim için değildi.

Bradford'a Noel hediyesini veriyorum. Birkaç kez. Ve onun ailesiyle Noel'i geç kalmamız umurumda bile değil.

"Ve geldiğimizde herkese küpemin eksik olduğunu söylediğin için çok teşekkür ederim," diyorum Callan'a, aileyle Noel yemeğimizin yaklaşık üç saatinde. Birkaç içki içtim ve son yirmi dakikadır onunla sohbet ediyorum, onu ve hayatını daha yakından tanımaya çalışıyorum.

Annesi bize getirdiği sıcak tereyağlı romdan biraz içtikten sonra sırtıyor. "Neredeyse iki saat geç kaldınız. Bunu görmezden gelemezdim."

"Peki, nedenini söylemene gerek yoktu."

O gülüyor. "Söylemedim. Sadece kayıp küpeni söyledim. Ayrıca, buradaki herkes Bradford'u çok iyi tanıyor. O hiçbir şeye geç kalmaz. Sanırım hepimiz neden geç kaldığınızı biliyorduk."

"Peki," diyorum romumdan bir yudum alırken, "bir süreliğine eve mi döndün?" Callan'ın şirketi Black Asset Management, Amerika Birleşik Devletleri ve Kanada'da oteller, konutlar, ofisler ve perakende alanları dahil olmak üzere yaklaşık 300 milyar dolarlık varlığı yönetiyor. Ayrıca son zamanlarda yenilenebilir enerji ve altyapıya yatırım yapmaya başladı. Son altı ay boyunca işleri onu meşgul ettiğinden evinden uzak kaldı.

"Umarım öyledir. Biraz ara vermem lazım."

Ona molasında ne yapmayı planladığını sormak üzereyim ki, bakışları yeni gelen bir kadına takılıyor. Kadın,

kıvrımlı vücudu, zeytin rengi teni ve uzun kahverengi saçları var ve ben de onun gibi gözlerimi ondan ayıramıyorum. Ingrid ve Edmund birkaç dakika onunla ilgileniyorlar, sonra Hayden onu büyük salonun bir köşesine çekip bir süre sohbet ediyorlar.

"O kim?" diye Callan'a soruyorum.

Gözlerini bana çevirir ama bunu yaparken biraz zorlandığını düşünüyorum. "Olivia. Hayden'la birlikte çalışıyor."

"Ve Callan'ın en iyi arkadaşı," diyor Gage, yanımıza oturarak. "Ailesi bu kulede yaşıyor ve hepimiz birlikte büyüdük."

"O, oğullarımın erkek yapmaya çalıştıkları kız," diyor Ingrid, karşımdaki kanepeye otururken.

"Nasıl yani?" diye soruyorum.

"O tek çocuk, bu yüzden Callan ve o sekiz yaşındayken onu kanatları altına aldılar. Onlar neyle ilgileniyorsa, o da onlarla ilgileniyordu çünkü bildikleri her şeyi ona öğrettiler. Olivia sık sık Edmund ve çocuklarla kamp gezilerine giderdi. Onlar için hiç sahip olmadıkları bir kız kardeş gibiydi."

"Ve şimdi Hayden benim patronum," diyor Olivia, Hayden, Edmund ve Bradford da bize katılırken. "Merhaba, ben Olivia, ama galiba bunu zaten biliyorsunuz." Gülümsemesi o kadar büyük ve sıcak ki, ona karşı kendimi çekici hissetmemek elde değil.

"Merhaba, ben Kristen." Gülümsemesine karşılık verirken, giydiği muhteşem kırmızı takım elbiseyi inceliyorum. Dikkatleri üzerine çeken geniş kollu bir elbise, ama belki de dikkatleri üzerine çeken şey dekoltesi olabilir. Takım elbisenin ceketinin bel kısmında altın renkli bir düğme var ve ceketin altında bir şey giyiyorsa, ben göremiyorum. Tek görebildiğim, uğruna her şeyi yapabileceğim bir dekolte.

"Evliliğinizi tebrik ederim," diyor.

"Teşekkürler." Sonra Hayden ile ona bakarak, "Avukatsınız?" diye soruyorum.

"Evet, ama şu anda hukukla pek ilgilenmiyorum."

Sorgulayan bakışım üzerine Hayden açıklıyor, "Olivia'nın uzmanlık alanı kriz yönetimi."

"Bu, karışıklıkları temizlediğimi söylemenin başka bir yolu. Ve bunun, hukukun kabul edeceği bir şekilde yapılmasını sağlıyorum," diyor Olivia.

"Bu, bazen pisliklerin bakıcılığını yapmak zorunda olduğu anlamına da geliyor," diyor Callan.

Olivia gözlerini devirdi. "Bu bakıcılık değil, Callan." "O zaman ne diyorsun?"

"Krizlerini yönetmek."

"Bunlar bebek bakıcılığı için süslü kelimeler, Ace."

Ona gülümseyerek başını sallar ve bana, "Onu boş ver. Son yönettiğim adamla iddiaya girmiş ve kaybettiği için biraz para kaybetmiş, o yüzden huysuzlanıyor," der.

Gage alçak sesle ıslık çalar. "Bunu neden hiç duymadık?"

"Çünkü sizin her şeyi bilmenize gerek yok," diye mırıldanır Callan.

Olivia güler. "Evet, o bahis yüzünden hâlâ kızgın."

Meraklandım. "Bahis neydi?"

Olivia'nın gözleri yaramazlıkla parıldıyor ve bana cevap vermek için ağzını açarken, Callan ona bir bakış atıyor ve "Bu aramızda kalsın, Liv," diyor.

Olivia, yıllardır tanıdığı birine duyduğu sevgiyle geniş bir gülümsemeyele ona bakar ve sonunda bana döner. "Görünüşe göre dudaklarım mühürlenmiş."

"Bir sonraki kurbanın kim?" diye sorar

Gage. "Benim kurbanım yok," der Olivia.

"Evet, var," der Gage. "Onlara sokağa çıkma yasağı, bütçe ve saygın davranışlar gibi şeyleri empoze ediyorsun... onlar senin kurbanların."

"Slade Sullivan ile çalışıyor," diyor Hayden. "Oh,"

diyorum. "Hokey oyuncusu mu?"

Callan bana bakar. "Eğer sarhoşken bar kavgalarına karışmayı seven ve yakın zamanda fotoğrafını çeken bir hayranına küfür eden pisliği kastediyorsan, evet, o."

"Onun itibarını düzeltiyoruz," diyor Olivia. "Ve şimdi gerçekten gitmem gerek çünkü" — saatine bakıyor — "kahretsin, beş dakika önce onun evinde olmam gerekiyordu."

Veda edip ayrılır. Callan onu uğurlar, Bradford ve Hayden ise mutfakta ebeveynleriyle sohbete dalarlar ve beni Gage ile baş başa bırakırlar.

"Cecelia'yı gördün mü ya da ondan haber aldın mı?" diye

sorar. "Hayır."

"Güzel. Bradford'a onunla karşılaştığını söylemedin sanırım."

"Hayır, sanırım sen de söylemedin." Bradford bana bu konuyu açmadı, bu yüzden Gage'in de bahsetmediğini varsayıyorum.

"Bahsetmedim. Zaten yeterince derdi var." Bir yudum viski içti. "Ondan haber alırsan bana haber ver, ben hallederim."

"Gage," diyor Ingrid, bize doğru gelirken. "Luna uyandı." O da başını sallayıp kızını kontrol etmek için bizi bırakıyor.

Ingrid bana gülümser. "Umarım doğum günün güzel geçiyordur, Kristen."

"Tanrım, geçiyor! Belki de şimdiye kadarki en güzel doğum günüm."

Gülümserim. "Yani, üç çift yeni ayakkabı aldım! Hangi kız bunu en güzel doğum günü olarak nitelendirmez ki?"

Ingrid gülüyor. "Oğullarım bazen çok akıllı olabiliyorlar."

Hayden, Gage ve Callan doğum günüm için bana bir çift ayakkabı hediye ettiler. Hiçbiri diğerlerinin bana ayakkabı hediye edeceğini bilmiyordu, ama tanıştığımız gece dikkatlerini çekmiş ve ayakkabıları sevdiğimi fark etmişlerdi. Son birkaç hafta içinde hep birlikte ayakkabı numaramı bulmuş olmaları, kalbimi hiç olmadığı kadar derinden etkiledi. Hiçbiri yöntemlerini açıklamadı ve Bradford da hiçbir fikri yoktu, bu yüzden bu hala bir sır olarak kaldı, ama şu anda kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da Black erkeklerinin becerikli olduklarıdır. Ethan kardeşleri hakkında bir şey bilmiyorum, çünkü Noel için eve gelmedi, ama onun da aynı derecede becerikli olduğunu tahmin ediyorum.

Ingrid ile birlikte ailenin geri kalanının bulunduğu yere doğru yürüyorum. Onlara neredeyse ulaşmışız ki, en büyük hediyem ortaya çıkıyor. Jenna ve Beckett sürpriz bir giriş yapıyor, kollarında hediyeler, yüzlerinde gülümsemeler ve Noel neşesi var.

Jenna bana sarılır ve kulağıma fısıldar, "Ailenin doğum gününü kaçıracığını düşünmedin, değil mi? Oliver ve Grayson da yolda. Annemi de davet ederdim, ama Ingrid'in bundan hoşlanacağını sanmıyorum." Yanağıma bir öpücük kondurur. "Doğum günün kutlu olsun, Kris."

Ve gözyaşlarım akmaya başlar.

Bunu planladığını bildiğim Ingrid'e bakıyorum ve birkaç hafta önce onunla tanıştığım gece olduğu gibi, yine onun önünde ağlıyorum. "Teşekkür ederim" diyorum ve sonra her yere hediyeleri boşaltan kız kardeşimin yanına dönüyorum.

Kardeşlerim gelir ve parti gerçekten başlar.

Grayson ve Bradford gerçekten en iyi arkadaşlar olma yolunda ilerliyorlar.

Öğle yemeğinden sonra bir kez golf oynadılar ve gecenin büyük bir kısmını içki içip Grayson'ın Bradford kadar sevdiği kayakla ilgili her şeyi konuşarak geçirdiler.

Oliver ve Bradford ilk kez tanışıyor ve kocam ailemi etkilemeye devam ediyor.

Jenna, Bradford'un kardeşleriyle tanışır ve onlardan Bradford'un gençlik yıllarıyla ilgili daha fazla hikaye anlatmalarını ister.

Ingrid mükemmel bir ev sahibesi ve Edmund benimle rahatlayarak beni tanımak için sorular soruyor.

Bradford saat 21:00'den biraz sonra beni kollarına aldığıında, kalbim o kadar doludur ki patlayacak gibidir.

Beni eve götürürken, onunla yalnız kaldığımda ona kötü şeyler yapacağıma söz veriyorum. Ama ikimiz de biliyoruz ki, biraz fazla içmişim ve bu sözleri yerine getirmek için biraz fazla yorgunum.

Asansörde, dairemize çıkarken ceketini tutup onu kendime yaklaştırıyorum. "Noel hediyesi bu akşama kadar bekletmediğim iyi oldu, değil mi?"

Bu sözüm ona seksi bir gülümseme kazandırır. "İkimiz de o hediye beklememi istemediğini biliyoruz."

Gülüyorum ve Tanrım, gülmek ne kadar da iyi geliyor.

Kollarımı boynuna doladım. "Seni seviyorum, Bay Black. Bugünü bu yılın en güzel günü yaptığın için teşekkür ederim. Tabii, Elvis'in parmağına o yüzüğü taktığı gün hariç. O da bu yılın en güzel günlerinden biriydi."

Beni sertçe öper ve şöyle der: "O yüzüğü parmağına takmak için Elvis'e övgü vermeyi bırak. Onu oraya ben taktım."

Gülümserim ve dudaklarına bir öpücük daha kondururum. "O yüzük konusunda seninle şakalaşmak her zaman çok eğlenceli. Lütfen bunu asla bırakma. Sonsuza kadar."

Asansör kapıları açılır ve resepsiyon salonuna çıkarız. Burada, yüzünde ciddi bir ifadeyle bizi karşılayan Bradford'un hizmetçisi vardır.

Bana bakar. "Kristen, bir ziyaretçin var. Annen büyük salonda seni bekliyor."

Annem mi?

Kaşlarımı çatıyorum.

"Ne zamandır bekliyor?" diye sorar Bradford.

"Bir saattir." Hemen ekler: "Seni arayıp rahatsız etmek istemediğini söyledi. Arayamadığım için özür dilerim."

"Hayır, sorun değil," derim ve büyük salona doğru yola çıkarım. Onu bulduğumda "Anne," derim.

Kanepede oturmuş kitap okuyor ve sesimi duyar duymaz ayağa kalkıyor. "Kristen." Sesi titriyor ve ağlayacakmış gibi bir izlenim ediniyorum.

“Doğum günün kutlu olsun, canım.”

Ona doğru ilerlerken beynimin daha hızlı çalışması için kendimi zorluyorum. Bugün içtiğim alkol beynimin çalışmasını yavaşlatıyor. "Geç oldu."

Beni kollarıyla sarıyor ve o anda görüyorum. Bavulunu.

Ama yine de beynim daha hızlı çalışmıyor.

"Geç olduğunu biliyorum, ama doğum gününde gelmemek olmazdı." Kollarını bana sıkıca doluyor. "Bu günü seninle geçiremediğim için çok üzgünüm. Aptalca davrandım ve aptalca kararlar verdim, ama sana söz veriyorum, bir daha asla böyle yapmayacağım."

Lacivert valizi izliyorum. "Neden yanında valiz var anne?"

Beni sıkıca kucakladıktan sonra bırakıp derin bir nefes aldı. Sonra, sesi gibi yüz hatları da biraz çatladı ve "Babanı terk ettim" dedi.

Kristen

"Annemi benim daireme taşıyacağım," doğum günümün ertesi sabahı Bradford'a göğsüne sokulurken söylüyorum. O gün bana ikinci orgazmımı yaşatmış ve ben onu benim için çilek reçeli aramaya gitmesi için ikna etmek üzereyim. Hayatın, sevdiğin her şeye sahip olamayacak kadar kısa olduğuna karar verdim.

"Aceleye gerek yok. İsteddiği kadar burada kalabilir."

Ona bakıyorum. "Bunu söylüyorsun çünkü annemle tam bir gün geçirmedi. İnan bana, annem benim evimde kalırsa hepimiz çok daha mutlu olacağız."

Annem dün gece babamı terk etti. Babamın bana verdiği gibi bir ultiatom verdiği için değil, kendi isteğiyle onu terk etti. Eve geldikten sonra saatlerce oturup konuştuk ve bana babamı neden aldattığını ve on yıllardır evliliğinde ne kadar mutsuz olduğunu anlattı. *On yıllar.*

İlk başta, bir kadının bu kadar uzun süre onu tatmin etmeyen bir evlilikte kalabileceğini düşünmek beni şaşırttı. Ama sonra tüm hayatımı ve yıllarca nasıl tatminsiz kaldığımı düşündüm, çünkü iyileşmemiş yanlarım beni hayatta yaşadığım acılardan korumak için seçimler yapmıştı, bu seçimler beni utanç, kendinden şüphe duyma, endişe ve derin mutsuzluk döngüsünde tutmuştu, ben de bunu kendime yaptığımı fark etmemiştim bile.

Annem, yıllarca babamın bana, kardeşlerime ve kız kardeşime davranışını savunmaktan utandığını söyledi. Daha iyi bir ebeveyn olmak istediğini söyledi. Ona dürüst davrandım ve keşke işler farklı olsaydı dedim, ama sonra ona, hiç kimsenin hayatta hiçbir şey için bir kılavuz almadığından, her ebeveynin pişmanlıkları olduğunu düşündüğümü söyledim. Birlikte ağladık ve sonra birlikte yapmak istediğimiz şeyleri konuşurken birlikte gülümsedik. Anneler ve kızları, başkalarının onayını kazanmakla meşgul olmadıklarında yaptıkları tüm eğlenceli şeyleri.

Sanırım her şey yoluna girecek.

Ayrıca terapistimin asla uzaya gönderilmemesi gerektiğini düşünüyorum. O, *hayatım* boyunca hayatımda kalmalı. Sonuçta bizim aşk-nefret ilişkimiz yok. Bizimki aşk-aşk ilişkisi.

"Bugün seni eğlenmeye götürmeyi düşünmüştüm," diyor Bradford. "Ama annenle vakit geçirmeyi tercih ediyorsan, öyle yapmalısın."

Yuvarlanarak, çenemi ellerimle onun göğsüne dayayarak yarısı onun üzerindeyim. "Ne tür bir eğlenceden bahsediyoruz?"

"Hamptons'a helikopterle gitmeden önce buz pateni ile başlayalım diye düşündüm." Sırıttırıyor. "Oradaki evimize henüz gitmedim ve görmek istiyorum."

Gülümsüyorum. Evlilik sözleşmemizde not almasını söylediğim evimden bahsediyor. "Oradaki evimizi seveceksin." Yatağın üzerinde yavaşça ilerleyerek yüzüne yaklaşıyorum. "Bu gece yıldızları seyredebiliriz."

Bir şey söylemek üzereyken telefonu yanar ve *yanmak* derken, arka arkaya gelen mesajlarla çıldırır gibi olur ve Bradford ilkinde cevap vermezse bir telefon görüşmesi ikiye çıkar.

Mesajları kontrol ettiğinde "Siktir" diye mırıldanır. Oturarak özür diler: "Üzgünüm, bu aramayı cevaplamam gerek."

"Sen konuşurken ben annemi kontrol edeyim." O telefonu açıp geri aramak için tuşlara basarken, dudaklarımla ona hızlıca bir öpücük konduruyorum. Yataktan kalkmak için döndüğümde eli koluma uzanıyor ve beni bırakmadan önce daha uzun bir öpücük için geri çekiyor.

Hızlıca duş alıp giyindikten sonra annemi aramaya çıkmak üzereyken Bradford giyinme odama girer. Ona bir bakış attığımda, onu memnun etmeyen bir şey olduğunu anlarım.

"Cecelia senato koltuğu için adaylığını koydu ve haftalardır Hale'i ikna etmeye çalışıyor gibi görünüyor," diyor.

Gergin omuzları ve ciddi sesi midemde bir endişe düğümü oluşturur. "Ve?"

Parmaklarını saçlarının arasına geçirir. "Ve Hale bu iş için onu beğeniyor."

Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor. "Sence karalama kampanyasının arkasında o mu var?"

Gözlerinde daha önce hiç görmediğim ölümcül bir bakış beliriyor. O bakışın sebebi ben olsaydım, şu anda kendim için endişelenirdim. "Evet."

"Ne yapacaksın?" Çünkü gözlerindeki o bakış, *bir şeyler* yapacağını söylüyor.

Gelen bir mesajı kontrol ettikten sonra tekrar gözlerime bakıyor. "Bunu halletmek için ofise gidiyorum. Bugünkü planlarımızı mahvettiğim için üzgünüm."

"Hayır, özür dileme. Ne yapman gerekiyorsa yapmanı istiyorum."

"Seni haberdar ederim." Başka bir mesajı kontrol eder. "Siktir, gitmem gerek." Bana yaklaşır ve veda öpücüğü verir. Sonra gözleri benimkilere kilitlenir ve bir rica değil, daha çok bir emir olduğunu bildiğim bir şekilde şöyle der: "Lütfen bugün internete girme."

Tanrım, bana böyle bir şey söyleyerek aslında bu fikri kafama soktuğunu nasıl bilmiyor? Sanki bugün büyüyüp büyüyecek ve büyüyüp büyüyecek küçük bir tohum gibi kafama *ekliyor* ve onu sulamamı ve ışık görmesine yardım etmemi istiyor.

Ona cevap vermediğimde, gözleri daha da sert bir şekilde bana dikilir.

"Kristen." Yalan olabileceğini bildiğim bir şeyin suçluluğunu yutkunurum. "Tamam."

Sonra o gider ve ben çırpınarak, onun istediğini yapmak için çaresizce çabalarım.

İnternete

girmeyeceğim.

İnternete

girmeyeceğim.

İnternete

girmeyeceğim.

Tamam.

Anne.

Onun dikkatimi dağıtmasını sağlayacağım.

Bradford gittikten yarım saat sonra, annemi beni çıldırtacak kadar uğraştırarak, internete girme düşüncelerimin çoğunu kafamdan silmeyi başardım. Ona sadece dekorasyon konusunda tavsiye istedim.

Hampton'daki evimi yeniden dekore etmeyi düşündüğümü söyledim, çünkü onun bu fırsatı değerlendirip, "*Sonunda, önceki dekoratörünün felaket denemesini düzeltme zamanı geldi*" diyeceğini biliyordum.

Bu konuşmanın ortasında, Bradford'un hizmetçisi annemle birlikte oturma odasına geldi. Alan'ın beni görmek için geldiğini söyledi ve tüm sağduyuma rağmen, onunla görüşeceğimi söyledim.

Annemi bırakıp Alan'ın beklediği büyük salona gittim. Ona ulaştığımda, bana sırtını dönmüş pencereden dışarı bakıyordu. Uzun boylu, heybetli bir figürdü ve *onun* burada olması beni anında tedirgin etti. *Neden buradaydı?* Bradford'un onunla ofiste buluşacağını sanıyordum.

Sesimi duyunca dönüyor ve yüzünü görünce nefesim kesiliyor. Ondan sert bir kış soğuğu gibi yayılan gerginliği hissediyorum. Çenesi sıkı sıkıya kapalı ve gözlerinde sinir bozucu bir kararlılık var. Her bir parçası, sonuna kadar gerilmiş bir yay gibi, her an kopmaya hazır, gergin bir şekilde kıvrılmış durumda.

"Bradford burada değil. Ofise gitti." Midem şiddetli bir şekilde bulanırken elbisesini düzeltiyorum.

Benim yönüme doğru ilerlerken hareketleri hassas ve kontrollü. "Biliyorum." Önümde duruyor ve kendimi, dolaşan bir kaplanın bakışları altında yakalanmış küçük bir hayvan gibi hissediyorum. "Seni görmeye geldim."

"Nedenini tahmin edemiyorum."

"Bugün sosyal medyaya girmediğin belli." Sesi tüylerimi diken diken ediyor. Ya da belki de çok kötü bir şey olduğunu bildiğim için tüylerim diken diken oluyor.

"Bradford bana internete girmememi söyledi. Ben sadece bana söyleneni yapıyorum." Bu son cümle, ona ve tanıştığımız günden beri verdiği tüm lanet talimatlarına yönelik bir ok gibidir.

"Senin küçük masalın burada bitiyor, Kristen. Artık bavullarını topla ve Bradford'un hayatından defol git. Sensiz çok daha iyi olacak ve ben de senin sürekli çıkardığın yangınları söndürmekle uğraşmak yerine, bana para ödediği işi yapmaya geri dönebileceğim."

Sözleri acı bir zehir gibi dilinden dökölüyor ve her şeyi saf düşmanlık dolu. Aramızdaki hava, bana ona karşı çıkmam için meydan okurken, gerilimle adeta çatırdatıyor.

Bazı erkekler siktirip gidebilir.

"Benim masalım daha yeni başlıyor, Alan. Hiçbir yere gitmiyorum." "Onu terk etmezsen, o asla başkan olamaz. Sana söz veriyorum

."

Alan korkularımı nasıl tetikleyeceğini iyi biliyor ama ben onu durdurmak için çaresizce çabalıyorum. O düğmelere onun asla basamayacağı şekilde.

Lütfen Bradford'un seni seçmesine izin vermeye devam et.

"Bunu bilemezsin."

"Bu tür şeyleri bilmem, kocan gibi erkeklerin bana iyi para ödemesinin sebebidir. Bu yüzden beni dinlerler ve onlara söylediğim şeyleri yaparlar. Bu yüzden şu anda iktidardalar." Dişlerini sıkar. "Ama kocan senin amına çok düşkün ve doğru düzgün göremiyor. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor ve *bu* da işimi yapmamı çok zorlaştırıyor."

"Bradford'un beni öylece bırakacağını mı düşünüyorsun? Hadi ama Alan, biraz mantıklı düşün. Beni hayatından çıkmasına izin vermesi imkansız."

"Kapalı kapılar ardında ne yaptığı önemli değil. Ben sadece görünüşüne bakıyorum. Sen kamuoyunun gözünden kaybolursan, onun siyasi kariyerinde daha fazla şansı olur."

"Ne düşündüğümü biliyor musun, Alan?"

"Ne düşündüğün umurumda bile değil."

"Yine de söyleyeceğim." Ona bir adım daha yaklaşıyorum. Omuzlarımı biraz daha geriye çekiyorum. Başımı dik tutuyorum. "*Sen* ortadan kaybolursan, onun siyasi kariyerinde daha fazla şansı olacağını düşünüyorum. Bence *senin için* masal bitti. Ve şimdi, lütfen evimden defolup git."

Gözlerinde yüzen vahşet ve öfke, daha önce hiç görmediğim bir seviyede. Babamda bile görmedim. "Bunu pişman olacaksın."

"Oh, sanmıyorum. Tek pişmanlığım, bu sözleri sana daha önce söylememiş olmam."

O ayrıldığında titriyorum. Ve bu sabah kocama verdiğim sözü artık tutamayacak noktaya geldim.

Titrek ellerimle telefonuma dokunup internete giriyorum.

@THETEA_GASP

İŞTE GERÇEKLER, kızlar, bizim kız @kristenblaise (bir süredir internete girmiyor ve hepimizin onun artık @kristenblack olduğunu bilmemiz için kullanıcı adını güncellemesi gerekiyor) çok yetenekli. Dün gece, bir erkeğin dikkatini nasıl çekeceğimizi gösteren bir videosu yayınlandı. Halka açık bir kulüpte #gasp Bu videoya hiç de az takıntılı değiliz. Gururla takıntılıyız. Ama siz hesapladınız mı? Videodaki saç kesimini kontrol edin. Neredeyse iki yıl önce zaddy'sinin üzerinde dans ediyordu ve adam ona tamamen aşıktı. Şok olduk. Neden o zaman Elvis'e gitmediler? Neden başkasıyla nişanlandı? Neden, neden, neden? Bu soruların cevaplarını öğrenmemiz gerekiyor! Lütfen bizi onların hayatlarının reality şovuna kaydettirin, teşekkürler. #Bristen'i sonsuza kadar destekleyeceğiz!

Aman Tanrım.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor.

Birisi o kulüpte Bradford'a beni becermesi için yalvardığımı çekmiş. Ve birisi o videoyu ele geçirmiş.

Bu yüzden insanlar asla halka açık yerlerde seks yapmamalı. Asla, asla, *asla*.

Beş dakika boyunca sayfayı kaydırıyorum ve bu videonun her yere yayıldığını görüyorum. Benim çılgın ve ahlaksız davranışlarımla ilgili hikayelerin hemen yanında.

İnternet, önceki erkek arkadaşlarımla çekilmiş fotoğraflarımla dolup taşıyor. Halka açık yerlerde başka erkeklere cinsel içerikli şeyler yaptığım sahte fotoğraflar da internete yayılmış durumda. Hiç tanışmadığım erkekler. Manşetler "Bir gün onun First Lady olmasını ister misiniz?" ve "O ülkemizi yozlaştıracak" diye bağıyor.

Bradford'un bugün benden internete girmememi istemesine şaşmamalı.

Ne yapacağımı düşünemedim Jenna arıyor.

"Aman Tanrım, Kristen, iyi misin? Az önce haberleri gördüm. Gelip sana bakmamı ister misin?"

"Ben de az önce gördüm. Alan da az önce beni ziyaret etti."

"Kahretsin. Ne dedi? Bir dakika, neden seni ziyarete geldi?"

"Bana masalımın bittiğini ve Bradford'un hayatından defolup gitmem gerektiğini söyledi."

"O lanet olası pislik! Umarım ona haddini bildirmişsindir."

"Bildirdim."

"İyi. Bradford nerede?"

"Ofise gitti."

Sesi yumuşadı. "Bana ihtiyacın var mı?"

"Hayır, annem burada. Benimle ilgilenir."

"Biliyorum. Bu yüzden sana bana ihtiyacın var mı diye sordum."

Gülüyorum ve bana bu kısa nefes alma fırsatını verdiği için ona çok minnettarım. "Seni seviyorum Jenna. Ben iyiyim." Derin bir nefes alıyorum. "Sanırım hikayenin kontrolünü ele alacağım."

"Bu harika bir fikir."

"Tamam, işe gitmem gerek, kapatayım."

"Seni seviyorum Kristen. Ve seninle gurur duyuyorum."

Kız kardeşinin seninle gurur duyduğunu söylemesi çok özel bir şey. Bu, içimde derinlerde aradığım özgüvene katkıda bulunuyor ve bir sonraki telefon görüşmemi yapmama yardımcı oluyor.

"Kristen," Gage telefonuma cevap verirken yavaşça konuşur. "Sanırım çok zor bir gün geçiriyorsun. Senin için ne yapabilirim?"

Bradford'dan, tanıştıktan sonra tüm aile üyelerinin telefon numaralarını benim telefona kaydetmesini istediğim için gerçekten çok memnunum. Bu, bugün yapmak istediğim şeyi kolaylaştıracak.

"Cecelia. Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Bradford bu aramayı yaptığını biliyor mu?"

"Hayır."

"Bence bu konuyu açmak istemezsin, Kristen."

"Ben de emin değilim Gage, ama *bir şeyler* yapmam gerek."

"Bradford bu işi halledemez mi sence?"

"Bu işi tek başına üstlenmemesi gerektiğini düşünüyorum."

Bir an sessiz kalır. "Seninle evlenerek doğru kararı verdi, orası kesin. Ama senin en büyük destekçilerinden biri olsam da, bu işe karışmayacağım. Böyle bir şey yapmayacağım. Ona yardım etmek istiyorsan, ona git."

Bana istediğim cevabı vermese de, kardeşini koruma şeklini takdir ediyorum. Ayrıca evliliğimi koruma şeklini de seviyorum.

Konuşmamızın ardından, bana yardım edebilecek bir arkadaşına mesaj attım.

Ben: Anthea, senden bir iyilik isteyeceğim.

Mavi noktaların yukarı aşağı, yukarı aşağı hareket ettiğini ve sonra durduğunu izliyorum. Anthea bu iyiliği istemiyor çünkü bunun acı vereceğini biliyor.

Mavi noktalar birkaç kez daha yukarı aşağı hareket ettikten sonra nihayet mesajı gönderir.

Anthea: Tamam.

Ben: Cecelia Aniston'ı şu anda siyasete atılmamaya ikna edecek bir şeye ihtiyacım var.

Beni arıyor. "James bunun için beni öldürecek, Kristen."

"Biliyorum. Ama bana borçlusun."

Anthea ve James bana borçlular. Yıllar önce, aslında bir Ponzi şeması olan bir yatırımdan paralarını çekmeleri için onlara uyarıda bulunarak onları finansal yıkımdan kurtardım. Bu bilgiyi, duyduğum çeşitli söylentilerden bir araya getirmiştim.

Anthea o zaman bana, istediğim zaman bu iyiliğin karşılığını ödeyeceğini söylemişti. Onun ve kocasının herkes hakkında kirli sırları olduğunu bildiğim için, şu anda bana yardım edebilecek kişinin o olduğunu biliyorum.

Tek bir sorun var: Cecelia, kocasının kuzeni.

"Biliyorum, ama onun ailesini incitecek bilgileri sana vermek isteyeceğini düşünmedim," diye fısıldadı.

"Bilgileri nereden aldığımı bilmeyecek." Uzun bir nefes verir. "Umarım bilmez." "Peki, elinde ne var?"

Cecelia'nın dolabında bazı sırlar olduğu ortaya çıkıyor. İlk sırrı reddediyorum: Cecelia'nın kürtaj yaptırmış olması. Böyle bir şeyi bir kadına karşı kullanmak istemiyorum, bu yüzden Anthea'ya bunun bana uymadığını söylüyorum.

Bana başka bir şey verir ama ben pek ilgilenmem çünkü Cecelia'yı senato koltuğu için yarışmaktan vazgeçirmeye yetmeyeceğini düşünüyorum. Sonra Cecelia'nın iş yerinde birçok kez cinsel taciz suçlamasıyla karşı karşıya kaldığını söyler. Aslında beş tane, hepsi de bir şekilde susturduğu kadınlardan.

Anthea ile görüşmem bittikten sonra Callan'ı arar ve Olivia'nın telefon numarasını isterim. Neden istediğimi merak eder. Ona dürüst davranır ve bir kriz yöneticisine ihtiyacım olduğunu söylerim.

Beş dakika sonra Olivia'yı telefonda buldum.

"Kristen." Beni duyduğuna şaşırmış gibiydi. "Ne oldu? Neden Bradford'la birlikte kayak yapmaya gelmiyorsunuz? Sizinle tanışmayı çok istiyordum."

Ona Bradford'la aramızda olanları anlattım. Dikkatle dinledi ve ben bitirdiğimde, "Vay canına, o kadın. Bu işte çok şey gördüm ama bu *gerçekten çok* kötü." dedi.

"Evet, öyle."

"Peki, nasıl yardım etmemi istersin? Bradford'un zaten bir PR ekibi olduğunu biliyorum, bu yüzden ne yapabileceğimi bilmiyorum."

"Evet, onun bir ekibi var, ama benim yok. Senin benim PR ekibim olmanı istiyorum."

"Oh, bu hoşuma gitti. Evet. Hadi yapalım. Eğer istersen, fikirleri gözden geçirmek için biraz vaktim var."

"Çok isterim. Teşekkürler."

Bir saat sonra, onunla görüşmem bitti ve Adeline'in içgüdülerimi dinlemem konusunda verdiği tavsiyeyi düşündüm. O haklıydı; içgüdülerimin ne dediğini duymak için bu kadar çok düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Sadece içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin vermem gerekiyordu. Bugün, içgüdülerim o kadar yüksek sesle konuşuyor ki, duymamak imkansız. Ve içgüdülerim, Alan'dan olabildiğince uzaklaşmam gerektiğini söylüyor. Kocamla konuşup Alan'ın bana söylediklerini ona anlatmam gerekiyor. Bu konuşmayı gerçekten yapmak istemiyorum çünkü Bradford'u bu duruma sokmak istemiyorum. Ama bu sabah kendime defalarca hatırlattığım şey, zor şeyleri yapabileceğimdir.

Bradford'un benim için endişelenmesine izin vereceğime söz verdim ve şimdi bu sözümü tutacağım.

Ama önce, Cecelia'nın yükünü onun hayatından kaldıracam.

Onu dairesinde buluyorum. Anthea bana adresini verdi, ama bunun benimle paylaşacağı son bilgi olduğunu ve bu iyiliğin karşılığını tamamen ödediğimi düşünmem gerektiğini söyledi.

Cecelia, geldiğimde bana karşı tüm küçümsemeyle bakıyor. Asansörden dairesine girmeme izin veriyor ama daha fazlasını yapmıyor. Kemikli kollarını kavuşturarak, "Neden sana bakıyorum?" diyor.

"Çünkü sen ve ben küçük bir konuşma yapacağız. Bu konuşmada sana neden senatör adayı olmamalısın diyeceğim ve sen de benim fikrimin çok iyi olduğunu kabul edeceksin. Bu konuşmadan sonra, bir daha birbirimizle konuşmamıza gerek kalmayacak."

Çelik gibi bakışları üzerimde donarken, gözlerinde buz gibi bir öfke dönüyor. "Sana aptal olduğunu söyledim, Kristen. Beni gerçekten dinlemelisin. Zamanımı boşa harcıyorsun."

"İş yerinde cinsel tacizde bulunduğun tüm kadınlara bana davrandığın kadar kötü davrandın mı?"

O sertleşir. Bunu saklamaya çalıştığını görürüm ama başaramaz. "Neden bahsediyorsun?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Ve bence Senatör Hale de bunu bilmek isteyebilir. Sanırım o da senin sırrının Bradford'unkinden daha kötü olduğunu düşünür. İyi bir halkla ilişkiler beni parlatabilir, insanların senin izlemelerini sağladığın videoyu unutmalarını sağlayabilir. Ama iyi bir halkla ilişkiler bile senin gibi pislikleri parlatamaz."

Boynundaki damarlar gerginleşir. "Kiminle uğraştığını biliyor musun? Benim neler yapabileceğimi biliyor musun?"

"Evet, senin pislik oynamak için her şeyi yapan bir kaltak olduğunu biliyorum. Ama ben hayatım boyunca bu oyun alanında oldum ve ben de pislik oynamayı biliyorum. Ve gerekirse yaparım da, Cecelia. Elimde sadece bu sır var sanıyorsan, kendini kandırıyorsun. Kürtajını ya da bildiğim diğer şeyleri sana karşı kullanmak istemeyebilirim, ama beni kocamı bu şekilde korumaya zorlarsan, kullanırım."

Bana uzun bir süre sertçe bakar, nefesleri her saniye daha da hızlanır. Öfkesi dizginlenmiştir, ama zar zor. Sonunda, "Defol! Ve arkanı kolla, çünkü aramızdaki iş bitmedi." der.

"Oh, bence bitti. Gerçekten bitti. Ve sana iyi dileklerimi sunmuyorum. Hak ettiğin her şeyi diliyorum."

Kaldırıma çıktığımda, kışlık paltomu sıkıca üzerime çekip, en sevdiğim kahve dükkanlarından birine doğru kısa mesafeyi yürüdüm. Bugün glazed donut yemek için iyi bir gün olduğuna karar verdim. Ve iki şekerli bir kahve.

Bradford

"O kovuldu!" Öfkemi dışa vururken parmağımı Alan'a doğrultuyorum. "Üç haftadır her gün yanlış bilgilerle rapor veriyor ve onun hatası yüzünden karımın özel hayatı internette ifşa oldu. Onu bugün kovun. *Hemen*. Onu bir daha görmek istemiyorum."

Siktir.

Ciğerlerimdeki havayı zorla dışarı verip kravatımı çıkarıyorum ve yumruğumu duvara vurmamak için kendimi zor tutuyorum. Son bir saati Alan ve ekibimizle, karalama kampanyasını kontrol altına alma çabalarımızın neden işe yaramadığını araştırarak geçirdim. Ve lanet olası neden, ekibin tüm bunların arkasında Cecelia'nın olduğunu fark edememiş olması. Yanlış bilgilerle çalışıyorduk ve bu Kristen'a pahalıya mal oldu, ki bunu tolere edemem.

"Mantıksız davranıyorsun Bradford ve aceleci bir karar veriyorsun. Evet, o işi batırdı, ama ona verilen bilgilerle herkes batırırdı."

Kızgınım. "Sana, karımla ilgili kararlarım hakkında fikirlerini paylaşman için para ödemiyorum, Alan. Sana, beni seçtirmem için para ödüyorum, o yüzden beni seçtirmene ne dersin?"

Kaşlarını çatarak bana sert bir bakış attı. "Sana bir fikir vereyim. Karın senin tek zayıf noktan. O ortaya çıkmadan önce, Beyaz Saray'a giden yolu görebiliyordum. Aşamayacağımız hiçbir engel yoktu. Sen şimdiye kadar çalıştığım en iyi adaydın, ama sonra o ortaya çıktı ve her şeyi mahvetti. Ve şimdi benim gördüğümü göremiyorsun. Aslında artık senin ne gördüğünü bilmiyorum ve bu benim için büyük bir sorun. Kristen hayatında olduğu sürece, bize yanlış bilgi veren adam en küçük sorunun."

Jenna'dan bir arama gelir ve dikkatimi Alan'dan başka yöne çeker. Ona sonra döneceğim, ama önce Jenna'nın aramasına cevap vereceğim.

"Jenna." Bana hiç telefon etmemiştii ve anında tetikteyim.

Sosyal nezaket kurallarına aldırış etmez. "Kristen bunun için beni boğazlayacak ama bilmen gerekir ki Alan bugün onu görmeye gitti ve

onun hayatınızdan defolup gitmesini söylediğini bilmeniz gerekiyor, tam olarak onun sözlerini aktarıyorum. Ayrıca, haftalardır ona çok kötü davranıyor ve o da sana söylemek istemiyor çünkü zaten yeterince derdin olduğunu biliyor, ama artık ben de daha fazla susamayacağım çünkü onun da yeterince derdi var ve en son ihtiyacı olan şey, her şeyi yanlış yaptığı için sürekli eleştirilmek." Nefes alır. "O adamı kız kardeşimden uzak tutmalısın, Bradford. Lütfen."

Bahsettiği adama bakıyorum ve vücudumdaki her hücre ona zarar vermek istiyor. Daha önce de insanlara zarar vermek istemiştım, ama şu anda istediğim türden bir zarar vermek istemenin nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyordum.

"Bana söylediğin için teşekkürler. Bu konuyla ilgileneneğim." "İyi."

Telefonu kapatıp masamın üzerine koyuyorum, hareketlerimi dikkatlice kontrol ediyorum çünkü kontrol etmezsem bedenimin kontrolü ele geçireceğinden ve onu nefes alamayacak hale gelene kadar dövmekten korkuyorum.

Zorlukla kendimi tutarak, "Bugün karımı görmeye gittin" diyorum.

İnkâr etmeye tenezzül etmez. Bunun yerine, omuzlarını dikleştirir ve "Evet. Ona, senin asla söylemeyeceğin gerçeği söyledim" diye cevaplar.

Vücudumdaki her kas gerilir ve ellerimi yanımda yumruklarım. "Ona hayatımdan defolup gitmesini söyledin."

Yüzü kontrolsüz bir öfkeyle çarpılır. "Ona duyması gerekenleri söyledim. Ve o gerçekten gitmeli, sen de onu bırakmalısın. Onu Vegas'ta sikip bırakmalıydın. Öyle yapsaydın hepimiz çok daha iyi durumda olurduk."

Kendimi kontrol edemiyorum ve Alan beni görmeden masanın etrafından dolaşıyorum. İki elimle gömleğini tutup kendime doğru çekiyorum ve ona ateş püskürürken bağıriyorum. "Sen bittin! Kimsenin seninle çalışmamasını sağlayacağım." Onu daha da yaklaşıtıriyorum. "Ve bir daha Kristen hakkında kötü bir söz söylediğini duyarsam, bunu söylememiş olmayı dileyeceksin."

Beni itmeye çalışırken nefesleri zor ve hızlı geliyor. "Çek ellerini üzerimden!"

Onu yumruklayacak mıyım yoksa yumruklamayacak mıyım diye karar verirken, onu daha sıkı tutuyorum.

Göğsümü iterek beni geriye doğru iter, ama yine de onu bırakmam.

Gözlerim onun gözlerine dikilir, baktığım her şeyi nefretle izlerim. Onu yanımda tutmakla aptallık ettim. Kristen'la ilk tanıştığımız andan itibaren

ondan kurtulmam gerektiğini bilmeliydim ve bunu yapmadığım için uzun süre pişmanlık duyacağım.

Onu benden o kadar güçlü bir şekilde itiyorum ki, kışının üstüne düşüyor. "Gözümün önünden kaybol."

Yerden kalkıp bana doğru geliyormuş gibi bir hareket yaptığında, kaşlarımı kaldırıp ona meydan okudum. Yumruklarım acı vermek için kaşınıyordu. Sonunda, duymak istemediğim bir şey mırıldandı ve ofisimden fırlayarak çıktı.

O gider gitmez, telefonumu kapıp Kristen'ı arayarak iyi olup olmadığını kontrol ettim. Cevap vermediğinde, beni aramasını isteyen bir mesaj bıraktım.

Sonra Gage'i arıyorum ve o hemen cevap veriyor.

"Phillip hakkında bilgi aldım," diyor, "ve lanet olsun, bu adam bazı pisliklerin içinde."

Dün gece Gage'e, bana ve Kristen'a o mesajı göndererek bizi neredeyse iki yıl ayrı tutan adam hakkında bir şey biliyor mu diye sordum. Bilmiyordu ama araştıracağını söyledi.

"Güzel. Cecelia hakkında da ne bulduysan bana ver."

"Ne kadar süreceğini merak ediyordum."

Cecelia beni yok etmek istediğini açıkça belli ettiğinde, hedefine Kristen'ı değil beni alacağını düşündüm. Hayatımda bana karşı kullanabileceği hiçbir şey yoktu, sahte ilişkimiz hariç, ama onun da bunu yapmayacağını biliyordum çünkü bu ona da zarar verirdi, bu yüzden çok endişelenmemiştim. Kardeşime yardım istemek için bir nedenim yoktu. Şimdi var.

"Elinde ne var?"

"Sana bir dosya göndereceğim. İçinde o kadar derinlere gömülü, neredeyse bulamayacağım kadar ilginç şeyler var. Onunla işin bittiğinde, artık bir tehdit oluşturmayacak."

Elimi yüzüme sürüyorum. "Maalesef, hasar çoktan verildi. İşlerin bu noktaya gelmesine izin vermemeliydim."

"Bunu önceden tahmin edemezdin. Kimse Cecelia'nın Kristen'ın peşine düşeceğini tahmin etmemişti. Ayrıca, karın cesur bir kadın. Savaşmadan pes etmeyecektir."

"Onunla konuştun mu?"

"Evet, bu sabah bu dosyayı aramak için aradı." Kıkırdar. "Değerli bir ders aldım. Seninle uğraşma, çünkü karın da benimle uğraşır."

"Tanrım."

"Tamam, dosyaları sürücümüze yükledim. Ejderhayla iyi eğlenceler. Phillip'i alt etmenin keyfini çıkar."

Telefonu kapattık ve yarım saat sonra, Cecelia'nın dairesinde, elimde dosya, onu paramparça etmeye hazır bir şekilde duruyordum.

O, bir daha asla görmek istemediğim o soğuk bakışıyla beni değerlendiriyor. "Dur tahmin edeyim, karın seni gönderdi çünkü işi aslında halledemediğini biliyor."

Siktir, Kristen buraya mı geldi? Bu durumun beni tahrik etmesi beni rahatsız ediyor. Beni korumak için gösterdiği şiddetli arzusu. "Buraya karım hakkında konuşmaya gelmedim." Dosyayı ona doğru uzatıyorum. "Buraya, Kristen'a saldırmaya devam edersen, hayatını tuğla tuğla yıkmaya başlayacağımı ve sonunda hiçbir şeyin kalmayacağını çok net bir şekilde belirtmeye geldim."

"Oh, Bradford, seni aptal herif. Gerçekten o kadar gücün olduğuna inanıyor musun?"

Henüz bakmadığı dosyayı çenemi kaldırarak işaret ediyorum. "Aç şunu. Ne kadar gücüm olduğunu kendin gör. Boş tehditlerde bulunmadığımı anlayacaksın."

Dosyayı açmadan önce biraz zaman geçirdi, sanki söylediğim tek kelimeye bile inanmıyormuş gibi bana baktı. Dosyayı karıştırmaya başladığı anda tavrı değişti. Çenesi gerildi ve parmakları dosyayı milyonlarca küçük parçaya ayırmak istercesine sıktı. "Senin bir pislik olduğunu hep biliyordum." Yüzünü bana doğru kaldırdı, yüzündeki çizgiler öfkeli çizgiler halinde oyulmuştu. "Ve şimdi kanıtım da var."

"Karımı korumak için ne gerekiyorsa yaparım, Cecelia. Bundan asla şüphe etme. Onu bu kadar incitmeyi başarabilmenin tek nedeni, yanlış kişiye güvenmiş olmam. Bu hatayı bir daha yapmayacağım." Bir an durup, ona bir sonraki sözlerime çok dikkat etmesini ima edecek şekilde bakıyorum. "Seni izlemeyi asla bırakmayacağım. Tek bir yanlış adım atarsan, bu sözümü yerine getiririm. Anlaşıldı mı?"

Bana istediğim cevabı vermek istemiyor. Cevap vermediğinde, öne doğru adım atıp bağırırım, "Anlaşıldı mı lan?"

O sıçrayarak sinirlenir ve bana pis bir bakış atarak, "Evet, lanet olasıca açık" der.

"Güzel. Son bir şey daha, dosyada bahsedilen dolandırıcılıkla ilgili olarak Adalet Bakanlığı'ndan bir ziyaret beklemelisin." Onun şaşkın bakışlarına karşılık, "Kristen'a yaptıklarını görmezden geleceğimi

Kristen'a yaptıklarını görmezden geleceğimi düşünmedin, değil mi? Bu, bunun için."

Onun dairesinden çıkıp arabama doğru yürürken Kristen aradı.

Telefonumu saniyeler içinde kulağıma götürdüm. "Neredesin?"

"En sevdiğim kafede, bugün ikinci donutumu yiyorum. Keşke burada olsaydın."

"Nerede olduğunu söyle, oraya gelirim."

"Hayır, Bradford, bugün meşgul olduğunu biliyorum. Öyle dememeliydim."

"Benim yanında olmamı istediğinde bana her zaman söylemelisin."

"Sesin biraz çılgın geliyor. Her şey yolunda mı?"

"Alan'ı kovdum. Artık seni bir daha taciz etmeyecek. Ayrıca Cecelia'yı da gördüm. Sana karşı yürüttüğü kampanya sona erdi. Gerçi, bu konuda biraz geç kalmışım gibi görünüyor."

"Şu anda başımın belada olup olmadığını bilemiyorum." "Senin başın asla belada olmaz, Kristen."

"Bu iyi bir bilgi. Ve şimdi bu bilgiye sahip olduğuma göre, sana bugün Olivia'yı hikayeyi yönetmemde bana yardım etmesi için işe aldığımı söyleyeceğim."

Kahretsin, karımı seviyorum. "O bu işi halledecektir."

"Ayrıca, bunun bir parçası olarak, Marlee James ile röportaj yapmayı düşünüyorum."

Saygın gazeteciler söz konusu olduğunda, Marlee Amerika'nın en tanınmış isimlerinden biri. "Sen mi yapacaksın, *biz* mi yapacağız?"

"Olivia, sadece benimle dürüst ve samimi bir röportaj yapmayı önerdi ve bence haklı olabilir. Ama sen istemiyorsan yapmayacağım."

"Senin ve Olivia'nın en iyisi olduğunu düşündüğünüz şeyi yapacağınıza güveniyorum." "Sana söylemem gereken başka bir şey var, Bradford."

"Ne?"

"Aslında iki şey var. Birincisi, sınıf toplantısına gitmiyoruz. Onlarla işim bitti. İkincisi, evimize çilek reçeli alıyoruz, bu da benim şeker komasına girmeye ve bunun sonuçlarına hazırlıklı olman gerektiği anlamına geliyor."

"Sonuçları ne olacak?"

"İsteksizce tükettiğim tüm şekerin duygularıyla başa çıkmak için aşırı alışveriş terapisten, muhtemelen sana da zorlayacağım sert bir egzersiz planına, uzun film maratonları izlemeye

yediğim tüm şekerden dolayı ağlayarak, evden tüm eğlenceli yiyecekleri kaldırmamdan, tüm o şekeri tükettiğim için seni suçlamama kadar her şey olabilir."

"Bütün bunlar çilek reçelinden mi kaynaklanıyor?"

"Çilek reçeli başlangıç aşamasıdır. Başlangıç aşaması şekerini biliyorsun, değil mi?"

Gülümsüyorum. "Bilmiyordum, ama artık biliyorum. Ayrıca, hazır olduğumu da bil. Sonuçlarıyla başa çıkabilirim."

Bir an sessiz kalır ve tekrar konuşmaya başladığında gülümsediğini hissederim. "Biliyorum. Bence benim tüm küçük sorunlarımla başa çıkabilirsin."

"Neredesin Kristen?"

"Gerçekten gelip benimle donut yemeye vaktin var mı?"

"Evet, var. Ama önce halletmem gereken bir iş var, bu yüzden ben gelene kadar sen üçüncü donutunu yemiş olabilirsin."

"Zor olacak ama takım için fedakarlık yapacağım."

Bana kahve dükkanının adresini veriyor ve ben de arabamın arka koltuğuna otururken telefonu kapatıyorum.

"Nereye gidiyoruz patron?" diye sorar şoförüm.

Ona Phillip O'Rourke'un adresini veriyorum ve Kristen'ı benden uzak tutan pislikle yapacağım konuşmayı düşünürken koltuğa yaslanıyorum.

Genel olarak, insanları incitmek için özel bir çaba sarf etmem. Ancak, karım söz konusu olduğunda, ona zarar verenleri incitmek için her şeyi yaparım. Ve bu pislği alt etmekten büyük zevk alacağım.

@thetea_gasp

@KRISTENBLACK Bugün S.T.Y.L.E.'da ortaya çıktı kızlar. Yeet! Seks kasetinin yayınlanmasından bu yana üç ay geçti. Tamam, tamam, tam olarak yayınlanma sayılmazdı, ama dürüst olmak gerekirse, onu kendisi yayınlamalıydı. Herkes, ama gerçekten HERKES, o şeyi izledi. Hala Bradford Black'in Real Housewife'ının açıklanmasını bekliyoruz. Neyse, biraz konudan saptık, bu da #Bristen'in bir özelliği gibi görünüyor. Çok fazla parlak şey var falan. Tamam, kızımız @marleejames ile röportaj yaptıktan ve hepimizi onun zaddy'sine hayran bıraktıktan sonra, ilişkisi hakkında bize karşı gerçek ve dürüst olduğu için ona büyük saygı duyduk ve şimdi kendi adımlarını atıyor. Bugün, kadınların yükselmesine yardımcı olmak için kendi vakfını kurduğunu duyurdu. Bu kız hiçbir şey için senatör kocasına güvenmiyor. Kendi başına ortalığı kasıp kavuruyor. Nokta. Peki bugün giydiği @adelineandpearce elbise? Tek söyleyebileceğimiz şey, evet, harika. Keşke onun en iyi arkadaşları bizim de en iyi arkadaşlarımız olsaydı.

Kristen

"Nereye gidiyoruz?" Mayıs ayında bir cumartesi sabahı erkenden beni asansöre sokan kocama soruyorum.

Bütün sabah bana emirler yağdırdı.

İlk olarak, koşuya çıkmadan önce benimle sevişebilmek için beni sabah 5'ten önce uyandırdı. Cidden, bir dahaki sefere önce koşup sonra beni sevişmek için uyandırmasını söyledim, o da o kadar uzun süre bekleyemeyeceği için arada düş almayacağını söyledi, ben de o zaman kendi sikini yalamak zorunda kalacağını söyledim... Sanırım amacımı anlatabildim. Koşudan döndükten sonra, daha çabuk giyinebilmem için kahvaltımı daha hızlı yememi emretti. Sonra saçımı şekillendirmek veya makyaj yapmak için fazla zaman harcamamamı emretti. Ve bu, beni asansöre bindirmeden hemen önceydi.

Lobi düğmesine basıyor. "Özel bir yere."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Beni özel bir yere götürüyorsun ve saçımı düzgünce yapmam için zaman vermiyorsun? Bugün neyin var senin? Özel bir yere giderken en iyi halimle görünmek istediğimi bilmiyor musun?"

Yüzünde eğlenceli bir ifade belirir ve bana doğru yaklaşarak beni duvara dayar. Elini saçlarımın arasından geçirir ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirir. "Sen mükemmelsin Kristen."

Onu itiyorum. "Senin için öyleyim. Diğerlerine nasıl görüneceğimi kendim seçmek istiyorum."

Gülümser. "Senin huysuz tavırlarını ne kadar sevdiğimi sana hiç söylemiş miydin?"

"Hayır, ve şu anda bu hayranlığı duymak istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü bugün aşırı derecede otoriter davranıyorsun. Ve saçımı yapmama izin vermedin."

"Bugün bunu telafi edeceğim."

"Nasıl?"

"Sürpriz."

"Sürprizleri sevmediğimi biliyorsun."

"Eğlenceyi seversin. Bunu eğlence olarak düşün."

Gözlerindeki ciddiyeti, söylediklerinin derinliğini ve samimiyetini fark ediyorum ve ona biraz sert davrandığıma karar veriyorum. "Şeker de olacak mı?"

"Evet."

"Donut mu?"

"Evet."

Tamam, şimdi bir yerlere varıyoruz. Hedefimizi daraltmaya başlıyorum. Ve Bradford'un bana istediğini vermesini sağlamanın kesin bir yolu varsa, o yolun ne olduğunu biliyorum.

Vücudumu ona bastırıyorum ve utanmadan ona sürtünüyorum. "Peki ya kekler? Kekler de olacak mı?"

O inliyor. "Adil oynamıyorsun, bebeğim." Sonra, ellerimi onun penisesinden uzak tutmak için bileklerimi tutuyor. Çünkü deneyimlerinden, ellerimin bir sonraki durağının orası olacağını biliyor. "Ve bu sorgulama bitti. Tek bildiğin, donut olacağı ve özel olacağı."

Asansör lobide durur ve o, beni elinden tutup kuleden çıkıp kaldırıma çıkarır. Sonra sağa döner ve caddede yürümeye başlarız.

"Beni oraya yürümeye mi zorluyorsun? Bu topuklu ayakkabılarla mı?" Tanrım, kendime bile mızızlanıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, yürüyeceğimizi önceden söyleyebilirdi. Daha uygun ayakkabılar seçerdim.

"Uzak değil."

Tamam, demek ki varış noktamızla ilgili teorilerimin çoğu yanlış çıktı. En sevdiğim donutçuların hiçbiri yakın değil.

"Bradford, bu topuklu ayakkabılarla yürümek nasıl bir şey olduğunu sana öğretmem gerektiğini hissediyorum. *Uzak* demek, yatak odasından mutfığa kadar olan mesafe olur. Ya da asansörden arabaya kadar olan mesafe. Yani, yeni ve lüks bir arabamız var. Neden onu kullanmıyoruz?"

Elimi daha sıkı tuttu ve beni cadde boyunca çekerek götürdü. "Beni bilgilendirdiğini kabul ediyorum."

Ona inanmıyorum. Bence bir tür görevde ve söylediklerime pek dikkat etmiyor. Bu onun için çok sıra dışı bir durum.

Yedinci Cadde'yi geçip Central Park'a doğru yürüyoruz. Güneşli, güzel bir gün. Güneşin ışığıyla huysuzluğumun bir kısmı kayboluyor. Çocuklar gülüyor, ebeveynleri onları kovalıyor.

Çocukların kahkahaları bulaşıcı bir şey var ve bu da ruh halimi biraz daha iyileştiriyor.

İnsanların at arabasına bindiği parkın girişine geçiyoruz. Bradford, arabalardan birinin yanında durup oradaki adamla konuşunca beni şaşırtıyor. Sonra, beni güzel beyaz bir arabaya doğru yönlendirip, kollarıyla bana binmeme yardım etmek istediğini işaret edince beni gerçekten şaşırtıyor.

"Geziye mi çıkıyoruz?"

"Evet." Donut olacağını söylediğinde bunu beklemediğim için ona şaşkınlıkla baktığımda, bana yaklaşıp "Acele et, balkabağına dönüşmeden" diyor.

Bunu söyleme şekli, bana bakışları ya da sadece *bir şey*, içimdeki kelebekleri harekete geçiriyor. Ve bu kelebekler, Bradford'un onların etkisi altındayken bana bir şey yapmamı söylediğinde, ben de onu yapmamı sağlıyor.

Onun yardımıyla arabaya binip muhteşem kırmızı kadife koltuğa oturdum. Tam o anda arabayı iyice inceledim ve ön tarafındaki çiçekleri gördüm. Çok romantik görünen çiçeklerdi.

Bradford yanımdaki koltuğa oturduğunda, "Eğer daha iyi bilmesem, bugün bana evlenme teklif ettiğini düşünürdüm" dedim.

Bana baktı ve gözlerinde *bir şey* vardı, ama ben bunu daha fazla düşünebilmeden ve o benim sözüme cevap vermeden, araba sürücüsü ona krem rengi ve altın rengi kağıda sarılmış, üzerinde güzel bir altın fiyonk olan bir kutu uzattı. Sürücüye teşekkür etti ve sürücü ön koltuğuna oturdu.

Sonra yola çıkıyoruz ve birkaç dakika içinde, bu parkı deneyimleme şekline aşık oluyorum. Atın ritmi, yüzümü okşayan hafif esinti, kocama olan yakınlığım.

Dönüp baktığımda, onun beni yakından izlediğini gördüm. Vücudum, evlendiğimizden beri giderek artan bir arzu ile alevlendi. Bradford'u her zamankinden daha fazla isteyebileceğimi düşünmemiştim, ama yanılmışım. Onu, hala tam olarak anlayamadığım şekillerde istiyorum.

"Kutuda ne var?" Omzumu onun omzuna hafifçe dayadım. "Donut mu?"

Ağzı gülümsemiyor ama gözleri gülümsüyor. O tür gülümsemelerde ustadır. Bana bu şekilde gülümsediğinin yarısını bile kimse bilmiyor sanırım ve bu beni çok özel hissettiriyor. Sadece benim için. Bizim için.

Kutuyu bana uzatıyor. "Aç."
Ellerimi altın kabartmalı ambalaj kağıdının üzerinde gezdirip fiyongu dokundum. "Büyük bir donut."
Şimdi dudakları yukarı kalkıyor. "Bu bir çörek değil."
Dudaklarımı büzüyorum. "Bana şeker vereceğine söz vermiştin." "Seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?"
Hayır, hayır, hayal kırıklığına uğratmadı.
Deliği dikkatlice çözüyorum. Bu kurdeleyi saklamak isteyeceğimi hissediyorum. Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum, ama içimdeki kelebekler bana çok yüksek sesle fısıldıyor ve bu yıl öğrendiğim bir şey varsa, o da bu fısıltıları dinlemektir.
Kurdeleyi kucağıma koyup ambalajı çıkarıyorum. Bir ayakkabı kutusu.
Kapağında altın rengi "B&K" harfleri kabartmalı krem rengi bir ayakkabı kutusu. Kelebeklerim şimdi çılgına dönüyor.
Ona bakıyorum ve gözlerinde gördüğüm şey karşısında cildimin her santimetresi heyecanla yanıyor.
Aşk.
Çok. Çok. Aşk.
"Bana şekerli ayakkabı mı aldın?"
Kutunun kapağını açıyor ve içindekileri görünce neredeyse nefesim kesiliyor.
En mükemmel cam ayakkabılar.
Elimi uzatıp ayakkabılardan birini aldım ve ayak parmağından topuğa kadar sıralanan elmasları, sivri burnu, sivri topuğu ve burnun hemen üstüne yapıştırılmış büyük, berrak kristalleri hayranlıkla, *hayranlıkla* seyrettim.
Yaklaşarak, ilahi kokusunu da beraberinde getiriyor ve bunu imkansız sanırken beni biraz daha çılgına çeviriyor. Yanağımı avuçlayıp beni öpüyor, bana ne kadar çok sevdiğini kelimeler olmadan göstermek için dünyadaki tüm zamanı kullanıyor. Dili benim dilimin üzerinde kayıyor ve neredeyse parkta bir arabada olduğumuzu unutuyorum. Bunu unutmak istiyorum, böylece kucağına kayıp ona daha da yaklaşabilirim. Bu adama asla yeterince yaklaşamayacağım. Öpücüğü bitirdiğinde, yanağımı tutmaya devam ediyor ve gözlerimin içine bakıyor.
Birlikte bu ana kaçarken nefesim kesiliyor. Sanırım yapabilirim.
bu anı *yaşa*.
Sonunda, "O cam ayakkabıları giyip benimle evlenir misin, Kristen?" der.

Bu adamla evlenmek için camların üzerinde sürünerek bile giderim. Onunla evlenmek için bu ayakkabıları giymek benim için en büyük ayrıcalık olur.

"Evet," diye nefes alıyorum.

Hâlâ beni bırakmıyor. "Bugün."

Ona bakıyorum. "Bugün tekrar evlenmek mi istiyorsun?"

"Hayır, bugün tekrar evleniyoruz." Kafam karışık bir ifadeyle ona baktığımda, yanağımı bırakıp şöyle diyor: "Kızlarla buluşmaya gidiyoruz. Onlar sana hazırlanmana yardım edecekler, böylece bu öğleden sonra benimle evlenebileceksin."

Gözlerimi kırptırırım. "Elbisem yok."

"Var. Jenna ve Adeline tasarladı. Bu düğünün aylar önce gerçekleşmemesinin tek nedeni bu. Kumaşın, dantelin ya da başka bir şeyin Paris'ten, İtalya'dan ya da başka bir yerden gelmesini beklemek zorunda kaldım."

Engellenmiş olmaktan duyduğu açık hayal kırıklığı beni güldürdü. Elimi yanağına koydum. "Sabırlı olmayı öğrenmişsin." *Bu adam.* "Nerede evleneceğiz?"

"Balo salonumuzda."

"Ve donutlar da olacak mı?"

Gülümsüyor ve bu gülümseme yüzünün her yerine yayılıyor. "Evet, çok fazla donut olacak. Düğününü planlarken sana şeker ikram etmeyeceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bizim düğünümüz," diye

düzelteyorum. "Bizim

düğünümüz."

Kendi düğünümü planlamamayı kabul edeceğim bir gün geleceğini hiç düşünmemiştim, ama o gün bugün. Bradford'un bizim için ne planladığını görmek için sabırsızlanıyorum.

Cinderella ayakkabılarımı gözden geçiriyorum. "Benimle evlendikten sonra beni sırtında yatağa taşıyacak mısın?"

Ayakkabılara bakıyor. "Ayakkabıları sipariş ederken şartım buydu. Topuk o kadar yüksek olmalıydı ki, beni sırtına almam için yalvarman gerekirdi."

Yine gözlerine bakıyorum. "Tamam, bugün seninle evleneceğim. Elbisem, ayakkabılarım ve donutlarım var. Kızlarım da saçımı yapacaktır çünkü" —ona şaşkın şaşkın bakıyorum—"kocam bu sabah özel bir gün için saçımı yapmama izin vermedi."

"Kocam, saçını yapmasan da güzel olduğunu biliyor."

"Kocam şu anda çok pervasız davranıyor. Saçımı şekillendirmek benim için en önemli öncelik olduğunu bilmeli."

Beni tekrar öper ve pervasızlığını *hissederim*. Kontrolünü kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu hissedirim. "Sen beni pervasız yapıyorsun Kristen. Her zaman yaptın ve her zaman yapacaksın."

Bradford ile tanıştığım gecenin, prensimi bulacağım gece olacağını hiç bilmiyordum. Önümüzdeki on yılı birbirimize aşık olarak geçireceğimizi hiç bilmiyordum. Ve bu adamın beni ne kadar çok seveceğini hiç bilmiyordum.

Bir prens arıyor olabilirdim, ama bir kral buldum.

"Seni seviyorum, Bradford, ve istediğin zaman Elvis'in yüzüğünü parmağıma takmasına izin vereceğim."

EPILOG

@thetea_gasp

OMG KIZLAR, @kristenblack'in dün gece paylaştığı fotoğrafı gördünüz mü? Fotoğrafın açıklaması şöyleydi: "Bana cam ayakkabılar aldı ve onları giyip onunla evlenmemi istedi. Evet dedim, ama sadece bana donut sözü verdiği için." Fotoğrafta şeker kaplı iki donut, bir çift alyans ve elmaslarla süslenmiş bir ayakkabı vardı. Öldük. Ayrıca kızımız artık bizim yeni en iyi arkadaşımız olduğu için de bayıldık! Bu sabah DM'lerimizi açtık ve **ONDAN BİR MESAJ BULDUK** #gasp. Yeni en iyi arkadaşımız tüm detayları sizinle paylaşabileceğimizi söyledi, o yüzden ayaklarınızı uzatın ve #bayılmaya hazır olun. Gelinlik @adelineandpearce tarafından tasarlandı ve vintage Dior'dan ilham aldı. Elegant straplez bir gelinlik üzerine, taraklı Chantilly danteli ve vintage düğmelerden yapılmış kap kollu bir ceket elbise giyilmişti. Kristen dans pistinde ceket elbisesini çıkardı, ya da belki de sevgilisi çıkardı. Bilmiyoruz çünkü kimse düğünü #Bristen hayranları için canlı yayınlamayı düşünmedi. Elvis'in ilk dansları için "Love Me Tender" şarkısını söylemesini görmek için canımızı verirdik. En yakın arkadaşımız, geçen yıl Vegas'ta onları evlendiren kişinin aynı Elvis olduğunu söyledi. #Swoon, onu uçakla getirmiş. Ve elmas ayakkabılar! En yakın arkadaşımız ayrıntıları anlatmadı, ama Senatör Black bu masrafı karşılamak için bir süre bütçeyi sıkılaştırmak zorunda kalacak. Kızımızın onu sevgiyle karşılayan bir erkek bulduğu için mutluyuz. Balayı için nereye gidecekleri hakkında bir haber yok. Bize söylenen tek şey, "beni kirli dansa götürüyor" şeklinde gizemli bir cümleydi, yani bu dünyanın herhangi bir yeri olabilir. Onları görürseniz, bize fotoğraflarını gönderin!

Bradford ve Kristen'in hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederiz.
Umarım siz de benim kadar sevmişsinizdir!

Daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Bonus Epilog'u buradan indirin!

(Bu hafta bonus epilogu yazacağım, bu yüzden 10 Temmuz'dan önce kaydolursanız, hemen alamayabilirsiniz. Bu durumda, bitirir bitirmez size e-posta ile göndereceğim.)

Bir sonraki kitap...

Yours Actually

Callan ve Olivia'nın hikayesi
arkadaşlıktan aşka dönüşen bir romantizm

Ön sipariş ve çıkış tarihi ile ilgili daha fazla haberim yakında olacak.

NINA LEVINE'İN DİĞER ESERLERİ

Milyarderle Kaçış Serisi

Ashton Scott

Jack Kingsley

Beckett Pearce

Jameson Fox

Owen North

Sadece Senin Serisi

(Kara Kardeşler Milyarder Romantizmi)

Kazara, Skandal Bir Şekilde Senin

Storm MC Serisi

Storm (Storm MC #1)

Fierce (Storm MC #2)

Blaze (Storm MC #3)

Revive (Fırtına MC #4)

Slay (Fırtına MC #5)

Sassy Christmas (Fırtına MC #5.5)

Illusive (Fırtına MC #6)

Komuta (Fırtına MC #7)

Kargaşa (Fırtına MC #8)

Gunnar (Fırtına MC #9)

Wilder (Fırtına MC #10)

Colt (Fırtına MC #11)

Sydney Storm MC Serisi

Relent (#1)

Nitro'nun Eziyeti (#2)

Şeytanın İntikamı (#3)

Hyde'in Absolution (#4)

Kralın Gazabı (#5)

Kralın Hükümdarlığı

(#6) Kral: Epilog (#7)

Fırtına MC Yeniden Yükleme Serisi

Kasırğa Kalpleri (#1)

Kalplerin Savaşı (#2)

Noel Kalpleri (#3)

Savaş Kalpleri (#4)

Hardy Ailesi Serisi

Nefesimi Çal (bekar baba romantizmi)

Crave Serisi

Be The One (rock yıldızı romantizm)

www.ninalevinebooks.com

YAZAR HAKKINDA

Nina Levine

Nina Levine, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan yazarlarından biridir ve *Escape With A Billionaire* serisi ve en çok satan Storm MC serisi dahil olmak üzere otuzdan fazla kitabı bulunmaktadır.

Otoriter alfa erkekleri ve kalbini kolayca teslim etmeyen kadınları ile tanınır.

Avustralya'da yaşayan yazar, kelimelerle yaratıcılığını sergilemediği zamanlarda Pilates tanrıçası, Peloton Kraliçesi olmaya çalışmakla ya da arkadaşlarıyla kokteyl içmekle meşguldür. Ancak çoğu zaman güneşin altında iyi bir kitap ve çikolata eşliğinde kıvrılmış halde bulunabilir.

www.ninalevinebooks.com

TEŞEKKÜRLER

Jodie, “dostum, sen ve ben sonsuza kadar birlikteyiz. Ben her zaman uyanık kalacağım.” Benim için son teslim tarihlerime kadar her zaman uyanık kalmanın ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyebilirsin. Son teslim tarihinin olduğu gece, her saat başı alarm kurup, bir şey okumam gerekip gerekmediğini kontrol ettiğini. Son bir şey okumam gerekip gerekmediğini görmek için erken uyandığını. Yayın günü benim için olduğu kadar senin için de özel olduğu için yayın günü için atıştırmalıklar aldığın için. *Beni başka hiç kimse gibi desteklediğin için.* Teşekkürler, Phanie. Yaşlandığımızda, yılın her gecesi çok makul bir saatte yatabileceğine söz veriyorum, çünkü benim için yaptığın Misery planlarının aksine, bir gün emekli olacağım. Evet, bu da benimle aşk üçgeni yaşayamayacağın anlamına geliyor, üzgünüm.

Rose, bana karşı bu kadar sabırlı olduğun için teşekkür ederim. Çılgın teslim tarihlerime uyduğun için. Ve kitabımda doğru kelimeleri doğru yerlere eklediğin için. Hikayemin parlamasına her zaman yardımcı oluyorsun.

Letitia: Bu kapak her şey demek ve ilk kapak çalışmamızı birlikte yaptıktan sekiz yıl (SEKİZ!) sonra hala seninle çalışıyor olduğum için çok minnettarım. Bir sonraki kitap için ne tasarlayacağını görmek için sabırsızlanıyorum!

Andrea: Bu kitabı asla okumayabilirsin ama okursan, hayatımı değiştirmeye yardım ettiğin için teşekkür ederim. Parça terapisi, hayal ettiğimden çok daha fazlası oldu. Seni asla uzaya göndermek istemiyorum.

Harika okuyucularıma: Bu hikayeyi beklediğiniz için teşekkür ederim. Bu kadar uzun süre beklediğiniz için! Umarım beğenmişsinizdir ve umarım kalbinizde bir yer edinmiştir. Parça terapisi (Kristen'in hayatını değiştiren terapi) hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, IFS terapisini araştırın. Bir yıldan fazla bir süredir bir IFS terapisti ile çalışıyorum ve bunun şimdiye kadar yaptığım en iyi terapi olduğunu düşünüyorum.

Kitaplarımın tanıtımına yardımcı olan herkese: teşekkür ederim! Kalbimin derinliklerinden *teşekkür ederim*.

ÇALMA LİSTESİ

“Never Be The Same” – Camila Cabello
“When You’re Gone” – Shawn Mendes
“Treat You Better” – Shawn Mendes
“Lights Down Low” – MAX
“Maroon” – Taylor Swift
Taylor Swift'in "Delicate" Carly Rae
Jepsen'in "Surrender My Heart"
Taylor Swift'in "I Think He Knows"
şarkısı Taylor Swift'in "You Are in Love"
şarkısı MAX ve FLETCHER'in
"Butterflies" şarkısı
Taylor Swift, feat. Shawn Mendes - "Lover" Lauv, Julia
Michaels - "There's No Way"
Carly Rae Jepsen'in "Comeback" Taylor
Swift'in "Labyrinth"
ZAYN ve Taylor Swift'in "I Don't Wanna Live Forever" şarkısı
Cheat Codes ve Tinashe'nin "Lean on Me" şarkısı

Telif hakkı © 2023 Nina Levine Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Letitia, Romantic Book Affair Designs Kapak

Görseli: Deposit Photos

Düzeltilme: Read by Rose

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

